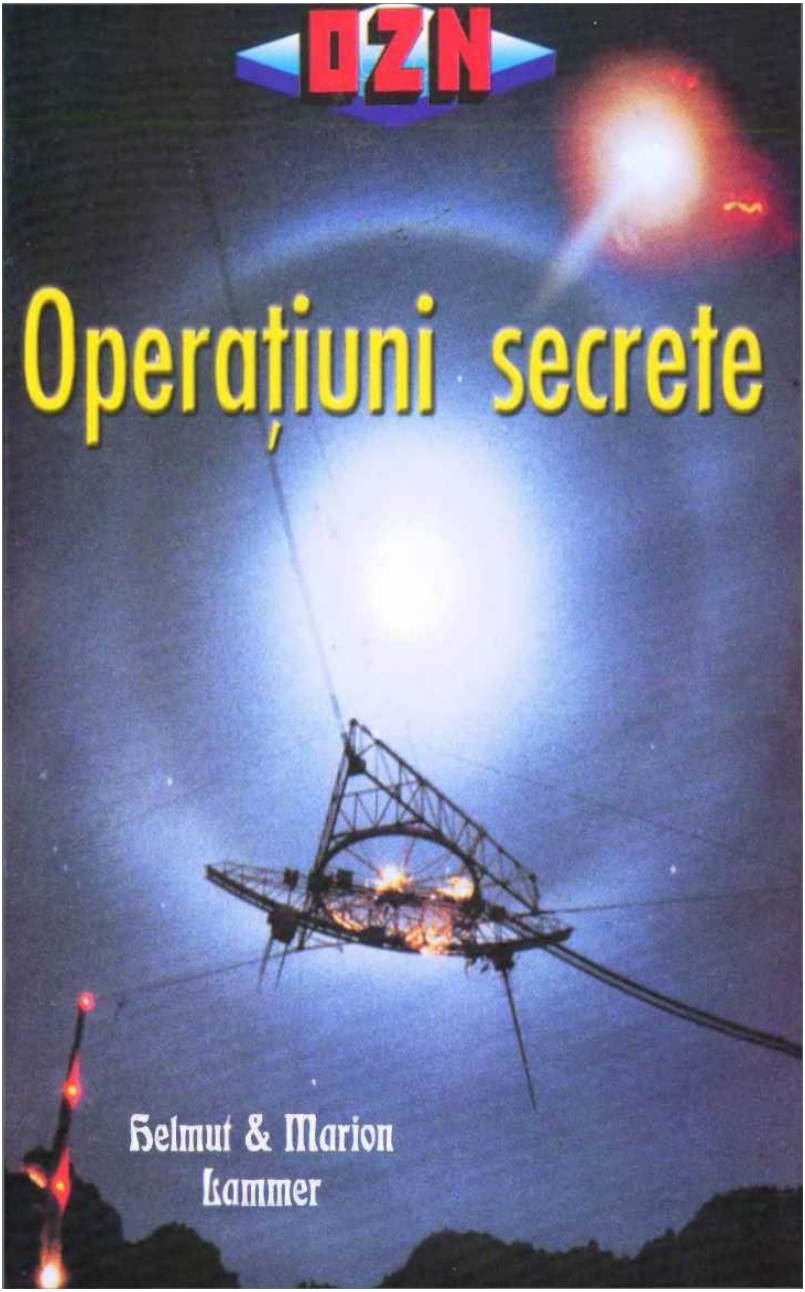
OZN
Operațiuni secrete
Helmut & Marion
Lammer

Helmut Lammer
Marion Lammer
Operaţiuni secrete
Traducere de: Pamela Vişan
Editura *Lucman*
Coperta: Grupul DUCOVY

Titlul original: *Verdeckte Operationen*
Copyright e 1997 F.A. Herbig Verlagsbuchhandlung GmbH.
München
Editura *Lucman*
Cuprins
Cuvânt înainte: Katharina Wilson
Cuvânt înainte: Leah Haley
INTRODUCERE
I. CONTROLAREA SUBCONŞTIENTULUI...
1. Căutarea drogului adevărului
2. Proiectul Paperclip
3. Unitatea 731
4. De la proiectul CHATTER la MKULTRA
5. Programarea prin hipnoză
6. Controlarea electronică a creierului
7. Telepatia sintetică
8. Monitorizarea neurală de la distanţă
II. IMPLANTURI
1. Minuni biblice sau drumul către soldaţii-robot
2. Visul doctorului Delgado
3. Biotelemetria
4. Proiect secret de implantări
5. Serviciile secrete şi oamenii-soldaţi
6. Presupusele implanturi extraterestre
7. Căutarea implanturilor extraterestre
III. MISTERUL ELICOPTERULUI NEGRU...
1. Elicopterul-fantomă

2. Paranoia miliţiilor paramilitare
3. Elicopterul negru, nemarcat
4. Întrebări
IV. SERVICIILE SECRETE SUPRAVEGHEAZĂ OZN-URILE 125
1. Un caz pentru siguranţa naţională? 125
2. Noile documente Majestic-12.136
3. Hărţuire de persoane 140
4. Persoane răpite din unităţile militare 148
5. Asemănări 164
6. Amplasamente militare subterane 169
7. Rapoarte stranii 176
8. Contacte militare neintenţionate 182
9. Răpirile Lisei de către armată 196
V. MILITARII ŞI SERVICIILE SECRETE 200
1. Războiul PSI 200
2. Intervenţii secrete şi documentele COM-12.207
3. Proiectul „Lebensborn” 219
4. Controlul persoanelor; 228
5. Yellow Fruit (Fructul Galben): metoda de lucru a unei guvernări din umbră? 234
VI. SISTEME DE LUPTĂ DE ÎNALTĂ TEHNOLOGIE 237
1. De la Tesla la Războiul Stelelor 237
2. Iniţiativa de Apărare Strategică (SDI) 239
3. Arme anti-materie 242
4. Arme pe bază de impulsuri electromagnetice 244
5. Vor fi folosite armele pe bază de impulsuri electromagnetice împotriva OZN-urilor? 248
6. Brevetul „Eastlund”: Ghidul pentru un ecran de protecţie? 251
7. Testarea brevetului Eastlund: Proiectul pentru cercetarea aurorei active de înaltă frecvenţă (HAARP) 263
ANEXĂ. 266
Katharina Wilson

Cuvânt înainte

Nu voi uita niciodată vara de acum zece ani, când am pornit în căutarea răspunsurilor. Nu sunt sigură că ştiam într-adevăr unde să caut; totuşi m-am dus într-o librărie şi am cumpărat prima mea carte despre fenomenul răpirilor OZN, care acum a devenit larg cunoscut. După ce am citit această carte, viaţa mea nu a mai fost niciodată la fel. Fiecare pagină pe care o citeam, a fost ca şi cum întorceam o pagină din propria mea carte a vieţii. La vârsta de 27 de ani am înţeles pentru prima dată că nu eram singură… şi acest fapt mi-a distrus viziunea asupra lumii.

Astăzi, fenomenul răpirilor OZN este cunoscut într-o măsură mai mare decât în anii ’60, când a fost descris de ţăranul brazilian Antonio Vilas Boas, şi mai apoi de un cuplu american pe nume Betty şi Barney Hill. În anii ’80 exista un număr mare de persoane din

— Katharina Wilson s-a născut într-un mic oraş din sudul rustic al SUA, a absolvit o renumită şcoală de muzică din Midwest. Câţiva ani a predat clarinetul, flautul şi saxofonul, până când, în urma întâlnirii cu o lumină galbenă, strălucitoare, şi-a pierdut talentul. În 1983 Katharina Wilson a început să ţină un jurnal, ca să termine cu visele neobişnuite şi amintirile traumatizante, foarte reale pentru ea. Patru ani mai târziu, a citit prima carte despre fenomenul răpirilor efectuate de OZN-uri. Ceea ce a citit în *Intruder*, se aseamănă pe alocuri cu ceea ce scrisese ea în jurnal. De aceea, Katharina Wilson luat legătura cu renumitul cercetător al răpirilor OZN, Budd Hopkins. Acesta a fost începutul intenselor cercetări personale despre fenomenul răpirilor OZN.

Katharina Wilson este directoare a „Mufon State Section”, editorul ziarului *Mufon Oregon Observer* şi autoarea cărţilor *The Alien Jigsaw* şi *The Alien Jigsaw Researcher Supplement* („Jurnalul unui răpit” şi „Jurnalul

unui răpit. Material suplimentar*”). În anii trecuţi, Katharina Wilson şi-a consacrat timpul, energia şi resursele formării în mod regulat a unor grupuri echilibrate de ajutorare prin propriile forţe, în care persoanele răpite de OZN-uri să-şi împărtăşească importanţa ajutorului pe care ţi-l poţi da singur.

SUA, care au raportat că au fost răpite de OZN-uri, şi care au împărtăşit experienţele lor câtorva cercetători bine documentaţi.

Perioada actuală a adus publicarea multor cărţi noi despre aceste fiinţe greu de înţeles, însă de această dată se ridică însăşi vocea celor care au fost răpiţi. În lipsa unui termen mai potrivit, eu sunt una dintre victimele acestor răpiri.

Fenomenul extratereştrilor este pentru cei mai mulţi oameni o temă greu de acceptat şi de înţeles. Este greu de crezut că cineva ar fi avut experienţe cu extratereştrii sau că ar fi văzut un OZN, când propriul guvern are convingerea că acestea nu există. Deci ce să faci când, nu numai că vezi aceste fiinţe, care arată ca un EL, ci lângă ei stau şi oameni purtând uniformele forţelor armate americane? Guvernul SUA neagă amestecul în viaţa cetăţenilor americani. Rapoartele celor răpiţi despre faptul de a fi văzut personal militar, care colabora cu ocupanţii OZN-urilor, conferă fenomenului răpirilor un aspect neliniştitor. Aceasta îi conduce pe cei răpiţi la întrebarea: „Cei care ne-au răpit sunt într-adevăr extratereştri sau sunt oameni ai propriului nostru guvern?” Ambele variante sunt corecte; aşa ar putea suna părerea dumneavoastră după ce veţi fi citit cartea de faţă.

Doctorul Helmut Lammer a început în 1996 să fie interesat de cazul meu, după ce am publicat experienţa mea cu fiinţele nepământene. Unele dintre aceste întâmplări s-au petrecut în locuri pe care le-am descris ca amenajări militare subterane. Temeinica şi profunda

analiză a experienţei mele făcută cu ajutorul doctorului Helmut Lammer m-a forţat să privesc mai îndeaproape aceste întâlniri. Permanenta solicitare a unor detalii neobservate de mine şi cântărirea posibilităţilor, pe care eu nu mi le-am permis – dacă mă gândesc bine –, m-au determinat să mă ocup de metodele de controlare a subconştientului şi a comportamentului, de la începuturile Biroului de Servicii Strategice al SUA (OSS), devenit între timp CIA. Am început să înţeleg că în spatele unora dintre experienţele mele se aflau mult mai multe decât eram eu pregătită să recunosc în momentul în care am publicat cartea *The Alien Jigsaw*.

Rapoartele personale despre victimele controlului subconştientului erau informaţii în plus, de care m-am lovit în cursul controverselor mele pe tema controlului subconştientului şi a comportamentului. Spre marea mea îngrijorare, am descoperit că nu numai în SUA există persoane care declară că la experimentele lor au participat şi membri ai guvernului lor. Ancheta mea a arătat că tehnologia de controlare a subconştientului, în special aceea a implanturilor biotelemetrice, există de câteva decenii. Aceasta sprijină declaraţiile victimelor. Imediat după ce am crezut că am integrat în viaţa mea fenomenul extraterestru, realitatea – aşa cum credeam că o înţelesesem eu – a fost din nou zdruncinată.

Operaţiuni secrete este o cercetare foarte bine fundamentată a activităţilor secrete, ce au loc de multe decenii. Helmut şi Marion Lammer au fost hotărâţi în căutarea adevărului. Din paginile cărţii *Operaţiuni secrete* vor vorbi vocile supravieţuitorilor, despre cele mai grave forme de manipulare. În aceste pagini veţi găsi cum au fost şi sunt făcute experimente fiziologice şi psihologice pe neştiutori, nevinovaţi şi cei ce nu bănuiesc nimic. Cine sunt aceste victime? Noi suntem, oameni ca şi dumneavoastră. Suntem vecinii, colegii, fraţii şi surorile, sau chiar copiii

dumneavoastră.

Lăsaţi-vă conduşi de către autori într-o călătorie prin absurd. Este o cronică sprijinită de documente ce au devenit accesibile datorită legii americane privind libertatea informaţiei: de la controversatul proiect *Paperclip* (agrafa de birou) până la controlul subconştientului şi al comportamentului, de la implanturi până la telepatie, ocupanţii OZN-urilor etc., *Operaţiuni secrete* vă familiarizează cu istoria aşa-zisei „nevoi de a cunoaşte" (să ştii doar ceea ce este neapărat necesar) şi voi expune din ce cauză niciun guvern nu trebuie să aibă dreptul de a-şi reduce cetăţenii la un statut atât de josnic. *Operaţiuni secrete* este o lucrare importantă şi îi felicit pe Helmut şi Marion Lammer că au făcut cunoscute publicului larg aceste informaţii. După ce veţi fi citit *Operaţiuni secrete*, nu veţi mai privi niciodată ca de la sine înţelese adevărul şi libertatea dumneavoastră.

Katharina Wilson, ianuarie 1997 Portland, Oregon, SUA

Leah Haley Cuvânt înainte în anul 1990 mi s-a dovedit faptul că şi eu eram o persoană care trecusem prin experienţa de a fi răpită de OZN. La scurt timp după aceea am observat că am stârnit interesul cadrelor armatei americane şi guvernului. Mai întâi am constatat că am probleme cu telefonul. După aceea, persoane din cadrul armatei mă urmăreau şi mă ţineau sub observaţie în restaurante şi alte locuri publice. Alarma din casă mi s-a defectat în repetate rânduri. Un elicopter negru, nemarcat, zbura deasupra casei şi maşinii mele la o înălţime periculos de mică. Întrucât aceste acţiuni erau evidente, am tras concluzia că sunt menite să mă intimideze şi să mă înfricoşeze în asemenea măsură încât să păstrez tăcerea în legătură cu experienţele mele.

Concluzia mea a fost confirmată într-o noapte, după o răpire „Fiinţele acelea neomeneşti m-au lăsat pe un câmp

din apropierea casei mele. La scurt timp a aterizat un elicopter în faţa mea. Din ei au sărit oameni înarmaţi care m-au împins în elicopter şi m-au dus la o bază militară. Într-o cameră de conferinţe mi s-a făcut o injecţie, am fost împinsă pe un scaun, mi s-a spus de mai multe ori că nu am văzut nicio navă cosmică, şi am fost ameninţată cu moartea dacă voi vorbi de această întâlnire. În timpul confruntării a fost adus în cameră un magnetofon, însă îmi amintesc foarte puţine lucruri după ce drogul a început să-şi facă efectul.

Niciodată nu voi uita sentimentele mele după acest eveniment. M-am temut că aceşti militari care m-au răpit îşi vor pune în aplicare ameninţările cu moartea, în cazul în care aş fi vorbit despre răpirea mea de către extratereştri. Eram şi furioasă. Mă simţeam trădată de aceşti soldaţi, despre care credeam că, de fapt, trebuie să ne păzească, pe mine şi pe concetăţenii mei. Până la urmă, furia a depăşit teama. Pentru că eram de părere că publicul larg avea dreptul să ştie de aceste răpiri şi pentru că nu merită să trăieşti o viaţă plină de frică, am început să vorbesc şi să scriu despre experienţele mele.

Experienţele mele privind răpirile efectuate de către OZN-uri continuau, de asemenea şi eforturile mele de a le înţelege. M-am supus hipnozelor regresive ca să-mi umplu golurile din memorie. Uneori încercările mele aveau succes., alteori nu. Unii oameni care nu voiau să accepte realitatea răpirilor de către extratereştri, argumentau că hipnoza nu ar fi un ajutor pe care te poţi baza şi de aceea aceste amintiri scoase la lumină nu pot fi luate în serios. Ceea ce nu înţeleg aceşti critici este faptul că unele victime ale răpirilor îşi amintesc toate experienţele lor fără ajutorul hipnozei. Uneori şi alte persoane se supun hipnozei aşteptându-se să fi fost victime ale unor răpiri de către OZN-uri, dar descoperind contrariul. De unele experienţe îmi amintesc şi singură, în totalitate. În toate

cazurile în care m-am supus hipnozei regresive factorul declanşator a fost o secvenţă dintr-o întâlnire cu extratereştrii, pe care mi-o aminteam singură. Despre unele evenimente nu-mi aminteam nimic, chiar şi sub hipnoză fiind; totuşi, aveam unele cicatrice misterioase, înţepături, contuzii sau alte semne fizice, ce indicau faptul că au avut loc unele întâmplări inexplicabile. Ceea ce îmi aminteam mi-a schimbat întreaga viaţă. Extratereştrii mă răpeau când doreau ei, făceau experienţe medicale cu mine, luau probe de ţesuturi şi îmi extrăgeau ovule. Totuşi m-am putut resemna în privinţa acestor experienţe mai uşor decât în ceea ce priveşte atitudinea personalului militar.

Odată am fost dusă la un complex militar, situat pe un deal. Am fost legată pe o masă. Un bărbat în uniformă verde m-a întrebat ce făceau cu mine ocupanţii OZN-uri lor la bordul navei lor. De fiecare dată când refuzam să răspund îmi aplicau şocuri electrice, în final devenind inconştientă.

De multe ori când reveneam la realitate, mă aflam într-o clinică militară. Niciodată nu-mi pot aminti cum am ajuns acolo şi cum m-am întors. Dar îmi amintesc foarte bine cum eram legată pe masa de examinare, unde mi se făceau injecţii, radiografii şi unde eram studiată de oameni în halate albe de laborator şi de un bărbat în uniformă militară kaki. Faptul că mi-am dat seama că sunt victima unor răpiri făcute de oameni, a căror sarcină era de fapt protecţia şi apărarea cetăţenilor ţării lor, a fost foarte traumatizant.

Fiecare om care a trecut printr-un eveniment traumatizant în viaţa lui, ştie cât este de greu să lase la o parte emoţiile, să rămână obiectiv şi să vadă contextul mai larg. Având în vedere acest lucru, am vorbit cu sute de alte victime ale răpirilor OZN cu scopul de a înţelege mai bine acest fenomen. Ca rezultat al cercetărilor mele, am aflat că

numai o parte din persoanele răpite de presupuşi extratereştri au fost răpite şi de personal al armatei sau al guvernului. Am aflat că unele din aceste persoane realizau aceste răpiri având ca scop aflarea întregului adevăr despre extratereştri şi tehnologia lor. Unii militari păreau chiar să încerce să doboare OZN-uri în acest scop.

În timpul unei răpiri am simţit o zdruncinătură, ca şi cum vehiculul s-ar fi prăbuşit. Aparent, a fost imediat salvat de o unitate specială a armatei. Indicii adunate de mine ulterior au arătat că incidentul a avut loc în apropierea golfului Breeze, Florida, la marginea sudică a bazei aviaţiei militare, Eglin. În timp ce căutam posibile locuri ale accidentului, am fotografiat, în 1992, în apropierea acestui loc, o armă ce produce impulsuri electromagnetice. Unii ufologi renumiţi presupuneau că aviaţia militară americană folosea astfel de arme cu impulsuri electromagnetice pentru distrugerea acestor vehicule necunoscute.

Am aflat că unele persoane din armată şi guvern nu răpesc victimele răpirilor OZN pentru a descoperi ceva despre ocupanţii acestor aparate, ci pentru a face asupra lor experienţe de controlare a subconştientului. Ştiu că sunt o victimă a răpirilor de primul tip; bănuiesc că am fost şi victima unei răpiri din cel de al doilea tip. Bănuiala mea se bazează pe experienţele de un singur fel din viaţa mea, care au avut loc în perioada 1991 – 1995. Aveam des viziuni, vedeam poze, simboluri şi holograme. Trăiam visul „realităţii virtuale”. Primeam mesaje telepatice de la un vorbitor invizibil şi neauzit, pe care l-am numit „Vocea mută”. Deseori mă trezeam cu înţepături pe corp.

Între timp, am început să aud în urechea dreaptă sunete asemănătoare unui cod morse. La scurt timp, personalul militar a făcut o intervenţie medicală la acea ureche. După aceea nu s-au mai auzit sunetele în urechea dreaptă, dar acum le percepeam în cea stângă. Tot în

această perioadă mi-a ieşit din gingii un mic obiect din alama. Nu ştiam cât timp fusese acolo şi cărui scop îi servea.

Într-o zi din primăvara anului 1991 am avut o experienţă de tip *missing time* (perioadă de timp fără amintiri conştiente). Am observat prima dată acest gol din viaţa mea dintr-o întâmplare, trei ani mai târziu: o prietenă care este agent imobiliar, a venit la mine acasă ca să-şi organizeze vânzările. Mi-a povestit că nu va uita niciodată ziua în care am intrat în biroul ei palidă şi enervată, după ce avusesem o întâlnire şi lipsisem de la cursul de la Universitate. Nu-mi amintesc de această întâlnire sau că mi-am vizitat prietena, dar am dovezi că spune adevărul în legătură cu absenţa mea de la curs.

Eu ştiam că am fost în fiecare zi la curs, luasem notiţe, citisem capitole importante şi îmi făcusem temele. Am înţeles toată materia. Şi totuşi, într-o zi m-am simţit ciudat la curs. Aveam senzaţia că profesorul selectase câteva lucruri şi nu-mi vorbise niciodată despre ele.

Îmi amintesc că în acest timp am fost supusă unei spălări a creierului. Eram într-o cameră mică; îmi strălucea în ochi un simbol alb, dureros de ascuţit, care proiecta lumină. Un bărbat în uniformă militară mi-a comunicat că nu-i place ceea ce m-au făcut ocupanţii OZN-ului să înţeleg, şi că-mi va şterge aceste amintiri. Între 19.91 şi 1995 am locuit în Mississippi, la numai o milă depărtare de baza aviaţiei militare Columbus. M-am întrebat dacă domiciliul meu nu avea de-a face cu experienţele ciudate ce mi se întâmplau atunci. În plus îmi făceam gânduri despre posibilele efecte pe termen lung ale drogurilor şi experimentelor militare la care au fost supuse victimele de către răpitorii militari. De atunci sufăr de pierderi de memorie de scurtă sau lungă durată, stări de extenuare şi deficit de trombocite. Doctorii n-au putut să găsească până acum nici motivul acestor tulburări, niciun tratament

eficace. Mă întreb dacă sunt răspunzători pentru acestea răpitorii militari.

Am fost deseori întrebată de ce nu am încercat să descopăr vinovaţii şi să le dezvălui identitatea. Nu sunt interesată de răzbunare. Cred că pot să-mi folosesc mai bine timpul explicând publicului despre existenţa extratereştrilor şi despre straniile activităţi ale anumitor agenţi ai guvernului american şi ai armatei. Cunoaşterea este arma noastră cea mai bună.

Sunt foarte recunoscătoare pentru munca importantă pe care Helmut şi Marion Lammer au depus-o pentru a găsi aceste informaţii. Ei au anchetat cu grijă experimentele secrete biochimice, psihologică, electronice şi de controlare a subconştientului, proiecte secrete de implantări, misteriosul elicopter nemarcat, unităţi militare şi baze subterane ce operează în secret, răpirile militare ale celor răpiţi de OZN-uri şi dezvoltarea sistemelor de luptă ultrasecrete.

În *Operaţiuni secrete* ei prezintă rezultatele propriilor investigaţii şi oferă o varietate de indicii în sprijinul concluziilor voastre. Dau dovadă de mult curaj prin publicarea descoperirilor lor. *Operaţiuni secrete* este o contribuţie importantă în domeniul cercetării OZN şi trebuie să fie citită de toţi cei ce sunt interesaţi cu adevărat de deplina înţelegere a fenomenului OZN şi a activităţilor militare secrete. Cele mai bune urări în căutarea adevărului!

Leah A. Haley, ianuarie 1997, Murfreesboro, Tennessee, USA

INTRODUCERE

De câtva timp apar mereu în presă articole despre experimente făcute în secret pe oameni neştiutori. Aceste experimente au fost făcute în SUA, Canada şi Anglia. O comisie de cercetare alcătuită de preşedintele american Bill Clinton a aflat că ministerul american al apărării, CIA,

marina militară, departamentul energiei şi alte autorităţi au efectuat între anii 1944 şi 1975 aproximativ 400 de experimente biomedicale pe cetăţeni americani neştiutori. Aceste persoane sunt deţinuţi, soldaţi, bolnavi psihici, femei însărcinate şi persoane din păturile sociale sărace.

S-a aflat că mii de cetăţeni americani au fost expuşi, fără să ştie, radiaţiilor ionizante, gazelor ce acţionează asupra sistemului nervos, LSD-ului şi altor substanţe toxice folosite ca arme biologice. Scopul acestor experimente nu reiese clar din documentele furnizate. Membrii comisiei nu au putut să afirme nici când au fost făcute aceste experimente. Se ştie că se făceau, cu siguranţă, la mijlocul anilor ’70. Multe experimente au fost făcute în institute de cercetare renumite, în universităţi, spitale şi clinici private. Profesorii, oamenii de ştiinţă, asistenţii şi personalul auxiliar erau obligaţi la tăcere şi îşi majorau veniturile cu bani de la armată, CIA, marina militară etc. Astăzi se încearcă să se afle cum a fost posibil ca într-o lume liberă să se poată face astfel de experienţe îngrozitoare. Unii politologi şi istorici sunt de părere că „războiul rece” dintre aliaţii occidentali şi fosta Uniune Sovietică este de vină pentru aceşti criminali toleraţi de stat. Atunci se ştia că în ţările comuniste au fost efectuate experimente similare, iar Vestul nu voia să fie mai prejos.

S-a pus întrebarea dacă aceste experimente, sau altele, au încetat la mijlocul anilor ’70, sau dacă ele continuă şi în prezent. Mai mult, se pune problema cine sunt aceste persoane, care nu ţin seama de Congres şi preşedinte, putând face aceste cercetări în secret, şi cum sunt finanţaţi oamenii de ştiinţă care lucrează la aceste proiecte?

În urma iniţiativei „Rockefeller” referitoare la dezvăluirea informaţiilor despre OZN-uri, în 1996 au fost făcute cunoscute opiniei publice câteva scrisori din corespondenţa dintre doctorul Scott Jones şi consilierul în

probleme ştiinţifice al preşedintelui Bill Clinton, doctorul John Gibbons, care dădeau câteva indicii. Scott Jones este doctor în politologie, a fost comandant în marina americană, ataşat

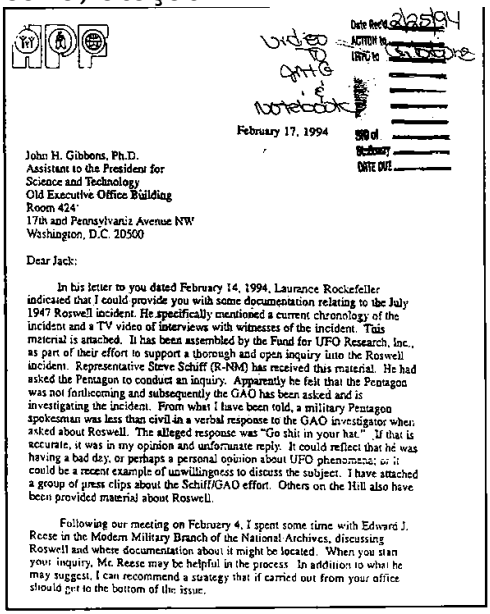

February 17, 1994

John H. Gibbons, Ph.D.
Assistant to the President for
Science and Technology
Old Executive Office Building
Room 424
17th and Pennsylvania Avenue NW
Washington, D.C. 20500

Dear Jack:

In his letter to you dated February 14, 1994, Laurance Rockefeller indicated that I could provide you with some documentation relating to the July 1947 Roswell incident. He specifically mentioned a current chronology of the incident and a TV video of interviews with witnesses of the incident. This material is attached. It has been assembled by the Fund for UFO Research, Inc., as part of their effort to support a thorough and open inquiry into the Roswell incident. Representative Steve Schiff (R-NM) has received this material. He had asked the Pentagon to conduct an inquiry. Apparently he felt that the Pentagon was not forthcoming and subsequently the GAO has been asked and is investigating the incident. From what I have been told, a military Pentagon spokesman was less than civil in a verbal response to the GAO investigator when asked about Roswell. The alleged response was "Go shit in your hat." If that is accurate, it was in my opinion and unfortunate reply. It could reflect that he was having a bad day; or perhaps a personal opinion about UFO phenomena; or it could be a recent example of unwillingness to discuss the subject. I have attached a group of press clips about the Schiff/GAO effort. Others on the Hill also have been provided material about Roswell.

Following our meeting on February 4, I spent some time with Edward J. Reese in the Modern Military Branch of the National Archives, discussing Roswell and where documentation about it might be located. When you start your inquiry, Mr. Reese may be helpful in the process. In addition to what he may suggest, I can recommend a strategy that if carried out from your office should get to the bottom of the issue.

Fig. 1: Prima pagină din scrisoarea doctorului Scott Jones adresată consilierului ştiinţific al preşedintelui amerwaifbill Clinton, doctorul John Gibbons, referitoare la iniţiativa OZN Rockefeller de publicare a informaţiilor despre OZN-uri. Pe această pagină, doctorul Jones îi dădea doctorului Gibbons câteva informaţii despre incidentul Roswell.

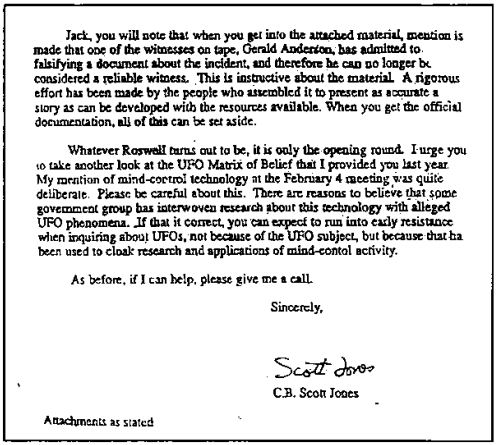

Jack, you will note that when you get into the attached material, mention is made that one of the witnesses on tape, Gerald Anderton, has admitted to falsifying a document about the incident, and therefore he can no longer be considered a reliable witness. This is instructive about the material. A rigorous effort has been made by the people who assembled it to present as accurate a story as can be developed with the resources available. When you get the official documentation, all of this can be set aside.

Whatever Roswell turns out to be, it is only the opening round. I urge you to take another look at the UFO Matrix of Belief that I provided you last year. My mention of mind-control technology at the February 4 meeting was quite deliberate. Please be careful about this. There are reasons to believe that some government group has interwoven research about this technology with alleged UFO phenomena. If that it correct, you can expect to run into early resistance when inquiring about UFOs, not because of the UFO subject, but because that ha been used to cloak research and applications of mind-contol activity.

As before, if I can help, please give me a call.

Sincerely,

C.B. Scott Jones

Attachments as stated

Fig. 2: A doua pagină a aceleiaşi scrisori a doctorului Scott Jones. În ultimul paragraf, doctorul Jones îi mărturiseşte doctorului Gibbons că există indicii cu privire la o grupare din interiorul guvernului american ce dezvoltă tehnologii de controlare a conştientului sub acoperirea fenomenului OZN.

al marinei în New Dehli, India, colaborator al serviciilor secrete ale marinei, al agenţiei de apărare nucleară (DNA), al DIA, al serviciilor secrete ale armatei şi, pentru mulţi ani, consilier al – senatorului american din Rhode Island, Clairbone Bell. Din trecut, doctorul Jones are legături cu persoane ce activau sub acoperire. Datorită legii privind libertatea informaţiei (FOIA), ufologul Rick Coimbra a primit o scrisoare din 17 februarie 1994, în care Scott Jones îi scria consilierului ştiinţific al preşedintelui Bill Clinton, John Gibbons: „Insist să te mai uiţi pe lucrarea mea despre fenomenul OZN, pe care ţi-am pus-o la dispoziţie anul trecut. Părerea mea în legătură cu tehnologiile de controlare a subconştientului, de care ţi-am vorbit la întâlnirea din 4 februarie, a fost formulată foarte pe scurt. Te rog să fii foarte atent cu această problemă. Există mai multe indicii cum că un grup din guvern este amestecat în cercetarea acestor tehnologii, în legătură cu

presupusele fenomene OZN. Dacă această presupunere se confirmă, vei simţi imediat o împotrivire când vei dori să ajungi la informaţiile despre OZN-uri. Nu din cauza problematicii OZN, ci pentru că sub această acoperire se cercetează şi se aplică tehnologiile de controlare a subconştientului".

De la începutul anilor '80 se întâlnesc tot mai multe persoane obişnuite, precum Katharina Wilson sau Leah Haley, care au avut experienţe traumatizante nu numai cu presupuşii ocupanţi ai OZN-urilor, dar şi cu personal militar terestru. Aceste persoane relatează că le apar imagini din trecut în care se văd într-un spital sau sunt escortate prin institute de cercetare subterane şi după aceea sunt examinate de medici de pe pământ. În unele cazuri, pacienţii erau observaţi de presupuşi ocupanţi ai OZN-urilor împreună cu soldaţi. Mulţi cercetători ai răpirilor OZN luau la cunoştinţă de aceste informaţii din publicaţii, sau nu le luau în serios. Abia după ce unii dintre cei afectaţi şi-au făcut curaj să scrie sau să vorbească despre aceste experienţe incredibile, indiciile au ieşit la lumina zilei.

Din această cauză am contactat organizaţii de controlare a creierului, organizaţii OZN, cercetători ai fenomenului de Controlare a creierului, cercetători ai OZN-urilor şi victime din toată lumea, şi am aflat următoarele:

1. Multe tehnici de spălare a creierului şi experimente provin de la oameni de ştiinţă, care au fost aduşi în secret în SUA din Germania şi Japonia, prin proiectul *Paperclip* din 1945.

2. Există multe indicii care arată că, aşa cum sugera şi Scott Jones, experimentele de controlare a subconştientului nu au luat sfârşit la mijlocul anilor '70.

3. Unele din aceste tehnologii puneau în umbră viziunile despre viitor ale lui George Orwell şi Aldous

Huxley.

4. O unitate militară a serviciilor secrete este amestecată în fenomenul răpirilor OZN şi foloseşte la operaţiunile secrete cele mai moderne tehnologii de controlare a creierului şi metode de supraveghere biotelemetrice.

5. Finanţarea acestor proiecte venea în mare parte din „bugetul negru” destinat păstrării secretului asupra OZN-urilor.

6. Persoanele, informaţiile despre fenomenul OZN ascunse opiniei publice, arme exotice de înaltă tehnologie construite, şi tehnologiile de controlare a creierului dezvoltate în subsolurile armatei, par să fie aceleaşi.

Motivul pentru care se ajunge doar foarte greu la aceste informaţii, este aşa-zisa justificare a „nevoii de a cunoaşte”. Această – clasificare a securităţii este făcută asemănător unei piramide şi dă posibilitatea numai anumitor persoane să afle unele secrete, să intre în anumite institute de cercetare etc. Aceste persoane nu trebuie să fie politicieni. Este foarte posibil ca oamenii de ştiinţă, care lucrează la proiecte strict secrete, să aibă o „nevoie de a cunoaşte” mai mare decât a preşedintelui. Este extrem de naiv şi să se creadă declaraţiile purtătorilor de cuvânt ai armatei, fără ca acestea să fie sprijinite de dovezi, aşa cum fac mulţi ziarişti. Aceste persoane nu au împuternicirea necesară, sau cunoştinţele necesare pentru a da informaţii despre operaţiuni sub acoperire, tehnologii secrete, OZN-uri.

Prin această aşa-zisă justificare, se creează posibilitatea ca secretele militare sau experimentele făcute ilegal să fie ţinute la distanţă de opinia publică şi de politicienii aleşi. Consecinţele politice, ce vor rezulta din conţinutul acestei cărţi, – sunt cu bătaie lungă. Pe de o parte, în anii de după război, s-au făcut experienţe secrete pe oameni neştiutori, şi pe de altă parte, elita

armatei/serviciilor secrete pare să folosească tehnologii precum metodele de supraveghere biotelemetrice, implanturile şi metodele electronice, de controlare a creierului, pentru a obţine informaţii despre fenomenul răpirilor OZN sau pentru a face experimente ilegale sub acoperirea lor. Se înmulţesc indiciile cum că, aparent, aceste persoane vor să intre în posesia de ţesuturi extraterestre. Rezultatele aparente ale cercetărilor ar însemna că răpirile făcute de OZN-uri sunt reale, sau că aceste grupuri care activează sub acoperire cred că este posibil ca acţiunile lor ascunse să fie legitimizate sub pretextul securităţii naţionale.

Helmut Lammer, Marion Lammer martie 1997

I. CONTROLAREA SUBCONŞTIENTULUI

Dacă vă veţi uita prin cartea oficială de adrese ale membrilor Uniunii psihiatrilor americani, veţi constata că din cei 7104 membri înscrişi în 1957, 1253 sunt din Germania sau din ţările est-europene. De exemplu: 458 sunt din Germania şi Austria, 180 din Rusia, 130 din Polonia, 68 din Ungaria. Am pilotat avioane pentru operaţiunea Blowback, misiunea ce a urmat proiectului Paperclip. Am transportat mii de oameni de ştiinţă din Europa până la baza militară de aviaţie „Andrus „din SUA.

Locotenent-colonel Fletcher Prouty despre proiectele *Paperclip* şi *Blowback*, prin care, la puţin timp după cel de al doilea război mondial, au fost aduşi oameni de ştiinţă şi din Germania, în secret, în SUA.

1. Căutarea drogului adevărului

Primii cercetători importanţi din domeniul controlării creierului şi al cercetării comportamentului au fost îndrumaţi la începutul acestui secol de către rusul Pavlov înspre domeniul cercetării reflexului condiţionat. Doctorul John B. Watson a făcut şi alte experimente, care l-au condiţionat pe fiul lui, Albert, în asemenea măsură, încât s-a dezvoltat o fobie relativ la şobolanii albi. Cu puţin timp

înainte de cel de al doilea război mondial, chimistul elveţian doctorul Albert Hofmann a descoperit substanţa LSD, foarte răspândită în mişcarea psihedelică. El a lucrat pentru concernul chimic Sandoz şi, în 1943, a venit în contact, accidental, cu efectele acestui drog. Doctorul Hofmann a trăit o tensiune neîntreruptă vizualizând „imaginile fantastice care îi apăreau ca fiind extraordinar de reale şi plastice. Simptomele şi-au făcut apariţia după câteva ore.

Întrucât doctorul Hofmann a vrut să afle mai multe despre efectele ciudate ale acestui drog, a făcut experienţe pe el însuşi şi a trăit nişte lucruri îngrozitoare. Fireşte, în acel moment, doctorul Hofmann nu era conştient ce importanţă va avea descoperirea lui pentru experimentele viitoare de controlare a minţii.

Cam în aceeaşi perioadă, doctorii din Germania făceau experienţe cu substanţe periculoase asemănătoare, pe oamenii arestaţi din mai multe lagăre de concentrare. Mulţi medici germani, care colaborau cu trupele SS şi cu Gestapoul, testau drogul mescalină pe evrei, ţigani şi alte persoane din lagărul de concentrare de la Dachau. Mescalina producea simptome similare cu ale LSD-ului. În timp ce doctorul Hofman nu ştia pentru ce era bună descoperirea lui, doctorii din Germania voiau să controleze cu ajutorul unor astfel de droguri persoanele răzvrătite, pentru a le distruge libera voinţă.

Alte încercări groaznice, care au fost făcute sub supravegherea medicilor din lagăre, vizau cercetări prin care se urmărea să se afle cât timp rezistă un paraşutist dacă amerizează în luna februarie în apele îngheţate ale Atlanticului de Nord. În acest scop, din ordinul lui Heinrich Himmler, deţinuţi din lagăre au fost puşi în bazine cu apă anume răcite. Medicii care-i studiau cronometrau cât supravieţuiau victimele. Alţi deţinuţi au fost ucişi pe post de cobai pentru medicina aeronautică, în camere sub

presiune.

Experimentele cu mescalină din lagărul de la Dachau au fost conduse de doctorul Kurt Plotner şi s-au sfârşit pentru participanţii siliţi, la fel de fatal ca şi pentru cei de la testele pentru aviaţia militară. La ordinul doctorului Plotner s-a pus mescalină în băuturile care erau date deţinuţilor. La fel ca şi doctorul Hofmann, persoanele afectate nu ştiau că drogul era răspunzător pentru dereglările de orientare şi halucinaţii. Multe dintre persoanele care nu au luat parte la experiment din propria voinţă, dau vina pe alte cauze pentru acele stări.

După război, cercetătorii americani au aflat că victimele testelor au avut o serie de reacţii diferite. Unii se schimbau complet, alţii deveneau melancolici, sau se clătinau de parcă ar fi fost bătuţi. Unele persoane aveau aşa nişte dureri, încât le destăinuiau celor ce-i torturau şi cele mai intime secrete. Pentru a obţine un control perfect asupra victimelor lor, medicii din lagăr au început experienţe cu mescalină în combinaţie cu hipnoza; în timp ce în Germania se făceau cercetări groaznice pe evrei, ruşi şi ţigani, nici în SUA nu a rămas neatins domeniul controlării minţii.

Biroul de Servicii Strategice (OSS), care fusese serviciul secret american în timpul celui de al doilea război mondial, a alcătuit un comitet care trebuia să descopere „un drog al adevărului”. Acest comitet se afla sub conducerea doctorului Winifred Overholser de la spitalul St. Elizabeth din Washington DC. în toamna anului 1943 s-a aflat că marijuana ar putea fi de mare folos în acest scop. Americanii au început un program de teste în cooperare cu proiectul *Manhattan*. Proiectul *Manhattan* era răspunzător pentru construirea bombei atomice şi livrase prima duzină de cobai umani.

De exemplu participanţii la test inhalau marijuana. La început, încercarea părea sortită eşecului, întrucât

victimele vomitau. În curând OSS a aflat că pentru cercetare sunt mai potrivite ţigările cu marijuana. Documentele eliberate în baza legii FOIA relatau despre o încercare reuşită, la care s-au obţinut informaţii despre gangsterul August del Gracio. Din documentele date publicităţii se ştie că OSS a continuat experimentele, iar la acestea se foloseau soldaţi comunişti care erau staţionaţi în lagăre din afara oraşelor Atlanta, Memphis şi New Orleans.

Chiar dacă nu s-a găsit drogul adevărului prin aceste experimente făcute pe oameni care nu participau de bunăvoie, cercetările au continuat după cel de al doilea război mondial, cu ajutorul medicilor din lagărele germane şi japoneze, aduşi ilegal în SUA prin proiectul *Paperclip*.

2. Proiectul Paperclip

La sfârşitul lunii aprilie 194, când medicul militar locotenent Marcus Smith a intrat în lagăr la o zi după eliberarea deţinuţilor de la Dachau, el şi însoţitorii lui au găsit circa 32.000 de supravieţuitori distruşi şi grav bolnavi. La acel moment, locotenentul Marcus Smith era singurul medic din lagăr, întrucât Crucea Roşie nu a ajuns decât câteva zile mai târziu. Când Smith a intrat în laboratoarele de cercetare părăsite de medicii lagărului, a găsit şi mai mult haos. Trecea peste bănci rupte, sertare, instrumente distruse şi sticle sfărâmate. Printre dărâmături a găsit totuşi unele eprubete intacte şi sticle ce erau pline cu ţesuturi conservate. Analizele au dezvăluit că aceste ţesuturi proveneau de la oameni şi insecte. Smith a aflat că se găsea în partea lagărului în care se studia malaria.

În aceste laboratoare se injecta sângele contaminat de ţânţari, pentru găsirea unui ser împotriva malariei. În alte laboratoare se făceau experienţele cu mescalină, descrise mai sus.

Nimeni nu ştie câţi criminali de război au fost în

Germania. Multe documente au fost distruse încă înainte de terminarea războiului, chiar de către cei răspunzători. Totuşi, mulţi criminali de război au reuşit să fugă în străinătate. Cei răspunzători pentru holocaust au fost condamnaţi în procesul de la Nürnberg, între 20 noiembrie 1945 şi 2 octombrie 1946. În total, între 1945 şi 1949 au fost arestaţi 5025 criminali de război în zonele americane, britanice şi franceze şi circa 80.000 de germani găsiţi complici ai criminalilor. La primele procese de la Nürnberg au fost condamnaţi conducătorii proeminenţi. Hitler, Himmler şi Goebels s-au sinucis şi de aceea nu au mai putut fi traşi la răspundere pentru crime. La al doilea proces au fost condamnate 12 persoane de rang înalt, răspunzătoare pentru crime. Printre aceste persoane se aflau diplomaţi, miniştri, ofiţeri SS şi medici, care luaseră parte la crimele comise în lagărele de concentrare descrise anterior. Aşa cum îşi poate închipui fiecare cititor, pentru crimele de război comise în lagărele de concentrare sunt răspunzători mai mulţi medici decât puţinii condamnaţi la Nürnberg.

Din documentele eliberate în SUA în temeiul legii FOIA, se ştie că forţele învingătoare s-au folosit de oameni de ştiinţă şi tehnicieni nu aşa cunoscuţi din Germania, fără ca publicul larg să ştie ceva. Interesant este că aceste persoane, printre care şi cunoscutul constructor de rachete Wernher von Braun, au fost aduse în SUA deja înainte de procesul de la Nürnberg. Anglia şi Uniunea Sovietică aveau proiecte asemănătoare. Printre aceşti oameni de ştiinţă nu se găseau doar tehnicieni, care lucrau pentru aviaţia şi astronautica americană, ci şi medici, care fuseseră implicaţi în experimentele din lagărele de concentrare.

Misiunea tehnică a marinei americane avea ordinul de a vedea cercetările efectuate de nemţi privitor la tehnica astronautică, medicina astronautică şi spălările de

creier, şi să constate dacă rezultatele erau utile intereselor americane. Mulţi dintre oamenii de ştiinţă care au participat la experimente au fost transportaţi în secret prin Heidelberg în SUA. Această imigrare secretă poartă numele de proiectul *Paperclip*.

Oamenii de ştiinţă participanţi la proiect au fost duşi, spre exemplu, la baza de aviaţie militară Randolph din San Antonio, Texas. Acolo luau parte la diverse proiecte. Tehnicienii şi inginerii specializaţi în rachete puteau să-şi continue cercetările începute în Germania şi să testeze rachetele V în ţinutul White Sands din New Mexico. Medicii făceau experimente de controlare a creierului pentru marina americană, CIA şi armata americană, prin intermediul drogurilor. De data aceasta, pe post de cobai nu mai erau folosiţi evreii, ruşii şi ţiganii, ci deţinuţii.

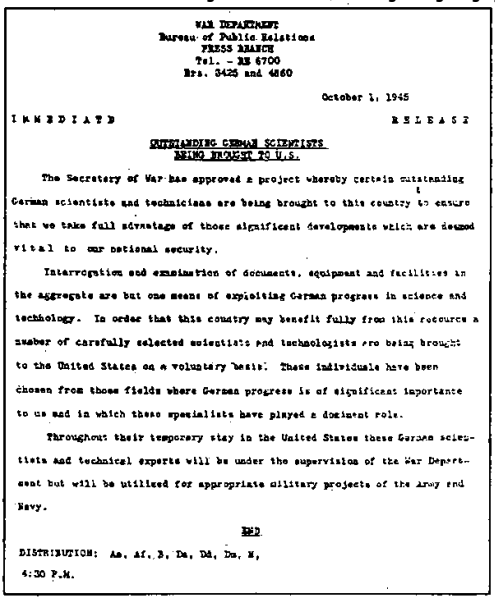

WAR DEPARTMENT
Bureau of Public Relations
PRESS BRANCH
Tel. - RE 6700
Brs. 3425 and 4860

October 1, 1945

IMMEDIATE RELEASE

OUTSTANDING GERMAN SCIENTISTS
BEING BROUGHT TO U.S.

The Secretary of War has approved a project whereby certain outstanding German scientists and technicians are being brought to this country to ensure that we take full advantage of those significant developments which are deemed vital to our national security.

Interrogation and examination of documents, equipment and facilities in the aggregate are but one means of exploiting German progress in science and technology. In order that this country may benefit fully from this resource a number of carefully selected scientists and technologists are being brought to the United States on a voluntary basis. These individuals have been chosen from those fields where German progress is of significant importance to us and in which these specialists have played a dominant role.

Throughout their temporary stay in the United States these German scientists and technical experts will be under the supervision of the War Department but will be utilized for appropriate military projects of the Army and Navy.

###

DISTRIBUTION: Aa, Af, B, Da, Dd, Dm, M,
4:30 P.M.

Fig. 3: Document al Departamentului de Război al SUA jdin 1 octombrie 1945, ce raportează despre oameni de ştiinţă germani excepţionali, care au fost aduşi în secret în SUA. prin proiectul Paperclip. Armata americană dorea

să facă un salt tehnologic şi ştiinţific înaintea celorlalte ţări cu ajutorul oamenilor de ştiinţă aflaţi ilegal în ţară.

alienaţii mintal, imigranţii, minorităţile etnice şi persoanele anormale din punct de vedere sexual. Documentul Departamentului de Război din 1 octombrie 1945, eliberat prin legea FOIA, îi numea pe cercetătorii germani ca „oameni de ştiinţă germani extraordinari". Traducerea completă a documentului sună astfel:

„Distinşii oameni de ştiinţă germani au fost aduşi în SUA. Secretarul de război a aprobat un proiect prin care se aduc în ţara noastră distinşii savanţi şi tehnicieni germani, pentru a ne putea asigura că ne putem folosi de semnificativele lor descoperiri, ce sunt vitale pentru siguranţa noastră naţională. Examinarea documentelor, a obiectelor din echipamente şi a instalaţiilor de cercetare va fi utilizată pentru a exploata progresele ştiinţifice şi tehnice din Germania. Pentru ca ţara noastră să profite din plin de aceste resurse, a fost adus de bunăvoie în SUA un număr de savanţi şi tehnicieni aleşi. Aceşti indivizi au fost aleşi din cele mai diverse domenii de cercetare în care nemţii erau la loc de frunte. Această problemă este pentru noi de o importanţă semnificativă. Pe durata şederii în SUA, savanţii şi tehnicienii germani sunt sub supravegherea Departamentului de Război, dar la timpul potrivit vor lua parte la proiectele armatei şi marinei".

Interesant este faptul că oamenii de ştiinţă care luau parte la proiectul *Paperclip*, au fost aduşi în SUA încă înainte de începerea procesului de la Nürnberg. De câtva timp se ştia că după război au fost aduşi în SUA nu numai savanţi germani, ci şi medici japonezi care participaseră la crimele de război, pentru a-şi putea continua acolo experimentele.

3. Unitatea 731

Similar Germaniei, armata japoneză a făcut experimente între 1932 şi 1945 pe deţinuţii de război

chinezi şi ruşi. Japonezii aveau o unitate specială denumită „731”, care făcea cercetări în domeniul războiului biochimic. Printre altele, această unitate a staţionat şi în partea ocupată din nordul Chinei, la Harbin. În Harbin şi alte oraşe au fost construite aşa-numitele „fabrici ale morţii”, în care oamenii de ştiinţă japonezi făceau, fără scrupule etice, experimente pe animale şi oameni. Întreaga Manciurie devenise un uriaş laborator.

Profesorul de istorie american Sheldon H. Harris, descrie în cartea sa *Factories of Death* („Fabricile morţii”), apărută în 1994, în ce împrejurări au fost construite aceste lagăre de către prizonierii de război. Aceste laboratoare de cercetare inumane erau înconjurate de ziduri înalte cu sârmă electrificată. Structura acestor lagăre se asemăna cu a unei închisori, în care se aduceau echipamente de cercetare. În cadrul experimentelor, prizonierilor li se administra, printre altele, şi un ser care conţinea o bacterie cu germeni de ciumă. Unor prizonieri li se lua sânge în mod constant, până mureau din cauza slăbiciunii. Altor deţinuţi li se aplicau cele mai diferite gaze şi şocuri electrice. Profesorul Sheldon afirmă că Unitatea 731 a aruncat asupra oraşelor chinezeşti bombe cu ciumă, ce au fost construite în aceste fabrici ale morţii; mai mult de 200.000 de chinezi au fost victime.

După ce Japonia a capitulat, ţara s-a aflat sub ocupaţie americană, în timp ce opinia publică americană credea că medicii răspunzători pentru crimele de război erau condamnaţi, mulţi dintre ei au fost duşi – la fel ca în Germania în secret în SUA, ca să-şi folosească cunoştinţele, dobândite în mod crud, pentru armata americană şi să le poată dezvolta în continuare. Documentele aflate în arhiva naţională din Washington DC atestă aceste evenimente. Într-o scrisoare redactată la 12 decembrie 1947 şi adresată şefului corpului chimic, generalul Alden C. Waitt, este vorba despre o

extraordinară descoperire a medicilor japonezi. Un fragment din scrisoare sună astfel: „Indiciile adunate în cursul acestor cercetări au întărit şi au sprijinit aspectele din acest domeniu. Ele reprezintă date adunate de oameni de ştiinţă japonezi finanţaţi cu milioane de dolari. Informaţiile exacte despre predispoziţia oamenilor la această boală au fost adunate prin administrarea anumitor bacterii. Astfel de informaţii nu au fost obţinute în propriile noastre laboratoare, datorită scrupulelor existente relativ la experienţele pe oameni. Aceste date au fost asigurate. Cei 250.000 de yeni oferiţi sunt, în comparaţie cu costurile actuale ale studiilor, un ajutor de şomaj".

Aceste exemple arată că cei răspunzători pentru oamenii de ştiinţă şi tehnicienii aflaţi sub protecţia securităţii naţionale din SUA, nu sunt cu mult mai buni decât colaboratorii lor „importaţi". După cum se va vedea pe parcursul cărţii, unii dintre aceşti – oameni de ştiinţă participanţi la *Paperclip* au ajuns aşa de departe" că au ocupat poziţii de prestigiu în institutele americane de cercetări. Toţi cei care cred că după terminarea celui de-al doilea război mondial s-a încetat cu experimentele pe oameni, interzise de lege, vor afla mai multe după citirea capitolelor următoare.

După 1945 au fost puse alte priorităţi referitor la cercetările de controlare a creierului. Agenţia Centrală de Informaţii (CIA), fondată în 1947, voia să creeze o maşină politică de ucis, controlabilă de la depărtare, al cărei comportament să fie controlat de superiori. La lucrul pentru această sarcină au luat parte cei ce-şi aminteau de experimentele medicale inumane de la Dachau şi alte lagăre de concentrare. Între timp au apărut destule dovezi şi indicii că una sau mai multe instituţii puternice din interiorul guvernării americane au continuat să dezvolte metodele de controlare a minţii, cu ajutorul oamenilor de

ştiinţă *Paperclip* –, acestea păşesc pe nişte domenii înfricoşătoare, ce brusc ne privesc şi pe noi. Pentru ca aceste tehnologii să poată fi dezvoltate, au fost şi sunt testate pe locuitorii diverselor ţări.

Cititorii care cunosc cărţile „Păstrarea secretului OZN-urilor" şi „întâlniri cu OZN-uri", ştiu că autorităţi la fel de puternice ascund publicului larg importante informaţii despre fenomenul OZN. Cum se va vedea pe parcursul cărţii, este uşor de înţeles că în această elită politico-militară sunt aceleaşi persoane care au dezvoltat tehnologiile avansate de controlare a minţii, precum implanturile, şi le-au şi implantat. Aceste proiecte, precum programele OZN, sunt finanţate dintr-un buget negru, despre care Congresul nu ştie. Înainte de a începe prezentarea acestor tehnologii moderne şi domeniile actuale de întrebuinţare, vrem să aruncăm o privire asupra primelor proiecte de controlare a gândirii.

4. De la proiectul CHATTER la MKULTRA

Căutarea drogului adevărului a fost reluată de marina americană la scurt timp după cel de al doilea război mondial. Mulţi dintre cei aduşi prin proiectul *Paperclip* au fost contactaţi de marina militară şi integraţi în 1947 în proiectul CHATTER. La aceste proiecte au fost încălcate regulile etice cu privire la cercetarea pe oameni, asemănător unei dictaturi. Un document al comisiei energiei atomice din 17 aprilie 1947 descrie foarte bine cum s-au muşamalizat aceste experienţe. Unui oarecare doctor Fidler i se comunica motivul: experienţe medicale pe oameni. Traducerea completă a documentului arată astfel:

„Tema: Experienţe medicale pe oameni

1. Se doreşte a nu se comunica niciun document referitor la experienţe pe oameni. Aceasta ar putea avea efecte negative asupra opiniei publice sau ar determina procese penale. Documentele ce referitoare la acest

subiect trebuie clasificate drept „secrete”. Viitoarele lucrări în acest domeniu au fost interzise de managerul general. Se pare că trei astfel de documente au fost declasificate. Se doreşte reclasificarea acestora drept „secrete”. Trebuie să se controleze dacă aceste documente nu au fost întâmplător distribuite Departamentului de Comerţ sau unor persoane din afara proiectului.

2. Aceste instrucţiuni nu se referă şi la documentele privind folosirea clinică sau terapeutică a radioizotopilor şi a altor substanţe/ materiale similare ce sunt benefice tulburărilor şi bolilor umane”.

Cu ajutorul acestui document se vede cum au fost înşelate autorităţile oficiale. Unul dintre oamenii de ştiinţă ce conduceau proiectul CHATTER era profesorul Richard G. Wendt. El făcea experimente în acest domeniu de mai mult timp. La sfârşitul anului 1950, marina militară i-a dat lui Wendt suma de 300.000 de dolari, pentru a putea să facă studii despre barbiturice, amfetamine, alcool şi heroină. Profesorul Wendt a testat drogurile pe el însuşi, pe studenţii şi asistenţii lui. Întrucât studenţii nu ştiau ce luau, schimbările de comportament le-au fost observate prin oglinda veneţiană. Aceste substanţe au fost obţinute ilegal, deoarece ele nu se găseau în multe concerne farmaceutice. Curând după înfiinţarea ei, CIA s-a alăturat marinei şi armatei în cercetările de controlare a minţii. Din documente ale CIA se ştie că aceste autorităţi desemnau heroina ca fiind foarte folositoare, căci un deţinut făcut să fie dependent de droguri, dezvăluie şi cele mai ascunse secrete din cauza unei crize. CIA dorea ca pe lângă un ser al adevărului, să se creeze un agent care să execute ordine fără să fie conştient de acestea.

Se dorea ca spălarea creierului să fie complet făcută. Documentele publicate afirmă că experimentele cu droguri ale CIA au fost efectuate la spitalul „Muntele Sinai”, spitalul psihiatric din Boston, universitatea din Minnesota,

spitalul general „Valley Forge”, clinica psihiatrică din Detroit şi Institutul Naţional al Sănătăţii.

Primul proiect s-a numit *Bluebird*. În august 1951, proiectul *Bluebird* a fost reintitulat „ARTICHOKE”. CIA a lansat propaganda cum că statele comuniste făceau experienţe în aceste domenii şi că nu trebuia să rămână în urmă.

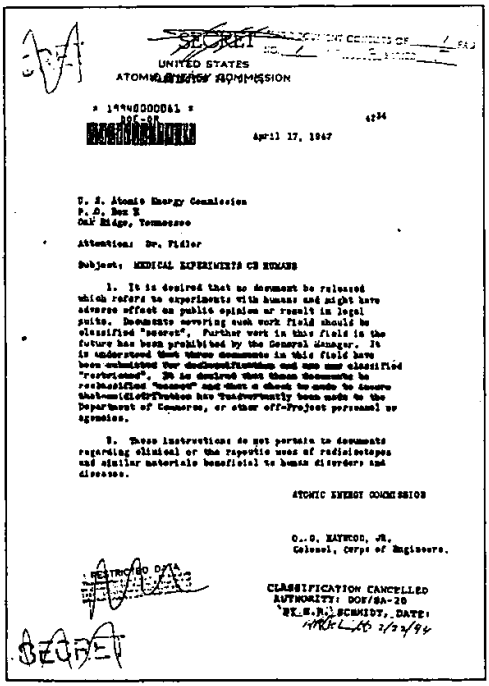

SECRET

UNITED STATES
ATOMIC ENERGY COMMISSION

April 17, 1947

U. S. Atomic Energy Commission
P. O. Box X
Oak Ridge, Tennessee

Attention: Dr. Fidler

Subject: MEDICAL EXPERIMENTS ON HUMANS

1. It is desired that no document be released which refers to experiments with humans and might have adverse effect on public opinion or result in legal suits. Documents covering such work field should be classified "secret". Further work in this field in the future has been prohibited by the General Manager. It is understood that three documents in this field have been submitted for declassification and one was classified "restricted". It is desired that these documents be reclassified "secret" and that a check be made to insure that similar problems have not been made to the Department of Commerce, or other off-Project personnel or agencies.

2. These instructions do not pertain to documents regarding clinical or the reported uses of radioisotopes and similar materials beneficial to human disorders and diseases.

ATOMIC ENERGY COMMISSION

O. G. HAYWOOD, JR.
Colonel, Corps of Engineers.

RESTRICTED DATA

CLASSIFICATION CANCELLED
AUTHORITY: DOE/SA-20
BY E.R. SCHMIDT, DATE:
2/24/94

SECRET

Fig. 4: Un document al comisiei de energie atomică din 17 aprilie 1947, declarat anterior drept secret. În acest document este vorba despre experienţe secrete pe oameni.

Agenţii „ARTICHOKE” foloseau pentru scopurile lor LSD, descoperit de doctorul elveţian Albert Hofmann, pentotal de sodiu şi alte droguri, în combinaţie cu hipnoza. Un memorandum al CIA din 14 iulie 1952 descrie succesul interogatoriului a doi agenţi sovietici dubli cu ajutorul metodelor narco-hipnotice. Ambii agenţi au fost aduşi într-

un spital şi interogaţi cu tehnica ARTICHOKE. După interogatoriu a fost provocată o pierdere totală a memoriei cu ajutorul ordinelor post-hipnotice. Memorandumul dezvăluia că a fost folosit drogul pentotal de sodiu şi stimulentul Dezoxin pentru a sprijini programul hipnozei.

Alte documente, obţinute de cercetătorul John Marx şi date publicităţii între timp, arătau că CIA efectuase la mijlocul anilor ’50 experimente ce provocau pierderi ale vorbirii, durerilor, memoriei şi ale voinţei. Unul dintre aceste memorandumuri cita un medic, al cărui nume nu a fost făcut cunoscut. Acest doctor afirma că este sigur că mulţi psihiatri din SUA au consimţit să testeze pe pacienţii lor drogul lui de schimbare a personalităţii. Un document din anul 1956 autoriza psihiatri din universităţi, închisori şi case de corecţie conduse de stat să testeze drogurile nou descoperite pe indivizi neştiutori. Proiectul ARTICHOKE, a, fost, inclus la mijlocul anilor ’50 în MKULTRA ŞI MKDELTA.

Proiectul MKDELTA conţinea operaţiuni secrete prin care se obţineau substanţe toxice biochimice de luptă. La dezvoltarea acestor substanţe toxice de luptă, un rol important a fost jucat de oamenii de ştiinţă japonezi emigraţi prin *Paperclip*.

Proiectul MKULTRA se ocupa cu droguri, spălări de creier şi hipnoză, la fel ca şi ARTICHOKE. Printre colaboratorii la ARTICHOKE-MKULTRA se afla şi cunoscutul psihiatru doctorul Even D. Cameron. El era directorul institutului „Allan Memorial” şi fondatorul secţiei de psihiatrie a Universităţii McGill. În 1953, doctorul Cameron a fost ales preşedinte al Asociaţiei Americane a Psihiatrilor şi, în fine, chiar preşedinte al Asociaţiei Mondiale a Psihiatrilor.

Nimeni nu ştia că doctorul Cameron făcea cercetări pentru CIA. El căuta noi metode pentru spălarea completă a creierului. Pentru experienţele sale, doctorul Cameron

folosea şocuri electrice, somnifere şi droguri. Urletele persoanelor testate nu puteau îi auzite de ceilalţi pacienţi căci aceştia erau duşi într-o altă clădire. După tratamentul de şoc al doctorului Cameron, victimele nu mai ştiau unde se aflau sau cum fuseseră aduşi la spital. De multe ori, amintirile traumatizante ale acelor tratamente îngrozitoare reveneau mulţi ani mai târziu la suprafaţa conştiinţei.

Aşa cum am mai menţionat deja, printre aceste droguri se afla şi LSD-ul descoperit de doctorul Albert Hofmann. În jurul anului 1953, oamenii de ştiinţă ai CIA au început să folosească LSD pentru cele mai dubioase experienţe. În acest an firma elveţiană Sandoz a livrat o mare cantitate de droguri către CIA şi ministerul apărării. După doctorul Hofmann, reprezentanţii acestor autorităţi vizitau din doi în doi ani laboratoarele din Elveţia pentru a stimula producţia de LSD. Doctorul Hofmann nu a ştiut niciodată de ce erau necesare cantităţi aşa de mari de droguri.

Pentru a nu fi dependenţi de Sandoz, CIA a făcut un contract cu firma Eli Lilly & Company pentru LSD, care să demareze în 1954. Doctorul Sidney Gottlieb şi alţi colaboratori la MKULTRA au procurat fiecare informaţie referitoare la acest drog şi au efectuat experimente pe oameni neştiutori, care au suferit grelele efecte secundare. Alte teste cu droguri au fost făcute în 1957 la Centrul de Chimie al Armatei din Edgewood. Persoanelor supuse testării le-a fost amestecat LSD într-un Cockteil, fără ca ei să ştie. După aceea au fost interogaţi. Ziua următoare procedura să repetat, dar fără influenţa drogurilor. Alte teste conţineau cercetări ale capacităţii de amintire/rememorare sub influenţa LSD-ului, ca şi testări ale reacţiilor şi mişcărilor. Persoanele care au luat parte la experimente au fost după aceea nişte epave, atât fizic, cât şi psihic.

În anii ’60, serviciile secrete îi foloseau pe studenţi şi

pe pacienţii din spitale drept subiecte de testare pentru experienţele lor cu LSD. Un studiu elaborat în 1969 de către Biroul de Narcotice şi Droguri Periculoase dezvăluia că LSD-ul a ajuns de la cercetătorii din MKULTRA, printr-un mic grup de profesori, care aveau grijă de studenţi, chiar şi pe stradă. Unul dintre cercetătorii care avea legătură cu MKULTRA era Timothy Leary, care lucra la Harvard la un proiect de cercetare finanţat de CIA. El făcea experimente în închisori, şi mai târziu pe artişti din cartierul Greenwich Village, New York. Leary dorea să afle dacă LSD-ul măreşte creativitatea. Printre cei pe care se făceau teste se aflau artişti şi muzicieni cunoscuţi, precum Miles Davis, John Lennon, Jim Morrison, Aldous Huxley, Arthur Koestler şi mulţi pictori, sculptori, guru, magicieni şi staruri de talie medie. În 1979, Timothy Leary susţinea într-un interviu acordat canalului de televiziune american ABC că CIA îşi asumă în totalitate meritul pentru mişcarea psihedelică din anii ’60.

Nu există aproape niciun domeniu de cercetare care să nu fi fost sponsorizat de aceste programe. Proiectul MKULTRA era de mai mulţi ani semnul obişnuit de recunoaştere al cercetării ştiinţifice, prin care oamenii de ştiinţă sponsorizaţi de CIA nu mai respectau jurământul lui Hipocrate şi nici regulile decenţei etice. Un veteran din MKULTRA i-a comunicat în 1965 cercetătorului John Marks că exista şi un proiect de manipulare genetică. Societatea ştiinţifică avea să discute asemenea teme abia zece ani mai târziu. Biroul de Cercetare şi Dezvoltare (*Office of Research and Development* – ORD) finanţa şi lucrări parapsihologice. Armata dorea să ştie dacă există medii care vor putea vedea în viitor sau dacă vor putea fi folosite experienţele extracorporale în spionaj.

5. Programarea prin hipnoză

Multe dintre metodele de controlare a minţii dezvoltate prin proiectul MKULTRA conţineau hipnoza.

Hipnoza este descrisă ca o stare de relaxare, în care o persoană poate fi condusă de un hipnotizator. Alte efecte importante obţinute sub hipnoză sunt:

1. mărirea capacităţii de memorare
2. reducerea durerii
3. Îmbunătăţirea comportamentului atletic
4. mărirea capacităţii/puterii de învăţare

Unii oameni de ştiinţă sunt şi de părere că un terapeut poate provoca la pacienţii săi o dedublare a personalităţii. Psihiatrul finanţat de CIA, doctorul Morse Allen, a efectuat cele mai diverse încercări de hipnoză pe pacienţii săi. La 19 februarie 1954 a hipnotizat două secretare; uneia i-a ordonat să o împuşte pe colega ei. Doctorul Allen a pus un pistol descărcat lângă făptaşă, pe care a adus-o într-o stare asemănătoare cu somnul. Criminala în devenire executa ordinele doctorului Allen fără împotrivire. A luat pistolul şi a tras în colega ei. După ce a trezit-o din transă, nu-şi mai amintea nimic din ce făcuse. Chiar a negat că ar fi tras în colega ei. Cu acest experiment, doctorul Allen a făcut dovada că se poate ca o persoană să fie transformată într-un ucigaş inconştient cu ajutorul ordinelor primite în timpul hipnozei. Echipa ARTICHOKE vedea după aceste încercări reuşite cum se apropie naşterea unui criminal politic perfect.

Alte experimente priveau amintirile provocate prin hipnoză. Experimentele în legătură cu acest fel de amintiri sunt foarte importante pentru operaţiunile secrete, întrucât nu se ştie dacă amnezia obţinută prin hipnoză rezistă unui interogatoriu în timpul căruia sunt din nou folosite hipnoza şi drogurile. Studiile efectuate de psihiatri din ARTICHOKE au arătat că la unele persoane se poate produce o personalitate multiplă.

O posibilitate avută în vedere de psihiatri era separarea unei persoane imaginare, de exemplu a unui tovarăş dejoacă imaginar al unui copil. Această persoană

imaginară poate să devină o a doua personalitate printr-un tratament corespunzător. Hipnotizatorul comunică cu partea schizofrenică a persoanei testate şi îi sugerează

O comandă. Personalitatea principală/centrală nu ştie nimic de această procedură. În timpul viselor informaţiile pot fi schimbate. Pentru a împiedica acest lucru, un bun hipnotizator poate produce amintiri exacte.

Scenarii asemănătoare se regăsesc şi în cazul răpirilor OZN.

Aşa cum s-a descris în cărţile *UFO-Geheimhaltung* („Păstrarea secretului despre OZN-uri") şi *UFO-Nachbegegnungen* („întâlniri apropiate cu OZN-uri"), persoanele care susţin că ar fi fost răpite de extratereştri, nu-şi pot aminti de propriile răpiri. Unele persoane cred că ar fi văzut o bufniţă mare, o pisică sau un alt animal înainte de a fi răpiţi. Sub hipnoză cea mai mare parte din acest blocaj a fost spartă, iar adevăraţii răpitori au ieşit la iveală. Ca exemplu ar trebui prezentată Beth Collins, victima unei răpiri, examinată de cercetătorii de la Fondul pentru Cercetarea OZN-urilor (FUFOR).

Prima întâlnire a lui Beth Collins cu necunoscuţii a avut loc la vârsta de patru ani. Ea poate să-şi amintească şi astăzi de această experienţă traumatizantă. Într-o noapte, Beth s-a trezit din cauza unui sentiment clar de frică. După aceea s-a uitat pe fereastra de la dormitor, care se învecina cu patul surorii ei. A observat cum mai multe pisici neobişnuit de mari o priveau fix prin geam. Cum acest lucru i s-a părut foarte neobişnuit, a strigat după sora ei, care însă nu a auzit ţipetele ei. După aceea Beth a strigat în zadar după tatăl ei. Amintirile i se termină după acest fapt. De atunci are un sentiment neplăcut când vede pisici adulte sau lumină strălucitoare, cu toate că puii de pisică îi plac foarte mult. Alte evenimente traumatizante au arătat că a mai trecut şi prin alte experienţe de răpiri OZN de-a lungul vieţii.

La 20 noiembrie 1992, Beth a fost chestionată sub hipnoză. Şedinţa de hipnoză a avut ca rezultat o retrăire traumatizantă a experienţelor descrise anterior. S-a dovedit că pisicile nu erau decât o amintire programată ce ascundea nişte fiinţe mici, gri şi cu capul mare. Beth a început să plângă, sub hipnoză fiind, când a văzut cum aceste pisici mari veneau la ea în cameră. La întrebarea cât de mari erau aceste pisici, ce culoare aveau, dacă aveau blană, Beth a răspuns: „... erau gri, fără blană sau cu păr foarte scurt. Cred că-i ajungeau tatălui meu până la şolduri".

La eliminarea unei alte traume, Beth a descris extratereştri tipici, mici şi gri, care i-au introdus un mic obiect în ureche. Alte şedinţe au dezvăluit trăiri complexe ale unor răpiri OZN. Unii cercetători ai controlării gândirii, ca Martin Cannon sau Kathy Kasten, sunt de părere că probabil toate răpirile OZN reprezintă experimente de controlare a gândirii şi că în spatele fiinţelor mici şi gri se ascund de fapt medici militari. Martin Cannon a dat peste o persoană răpită, care după a patra şedinţă de hipnoză a descris o răpire care nu s-a petrecut într-un OZN, ci într-o casă din afara Los Angeles-ului. Întrucât situarea casei a fost foarte bine descrisă, Cannon s-a dus cu pacientul la locul descris sub hipnoză. Când au găsit casă, au trebuit să se întoarcă, deoarece femeia a devenit isterică. Cercetări ulterioare au dezvăluit că proprietarul casei era un om de ştiinţă – care lucra pentru CIA şi a luat parte la diverse proiecte de controlare a minţii. Cu toate că femeia îşi amintea foarte bine detaliile, mai târziu a negat toate discuţiile avute cu Martin Cannon. Este foarte posibil să i se fi făcut frică şi de aceea să fi preferat să tacă.

Cunoscutul cercetător OZN Budd Hopkins a dat în 1986 peste un caz, care îi aminteşte despre experienţele sub hipnoză ale CIA, făcute de Morse Allen. Earl (este un pseudonim) avea în jur de 50 de ani, când a retrăit sub

hipnoză, în anul 1986, un eveniment ciudat. După o examinare efectuată într-un OZN, el a relatat că extratereştrii l-au dus într-o încăpere, unde un om stătea pe un scaun. Fiinţele străine i-au comunicat lui Earl că acel om este foarte rău. Un omuleţ gri i-a înmânat un pistol şi i-a ordonat să-l împuşte. Bărbatul l-a implorat să-l cruţe. I-a spus că fiinţele mint, şi că el nu este un criminal. Extratereştrii i-au ordonat din nou să-l omoare pe bărbat. În timpul acestei şedinţe de hipnotizare, Earl a fost deosebit de nervos, întrucât experienţa a fost foarte traumatizantă pentru el. El a relatat de asemenea că nu a tras şi că a îndreptat pistolul către extratereştri. Când a făcut această mişcare, bărbatul s-a ridicat de pe scaun şi atunci el însuşi arăta ca un extraterestru. După aceea Earl a fost dezarmat de un alt extraterestru. Această victimă a unei răpiri ON părea să fi luat parte într-adevăr la un test asemănător cu cel al secretarelor doctorului Morse Allen. Rămâne la nivelul speculaţiilor dacă în spatele extratereştrilor văzuţi de Earl sunt în realitate specialişti tereştri în controlarea gândirii.

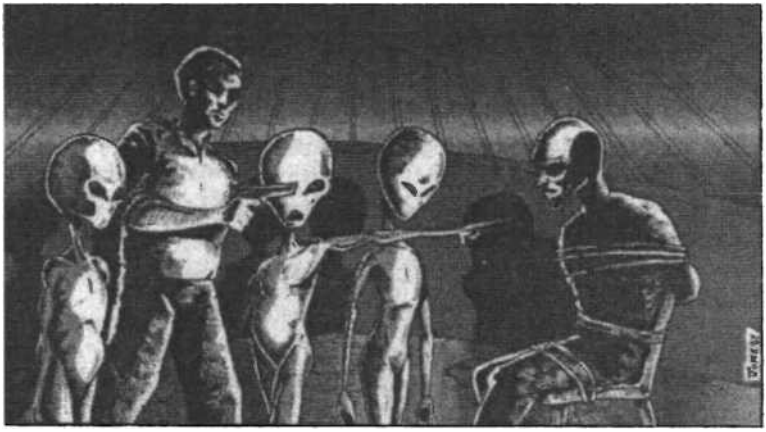

Fig. 5: Această ilustraţie redă trăirile traumatice ale lui Earl. Scena descrisă de Earl aminteşte de încercările

CIA de hipnotizare ale doctorului Morse Allen şi nu de răpirile OZN obişnuite.

În mod surprinzător şi Ed Walters a relatat despre o scenă dintr-o experienţă cu OZN, care îi aminteşte mai curând de o misiune a CIA decât de o manipulare mentală prin intermediul extratereştrilor. Această scenă a apărut în timpul unei regresii hipnotice efectuată la lumina zilei de către psihologul clinic doctorul Dan Overlade. El a retrăit sub hipnoză cum a fost răpit şi dus într-un OZN, iar acolo a fost testat mental de fiinţe de sex masculin şi feminin. După cum spune Walters, fiinţa femeie avea un cap ceva mai mare decât un om, ochi mari, hipnotici, migdalaţi, şi sâni mici. El a descris sub hipnoză cum fiinţele i-au fixat pe cap un aparat asemănător cu o cască. Acest aparat era adaptat pentru tâmple, frunte şi ceafa.

Ed Walters crede că prin acest aparat era legat de fiinţa femeie pe plan emoţional. După ce fiinţa şi-a pus palma pe fruntea lui, Ed a crezut că poate vedea prin ochii unei alte persoane. Descrie sub hipnoză un foc de tabără şi mai mulţi câini care se băteau pentru un antebraţ de om. Scena a fost întreruptă când cineva a aruncat o piatră în haita de câini. Ed crede că în timpul acestui eveniment el avea doisprezece ani, era desculţ şi îmbrăcat sărăcăcios. Era sigur că satul în care se găsea era condamnat la moarte. Nu ştie dacă această scenă a fost reală, sau dacă a fost produsă artificial de extratereştri. O altă amintire declanşată sub hipnoză a dezvăluit şi alte enigme, întrucât ele nu aveau nimic de-a face cu fenomenul răpirilor OZN.

Ed Walters îşi aminteşte că se afla în Nicaragua şi că a fost martorul unui atac surpriză a gherilei, la care au fost împuşcaţi mai mulţi copii. Walters ştie că în acest timp se afla în Nicaragua, într-o călătorie de afaceri. Avea în jur de 29 de ani şi a fost cazat la o familie. În ţară erau tulburări sociale căci existau lupte între garda naţională a

dictatorului Somoza şi opozanţii săi, sandiniştii. Într-o zi, sandiniştii au intrat în casa gazdei lui Walters şi au vrut să ucidă familia. În acel moment, Ed era la toaletă şi nu a fost observat de la început. A reuşit să facă rost de un revolver şi să tragă într-un terorist care voia să împuşte membrii familiei. După aceea nu-şi mai aduce aminte de nimic. Din păcate, doctorul Overlade nu a putut pătrunde în această traumă. Ed nu-şi poate aminti decât de ochii hipnotici ai extraterestrei.

Cercetătorii în controlarea minţii au luat aceste indicii drept semne sigure ale faptului că Ed Walters a fost un agent programat prin hipnoză şi executa în acea regiune o misiune secretă, fără să fie conştient de ceva. După aceea i s-au putut programa amintirile şi a putut fi supus unei spălări a creierului. Întrucât în anii ’80 SUA erau active din punct de vedere militar în America Latină, este foarte posibil să fi existat agenţi activi şi în anii ’70. Înainte de a se muta în Florida, Ed Walters avea o fermă de cafea în Costa Rica şi deseori se găsea în acea regiune cu probleme de afaceri; de aceea se poate bănui că ar fi fost un astfel de agent programat. Experienţele sale cu răpirile OZN de la sfârşitul anilor ’80 şi apariţiile OZN-urilor susţinute cu filme şi fotografii păreau însă a combate aceste speculaţii. După cum vom arăta în această carte, pentru fenomenul răpirilor OZN par să existe destule indicii care să sprijine ideea amestecului militar/al serviciilor secrete.

Psihiatrul doctorul Martin Orne a efectuat la Universitatea Harvard experimente de controlare a gândirii. El era de părere că o persoană care dezvoltă o bună amnezie post-hipnotică este predispusă şi la influenţarea hipnotică. Odată creată această amnezie; poate fi suplinită prin amintiri induse/provocate.

Când te gândeşti că aceste experienţe au fost făcute în anii ’50 şi 60, s-ar putea ca în prezent, prin intermediul

drogurilor şi efectelor speciale, să nu fie o problemă inducerea amintirilor de către fiinţe mici şi gri. Cercetătorii serioşi ai răpirilor OZN trebuie să aibă mereu în vedere acest fapt, cu toate că noi, autorii, nu suntem de părere că fenomenul răpirilor OZN, care se întâlneşte în toate colţurile lumii, poate fi explicat cu această teorie.

Multe zvonuri vorbesc despre un proiect denumit *Monarch*, bazat pe traume provocate artificial, care sunt răspunzătoare pentru dedublarea personalităţii victimei. Prin această procedură conştiinţa se dedublează în mai multe personalităţi. Doctorii din proiectul *Monarch* pregăteau, prin urmare, o personalitate care să fie sub comanda serviciilor secrete, fără ca persoana „iniţială" să ştie. Proiectul *Monarch* îşi trage rădăcinile din cel de al doilea război mondial. Printre psihiatrii care lucrau în Germania în timpul războiului, această metodă era cunoscută drept „Programarea marionetelor (PM)". Probabil că specialiştii în PM importaţi prin proiectul *Paperclip*, programau marionete pentru CIA în ARTICHOKE şi MKULTRA.

Întrucât copiii sunt cei mai apţi ca după o experienţă îngrozitoare să producă o personalitate multiplă, acest proiect este deosebit de şocant. Între timp tot mai multe persoane vin la organizaţiile de controlare a minţii şi susţin că au fost cândva sclavi ai *Monarch*-ului. Amintirile traumatizante merg până în copilărie, când ar fi participat la ritualuri satanice sau filme porno cu copii. Aceste maltratări şi şocuri au fost date la o parte de către copil, pentru că a produs o altă personalitate, ce nu ştie de aceste experienţe îngrozitoare.

Conform unor surse, colaboratorii la proiectul *Monarch* îşi alegeau victimele din astfel de grupuri. Există indicii şi zvonuri conform cărora experţii militari în controlarea gândirii sunt amestecaţi în sectele satanice şi cercurile pornografiei cu copii, ca să găsească noi recruţi

pentru proiectul *Monarch*. Când se ştie că locotenent-colonelul angrenat în proiectul PSYWAR, Michael Aquino, este fondatorul sectei satanice cu numele de „Templul lui Seth" şi cercurile pornografice au, ca în Belgia, legături cu justiţia şi politica, atunci aceste zvonuri nu mai par atât de nefondate. Cazul victimei Dan Harr ar putea confirma aceste presupuneri. Bunicul lui Dan Harr a lucrat în timpul celui de al doilea război mondial şi între anii 1947 şi 1948 la uzina Badger Ordinance din apropiere de Barboo, Wisconsin. La puţin timp după cel de al doilea război mondial, aici au fost adăpostiţi oameni de ştiinţă din *Paperclip*. Mai târziu el a lucrat şi pentru guvern şi, probabil, pentru CIA.

Dan Harr pretinde că a fost vizitat în 1984, în timpul unui studiu, de o persoană din CIA, care s-a prezentat drept Charlie McBride.

Acest om i-a oferit lui Harr un post într-un program special. La început Harr a refuzat acest post. Mai târziu, problemele financiare l-au forţat să accepte. McBride l-a dus pe Dan la o fermă în Virginia. Acolo a luat parte la un program de antrenamente denumit *Non Official Cover* (NOC). În timpul acestor antrenamente creierul lui Dan Harr a fost spălat şi i s-au programat amintiri. La mijlocul anilor '90 i-au revenit nişte amintiri traumatizante, ce indicau unele concluzii despre antrenamentele NOC. Se ocupa intens cu electronica, componente de calculator şi serviciul tehnic de informaţii. După aceea a venit la Mare Island. În această regiune există mai multe institute de cercetare a CIA şi Agenţia Naţională de Securitate (*National Security Agency* – NSA). Dan Harr nu-şi mai poate aminti ce a făcut în timpul şederii sale de opt luni în Mare Island.

Pe baza interogatoriilor, biroul senatorului Herb Kohl a primit mai multe documente despre Harr, din care unele erau puternic cenzurate, iar cele mai multe erau clasificate

„top secret”. Unele documente aveau şi o notă suplimentară cenzurată. Dan Harr credea că probabil a fost tratat la Spitalul Naval din Oakland. Cu ajutorul unui terapeut a obţinut amintiri clare despre un interogatoriu. Conform descrierii lui, se afla într-o încăpere pătrată. În această încăpere se aflau un scaun, o pânză de proiectare film, veioză stroboscopică, o uşă şi o fereastră, care era probabil o oglindă veneţiană. În afară de el, se afla în cameră cel puţin încă o persoană.

Dan Harr a fost legat de scaun. De mâna dreaptă atârnau mai multe fire, iar el auzea diverse nume de droguri ca sodium, pentotal etc. În timp ce lumina îi bătea în faţă, a fost confruntat de persoana masculină cu diverse întrebări. Alte amintiri privesc un film pe care l-a văzut. Acest film conţinea alternativ, scene pozitive şi negative. Între timp Dan avea aduceri aminte din trecut despre ritualuri satanice la care el era în punctul central. La aceste ritualuri, un rol important îl jucau trei bărbaţi în pelerine roşii cu glugă, care ţineau lumânări. Dan Harr nu poate face distincţia dacă aceste ritualuri aparţin programului NOC sau dacă au avut loc în copilăria lui. Alte amintiri sugerau că Dan Harr, fără să ştie, a luat parte încă din copilărie la programe de controlare a gândirii, precum *Monarch*, şi a îndeplinit diverse ordine.

În decembrie 1988, Dan Harr a părăsit programul NOC. Soţia lui de atunci a scos în evidenţă că, ulterior, el se identifica cu ideile miliţiei creştine fanatice de extremă dreaptă. Înainte nu avusese nimic de a face cu aceste persoane şi nu le împărtăşea părerile. Astăzi crede că a fost infiltrat în acest cerc drept spion. La începutul anului 1995 a avut pentru ultima dată o perioadă de timp de care nu-şi mai aminteşte, care a durat cam 24 ore. Nu poate să-şi amintească decât că stătea într-un restaurant din Madison. În faţa lui era o femeie necunoscută, care i-a spus „Bine că te-ai întors”. Ceva mai târziu a observat o

înţepătură de ac în braţul drept şi o arsură punctiformă pe şoldul drept. Experienţele lui Dan Harr păreau să indice multe dintre criteriile prevăzute de proiectul *Monarch*. Aceste cinci puncte sunt:

1. O legătură cu proiectul *Paperclip* prin bunicul lui
2. legătura bunicului cu CIA
3. abuz la ritualuri în timpul copilăriei
4. programe de controlare a gândirii bazate pe traume
5. perioade de *missing time*

Nimeni nu ştie câte victime ale proiectului *Monarch* există în SUA. Aproximările ajung oricum la ordinul miilor. Este posibil ca printre persoanele răpite de OZN-uri să fie şi unele care cred, după citirea unei cărţi sau vizitarea unui grup de întrajutorare pentru cei răpiţi, că au fost şi ei răpiţi de extratereştri; în realitate, unele ar putea fi victime ale controlării gândirii. Aşa cum vom arăta în următorul subcapitol, căutarea unui agent, ce poate fi perfect programat, dă roade şi mai perverse decât provocarea artificială de personalităţi multiple.

6. Controlarea electronică a creierului

Cercetătorii Walter Bowart, Martin Cannon şi alţii au dat pe parcursul cercetărilor peste o metodă psiho-electrică, ce ar putea juca un rol foarte important în operaţiunile secrete. Se pare că oamenii de ştiinţă ai CIA au dezvoltat o tehnologie ce se numeşte „Controlul intracerebral prin radio-hipnoză – Disoluţia electronică a memoriei" (*Radio Hypnotic Intracerebral Control – Electronic Dissolution of Memory*, RHIC-EDOM) Aceste tehnici pot să inducă stări de transă hipnotice de la depărtare, să impună ordine sau să şteargă complet memoria. RHIC necesită un implant intramuscular, ce poate fi rapid stimulat pentru ca ordinele post-hipnotice să

fie împlinite. În al doilea capitol vom trata în amănunţime tehnologiile *terestre* de implanturi. Cu EDOM se fabrică în mod artificial *timpul pierdut* în situaţii, cum ar fi cele ale răpirilor OZN. Prin această metodă, memoria se şterge complet, întrucât transmiterea sinaptică a informaţiilor este blocată de anumite zone ale creierului. Spre sfârşitul secolului al XIX-lea, mulţi oameni de ştiinţă priveau creierul uman ca pe un burete alcătuit dintr-o reţea întinsă şi coerentă. Mai târziu s-a descoperit că există două tipuri de celule:

1. celule nervoase – numărul lor este de cca. 100 miliarde

2. celule gliale – într-un număr de cca. 10 – 50 de ori mai mare decât al celulelor nervoase.

Celulele nervoase sunt cele care înmagazinează şi transmit informaţiile. Celulele gliale răspund de celelalte funcţii, cum ar fi descompunerea substanţelor nocive rezultate din metabolism: Celulele nervoase pot să primească impulsuri electrice şi chimice, să le integreze, să le conducă mai departe ca pe un flux de semnale şi, în final, să le transmită celorlalte celule. Pe de o parte, se află o reţea de filamente fine a mai multor prelungiri celulare, aşa-numitele dendrite. Această parte poate fi descrisă ca un receptor, asemenea unui radio. Aici ajung semnalele. Pe de altă parte, se află o prelungire lungă a corpului celulei, aşa-numitul axon. Axonii se pot ramifica puternic la capete şi servesc drept emiţător, ce transmite semnalele. La capetele ramificate se stabilesc contacte cu celelalte celule nervoase. Aceste puncte de contact se numesc sinapse.

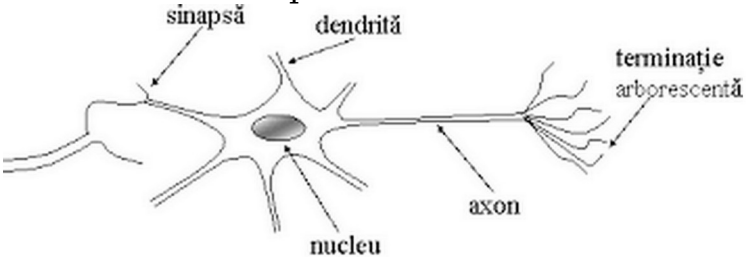

Fig. *6*: *Alcătuirea schematică a neuronilor şi legăturile dintre ei. Potenţialul activ al unui neuron este condus prin axon şi transmis celorlalţi neuroni prin sinapse. Unii axoni ating o lungime de un metru şi o grosime de câţiva microni.*

Spre deosebire de staţiile radio, celulele nervoase nu transmit semnalele prin undele electromagnetice, ci prin impulsuri electrice. La EDOM sinapsele sunt perturbate şi astfel transmiterea informaţiilor între celulele nervoase este împiedicată. Aceste tulburări pot fi rezolvate, conform specialiştilor RHIC-EDOM, prin efectul psiho-fiziologic al microundelor. Dacă sinapsele, locurile de contact ale celulelor nervoase, se tulbură reciproc, atunci informaţiile nu mai sunt procesate în creier.

La sfârşitul anilor ’60, au ajuns pentru prima dată 4 a opinia publică zvonuri despre tehnologia RHIC-EDOM. în 1969, un fost agent CIA scria sub pseudonimul Lincoln Lawrence o carte cu titlul *Were We Controlled*? („Am fost controlaţi?”). În această carte s-au studiat în detaliu tehnicile de spălare a creierului. De asemenea, cercetătorii Walter Bowart şi James Moore deţineau informaţii despre aceste tehnologii. James Moore susţinea că aceste tehnologii au fost dezvoltate de armată pentru a crea soldaţi zombi.

În mod normal, părţi ale creierului primesc diverse semnale electrice de la cele mai variate surse, precum văzul, auzul etc. Aceste percepţii produc senzaţiile. Cu aceste tehnologii, armata putea să simuleze agresiuni şi astfel să programeze un soldat, care să-şi îndeplinească misiunea pe câmpul de luptă precum un robot şi să execute ordinele fără să gândească. Cercetătorii în controlarea gândirii sunt de părere că, în cazul în care RHIC-EDOM există, aceste tehnologii ar putea explica multe enigme din fenomenul răpirilor OZN.

1. EDOM cauzează perioadele de *missing time* ce apar la răpirile OZN.

2. Implanturile descoperite de cei răpiţi de OZN-uri ar putea fi potrivite pentru RHIC.

3. S-ar putea ca prin intermediul stărilor hipnotice RHIC, să se reamintească artificial experienţele din timpul răpirilor OZN.

Se poate obiecta că există şi întâlniri de aproape cu extratereştrii, ce nu pot fi explicate cu tehnologiile RHIC-EDOM. Acestea sunt:

1. Întâlniri de gradul III cu OZN-uri (CE3: La CE3, martorul vede, conştient fiind, fiinţe stranii lângă un OZN. El nu este răpit de aceste fiinţe şi dus în OZN, iar el îşi poate aminti întâmplarea fără regresie hipnotică, perfect conştient.);

2. Răpirile OZN (CE4, acestea sunt observate de martori independenţi, care au avut şi un CE3);

3. Experienţe complexe ale răpirilor OZN, în care sunt amestecate mai multe persoane, care confirmă cele întâmplate independent una de cealaltă.

În cartea „Întâlniri cu OZN-uri" s-au analizat detaliat cazurile de CE3. La punctul 2 se înscrie cu siguranţă şi cazul răpirii de către un OZN ai Lindei Cortile, care a fost descrisă cu amănunte în „Păstrarea secretului despre OZN-uri" şi în mai multe publicaţii ale lui Budd Hopkins. În acest caz există mai mulţi martori independenţi, care relatează că au văzut-o pe Linda Cortile cum a fost transportată de la etajul 12, din apartamentul ei, cu o rază de lumină, într-un OZN ce plana.

Evenimentele de care îşi mai aminteşte se aseamănă până la cel mai mic detaliu cu cele ale celorlalţi răpiţi. Pe lângă mai multe scrisori, declaraţii şi interviuri ale persoanelor implicate în acest caz, există rapoarte şi expertize ale specialiştilor, ce au verificat diversele aspecte ale cazului. În plus, prezenţa printre martori a unor agenţi

de securitate şi a unor personalităţi politice de rang înalt, fac acest caz deosebit de interesant. Dacă experienţa Lindei Cortile cu răpirea OZN nu poate fi provocată cu o tehnologie RHIC-EDOM, atunci declaraţiile martorilor participanţi în acest caz, nu pot fi explicate. Adică aceşti martori nu au fost răpiţi de extratereştri, ci au urmărit răpirea, inclusiv OZN-ul, din locuri diferite şi perfect conştienţi.

La fel de complicate sunt şi cazurile de răpiri multiple OZN care sunt foarte bine cercetate. În aceste cazuri sunt răpite două sau mai multe persoane în acelaşi timp şi duse în OZN. Experienţele persoanelor răpite au coincis până la cel mai mic detaliu, după interogări separate. Psihologul John Carpenter a cercetat mai multe astfel de cazuri, iar pe unele le-a prezentat în cadrul Conferinţei despre răpirile OZN ţinută în anul 1992 la Institutul Tehnologic din Massachusetts (ITM). În acest caz au fost implicate două femei, care au avut o experienţă comună de răpire OZN, pe 7 noiembrie 1989, în timpul unui drum cu maşina printr-un ţinut izolat din Kansas.

Ambele femei au prezentat ulterior întâmplări traumatizante, simptome precum: *missing time*, urme fizice pe maşină, coşmaruri şi sângerări nazale. Ele au fost separat hipnotizate de John Carpenter şi interogate. Tabelul 1 prezintă o sinteză a întâmplărilor trăite de femei. O mare parte a amintirilor au fost redobândite prin hipnoză. Este foarte improbabil ca aceste povestiri identice ale mai multor persoane implicate într-un eveniment să fie induse printr-un program de hipnoză sau de către un specialist în tehnologiile RHIC-EDOM. Aceste tehnologii ar putea juca un rol important în răpirile obişnuite, pentru ca agenţii să poată efectua operaţiuni secrete, iar subiectul să creadă că a fost victima extratereştri lor.

Din cauza experienţelor ilegale cu droguri ale CIA, în 1977 au avut loc adunări ale congresului american.

Senatorul Richard Schweicker a avut cu medicul din proiectul MKULTRA, doctorul Sidney Gottlieb, o discuţie despre tehnologiile RHIC.

Tabelul 1

Acest tabel arată o comparaţie între Susan şi Jennifer, care au avut împreună o experienţă de răpire OZN. Informaţiile au fost obţinute în mare măsură sub hipnoză şi coincid până în amănunt.

SUSAN	JENNIFER
Vede o stea luminoasă cu lumini strălucitoare.	Vede un obiect luminos pe cer.
Vede un „V” luminos şi două fiinţe lângă maşină.	Vede un con de lumină prin parbriz.
Vede foarte aproape un OZN şi simte cum maşina se face tot mai mică.	Simte ca şi cum ar fi ridicată spre cer. Maşina devine tot mai mică.
Se află într-o cameră cu lumină difuză, mică şi rotundă.	Se află într-o cameră mică rotundă, cu ferestre şi lumină difuză, roşiatică.
Vede multe fiinţe şi o fereastră înaltă. În afară este o planetă albastră. Este impresionată de ochii negri, migdalaţi, hipnotici ai extratereştrilor.	Vede fiinţe mici cu glugi sau şepci verzi. În afara ferestrei vede Pământul. Comunică prin telepatie. Este impresionată de ochii mari, negri ai fiinţelor.
Vede fiinţe ciudate cu ochi migdalaţi lângă	Vede aceleaşi fiinţe însă mult mai clar.

o persoană albă (Jennifer).	
Descrie cum fiinţele o iau pe Jennifer. După aceea vede o cameră cu locuri şi două platforme.	Este adusă într-o cameră mai mare. Acolo sunt locuri şi o platformă plutitoare, o fereastră într-o cameră boltită şi o lumină alb/ portocalie.
Vede dintr-un fotoliu cum două fiinţe o examinează pe Jennifer pe o masă.	Simte o mână şi după aceea paralizează. Stă culcată pe o masă, sub o lumină strălucitoare. Din această poziţie nu o mai poate vedea pe Susan. Aproape de capul ei vede trei fiinţe.
Vede cum fiinţele introduc un mic obiect în nasul lui Jennifer.	Nu se simte bine şi nu-şi mai poate aminti întâmplarea traumatică.

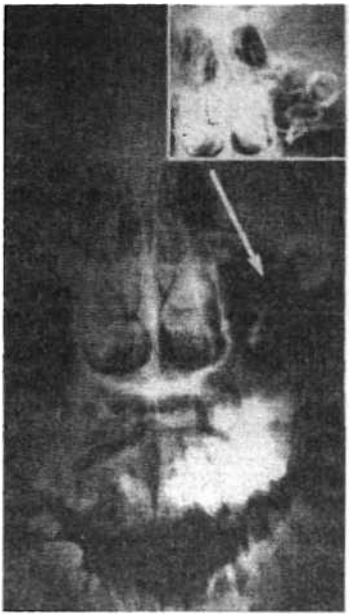

1 Această radiografie arată un corp străin asemănător unui electrod din capul lui Jay Kats. Obiectul a fost implantat pe 11 martie 1982 în timpul unei operaţii de amigdalită la spitalul Stanford, fără ca el să ştie.

Obiectul se vede şi mărit. Şi tatălui său, Ed Kats, i-a fost implantat în acelaşi loc un corp străin, de către persoane necunoscute.

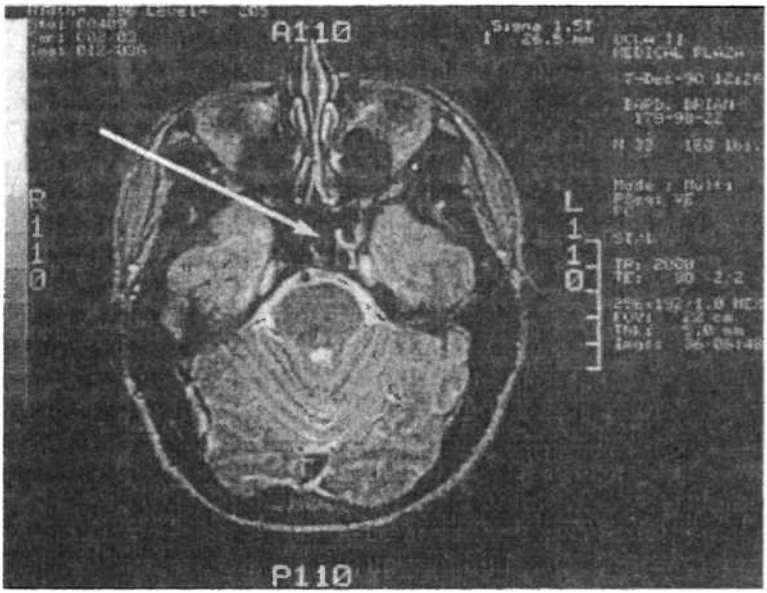

2 Această poză arată o înregistrare prin rezonanţă magnetică a victimei controlului gândirii, americanul Brian Bard. Săgeata indică un corp străin în formă de diapazon, care i-a fost implantat în creier lui Brian, fără ca acesta să ştie.

3 Suedezul Robert Naeslund afirmă că de la sfârşitul anilor ’60 a fost folosit, fără acordul lui, drept cobai pentru experimentele medicale ilegale şi testările armelor energetice dirijabile, în detaliu se văd efectele deshidratării din zona ochilor

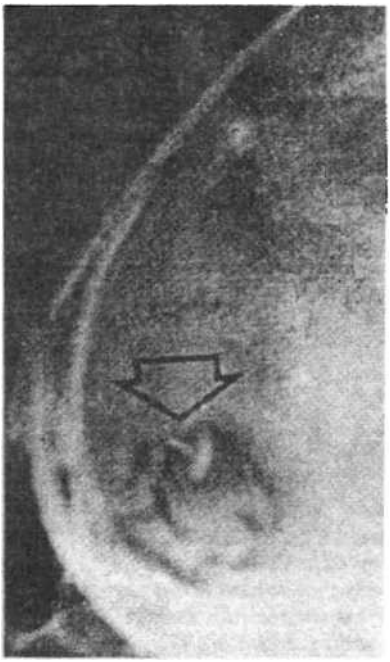

4 Radiografia unui corp străin în formă de ciupercă, implantat lui Robert Naeslund de persoane necunoscute în timpul unei internări într-un spital din Djakarta, Indonezia, în împrejurări dubioase. Electrozii „Epidurale Peg" seamănă foarte mult cu acest obiect. Astfel de electrozi înregistrează activitatea cerebrală electrică a omului.

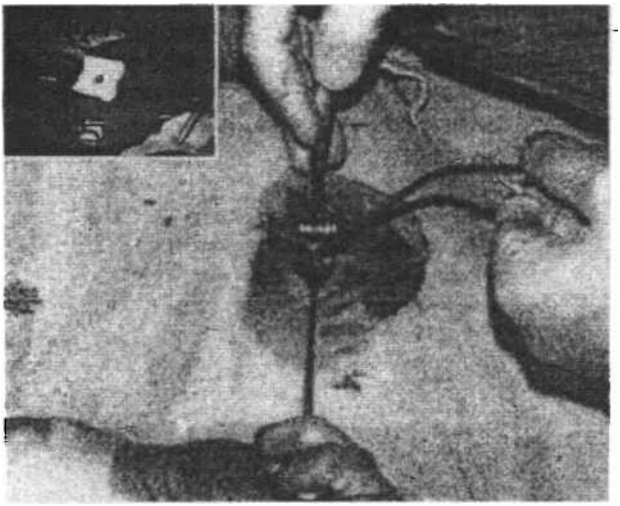

5 Această fotografie arată extragerea unui electrod implantat ilegal în capul lui Robert Naeslund. Operaţia a fost făcută de medici greci în 1978. În detaliu se vede corpul străin extras.

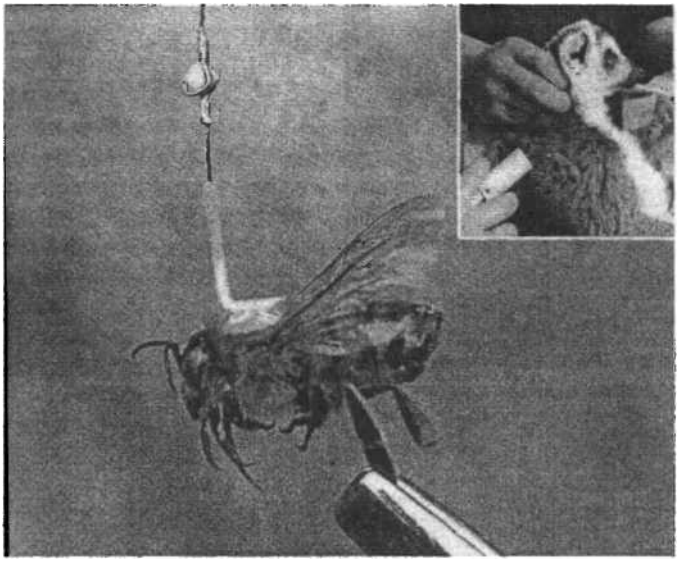

6 Se înmulţesc indiciile că în operaţiunile secrete, un rol important este jucat de emiţătorii şi receptorii miniaturali, ca aceia folosiţi în zoologie (cu raza de acţiune de 35 km). La o conferinţă SPIE din 1996 la Boston, oamenii de ştiinţă au prezentat un transmiţător de 2,2 x 2,2 mm mărime (inclusiv antena). Raza de acţiune a fost apreciată la cca. 3,5 km. În detaliu i se injectează unui urs un implant de localizare.

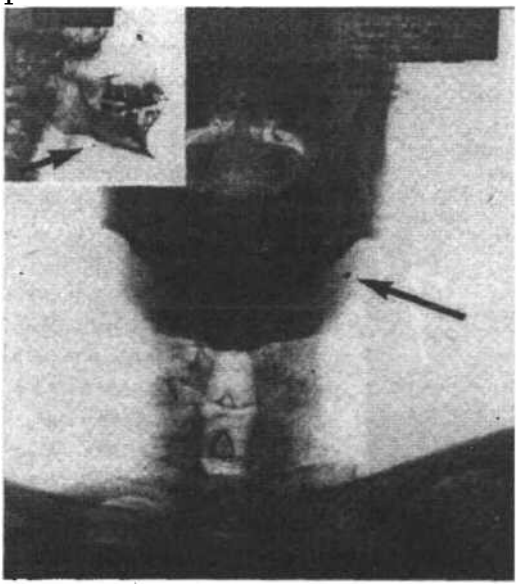

7 *Această radiografie provine de la americanul Dave Bader, care în 1992 a fost angajat ca ghid de computere la o firmă ce colabora cu armata. Şi-a făcut radiografii când, după o consultaţie la stomatologul firmei, a început să audă în cap tonuri stridente şi voci sintetice. Pe poză se poate vedea un corp străin metalic în ţesutul maxilarului, sub locul tratat de dentist.*

8 Această poză arată extragerea presupusului implant militar aflat în maxilarul din stânga-jos al lui Dave Bader. Operaţia a durat cam o jumătate de oră şi a fost făcută de Derrel Sims şi doctorul Roger Leir în august 1996. Întrucât nu s-au găsit cicatrice pe pielea lui Dave Bader, doctorii cred că implantul a fost introdus prin gură.

9 Doi doctori privesc acel corp străin scos din Dave Bader. Derrel Sims ne-a declarat că obiectul este metalic şi are forma unui disc plat, cu diametrul de cca. *3 mm. Încă nu s-a făcut o analiză exactă a obiectului.*

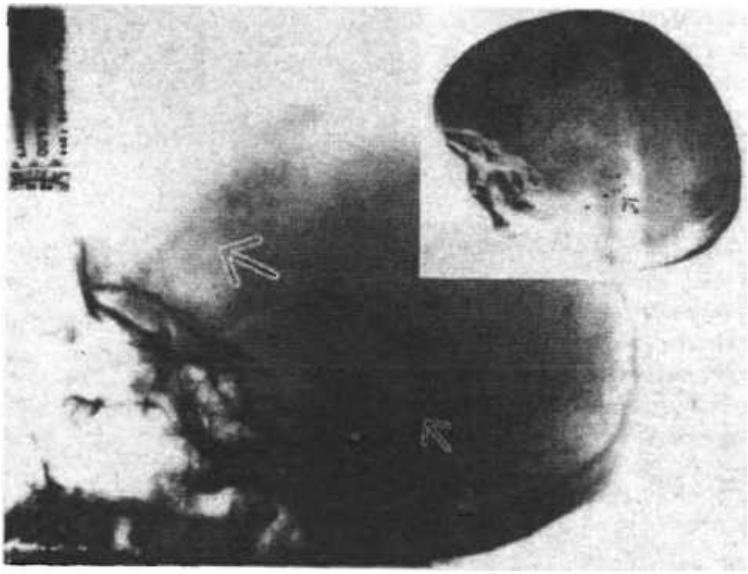

10 Această fotografie arată radiografia deţinutului american *John Gregory Lambros, pe care se pot vedea mai multe corpuri străine de* cca. *1 mm. Corpurile străine sunt prezentate mărit în detaliu şi a fost subliniat contrastul Trei rapoarte radiologi ce succesive şi independente unele de altele au confirmat prezenţa obiectelor în ureche şi lipsa de oxigen.*

11 Partea dreaptă a pozei arată mai mulţi luptători pentru pace, care demonstrează în faţa bazei aviaţiei militare Greenham Common din Anglia, împotriva staţionării lansatoarelor de rachete de croazieră. Militarii i-au iradiat pe demonstranţi cu microunde, în urma cărora femeile au avut dureri de cap, de urechi şi stări proaste. Partea dreaptă arată efectul de deshidratare din capul victimei controlului gândirii, Ed Light. Şi asupra lui se pare că s-a acţionat cu arme energetice.

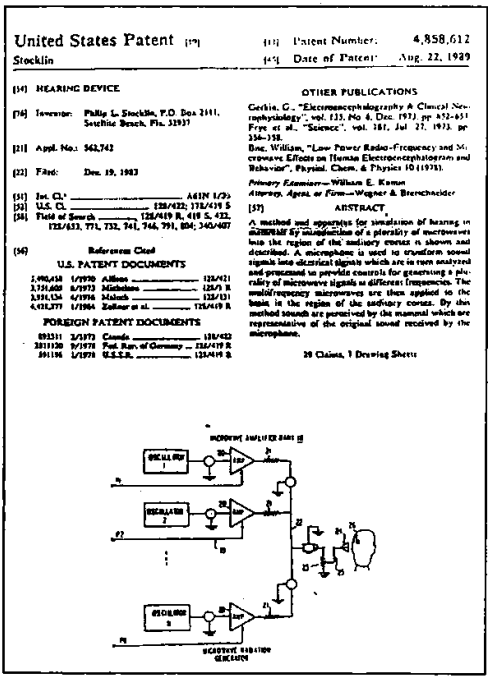

United States Patent [19]
Stocklin

[11] Patent Number: 4,858,612
[45] Date of Patent: Aug. 22, 1989

[54] HEARING DEVICE

[76] Inventor: Philip L. Stocklin, P.O. Box 2111, Southie Beach, Fla. 32937

[21] Appl. No.: 362,742

[22] Filed: Dec. 19, 1983

[51] Int. Cl.[4] A61N 1/36
[52] U.S. Cl. ..... 128/422; 128/419 S
[58] Field of Search ..... 128/419 R, 419 S, 422, 128/633, 731, 732, 741, 746, 791, 804; 340/407

[56] References Cited
U.S. PATENT DOCUMENTS

2,990,458 6/1970 Allison 128/421
3,393,279 7/1968 Nichelson ..... 128/1 R
3,951,134 4/1976 Malech 128/131
4,428,377 1/1984 Zeller et al. ..... 128/419 R

FOREIGN PATENT DOCUMENTS

893311 3/1972 Canada 128/422
2811320 9/1978 Fed. Rep. of Germany ..... 128/419 R
991194 1/1978 U.S.S.R. ..... 128/419 R

OTHER PUBLICATIONS

Gerbie, G., "Electroencephalography & Clinical Neurophysiology", vol. 133, No 6, Dec. 1973, pp 852-653.
Frye et al., "Science", vol. 181, Jul. 27, 1973, pp 356-358.
Beer, William, "Low Power Radio-Frequency and Microwave Effects on Human Electroencephalogram and Behavior", Physiol. Chem. & Physics 10 (1978).

Primary Examiner—William E. Kamm
Attorney, Agent, or Firm—Wegner & Bierschneider

[57] ABSTRACT

A method and apparatus for simulation of hearing in [illegible] by stimulation of a plurality of microwaves into the region of the auditory cortex is shown and described. A microphone is used to transform sound signals into electrical signals which are in turn analyzed and processed to provide controls for generating a plurality of microwave signals at different frequencies. The multifrequency microwaves are then applied to the brain in the region of the auditory cortex. By this method sounds are perceived by the mammal which are representative of the original sound received by the microphone.

20 Claims, 1 Drawing Sheet

Fig. 7: Acest brevet american din 1989 descrie cum se pot transmite cu ajutorul microundelor cu impulsuri zgomote şi voci în cortexul auditiv al creierului uman.

Doctorul Gottlieb a negat în faţa membrilor congresului că proiectul MKULTRA colaborează cu RHIC-EDOM. Dar a confirmat că s-a dorit să se afle dacă oamenii care sunt expuşi unui câmp electric sunt mai uşor de hipnotizat. La întrebarea dacă microundele pot şterge creierul animalelor, doctorul Gottlieb a răspuns „Da”. Întrucât aceste proiecte de controlare a gândirii se bazează pe autorizările „Nevoia de a cunoaşte”, este posibil ca aceste tehnologii să fi fost dezvoltate prin subproiecte, precum MKNA-OMI, MKACTION, MKSEARCH, etc. Doctorul Gottlieb avea informaţi numai despre experimentele CIA; de aceea este absolut posibil ca alte autorităţi să fi dezvoltat aceste tehnologii. În

capitolele următoare vom urma mai exact aceste indicii şi vom arăta că unităţile militare sunt într-adevăr implicate în fenomenul răpirilor OZN şi aplică astfel de tehnologii psihotronice.

7. Telepatia sintetică

La 10 ianuarie 1997, revista austriacă de ştiinţă *Modern Times* publica în ORF 2 un raport despre „Vocile interioare". 2 – 5% dintre oameni aud voci, pe care cei din jur nu le aud. Unii se simţ urmăriţi, comandaţi, controlaţi şi încolţiţi de chinuri interioare. În clinica universitară olandeză din Maastricht se cercetează fenomenul „vocilor interioare". Pacienţii sunt examinaţi cu ajutorul tomografiei şi al altor tehnici moderne, cum ar fi scanerul PET (*Pozitron Emission Tomography*). La această metodă, persoanei testate i se injectează o soluţie de glucoză marcată radioactiv care face vizibilă acele regiuni ale creierului care sunt deosebit de active în anumite momente. Oamenii de ştiinţă care cercetează acest fenomen încă neelucidat sunt, la acest moment, de părere că persoanele care aud voci, nu pot recunoaşte ca atare gândurile exprimate în cuvinte. De aceea ei privesc greşit lumea exterioară.

În următoarele rânduri vom arăta că există metode cu care pot fi produse artificial astfel de fenomene de neînţeles. Există indicii că se lucrează la dezvoltarea de arme ce produc simptome schizo-paranoice. La începutul anilor '60, doctorul Patrick Flanagan era încă adolescent când revista *Life Magazine* l-a clasat printre primii oameni de ştiinţă. La vârsta de 15 ani a inventat neurofonul. Acest aparat este un instrument electronic, ce poate transmite la creier sunete sau mesaje prin contactul cu pielea. Pielea prezintă efecte piezoelectrice dacă vibrează sau este frecată. Ea produce semnale electrice şi unde scalare. Căldura, electricitatea şi alte senzaţii sunt primite prin

piele de la sistemul nervos şi transformate în semnale ce sunt transmise la creier. Când acestea ajung acolo, sunt decodate şi transformate în informaţii. Neurofonul foloseşte aceste funcţii pentru a duce sunetele direct la creier. Sunetele, astfel obţinute sunt mult mai clare decât dacă sunt percepute de ureche. O persoană testată percepe aceste sunete ca şi cum ar fi luat naştere ca la telepatie, în creier.

Pentru persoanele care au probleme cu auzul, această descoperire este deosebit de folositoare. Doctorul Flanagan a vrut să-i ajute pe surzi cu invenţia lui. Înainte ca invenţia să fie brevetată, a trebuit să facă o prezentare. A fost brevetată când un angajat surd al serviciului de brevetări a putut să audă cu ajutorul neurofonului.

La scurt timp după ce invenţia a fost brevetată, ea a fost confiscată de Defence Intelligence Agency (DLA). Aparent, DIA a fost foarte impresionată de această invenţie, şi avea în vedere domenii secrete de utilizare pentru această tehnologie. Serviciul Naţional de Siguranţă i-a interzis lui Flanagan să vorbească despre invenţie, sau să continue lucrul la ea. Între timp interdicţia a fost anulată, astfel că fiecare îşi poate cumpăra un neurofon de la firma Earthpulse. Este evident că DIA sau alte autorităţi nu folosesc această invenţie în scopuri filantropice sau medicale. Probabil este folosită în secret la experimentele de controlare a gândirii, împreună cu drogurile.

Cam în aceeaşi perioadă cu inventarea neurofonului de către doctorul Flanagan, biofizicianul doctor Allan Frey, de la General Electric Advanced Electronic Center de pe lângă Universitatea Cornell, a publicat în revista *Aerospace Medicine* o descoperire ce avea să intre în istorie sub numele de „auzul prin microunde”. Doctorul Frey a descoperit că sistemul auditiv al omului reacţionează la o anumită frecvenţă electromagnetică. Aceste reacţii se produc imediat. Persoanele care au fost

iradiate de doctorul Frey cu unde electromagnetice aflate sub frecvenţa normală, auzeau zumzăituri şi bătăi. Doctorul Frey a constatat chiar cum percepeau oamenii surzi aceste sunete prin neurofon. Din cercetările lui a conchis că creierul este un receptor de mare putere. Zona cea mai sensibilă la undele electromagnetice este cea din apropierea lobilor temporali.

Cercetări ulterioare au condus în 1973 la descoperirea doctorului Joseph Sharp. Doctorul Sharp a efectuat în spitalul militar „Walter Reed" cercetări cu audiograme cu microunde. Prin audiogramă se înţelege transformarea computerizată a unui cuvânt rostit. Subiectul este închis într-o cameră izolată şi iradiat cu unde. După aceste experienţe, doctorul Sharp a raportat că auzea cuvinte. La scurt timp după această descoperire, doctorul Robert O. Becker, care lucrează pentru Agenţia de proiecte în cercetare avansată (*Advanced Research Project Agency* – APRA), era de părere că aceste experimente ar putea fi importante pentru operaţiuni militare secrete. El susţinea ideea că un prizonier poate fi înnebunit prin producerea artificială a unor voci în capul său. Pe de altă parte, comenzile transmise post-hipnotic prin microunde ar putea servi drept declanşatorul unei acţiuni pentru criminalii politici. Dacă cineva este chinuit de aceste voci introduse pe cale artificială, atunci el este privit în general ca un schizofrenic sau paranoic. Între timp diversele organizaţii care se ocupă de controlarea gândirii întâlnesc tot mai multe astfel de cazuri, încât li s-a găsit şi o denumire. Aceste posibile victime sunt numite *Wavies*. Unul dintre aceşti *Wavies* este şi americanul Dave Bader. Dave a fost angajat de o firmă în 1992 ca supraveghetor pentru calculatoare.

Această firmă lucra pe bază de contract cu armata. După ce a fost trimis la dentistul firmei şi după ce a trebuit să semneze deciziile de siguranţă, au început să se

petreacă lucruri ce păreau să confirme ideile doctorului Becker.

De atunci Dave este chinuit zi şi noapte de sunete ascuţite şi voci străine.

La început vocile îi spuneau că sunt părerile lui. După aceea voiau să-l convingă că provin de la persoane religioase, fiinţe supranaturale sau extratereştri. Nu ajuta cu nimic astuparea urechilor căci vocile veneau din centrul capului. Dave Bader a declarat că nimeni nu-şi poate închipui prin ce trece. Dacă ar fi religios sau un adept al mişcării „New Age”, ar crede că aceste voci provin de la zei sau extratereştri. Poate atunci ar suporta mai uşor această tortură mentală. În schimb i se părea că este maltratat psihologic.

După un timp, Dave şi-a făcut radiografii. Acestea arată un corp metalic străin în ţesuturile maxilarului, sub locul unde dentistul i-a extras un dinte. În capitolul următor vom vorbi mai exact despre aceste presupuse implanturi, pe care, între timp, Dave le-a scos pe cale chirurgicală. Cu toate că acest corp străin a fost scos, Dave Bader tot mai aude în cap acele voci. Aceste lucruri conduc la concluzia că aceste voci sunt cauzate de microunde. Este posibil ca implantul scos să aibă altă funcţie. Din cauza vocilor nu mai doarme bine şi nu se mai poate concentra. Dave auzea alternativ voci de femei şi de bărbaţi. O voce de bărbat, sintetizată, spunea fără oprire, ca şi cum ar fi fost înregistrată pe o bandă: „Sunt în gândurile tale…” Alte voci feminine îi spun, de exemplu: „Nu te las să distrugi…” Alte propoziţii par la fel de ilogice şi sună astfel:

„Gândurile tale îmi aparţin, David”.

„Pe retina ta se află o sârmă”.

„Fă-ţi temele”.

„Eşti un ticălos”.

„Fii bărbat”.

„Cumpără o armă”.

„Du-te-n mă-ta, David”.

„Sinucide-te”.

Nu ar fi de mirare dacă aceste obsesii produse aparent artificial ar duce un subiect la sinucidere. Dave Bader crede că vor să-l distrugă psihic. Un Wavie asemănător este finlandezul Martti Koski. Martti s-a mutat la mijlocul anilor ’70 în Canada. Se pare că pe la sfârşitul anilor ’70 a fost folosit pentru experimentele de telepatie sintetică prin microunde. Brusc, a început şi el să audă voci câteva ore zilnic. Cu timpul, Martti era din ce în ce mai chinuit de aceste voci. În acelaşi an, nu a mai putut suporta şi a suferit un accident de inimă. El a fost dus şi tratat la un spital din Alberta, Canada. Martti susţine că a rămas în spital trei zile şi i s-au făcut mai multe teste. De câte ori îşi lua medicamentele, o voce îl avertiza că nu îi făceau bine. Într-un salon i-au fost examinate organele sexuale.

Când s-a întors acasă a început să sufere din nou de dureri de cap şi probleme de respiraţie. Din această cauză s-a întors din nou la spital. Acolo i s-au mai făcut nişte teste. După internare s-a întors în Finlanda ca să scape de chinuri, însă nu l-a ajutat cu nimic. În timpul şederii sale în Finlanda a fost tulburat de voci feminine ce vorbeau în finlandeză. Interesant este că în Finlanda vocile i-au spus că sunt extratereştri şi vin de pe steaua Sirius. După o lună, o lună şi jumătate, Martti s-a întors în Canada. Chinurile psihice durează până în ziua de astăzi. Martti este de părere că motivul chinurilor sale se ascunde în spatele poliţiei canadiene (*Royal Canadian Mountain Police* – RCMP) şi CIA, pentru că mai înainte a criticat societatea americană. Martti este celibatar, imigrant şi nu vorbeşte bine englezeşte. Până acum încercările lui de a atrage atenţia opiniei publice asupra stărilor lui aparent schizofrenice, produse artificial, au fost zadarnice.

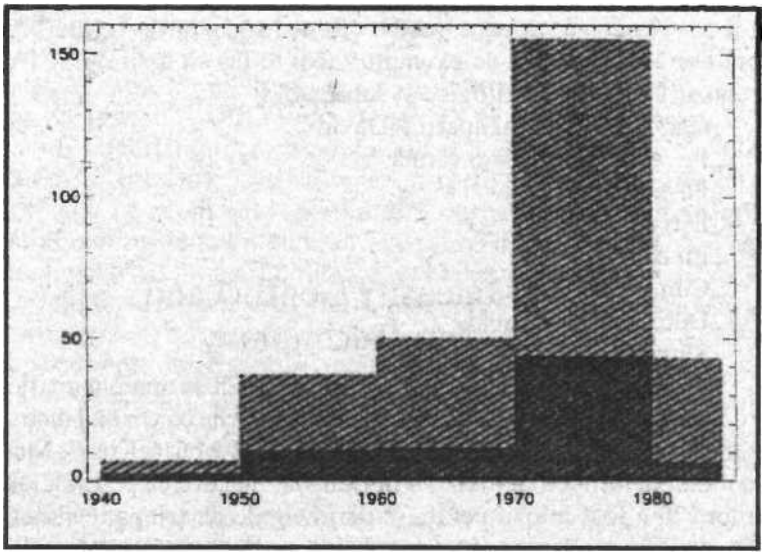

Fig. 8: *Această histogramă prezintă numărul cazurilor de răpiri cercetate de doctorul Thomas Bullard între 1940 şi 1984. Se face diferenţa între numărul total de persoane răpite de OZN-uri şi numărul persoanelor, care după răpire, auzeau voci în cap. În cazul în care aceste persoane ar fi victime ale experimentelor de telepatie artificială, trebuie să ne aşteptăm ca în următoarele decenii numărul lot să crească din cauza tehnologiilor avansate. Procentual însă, se observă o tendinţă descrescătoare, mai degrabă constantă.*

Interesant este faptul că şi persoanele care au trecut prin experienţa răpirilor OZN aud voci, cu toate că nu sunt schizofrenice. Aceste realităţi îi duc pe unii cercetători în controlarea gândirii la presupunerea că aceste persoane sunt nişte cobai pentru testarea tehnologiilor descrise anterior. Doctorul Thomas Bullard a comparat circa 270 răpiri OZN de până în 1983, pe baza asemănărilor dintre ele. A aflat că printre aceste cazuri se află 98 de răpiţi care auzeau voci înainte de răpirea OZN. Dacă aceste persoane au fost victime ale tehnologiilor cu microunde sau cu neurofonul, S-ar fi aşteptat la creşterea numărului de

cazuri la începutul anilor ’60. Figura 8 arată o tendinţă contrară, sau mai degrabă o linie constantă a numărului de cazuri. În anii ’70, cele mai multe dintre persoanele care auzeau voci se aflau sub observaţie. Dar această impresie este infirmată, întrucât cele mai multe cazuri s-au petrecut în acest timp. În comparaţie cu anii ’40 şi 50 se înregistrează chiar o scădere.

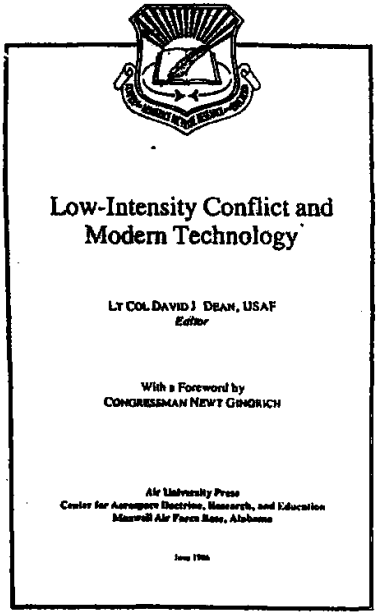
Low-Intensity Conflict and Modern Technology

LT COL DAVID J DEAN, USAF
Editor

With a Foreword by
CONGRESSMAN NEWT GINGRICH

Air University Press
Center for Aerospace Doctrine, Research, and Education
Maxwell Air Force Base, Alabama

June 1996

Fig. *9*: *Coperta unei publicaţii a „Center for Aerospace Doctrine, Research and Education” din Maxwell Air Force Base, Alabama. În acest tratat lăudat de membrul conservator de dreapta al Congresului, Newt Gingrich, se află o lucrare a căpitanului Paul E. Tyler despre undele electromagnetice în legătură cu noile arme biologice şi influenţa acestora asupra comportamentului uman.*

În afara producerii telepatiei sintetice, microundele sunt răspunzătoare şi pentru schimbările de comportament. Întrebuinţarea acestor arme „Soft Kill” s-a

extins asupra tuturor domeniilor armatei. Ele împiedică lichidarea marilor aglomeraţii de oameni, sunt metode împotriva teroriştilor şi a conducerii tactice a războiului, ca şi pentru supravegherea deţinuţilor. Dacă producerea acestor unde electromagnetice este cuplată cu sistemul nervos central, se obţine un efect asemănător cu o obsesie satanică. Acest efect este denumit „control motor de la distanţă" (*Remote-Motor-Control* – RMC). Cel care utilizează această armă are posibilitatea de a controla de la distanţă reacţiile musculare. Printre aceste reacţii se află şi vorbitul. RMC, poate fi folosit pentru provocarea pe cale artificială a unui infarct, stimularea accidentelor vasculare şi controlarea muşchilor pentru vorbire. Victima poate fi neutralizată producând, prin stimularea musculaturii, cuvinte ce ies pe gură, cu toate că persoana respectivă nu doreşte să vorbească.

Domnul Experiment American (pseudonim) este un cetăţean american, ce actualmente trăieşte în Germania. După ce a citit cartea „Păstrarea secretului despre OZN-uri", ne-a contactat, întrucât se regăsea într-un subcapitol despre experimentele de controlare a gândirii. Domnul Experiment American a lucrat în 1989 ca vânzător la un mare lanţ de magazine, în Corpus Christi, Texas. În luna decembrie a acelui an a avut loc în magazinul în care lucra un jaf comis de nişte tineri. Hoţii au fost prinşi de poliţie. Domnul Experiment American a fost citat ca martor în procesul tinerilor, în Corpus Christi. În timpul acestui eveniment i-au revenit la nivelul conştientului amintirile unui fapt asemănător.

De când i-au revenit amintirile a devenit din ce în ce mai conştient de faptul că în noiembrie sau decembrie 1986 a lucrat tot pentru un lanţ de magazine. Între timp şi-a amintit exact că şi atunci s-a petrecut un jaf al unor tineri. După cum îşi aminteşte domnul Experiment American, a trebuit să depună mărturie în faţa aceluiaşi

tribunal pentru minori, fiind citat ca martor. Domnul Experiment American pretinde că nu l-a putut identifica 100% pe unul dintre tineri. Un avocat al minorilor l-a obligat printr-o dispoziţie pe domnul Experiment American la o amendă de 5.000 de dolari.

În consecinţă i s-a comunicat că i se va sechestra seiful de la bancă, dacă nu plăteşte cei 5.000 de dolari.

La scurt timp după achitarea amenzii, a fost amestecat în alte întâmplări ciudate. Încă îşi mai aminteşte cum în 1986, în casa tatălui său, o voce i-a spus în englezeşte: „Dar poate fi controlat?” în timp ce el percepea acestea pe jumătate conştient, avea senzaţia că cineva i-ar fi introdus în ureche un corp străin. După aceea nu s-a simţit bine şi era ameţit. Şi-a pierdut memoria; nu mai ştia unde lucra sau că trebuia să plătească o amendă de 5.000 de dolari. El nu vrea să excludă nici varianta că acel corp străin i-a fost implantat mai târziu prin nas sau în apropierea dinţilor, când el era încă inconştient. Domnul Experiment American şi-a reamintit încet aceste întâmplări abia în 1989, pe baza celor petrecute în decembrie. Întrucât la evenimentul din decembrie 1989 bunurile furate de minori au fost găsite şi termenul de judecată a fost amânat în 1990, autorităţile nu mai depindeau de declaraţia lui. După schimbarea termenului de judecată, domnul Experiment American a plecat la rudele lui din Ohio.

Pentru că acolo nu a găsit de lucru, s-a reîntors în Corpus Christi. De data aceasta a găsit doar o slujbă de ajutor de bucătar. În august 1991, a început să audă voci toată ziua, la fel ca Dave Bader, Martti Koski şi ceilalţi. Nu a durat mult până nu şi-a mai putut continua munca. Uneori sonoritatea acestor voci se schimba. Când vocile erau foarte puternice, avea dureri aşa de mari, încât se gândea la sinucidere. La fel ca la Dave Bader, vocile îi spuneau că trebuia să se sinucidă. A început să primească

mesaje politice şi să audă alte convorbiri. Odată a fost numit „experiment american” de aici vine şi neobişnuitul lui pseudonim. Alteori, vocile îl numeau spion german, sau auzea cuvântul spaniol „Amigo”. La fel ca la Martti Koski, vocile vorbeau în limba ţării în care se afla domnul Experiment American în acel moment; germană în Germania, engleză în SUA. Domnul Experiment American relatează că nimeni nu-şi poate închipui ce teroare psihică trebuie el să îndure. El compară groaza cu supunerea psiho-biologică a persoanei lui. Unii doctori cred că domnul Experiment American este schizofrenic şi suferă de mania urmăririi. Medicul lui ORL-ist crede că probabil este un corp străin în partea dorsală a nasului. Alte locuri suspecte, care se descoperă la radiologie şi examinări CT şi MR, ar dori să le trateze cu laser. Doctorul lui este de părere că razele laserului vor distruge partea electronică a unui eventual corp străin artificial.

Domnul Experiment American prezintă şi simptome ce indică mai sus menţionatul „control motor de la distanţă”. Când îşi închide gura şi o încordează, limba i se mişcă de la sine. Deoarece limba i se mişcă în permanenţă, percepe nişte zgomote metali e când închide gura. Când vorbeşte, trebuie de fiecare dată să se concentreze pentru a opri mişcările limbii şi să-şi controleze limba. Dacă nu face acest lucru, îi ies pe gură expresii ca: „Uite, uite, se uită la noi, ţara porcilor, ţara porcilor, el nu vine curat în ţara porcilor” sau „Mi-au, mi-au, mi-au”. Domnul Experiment American nu ştia că aceste obsesii artificiale pot fi provocate prin RMC. Probabil că în 1986 i s-a făcut un implant ca să fie localizat sau să i se influenţeze de la depărtare anumite funcţiuni ale corpului. După cum se vede, cei ce-l chinuie par să fie capabili să-i controleze muşchii limbii. În prezent el încearcă să găsească aceste corpuri străine din cap şi să le scoată cu ajutorul medicilor.

Dacă ar fi numai un singur astfel de caz, s-ar putea

crede că această persoană suferă de simptome schizo-paranoice. Dar pentru că mai mulţi oameni, fără nicio legătură între ei, prezintă aceleaşi stări şi simptome, ele ar trebui luate în serios, la fel ca răpirile OZN. Victimei i se induce o senzaţie, ca şi cum ar fi expus unei groaze electronice, pentru care nu există leac. Aparent aceste persoane pot fi chinuite mental şi psihologic în locuinţele lor. Cercetătorul în controlul gândirii, Harlan Gerard, aproximează numărul celor care trec în prezent prin aceste chinuri la aproximativ 300 de persoane.

8. Monitorizarea neurală de la distanţă

Peste tot pe Pământ, oamenii de ştiinţă încearcă să afle cum se poate lega creierul de calculatoare, bănci de date şi camere video. Oamenii de ştiinţă încearcă să facă un computer ce poate fi controlat cu gândurile unui operator. Un alt ţel este acela de a comunica cu o reţea de calculatoare prin intermediul gândurilor. Această realizare ar fi un avantaj mai ales pentru oamenii imobilizaţi. Aceştia ar putea să-şi conducă scaunele cu rotile sau să folosească aparate cu ajutorul undelor cerebrale. În mai 1996, oamenii de ştiinţă ai Universităţii Tehnice din Sidney, Australia, au prezentat aşa numitul „Mind Switch" (MS). La MS, subiectul porneşte aparatele electrice cu ajutorul undelor cerebrale.

Procesele comunicative ale miliardelor de neuroni din creier, produc şocuri electrice, ce pot fi măsurate din exterior prin electroencefalogramă (EEG). Interpretarea acestor semnale este extrem de grea, deoarece se produc în număr foarte mare. Frecvenţa la care comunică diversele regiuni ale creierului este între 3 şi 50 Hertz.

Când se relaxează, creierul uman produce unde electromagnetice pe o frecvenţă de 8 – 13 Hertz. Alte frecvenţe corespund stării de somn sau unei activităţi intelectuale. Când un om este enervat, produce unde pe frecvenţa de 13 – 15 Hertz. Tabelul din ilustraţia 11 redă

frecvenţele bioelectrice produse de regiunile creierului.

Tabelul 2

Acest tabel redă frecvenţele de rezonanţă bioelectrice ale diverselor zone ale creierului şi efectul produs.

Zona creierului	Frecvenţa de rezonanţă bioelectrică	Efectele produse
cortexul motric	10 Hertz	Influenţarea nervilor motori
cortexul auditiv	15 Hertz	zgomotele ajung direct în creier
cortexul vizual	25 Hertz	Imaginile se produc direct pe creier
somato-senzorial	9 Hertz	simţ pentru fantome
centrul gândurilor	20 Hertz	gânduri subconştiente

Oamenii de ştiinţă australieni, au reuşit să amplifice aceste schimbări de semnal, ca să fie posibilă punerea în funcţiune a unor conectori. Subiecţilor li s-au fixat pe cap mai mulţi electrozi, ce înregistrau schimbări de semnal între 5 – 15 microvolţi şi le amplificau de 150.000 de ori. Fiecare mişcare era controlată de creier şi producea şocuri electrice. La experienţele făcute în Sidney s-a reuşit mişcarea roboţilor de jucărie şi pornirea maşinilor electrice de jucărie. Pe baza acestui succes, fabricanţii de jucării americani şi japonezi şi-au manifestat deja interesul pentru această invenţie.

La universităţile din Tottori, Ōsaka, în Japonia, oamenii de ştiinţă au analizat semnalele EEG produse de

către un om, când apare un cuvânt anume. Un calculator îi atribuie cuvântului o anume frecvenţă. Cu alte cuvinte, înregistrarea semnalului produs de cuvântul respectiv, spus în gând, poate fi recunoscută de un calculator şi eventual, redată. Această metodă trebuie să ajute persoanele care suferă de boli degenerative ale sistemului nervos şi nu-şi pot controla corpul pentru a comunica.

Cercetările sunt încă în stadiu de început, iar calculatoare mai performante le-ar apropia mai repede de succes.

Şi armata doreşte să dezvolte calculatoare ce pot fi controlate prin tehnologiile de controlare a gândirii. La Laboratorul de Control Tehnologic Alternativ din baza aviaţiei militare Wright Patterson din Dayton, Ohio, oamenii de ştiinţă încearcă să folosească semnalele EEG pentru simulatoarele de zbor. În laboratorul Armstrong a fost dezvoltat un cockpit ce se mişcă pe axuri. La teste s-a reuşit de mai multe ori să se schimbe poziţia cockpitului, numai prin amplificarea sau diminuarea fluxului cerebral. Conform specialiştilor, traducerea fluxurilor cerebrale în comenzi umane este încă în faşă. Doctorul Hohnsbein de la Institutul Federal pentru Medicină din Berlin este convins că nu va fi posibil ca vreodată să gândim „stânga” sau „repede înainte” şi imediat să mergem în acea direcţie. Dar toţi oamenii de ştiinţă sunt de acord asupra unui lucru: odată cu progresul tehnicii calculatoarelor şi al capacităţii de înmagazinare, se apropie ziua în care creierul va fi complet conectat la un calculator.

După această scurtă incursiune în ştiinţa oficială, vrem să vedem dacă aceste idei îndrăzneţe au fost deja puse în aplicare în secret. Trebuie spus că în SUA există două feluri de finanţare a ştiinţei:

1. Cercetările ştiinţifice oficiale sunt finanţate de bugetele de la guvern, aprobate anual. Bugetele pentru cercetarea de bază nu sunt întotdeauna foarte generoase

şi ca urmare a măsurilor globale de austeritate, ele suferă tot mai multe reduceri.

2. Cercetarea ştiinţifică neoficială este finanţată de la un buget negru, ce este aproximat în SUA ca fiind de cca. 30 miliarde de dolari. Acest buget nu se află sub controlul statului.

Astăzi se ştie că, în SUA, tehnologiile de controlare a gândirii, cercetările armatei în legătură cu OZN-uri, dezvoltarea sistemelor avansate de propulsie, computerele, construcţia de baze militare subterane, exoticele arme de înaltă tehnicitate sunt în mare parte finanţate de către cea de a doua categorie de finanţări. Oamenii de ştiinţă ce iau parte la aceste proiecte lucrează la cel mai înalt nivel de securitate, în domenii de cercetare separate sau în amenajări militare subterane, ca cel descris în partea introductivă a cărţii, întrucât aceşti cercetători nu sunt susţinuţi de bugetul hotărât de parlamentarii aleşi, rezultatele cercetărilor lor sunt cu cca. 15 – 20 de ani înaintea stadiului dezvoltării ştiinţei oficiale. Dacă s-ar vorbi public de nanotehnologie, este posibil ca aceasta să fie pentru unele servicii secrete sau armate deja proiectate sau aflate în faza de testare.

Spre exemplu, din 1996, în SUA, se desfăşoară un proces (Civil Action 92 – 0449) între John St. Clair Akwei şi National Security Agency (NSA). Domnul Akwei a dat în judecată NSA din cauza controlării în secret a cetăţenilor americani cu ajutorul tehnicii de monitorizare neuronală de la distanţă. Cele trei sarcini principale ale NSA sunau astfel:

1. *Communications Intelligence* (COMINT): Supravegherea şi ascultarea completă a comunicaţiilor electronice pe bază de anumite combinaţii de cuvinte sau cuvinte cheie (fax, telefon, e-mail etc.) ce aveau loc în SUA, precum şi ascultarea persoanelor sau organizaţiilor suspecte pe motiv de siguranţă naţională. NSA dispune de

la începutul anilor ’60 de cele mai puternice computere, ce au fost dezvoltate în secret.

2. *Signals Intelligence* (SIGNIT): Sarcina SIGNIT-ului este să dezvolte programe, care, prin decodarea undelor electromagnetice, să permită conectarea fără cabluri în sistemul computerului. Domnul Akwei susţine că NSA are posibilitatea să înregistreze câmpul biomagnetic al unui individ şi să-l foloseac să în scopul supravegherii.

3. *Domestic Intelligence* (DOMINT): NSA a adunat date despre toţi cetăţenii americani, care ar putea prezenta vreun interes pentru aceste autorităţi.

Conform unor surse, NSA a format o reţea electronică de supraveghere, ce supraveghează întregul spectru electromagnetic. Această tehnologie ar crea posibilitatea ca NSA să înregistreze, să supravegheze şi să influenţeze computerele, telefoanele, aparatele radio şi video, tipografiile etc. Şi chiar câmpul electric al oamenilor. Emisiile electromagnetice ale computerelor conţin informaţii digitale.

Specialiştii SIGNIT ai NSA trebuie să poată decoda aceste emisii şi de aici să le introducă în informaţiile din computer, fără să cunoască parola, sau să mai facă toate operaţiile obişnuite. De asemenea trebuie să le fie posibilă influenţarea cu o metodă inversă, din afara emisiilor, şi schimbarea datelor sau programelor înmagazinate în computer.

John Akwei şi alţi cercetători sunt de părere că Wavies şi alte victime ale controlului gândirii au fost torturate cu ajutorul tehnologiei de monitorizare neuronală de la distanţă NSA-SIGNIT în scopul testării ei. Câmpul bioelectric al unui subiect trebuia înregistrat de la depărtare, astfel încât persoana respectivă să poată fi supravegheată şi influenţată de la distanţă. Impulsurile electrice produse de neuroni sunt ilustrate în electroencefalogramă (EEG), iar semnalul este decodat.

Stimularea undelor cerebrale a fost cercetată deja în cadrul proiectului MKULTRA. în arhivele naţionale se găsesc documente ce înscriu aceste cercetări la „Radiation Intelligence”. Dacă specialiştii SIGNIT au decoltat în secret o tehnologie RNM ca urmare a proiectelor de desfăşurare bioelectrică a războaielor, atunci legătura dintre creier şi computer a reuşit. De asemenea, cu această tehnologie ar trebui să fie posibilă producerea simptomelor Wavies: obsesii arificiale şi controlarea muşchilor. Informaţiile modulate pot fi induse unei persoane în mod inconştient sau perceptibil. Deoarece fiecare om emană un câmp bioelectric specific, fiecare reacţionează la anumite frecvenţe. De aceea o persoană care se află lângă o victimă a controlului gândirii RNM nu percepe nimic din ce se întâmplă. Deci aceasta înseamnă că o persoană (a), care induce informaţiile operatorilor RNM, cu frecvenţa unei alte persoane (B) în audio-cortex, nu este răspunzătoare pentru aceste fapte.

Cu această tehnologie se poate explica într-o oarecare măsură cum numai un Wavie aude acele voci, dar nu şi persoanele din apropierea lui.

John Akwei pretinde că el însuşi este o victimă a tehnologiei RNM şi de aceea a dat în judecată NSA. Akwei şi alţi cercetători susţin că cei ce folosesc RNM interceptează emisiile produse în cortexul vizual al creierului, le amplifică, le decodează şi le vizualizează pe un ecran video. Aceasta ar însemna că personalul SIGNIT vede ce percepe persoana supravegheată în acel moment fără să fie legată prin sârme sau electrozi. Operatorul RNM are posibilitatea de a proiecta imagini în creierul celui supravegheat. Cercetătoarea OZN, doctorul Karla Turner, investiga un caz în care existau trei martori ai unei virtuale răpiri OZN. Doi martori au fost treziţi de urletele gazdei. Când au fugit în dormitor, au văzut cum femeia era total învăluită de o lumină albăstruie. Prietena ei, Amelia

(pseudonim), se afla într-o stare de transă şi părea că vorbeşte cu cineva. După câteva minute, lumina s-a stins şi a fost eliberată din starea de paralizie.

Amelia le-a povestit prietenilor că întâmplarea a început după ce a auzit un zgomot de elicopter deasupra casei. I se părea că putea vedea prin acoperişul casei. Pretindea că a văzut elicopterul înainte ca acesta să dispară. După aceea a văzut o fiinţă reptiloidă şi una mică, neagră-albastră, stând lângă pat. Musafirii, din contră, nu mai văzuseră nicio altă fiinţă în cameră. Pentru Amelia, acest scenariu de Realitate Virtuală (VR) a fost foarte real.

Astfel de scenarii VR ar putea fi produse cu tehnologia RNM. Cercetătorii în controlul gândirii au printre victime mai multe persoane, care au trăit astfel de scenarii RV. Ed Light ne-a spus că un scenariu RV tipic începe când conştientul i se schimbă brusc şi dintr-odată percepe un alt mediu. După aceea vede uneori oameni, poate face diverse activităţi şi se plimbă prin locuri virtuale. În timpul acestor scenarii, Ed şi ceilalţi oameni ca el nu mai pot face deosebirea dintre realitate şi virtual.

Şi domnul Experiment American susţinea că, din când în când şi lui i se proiectau imagini în cap. Aceste imagini apăreau ca un ecran direct în cap, ca şi cum ar fi provenit din alt tărâm al conştiinţei. Uneori vedea oameni necunoscuţi, case, imagini din trecut sau posibile scenarii din viitor. Odată a văzut un hidroavion, asemănător vasului „Clipper”. În cazul în care aceste tehnologii RNM există cu adevărat, unele răpiri OZN ar trebui privite în altă lumină.

John Akwei susţine că ar fi chinuit de unitatea *Kinnecome* a NSA. Această unitate este formată din cca. 100 persoane, ce supraveghează în ture de 24 de ore, din centrala din Ft. Meade, pe victimele controlării gândirii aflate în legătură cu tehnologiile RNM. întrucât Wavies nu pot scăpa de chinuri, este evident că sunt implicaţi sateliţii sau alte tehnici de transmisie cu rază largă de acţiune,

pentru ca legătura dintre subiect şi operator să fie permanentă.

Cazul lui John Akwei este primul în care o persoană, care susţine că a fost chinuită prin intermediul acestor tehnologii, a reuşit să depună o plângere împotriva presupuşilor vinovaţi pentru acele chinuri. Dacă NSA sau o altă autoritate a reuşit într-adevăr să înregistreze şi să influenţeze gândurile, auzul, văzul, reacţiile şi coordonarea musculară prin înregistrarea, amplificarea şi decodificarea undelor cerebrale, atunci orice om poate deveni, mai devreme sau mai târziu, victima acestor tehnologii, iar primul pas în direcţia controlării cibernetice globale a umanităţii este făcut. Alte indicii în acest sens se află în dezvoltarea implanturilor, cu care ne vom ocupa detaliat în capitolul următor.

În august 1996, US Air Force a publicat un studiu strategic, cu titlul „Air Force 2025”. În acest tratat au fost prezentate sarcinile şi posibilităţile tehnologice ale aviaţiei militare pentru anul 2025. În raportul operaţiunilor şi informărilor a fost prezentată o „situaţie cyber”. Soldaţii descriau cum au putut să ajungă, virtual, pe un câmp de bătaie, cu ajutorul implanturilor cerebrale şi al sateliţilor. Acest cyber-soldat trebuia să se folosească de un satelit prin arma energetică direcţională de biocipul lui.

Autorul articolului sublinia că ideile etice existente în acel moment în legătură cu astfel de biocipuri, vor fi eliminate până în anul 2025. După cum vom arăta în următorul capitol, se pare că astfel de biocipuri, proiecţii holografice şi situaţii produse virtual, sunt deja realizate şi testate pe persoane neştiutoare.

II. IMPLANTURI

„Scopul telemetriei biomedicale este de a supraveghea şi a studia de la depărtare animalele şi oamenii prin cea mai mică influenţare a funcţiilor normale ale corpului. Această metodă a fost utilizată în cele mai

diferite situaţii, precum somnul, contactele sexuale, munca, mâncatul, discursurile etc.”

Fragment dintr-un articol intitulat *Telemetry is Coming of Age* şi publicat în 1983 de doctorul Dean C. Jutter şi colegii în ziarul de specialitate *Engineering în Medicine and Biology Magazine*.

„Dezvoltarea aparatelor electronice în miniatură cu denumirea de Stimoceiver a amplificat şi, totodată, a înlesnit folosirea acestor metode de tratament.

Aceste aparate permit transmiterea de unde radio din creierul unui subiect, ale cărui mişcări nu mai sunt limitate de împrejurări”.

Southern California Law Review, 1977

1. Minuni biblice sau drumul către soldaţii-robot

Înainte să prezentăm tehnologiile serviciilor secrete pentru implanturi şi utilizările secrete ale acestora sau să facem speculaţii în legătură cu aşa-zisele implanturi extraterestre, vrem să informăm asupra domeniilor medicale de utilizare a acestor aparate. În lumea întreagă, neuro-tehnicienii fac cercetări în informatică, micro-sistematică şi analizează creierul pentru o proteză vizuală pentru orbi. Cu aceste rezultate de înaltă tehnologie, oamenii de ştiinţă vor să faciliteze transmiterea imaginilor în ochi. Cuplarea unui om bolnav la un aparat ajutător pare a nu mai fi prea îndepărtată.

O cameră video în miniatură montată pe o pereche de ochelari redă imagini, pe care neuro-computerul le transformă în semnale. Aceste foto-informaţii transformate în semnale sunt transmise de o rază laser la o micro-folie de contact de pe suprafaţa retinei. Acolo se află implantaţi electrozi ce transmit excitaţia produsă artificial la celulele nervoase ale retinei, sub forma unor impulsuri electrice. Dacă informaţia ajunge la o celulă intactă, aceasta produce

un impuls la nervul vizual, care pleacă la creier.

Oamenii de ştiinţă de la Institutul Fraunhofer de Comenzi şi Sisteme Microelectronice din Duisburg, Germania, sunt de părere că prin această metodă, orbii vor putea deosebi o uşă de o fereastră. După mai mulţi ani de lucru, cercetătorii din Duisburg au dezvoltat un implant pentru retină; ministerul federal de cercetare a pus la dispoziţie cca. 20 milioane de mărci germane pentru dezvoltarea a două proteze pentru ochi, diferite.

Oamenii de ştiinţă din Utah s-au apropiat şi mai mult de neuro-compatibilitatea dintre om şi computer. Colaboratorii de pe lângă doctorul Richard Normann au dezvoltat cel mai bun sistem de până acum, care va putea transmite imaginile video direct în creierul orbilor. Această metodă poate fi folosită doar dacă nu este afectat cortexul vizual. Aparatul făcut de echipa doctorului Normann se poate implanta direct în creier. Acest micro-implant este alcătuit dintr-o suprafaţă pe care sunt fixaţi 100 de electrozi, ca nişte ace. Fiecare ac este mai mic de doi milimetri şi este izolat de cel de alături printr-un strat din sticlă.

Modul de operare al acestui implant este asemănător cu al celui german. Dezvoltarea unor astfel de proteze vizuale este foarte greoaie, deoarece în transmiterea unei informaţii foto sunt implicate cca. 1, 2 milioane de celule nervoase. Micro-electrozii în formă de ac par să fie cel mai potriviţi în acest scop, întrucât s-a reuşit stimularea celulelor nervoase, care au transmis excitaţia la creier, iar pacienţii orbi au putut recunoaşte un bob de mazăre mic, deschisă la culoare şi un cerc de lumină. Mai sunt încă probleme până când un orb cu implant pe retină va putea desluşi exact literele dintr-o carte. Până acum, subiecţii văd, în cel mai bun caz, mediul în care se află, similar unor poze de pe panourile publicitare, cum sunt cele folosite la marile festivităţi.

Faţă de protezele vizuale, implanturile auditive pentru surzi sunt mult mai uşor de realizat. La un om sănătos, impulsurile sunt transmise la creier de cca. 30.000 de celule nervoase din urechea internă. Până acum, există pe piaţă o proteză auditivă neuronală, aşa-numitul implant *Cohleea*. Aproximativ 9.000 de oameni surzi din întreaga lume au implantate astfel de aparate. Unii dintre aceştia pot chiar să vorbească la telefon. Prin această metodă, un aparat transformă sunetele după frecvenţa tonului receptat în diverse semnale pe frecvenţe înalte. Excitaţia senzorială cifrată este transmisă printr-un receptor aflat în spatele urechii, la electrodul implantat. Aceste impulsuri modulate sunt transmise la creier prin nervul auditiv. La purtătorul implantului *Cohleea*, nervul auditiv trebuie să fie în stare bună, dar în sens diferit faţă de tehnologiile descrise în capitolul anterior.

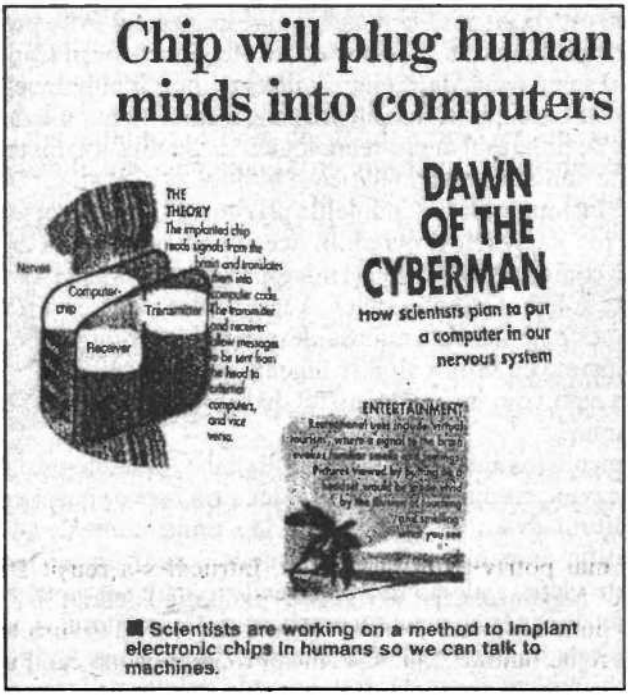
Chip will plug human minds into computers

DAWN OF THE CYBERMAN

How scientists plan to put a computer in our nervous system

THE THEORY

Nerves

Computer chip

Transmitter

Receiver

ENTERTAINMENT

Scientists are working on a method to implant electronic chips in humans so we can talk to machines.

Fig. 10: *Fragmente din ziare şi ilustraţii, ce vorbesc*

despre cercetări despre cum se pot induce în creier scenarii de tipul „realitatea virtuală” (interfaţa om/maşină).

Un alt pas în legătura dintre om şi computer este făcut cu ajutorul electronic pentru mers. Această tehnologie poartă denumirea de *Computer Aided Locomotion by Implanted Electro-Stimulation* (CALCES – Deplasarea ajutată de computer prin electrostimulare implantată) şi trebuie să facă posibil mersul pentru cei paralizaţi din cauza unei fracturi la coloană. La aceştia fibrele nervoase şi neuronii din măduva spinării sunt distruşi. Muşchii mâinilor şi picioarelor nu mai primesc de la creier comenzile, deoarece aceştia se opresc la locul accidentat. La ajutorul electronic pentru mers, dezvoltat actualmente de o firmă franceză din Montpellier, invalidul poartă un aparat fixat printr-un cordon. Un computer conduce mişcarea picioarelor printr-un implant în ombilic. Cu ajutorul computerului mişcarea este transmisă la muşchii corespunzători. Alte proiecte de cercetare se ocupă cu maşini pentru efectuarea paşilor, pentru ca invalidul să nu cadă, dacă cineva, de exemplu, îl îmbrânceşte.

Aceste descoperiri folositoare pentru oamenii imobilizaţi au fost înlesnite de progresul micro-tehnologiei. La graniţa acestor tehnologii se află nu numai întrebări tehnice şi biologice, ci şi etice. După cum îşi poate închipui fiecare, îndoielile privitoare la etică încetează când intră în joc interesele armatei. În acest moment, armata americană dezvoltă computere portabile şi microprocesoare micuţe, ce ar trebui să creeze soldatul-robot perfect. Acest soldat trebuie să fie echipat cu sisteme computerizate minuscule, sisteme de comunicare, sisteme video, aparate cu infraroşii instrumente pentru localizare.

Aşa cum vom mai atâta, astfel de echipamente par să

cuprindă şi implanturi.

Oamenii de ştiinţă de la Institutul Regal de Tehnologie din Suedia vor să dezvolte implanturi pentru creier, prin care să poată comunica cu purtătorul, având şi posibilitatea de a transmite texte şi imagini. Declaraţiile oamenilor de ştiinţă suedezi sunt un alt indiciu că posibilele victime ale controlului gândirii, care susţin că au trecut prin astfel de experienţe, nu sunt închipuiri. Cercetătorul suedez Chip Maguire este de părere că armata este prima care se va interesa de generaţia-implant. Cercetătorul prevede prima utilizare a acestei generaţii biocip în circa cinci ani.

În SUA oamenii de ştiinţă de le firma de computere Sun Micro Systems cercetează, în funcţie de posibilităţi, cum se pot induce peisaje şi scenarii virtuale în creierul unui purtător de biocip, implantat în ceafă. Conform doctorului During de la Sun Micro Systems, implanturile vor fi introduse în ceafă. Acest loc este punctul în care se află centrul nervos al omului. Firul nervos trece, după cum spune doctorul During, prin biocip. Prin aceasta oamenii de ştiinţă promit o legătură între psihic şi materie.

Biocipul va fi prevăzut cu receptor şi transmiţător, pentru a putea fi stimulat prin anumite semnale. Chipul implantat citeşte semnalul plecat de la creier şi-l transformă într-un cod de computer. După aceea trimite semnalul la un computer, sau invers.

Cu această tehnică trebuie să fie posibilă şi inducerea de imagini în creierul unui subiect. Înainte ca aceste tehnologii să fie în stare de funcţionare, ele trebuie testate prin experienţe. Pentru astfel de experimente nu s-ar găsi voluntari. În urma cercetărilor noastre, ne-am lovit în mai multe cazuri de probabilitatea că actualmente se desfăşoară proiecte secrete de implantare. Ca şi cu experienţele cu droguri efectuate ilegal de CIA, persoanele implicate par să fi luat parte la aceste proiecte fără ştiinţa

lor.

Aşa cum vom demonstra în capitolele următoare, dezvoltarea micro-implanturilor pare să joace un rol important pentru operaţiunile secrete ale armatei şi a serviciilor secrete. Mai mult, implanturile par să fie utilizate şi la răpirile OZN, nu numai de aparenţii extratereştri.

Interesant este că organizaţiile care se ocupă de controlarea gândirii dau peste mai multe persoane din Suedia cărora li s-au introdus implanturi fără voia lor. Pe baza acestor indicii se poate specula dacă computerul neuro-compatibil dezvoltat de doctorul Maguire a fost testat deja, pe persoane alese, prin eludarea publicului larg. Înainte de a intra în amănunte în acest sens şi să facem o comparaţie cu aparentele implanturi extraterestre, vrem să clarificăm istoria dezvoltării implanturilor militare/ale serviciilor secrete şi posibilele lor domenii de utilizare.

2. Visul doctorului Delgado

Doctorul José Delgado şi-a început cercetările în domeniul controlării gândirii în timpul celui de la doilea război mondial, sub patronajul regimului fascist al lui Franco, în Spania. După război, doctorul Delgado a plecat în SUA, unde a fost numit chiar directorul catedrei de neuropsihiatrie de la renumita Universitate Yale. Din această perioadă provin declaraţiile lui scrise şi bine păstrate, despre necesitatea unui program, cu ajutorul căruia societatea să poată fi ţinută sub control politico-psihochirurgic. Doctorul Delgado vedea în fiecare om cu idei un pericol pentru siguranţa naţională. Întrucât este un adept al influenţării electronice a creierului, cercetările lui cu electrozi ce pot fi implantaţi merg până la sfârşitul anilor ’50.

În acest timp, a dezvoltat aşa numitul *Stimoceiver*. Acest aparat este un electrod în miniatură, ce receptează

semnale electrice prin intermediul undelor radio modulate, dar poate şi transmite. În 1969, doctorul Delgado a scris o carte cu titlul *Physical Control of the Mind, Toward a Psychocivilized Society* (Controlul fizic al gândirii pentru o societate psiho-civilizată), în care explică modul de funcţionare al *Stimoceiver*-ului. În carte descrie şi utilizarea acestui aparat pe oameni şi animale. Întrucât sârmele subţiri ce plecau de la aparatul iniţial stânjeneau, s-a trecut la tehnologia de implantare, fără sârme.

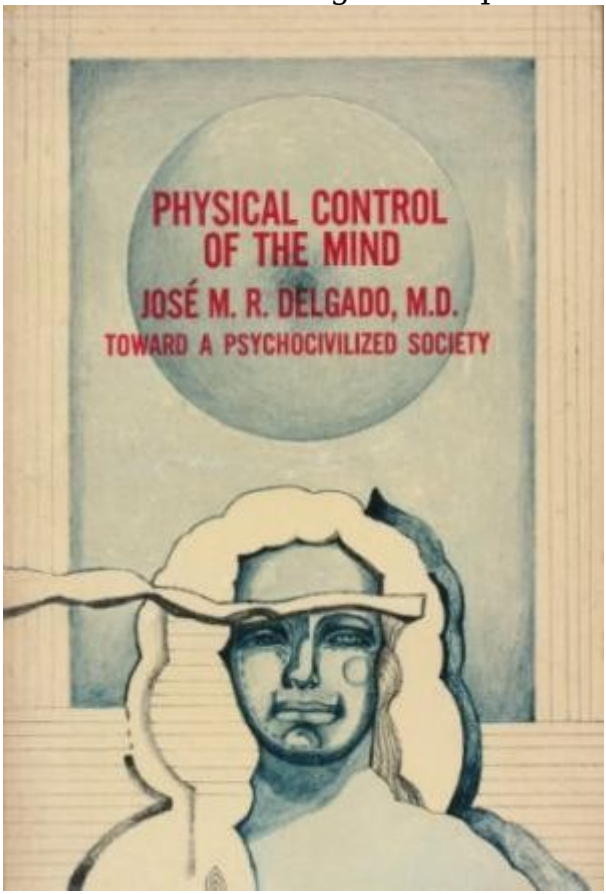

Fig. *11*: *Coperta cărţii publicată în 1969 de doctorul José Delgado, despre controlarea fizică a gândurilor*.

Acest Stimoceiver nu are baterii şi este activat cu ajutorul undelor radio în funcţie de necesitate. Astfel ele sunt utilizabile o viaţă întreagă. Doctorul Delgado a demonstrat la Madrid efectul unui *Stimoceiver* cu ajutorul unui taur ce avea implanturi.» Avea sub control animalul, ca şi cum ar fi utilizat o telecomandă. Ajungea apăsarea unui buton şi taurul stătea nemişcat în faţa lui. Experienţele doctorului Delgado arătau clar că un experimentator poate influenţa electronic emoţiile şi comportamentul unei fiinţe. În medicină, această metodă poate fi folosită împotriva epilepsiei, bolilor psihice, mişcărilor involuntare sau a durerilor. Desigur, la un om sănătos, aceste implanturi pot declanşa chiar aceste simptome.

Cercetările lui au demonstrat că electrozii implantaţi în hipotalamus şi amigdala (zonă a creierului), ce sunt stimulaţi de unde radio, provoacă cele mai ciudate efecte la oameni. Acestea cauzau: relaxare, concentrare, sentimente ciudate, viziuni în culori şi chiar senzaţie de plutire. Doctorul Delgado demonstrează cu cercetările lui că senzaţiile umane pot fi influenţate şi declanşate de la depărtare. El prezice că va veni ziua în care soldaţii vor pleca la război, fiind comandaţi de la depărtare.

Dacă se implantează în ureche un *Stimoceiver*, acesta se poate transforma într-un microfon sau un difuzor. Încercările au arătat că prin această metodă se pot produce şi voci în capul unui om. Experimentele doctorului Delgado au fost sprijinite şi de CIA. Odată, CIA a vrut să instaleze un microfon în urechea unei pisici, ca să-l poată spiona cu aceasta pe proprietar. Pe de altă parte, acei Wavies de care ne-am ocupat în capitolele trecute, ar putea avea implantate astfel de aparate, în măsura în care nu sunt deranjaţi de microunde sau nu sunt schizofrenici. La aceste experienţe au fost folosiţi pe post de cobai nu doar pacienţi, ci şi deţinuţi şi alţi oameni marginalizaţi de

societate, la fel ca în experimentul MKULTRA.

Cercetătorul în controlarea gândiri Martin Cannon este de părere că la persoanele cu un *Stimoceiver* implantat, în combinaţie cu tehnica RHIC prezentată în capitolul anterior, chiar şi experienţele cu răpirile OZN pot fi provocate artificial. Cu siguranţă acest aspect este foarte interesant, dar poate că din perspectiva noastră rezultată din motivele prezentate în capitolul I, să nu fie privit ca o rezolvare completă a fenomenului răpirilor OZN.

Doctorul Delgado nu a fost singur în cercetările lui. Alţi oameni de ştiinţă, precum doctorul Ralph Schwitzgebel sau doctorul Robert G. Heath, au efectuat pe pacienţii lor experienţe asemănătoare, cu ajutorul implanturilor. Ambii oameni de ştiinţă voiau să vindece homosexualitatea cu aceste tehnologii. Doctorul Heath a introdus în subiecţii lui mai mulţi de 125 de electrozi. Prin micşorarea progresivă a acestor electrozi ce pot fi implantaţi, şi folosirea biotelemetriei, stimularea anumitor zone ale creierului poate fi efectuată de la o distanţă oarecare. Pe de altă parte, este posibilă transmiterea informaţiilor obţinute de o persoană cu implanturi, într-un computer (receptor), şi analizarea lor. În următorul subcapitol ne vom ocupa de tehnologiile biotelemetriei şi vom arăta că există indicii şi păreri că aceste metode de supraveghere nu sunt folosite doar la animale.

3. Biotelemetria

Prin biotelemetrie se înţeleg aparate biomedicale, ce înlesnesc transmiterea psihologică, fără conectări, a datelor de la cea mai improbabilă victimă la un receptor aflat la mare distanţă. Scopul biotelemetriei este supravegherea sau influenţarea de la distanţă a funcţiilor corpului animalelor sau oamenilor. Doctorul Stuart Mackay este un pionier în această tehnologie. El cercetează aceste domenii din anii ’50. După ce s-a reuşit în 1954 transmiterea primului semnal prin ţesuturile corpului,

doctorul Carter Collins a realizat în 1963 un foarte mic sistem de telemetrie. Transmiţătorul se afla într-o capsulă din plastic, cu diametrul de 2 milimetri şi grosimea de cca. 1 milimetru. Cu acest micro-implant, doctorul Collins a reuşit să dovedească schimbări în forma ochilor unui iepure, dacă acesta este expus unui sunet. Conform doctorului Mackay, acest transmiţător minuscul a fost implantat în ochiul animalului pe cale chirurgicală.

În 1957, împreună cu colegul suedez, doctorul Bertel Jacobson, a reuşit pentru prima dată să recepţioneze semnale puternice de la un transmiţător aflat în stomacul unui om. Astăzi, această metodă este folosită aproape la toate animalele ce sunt supravegheate. Raza de acţiune a transmiţătorului variază de la câţiva metri până la mii de kilometri. Durata transmisiilor este de la câteva minute, ani, până la toată durata vieţii animalului ce are implantul.

Doctorul Dean C. Jutter vorbeşte într-un articol apărut în 1983 în revista de specialitate *Engineering în Medicine and Biology Magazine*, despre toate mediile pentru transmiterea semnalelor. Transmisiile radio sau electrice pot prelua astfel de semnale. Pentru transmiterea semnalelor în apă, pot fi folosite energiile ultrasonice.

Frecvenţele tipice telemetriei sunt între 50 şi 250 de kilohertzi. Semnalele sunt modulate pe frecvenţă sau puls. Pot fi folosite la supravegherea peştilor sau a scafandrilor. În lucrarea sa, doctorul Wen descrie trei metode prin care pot fi activate transmiţătoarele implantate:

1. printr-un impuls magnetic.

2. prin intermediul unei forţe externe, indusă în transmiţător.

3. printr-un semnal extern, ce activează transmiţătorul printr-un receptor implantat.

În legătură cu utilizarea metodelor biotelemetrice, doctorul Jutter crede că aceste tehnologii pot pătrunde peste tot şi ating limita ideilor experimentatorilor. Doctorul

Carl W. Sanders este inginer electronist şi a lucrat la IBM, General Electric, Honeywell şi Teledyne. Timp de 32 de ani a făcut cercetări în domeniul biocipurilor ce pot fi implantate, în scopuri biomedicale. Doctorul Sanders este de părere că tehnologia pe care a dezvoltat-o va fi folosită în viitor ca metodă de identificare a oamenilor. Biocipul realizat de puternica sa echipă de aproximativ 100 de oameni, se încarcă mereu prin temperatura corpului uman. Conform doctorul Sanders, s-au folosit peste 1, 5 milioane dolari pentru a găsi cel mai potrivit loc din corpul uman pentru această metodă. Aceste locuri sunt fruntea şi dosul palmei. Echipa sa era alcătuită din oameni de ştiinţă de la firmele Motorola, General Electric şi Centrul Medical din Boston, unde doctorul Sanders a preluat design-ul implanturilor. Conform doctorului Sanders când s-a observat că biocipul activat modifică comportamentul subiectului, cercetările au continuat în această direcţie.

Proiectul mergea în sensul acupuncturii electronice. Prin semnalele biocipurilor implantate au fost stimulate diverse zone ale creierului. Această metodă aminteşte de *Stimoceiver*-ul doctorului Delgado, ce era activat prin telemetria de la distanţă.

După cum afirmă doctorul Sanders, nu a durat mult până când armata a preluat cipul în scopul testării lui. Proiectul „Phoenix" era în legătură cu veteranii din Vietnam. S-a realizat un implant, cu denumirea de „Cipul Rambo", deoarece putea fi influenţat cu semnalele receptate de adrenalina produsă de soldaţi. Cu această metodă, soldaţii puteau fi făcuţi mai agresivi sau să li se influenţeze centrul durerii din creier, dacă implantul era stimulat în acest sens.

Doctorul Sanders susţine că în viitorul apropiat, firma Motorola vrea să pună în funcţiune 66 de sateliţi, având colaborare rusească.

Aceşti sateliţi, aflaţi pe orbite joase, servesc, între

altele, şi supravegherii biotelemetrice a micro-cipurilor implantate.

BIG BROTHER'S COMING!

Revealed: Secret plan to tag every man, woman and child

Transmitters

"Top-level national security agents are trying to convince sources in the Bush Administration to begin the project in which every man, woman and child will be implanted with a tiny transmitter," claims Davis Millerand, a critic of government intervention who says he has received leaked information from inside sources.

"They're trying to say this will be a good way for authorities to quickly track down missing persons and children, as well as criminals and spies.

An ID tag that won't get lost

Fig. 12: Fragment dintr-un ziar despre proiectele secrete de implantare, cipurile de identificare şi transmiţătoarele de localizare.

El mai afirmă şi că biocipul IMI (*Intelligence Manned Interface*) a fost testat pe soldaţii din războiul din Golf. Doctorul Sanders pretinde a şti că la întâlnirea secretă în legătură cu aceste implanturi au fost de faţă Henry Kissinger şi reprezentanţi de rang înalt ai CIA, S-au căutat justificări, pentru ca populaţia să nu reacţioneze negativ faţă de utilizarea acestor biocipuri. CIA a venit cu ideea de a spune populaţiei că astfel se poate rezolva problema copiilor dispăruţi, folosind chipurile ÎMI. între timp, par să se contureze orientări ce confirmă afirmaţiile doctorului Sanders.

Din 1989, doctoral american Daniel Man are un brevet pentru un implant, cu care se pot depista copiii dispăruţi. Special în acest sens, a realizat un biocip ce lucrează pe baza telemetriei. Implantul este ceva mai mare decât un bob de orez şi este introdus purtătorului printr-o mică intervenţie chirurgicală. Doctoral Man crede că cel

mai bun loc pentru amplasarea implantului este urechea. Este nevoie de trei sateliţi sau elicoptere pentru a găsi persoana dispărută prin metoda triangulării. Prin această metodă se receptează semnalul implantului, iar cu ajutorul sateliţilor sau al elicopterelor se localizează copilul dispărut. Înainte ca brevetul doctorului Man să fie utilizat de către populaţie, trebuie să fie verificat şi aprobat chiar şi de *către US Food and Drug Administration*.

Metode asemănătoare, de triangulare, utilizează şi un computer bazat pe sateliţi, ce în viitor va fi folosit, cu siguranţă, de orbi în oraş. O echipă formată de patru cercetători din Germania, Anglia şi Suedia a investit până acum 2 milioane de mărci germane în proiectul *MOBIC*. Oamenii de ştiinţă au realizat programe pentru computere ce conţineau planurile oraşelor şi puncte importante precum magazine, chioşcuri sau hidranţi. O descriere înregistrată pe bandă dă orbilor indicaţii prin căşti, despre locul în care se află. Un sistem asemănător cu cel propus de doctoral Man, care este conectat la trei sateliţi, face utilizarea sistemului completă. La proiectul *MOBIC*, transmiţătorul şi receptorul sunt purtate într-un rucsac, nu implantate în purtător.

Pe lângă invenţiile menţionate anterior, la acel moment şi firma Eagle Eye a fost sprijinită financiar de Agenţia pentru Proiecte de Cercetare Avansată a Apărării (*Defence Advanced Research Projects Agency – DARPA*), pentru a realiza un sistem de localizare a copiilor dispăruţi şi a deţinuţilor eliberaţi condiţionat. Ziarul *Space News* relata pe 26 august 1996 că Eagle Eye dorea să încheie un contract cu sistemul de telefonie prin satelit *Low-Earth-Orbit* (LEO). Acest sistem prin satelit utiliza o bandă largă de frecvenţă pe care dorea să intre şi Eagle Eye.

Fondatorul acestei firme, Matthew Schor, vedea în această dezvoltare o piaţă largă, asemănătoare cu cea pentru decizia locului importantului sistem „Global

Positioning”. Când te gândeşti că în California sunt în jur de 100.000 de deţinuţi eliberaţi condiţionat, trebuie să le dai dreptate. Receptorul în miniatură al acestui proiect de mai multe milioane de dolari este realizat de firma Sirius Communications din Rotselaar, Belgia. Prima generaţie a acestui sistem de supraveghere a fost pus în brăţări mici. Ne putem aştepta ca în viitor, receptorii testaţi în prezent să fie schimbaţi, pentru ca purtătorul să nu-şi poată îndepărta emiţătorul.

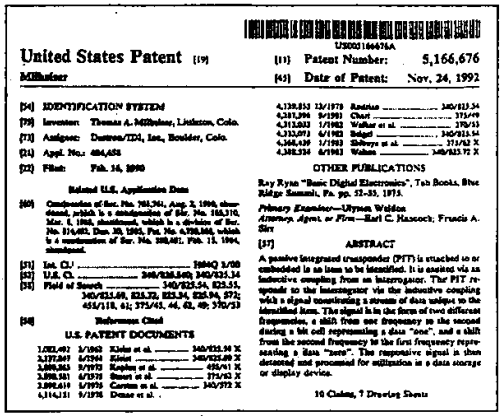

US005166676A

United States Patent [19]

Millhiser

[11] Patent Number: 5,166,676

[45] Date of Patent: Nov. 24, 1992

[54] IDENTIFICATION SYSTEM

[75] Inventor: Thomas A. Millhiser, Littleton, Colo.

[73] Assignee: Destron/IDI, Inc., Boulder, Colo.

[21] Appl. No.: 484,458

[22] Filed: Feb. 16, 1990

Related U.S. Application Data

[63] Continuation of Ser. No. 761,741, Aug. 2, 1990, abandoned, which is a continuation of Ser. No. 518,310, May 1, 1988, abandoned, which is a division of Ser. No. 314,451, Dec. 30, 1985, Pat. No. 4,730,188, which is a continuation of Ser. No. 808,481, Feb. 13, 1984, abandoned.

[51] Int. Cl.[5] H04Q 1/00

[52] U.S. Cl. 340/825.54; 340/825.34

[58] Field of Search 340/825.54, 825.55, 340/825.69, 825.72, 825.34, 825.94, 572; 455/118, 61; 375/45, 46, 62, 49; 370/53

[56] References Cited

U.S. PATENT DOCUMENTS

3,752,957	8/1973	Kiziah et al.	340/825.54 X
3,177,267	4/1954	Kleist	340/825.69 X
3,689,263	9/1972	Kaplan et al.	455/41 X
3,898,581	8/1975	Smart et al.	375/45 X
3,995,619	8/1976	Carman et al.	340/572 X
4,114,151	9/1976	Denne et al.	
4,139,852	12/1978	Anstine	340/825.54
4,287,394	9/1981	Chari	375/49
4,313,035	1/1982	Jordan et al.	375/53
4,332,051	6/1982	Batgel	340/825.54
4,366,439	1/1983	Ehrbar et al.	375/62 X
4,388,524	6/1983	Walton	340/825.72 X

OTHER PUBLICATIONS

Ray Ryan "Basic Digital Electronics", Tab Books, Blue Ridge Summit, Pa. pp. 52-55, 1975.

Primary Examiner—Ulysses Weldon
Attorney, Agent, or Firm—Earl C. Hancock; Francis A. Sirr

[57] ABSTRACT

A passive integrated transponder (PIT) is attached to or embedded in an item to be identified. It is assisted via an inductive coupling from an interrogator. The PIT responds to the interrogator via the inductive coupling with a signal constituting a stream of data unique to the identified item. The signal is in the form of two different frequencies, a shift from one frequency to the second during a bit cell representing a data "one", and a shift from the second frequency to the first frequency representing a data "zero". The responsive signal is then detected and processed for utilization in a data storage or display device.

10 Claims, 7 Drawing Sheets

Fig. 13: *Acest brevet american din 1992 descrie un sistem de identificare implantabil (transponder şi scanner) al firmei Destron/IDI Inc, din Boulder, Colorado.*

Mai sus-numitul doctor Sanders s-a retras din domeniul dezvoltării acestor tehnologii, când a înţeles că se doreşte, în viitor, introducerea unui sistem de identificare care să poată fi implantat. Susţine că politicienii de rang înalt vor ca în viitor să doteze fiecare cetăţean cu un micro-cip. Acest implant trebuie să conţină numele, numărul de asigurare, fotografia, patronul, amprentele digitale, informaţiile despre venituri şi un cazier. Informaţiile vor fi redate de un scanner, cum sunt cele de la casele magazinelor moderne. Doctorul Sanders a declarat că a participat la mai multe conferinţe în

Bruxelles şi Luxemburg, la care a fost adus în discuţie acest sistem de identificare.

Firma americană Electronic ID Inc. a realizat un astfel de sistem pentru animale. Actualmente în jur de trei milioane de animale au implantate un cip de identificare Destron. Acest implant are mărimea unui bob de orez şi este alcătuit din trei componente:

1. un micro-cip minuscul ce are înmagazinat numărul de identificare şi care transmite scanner-ului informaţiile;

2. O antenă ce recepţionează semnalele de la scanner;

3. un condensator pentru reglare fină.

Aceste elemente sunt învelite în sticlă şi sunt injectate în animal cu o seringă.

La pisici şi câini, locul injecţiei este între omoplaţi. Scanner-ul activează implantul cu o frecvenţă de 125 kilohertzi. Aceste unde radio de frecvenţă joasă pătrund prin obiecte solide, ziduri şi metale. Datele înmagazinate sunt redate digital pe scanner. Implantul nu are baterii şi este activat de undele radio receptate, ca la Stimoceiver. Firma Electronic H) Inc, face şi emiţători externi şi aparate de identificare pentru sistemele de siguranţă.

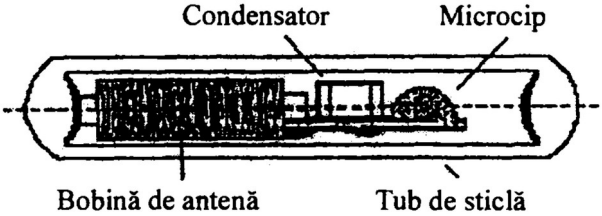

Fig. 14: *Această ilustraţie prezintă un implant al firmei Destron/ IDI Inc, de mărimea unui bob de orez şi care actualmente este implantat pe animale în scopul identificării.*

Pe moment, conform surselor oficiale, aceste implanturi nu sunt folosite decât pentru animale.

Afirmaţiile făcute de doctorul Sanders nu sunt uşor de verificat, întrucât biocipurile IMI sunt făcute în secret. În următorul subcapitol vom arăta că există într-adevăr multe indicii cu privire la astfel de proiecte cu implanturi secrete. Persoanele neştiutoare pe care se fac testele sunt deţinuţi, soldaţi, oameni din aziluri, imigranţi, dar şi oameni obişnuiţi.

4. Proiect secret de implantări

În paralel cu experimentele CIA de controlare a gândirii, descrise în capitolul I, un mare interes au prezentat şi metodele de implantare, pentru a se putea influenţa de la distanţă comportamentul unei persoane. Organizaţia suedeză de cercetare *Gruppen*, care este total împotriva experienţelor ilegale de controlare a gândirii, a adunat mult material ce demonstrează că în ultimii 50 de ani multor persoane neştiutoare le-au fost implantaţi electrozi. *Gruppen* are radiografii din anul 1946 de la spitalul Karolinska şi din 1946 de la spitalul de copii Sachska din apropiere de Stockholm, care arată electrozii implantaţi ilegal în corpul oamenilor.

Într-un caz, mama a descoperit în timpul unei vizite neanunţate la spital, cum o echipă de chirurgi şi câteva asistente, sub conducerea medicului şef doctorul Aim, introduceau mai mulţi electrozi în creierul fiului ei, Bengt. Doctorul Aim şi-a ieşit din fire când a văzut-o pe mama copilului, şi a dat-o afară din sala de operaţie. De la operaţia pe creier efectuată ilegal, a început pentru Bengt un lung drum, dureros. A trebuit să petreacă mai mulţi ani într-o clinică de psihiatrie, pentru a se vindeca complet leziunile produse de doctorul Aim.

Gruppen a mai descoperit că din anii ’60 s-au făcut substanţe care uşurează transmiterea de unde radio din interiorul corpului pacienţilor. Aceste substanţe se pot

administra prin intermediul produselor farmaceutice, cum sunt tabletele, prafurile şi soluţiile. Experimentele efectuate de serviciile secrete şi armată au fost continuate după război pe persoane neştiutoare. În perioada în care doctorul Delgado inventa în SUA *Stimoceiver*-ul, se realizau implanturi ce puteau fi introduse în creierul uman prin nas. Între timp, această implantare transnazală este o metodă deja consacrată în neurochirurgie. Interesant este că şi persoanele aparent răpite de extratereştri relatau cum fiinţe ciudate le introduceau mici obiecte, în creier, prin nas. Acest aspect este foarte important, deoarece această procedură nu este cunoscută decât în chirurgie, iar oamenii obişnuiţi nu ştiu acest lucru. Aceasta înseamnă, pe de altă parte că metodele de a acţiona ale extratereştrilor pot fi interpretate ca indicii pentru cursul real al fenomenului răpirilor OZN. Cercetătorii din domeniul controlării gândirii cred dimpotrivă că acestea pot fi privite drept indicii ale implantărilor ilegale efectuate de agenţi secreţi, ce acţionează sub masca de extratereştri.

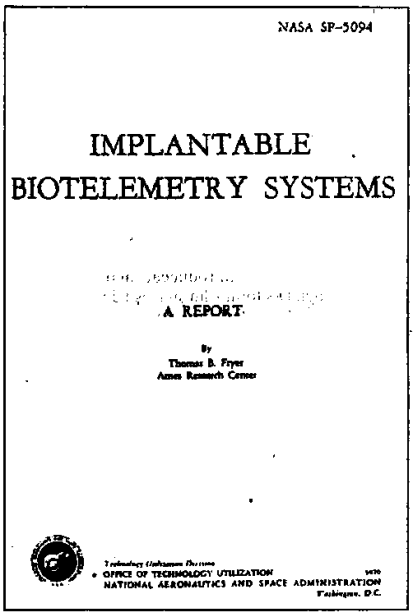
NASA SP-5094

IMPLANTABLE BIOTELEMETRY SYSTEMS

A REPORT

By
Thomas B. Fryer
Ames Research Center

OFFICE OF TECHNOLOGY UTILIZATION
NATIONAL AERONAUTICS AND SPACE ADMINISTRATION

Fig. 15: în acest raport SP-5094 al NASA publicat în 1970, doctorul Thomas Fryer descrie dispozitivele de supraveghere biotelemetrice, care pot fi implantate.

Cercetătorii de la *Gruppen* au aflat că Institutul Suedez de Apărare (FOA) se ocupă din 1965 cu biotelemetria. Din aceeaşi perioadă, în care omul de ştiinţă al FOA, doctorul Person, a publicat un articol despre biotelemetrie, există şi radiografii ce indică prezenţa de emiţătoare în capul unor cetăţeni suedezi. Conform celor de la *Gruppen*, tot atunci mai multor persoane li s-au făcut implanturi fără acordul lor, la spitalul Sundswall. Aceste persoane sunt printre primele victime care au fost conectate la un computer prin telemetrie. Aceste indicii par să confirme afirmaţiile doctorului Carl W. Sanders cu privire la realizarea şi testarea unor astfel de biocipuri. Dovezile strânse de *Gruppen* arată că aceste tehnologii nu au fost experimentate doar în SUA, ci şi în Europa.

De puţin timp au fost date publicităţii în SUA, în temeiul legii FOIA, documentele aparţinând autorităţilor

americane în domeniul spaţiului cosmic, NASA, ce dovedesc că la centrul de cercetare NASA-Ames s-au realizat tehnologii biotelemetrice de implantare încă din anii ’60. Coperta raportului NASA SP-5094 este prezentată în figura 17. În raport se descrie cum se transmit datele prin această metodă. Sunt reproduse şi implanturi, care au aproximativ mărimea unei monede.

Gruppen şi *Freedom of Thought Foundation* (Fundaţia pentru libertatea de gândire) se află în posesia de radiografii, pe care se pot recunoaşte atât corpuri străine, cât şi dungi întunecate în apropierea acestora. Ele arată că în zona respectivă cantitatea de oxigen este redusă datorită pătrunderii undelor radio. Suedeza Vera Dannborg este de asemenea o victimă a biotelemetriei. Fără să ştie, i s-a implantat un electrod, la spitalul academic. Cei de la *Gruppen* afirmă că operaţia a fost făcută de profesorul Tord Skoog. Pe radiografiile ei, aceste locuri întunecate sunt foarte uşor de recunoscut.

Din păcate, Vera a murit acum câţiva ani din cauza circulaţiei reduse a sângelui în creier. La fel ca multe victime ale controlului gândirii, a încercat să atragă atenţia guvernului suedez asupra situaţiei ei. Din păcate, nimeni nu a ascultat-o. Organizaţiile împotriva controlării gândirii au strâns indicii care demonstrează că cei arestaţi sunt supuşi unor implanturi şi folosiţi ca obiecte de testare a biotelemetriei. Radiografiile unui suedez arată existenţa unor astfel de corpuri străine în zona frunţii. Deţinutul susţine că i s-au administrat somnifere şi i s-a introdus un transmiţător în creier, prin nas. Multe dintre aceste victime relatează că bănuiesc a fi total controlate, de cei care-i torturează. O astfel de victimă pare a fi deţinutul Derek Vinson. În 1994 scria următoarele:

„Închisoarea Texas din Columbus foloseşte biotelemetria pentru a-mi controla gândurile. Această tehnologie a fost dezvoltată de CIA… Personalul închisorii

îmi monitorizează gândurile întreaga zi. Aud voci, cu care pot discuta despre activităţile mele politice. Uneori cred că-mi controlează gândurile şi-mi influenţează bătăile inimii". Un alt deţinut din închisoarea Utah, David Fratus, susţine că a fost testat în celulă cu înalte tehnologii de controlare a gândirii. Printre aceste metode erau şi halucinogenele, undele electromagnetice şi biotelemetria. Fratus declară că a început să audă tonuri de înaltă frecvenţă. Sonoritatea acestor tonuri pare a fi reglată. A descris situaţii în care, din cauza durerilor puternice, putea să meargă pe tavanul încăperii. David Fratus este totodată şi un Wavie, deoarece aude voci ce par a fi produse pe cale artificială, şi care îi spun următoarele propoziţii:

„Cum vi se par durerile dumneavoastră de cap?"

„Aţi dormit bine astăzi, domnule Fratus?"

„Aveţi nevoie de aspirină?"

La fel ca toţi Wavies, Fratus nu mai poate dormi bine. Bineînţeles că autorităţile închisorii susţin că în închisoarea lor nu se efectuează testări ilegale pe deţinuţi. Cum pentru organizaţiile de ajutorare a prizonierilor astfel de metode de torturare par imposibile, aceste cazuri nu prezintă interes.

Turcul Yaggi Baci Ömer a solicitat azil în Suedia; conform organizaţiei *Gruppen*, serviciile secrete suedeze, SAPO, i-au implantat electrozi. *Gruppen* a aflat că Yaggi a devenit o epavă din punct de vedere psihologic. Un tehnician electronist l-a examinat cu un aparat de analizare a frecvenţelor. Cercetătorii au putut confirma că undele radio cu frecvenţa de 38 kilohertzi şi o tensiune de cca. 10 microvolţi, îi pătrundeau în cap.

Simptomele lui Yaggi erau asemănătoare cu cele ale domnului Experiment American, Dave Bader şi Martti Koski.

Figura 16 arată o diagramă de frecvenţe a undelor electromagnetice ce provine de la o presupusă victimă a testării biotelemetriei. Se poate vedea o creştere clară la o frecvenţă de cca. 18,5 khz. Şi alte victime prezintă o creştere asemănătoare în apropierea capului, în ianuarie 1985, peste 50 de persoane, printre care jurişti, naturalişti şi organizaţii, pentru pace, au semnat o petiţie ce trebuia să atragă atenţia procurorului general Magnus Sjöberg asupra acestor experimente.

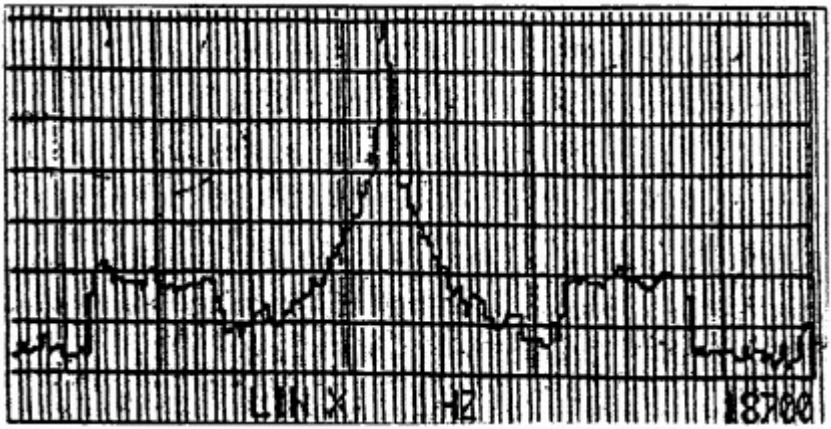

Fig. 16: *Această înregistrare de frecvenţă arată o creştere a radiaţiei electromagnetice până în zona de 18,5 khz, după ce s-au făcut măsurători de frecvenţă lângă capul lui Naeslund. Se presupune că implantul lui fusese activat şi funcţiona în acea zonă de frecvenţă prin metodele biotelemetrice.*

Răspunsul reprezentantului său dădea de înţeles, indirect că aceste proceduri erau tolerate din motive de securitatea naţională. Aparent, Suedia a jucat un rol important în dezvoltarea acestei tehnologii, alături de SUA.

După cum se pare, există de mai mulţi ani o tehnologie terestră de implanturi, ce, alături de *Stimoceiver*-ul doctorului Delgado şi tehnologiile RHIC-

EDOM, este de mare importanţă pentru operaţiunile militare secrete, metodele de identificare şi instrumentele de supraveghere şi control a deţinuţilor. În continuare vrem să expunem mai pe larg istoria unor oameni. Dezvoltarea acestor metode biotelemetrice de supraveghere este în orice caz neliniştitoare întrucât, mai devreme sau mai târziu, fiecare ne putem lovi de ele.

5. Serviciile secrete şi oamenii-soldaţi

În acest subcapitol vrem să privim mai îndeaproape destinul unor oameni.

Începem cu suedezul Robert Naeslund, care ne-a sprijinit foarte mult în cercetările pentru această carte şi ne-a pus la dispoziţie o mare cantitate de material pentru cercetare.

Robert Naeslund: De la sfârşitul anilor ’60 este un cobai pentru experimentele medicale ilegale. În timpul internării la spitalul Soder din Stockholm, doctorul Curt Ştrand i-a introdus prin nara dreaptă un implant în creier. Timp de mai mulţi ani, Robert Naeslund a încercat să obţină ajutorul medicilor suedezi, al autorităţilor în domeniul sănătăţii şi al protecţiei sociale. Totuşi eforturile lui nu au avut succes, cu toate că are radiografii ce prezintă mai multe corpuri străine implantate.

În cele din urmă, a reuşit să dea de urma unei echipe de medici din Grecia, care i-a îndepărtat un implant în 1978, şi unul în 1982. Oamenii de ştiinţă ai universităţii din New York au analizat primul obiect extras şi l-au făcut dispărut.

Cei care au participat la analize nu l-au mai contactat şi nu au mai înapoiat corpul străin luat. Robert Naeslund este în posesia mai multor fotografii făcute în timpul operaţiilor. Mai mult, are o poză cu obiectul descoperit.

Al doilea corp străin i-a fost scos din nară în anul

1982. Din păcate, în timpul procedurii s-a rupt în mai multe bucăţi. Robert Naeslund ne-a comunicat că după îndepărtarea obiectului se simte mult mai bine. La fel ca acei Wavies descrişi în capitolul precedent, şi el auzea voci. Aceste voci păreau să-i cunoască gândurile.

A început să le audă, după ce s-a aflat în arestul poliţiei, în 1972. Interesant este că au încetat în 1985. Întâmplător, Robert Naeslund a venit în 1983 în contact cu profesorul P.A. Lindstrom de la Universitatea California din San Diego; acesta i-a examinat radiografiile. În timp ce medicii suedezi îi dădeau declaraţii scrise, cum că radiografiile nu indicau niciun corp străin în capul lui Robert Naeslund, profesorul Lindstrom a ajuns la altă concluzie. Într-una din scrisorile către Naeslund scria:

„După ce am văzut radiografiile dumneavoastră, pot să vă confirm că unele corpuri străine, probabil emiţătoare cerebrale, au fost implantate la baza frunţii şi în craniu.

Riscul unor astfel de implanturi este considerabil, întrucât pot apărea infecţii cronice şi meningită, când implantarea are loc prin nas sau sinus.

După părerea mea, aceste implantări sunt de neacceptat, devreme ce nu a fost complet informat despre scopul operaţiei, metoda de anesteziere, riscuri.

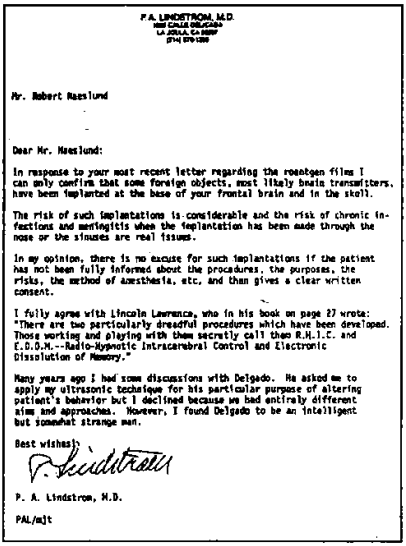

P.A. LINDSTROM, M.D.
[illegible]
LA JOLLA, CA [illegible]
(714) [illegible]

Mr. Robert Naeslund

Dear Mr. Naeslund:

In response to your most recent letter regarding the roentgen films I can only confirm that some foreign objects, most likely brain transmitters, have been implanted at the base of your frontal brain and in the skull.

The risk of such implantations is considerable and the risk of chronic infections and meningitis when the implantation has been made through the nose or the sinuses are real issues.

In my opinion, there is no excuse for such implantations if the patient has not been fully informed about the procedures, the purposes, the risks, the method of anesthesia, etc, and then gives a clear written consent.

I fully agree with Lincoln Lawrence, who in his book on page 27 wrote: "There are two particularly dreadful procedures which have been developed. Those working and playing with them secretly call them R.H.I.C. and E.D.O.M.--Radio-Hypnotic Intracerebral Control and Electronic Dissolution of Memory."

Many years ago I had some discussions with Delgado. He asked me to apply my ultrasonic technique for his particular purpose of altering patient's behavior but I declined because we had entirely different aims and approaches. However, I found Delgado to be an intelligent but somewhat strange man.

Best wishes,

P. A. Lindstrom, M.D.

PAL/mjt

Fig. 17: *Scrisoare de la doctorul Lindstrom către Robert Naeslund. După analizarea radiografiilor, doctorul Lindstrom a ajuns la concluzia că lui Robert Naeslund i-a fost implantat un transmiţător în creier prin nas.*

Sunt total de acord cu Lincoln Lawrence, care scria în cartea sa: „Au fost realizate două proceduri îngrozitoare. Cei ce lucrează şi se joacă cu ele le numesc în secret RHIC şi EDOM (Controlul intracerebral radio-hipnotic şi Anularea electronică a memoriei).

Acum câţiva ani am avut mai multe discuţii cu Delgado. M-a întrebat dacă aş aplica tehnica mea ultrasonică în scopul schimbării comportamentului pacienţilor lui.

Am refuzat, întrucât aveam cu totul alt ţel şi alte moduri de abordare a problemei. Cred că Delgado este un om inteligent, dar cam bizar”.

După această declaraţie, Robert Naeslund a mai primit alte zece evaluări de la medici din diferite ţări, ce dovedeau că avea într-adevăr în cap corpuri străine, artificiale. Întrucât doctorul Lindstrom îl cunoştea pe

doctorul Delgado, era informat în legătură cu experienţele şi contactele acestuia cu CIA. Era sigur că Robert Naeslund avea implanturi şi că era o victimă a tehnologiei de controlare electronică a gândirii. Doctorii suedezi au dat, dintr-un motiv sau altul, declaraţii eronate:

1. Nu vor să recunoască că în Suedia se fac implanturi cuiva, fără ca această persoană să ştie.

2. Ştiu despre aceste experimente, şi lucrează în secret împreună cu experimentatorii.

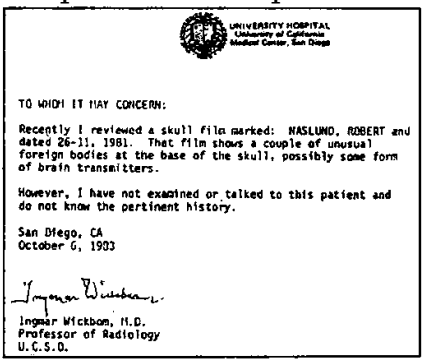

UNIVERSITY HOSPITAL
University of California
Medical Center, San Diego

TO WHOM IT MAY CONCERN:

Recently I reviewed a skull film marked: NASLUND, ROBERT and dated 26-11, 1981. That film shows a couple of unusual foreign bodies at the base of the skull, possibly some form of brain transmitters.

However, I have not examined or talked to this patient and do not know the pertinent history.

San Diego, CA
October 6, 1983

Ingmar Wickbom, M.D.
Professor of Radiology
U.C.S.D.

Fig. 18: *Această scrisoare provine de la doctorul Ingmar Wickbom, profesor de radiologie la Universitatea din California. Este de acord cu doctorul Lindstrom că lui Robert Naeslund i-a fost implantat un transmiţător în creier.*

Pentru că Robert Naeslund nu a găsit în Suedia niciun doctor care să extragă şi celelalte implanturi, a căutat ajutor în Djakarta, Indonezia. Pe 4 august s-a dus la spitalul St. Carolus din Djakarta, unde l-a întâlnit pe profesorul Hendayo. I-a arătat acestuia radiografiile, pe care se puteau recunoaşte clar corpurile străine. Doctorul Hendayo a fost de acord cu îndepărtarea implanturilor. De aceea Robert Naeslund a rămas în spital până a doua zi, pentru a i se face analize ale sângelui. Medicii l-au informat că la data de 11 august trebuie să vină la spital pentru operaţie.

Pe 12 august i s-a arătat sala de operaţie. Acolo, doctorul Hendayo i-a mărturisit că s-a întâmplat ceva ce ar putea complica operaţia. Însă nu i-a spus ce anume era acest „ceva”. Totuşi, Robert Naeslund a consimţit extragerea obiectului, deoarece fusese activat 24 de ore pe zi.

Naeslund a remarcat că doctorul era foarte nervos şi stresat. Cum au intrat în sala de operaţie, pe o altă uşă au intrat doi oameni, cu înfăţişare de europeni, şi i-au făcut o injecţie. Robert Naeslund s-a trezit în timpul operaţiei pentru câteva secunde, din cauza unor puternice dureri de cap. Îşi aminteşte exact ce a văzut, şi ne-a spus următoarele: „Mâinile şi picioarele erau legate de masă. O persoană îmi ţinea capul, în timp ce o alta îmi făcea o incizie de cca. 5 cm în frunte. Un al treilea bărbat ţinea în mână un obiect ce părea a fi din metal, şi mi-l introducea în cap… Aveam senzaţia că îmi va exploda capul şi se va face bucăţi. Urlam de durere şi voiam să mă eliberez din cătuşe. După aceea, mi-am pierdut cunoştinţa din cauza durerilor şi a şocului”.

Robert Naeslund s-a trezit la 18 ore după operaţie. De dimineaţă s-a dus imediat la secţia de radiologie şi i s-au făcut radiografii. Pozele arătau clar un obiect ciudat, în formă de ciupercă, aflat în zona rănită a creierului. În secţiunea cu fotografii a cărţii, este reprodusă o radiografie ce arată implantul aflat în capul lui Robert Naeslund.

Interesant este că în 1990, doctorul Gene H. Barnett publica în revista de specialitate *Neurology and Biomedical Engineering* un articol cu titlul „Epidural peg Electrodes”. În această lucrare sunt descrişi electrozi implantabili, în formă de ciupercă, ce sunt foarte asemănători cu corpul străin din radiografia lui Naeslund.

Fig. 19: *Această ilustraţie arată scena din spitalul St. Carolus din Djakarta, prezentată de Robert Naeslund, în care agenţi secreţi îi introduc în creier un corp străin în formă de ciupercă.*

Când Naeslund l-a căutat pe doctorul Hendayo după această îngrozitoare experienţă, acesta i-a spus că a fost sfătuit să renunţe la operaţie. După aceea a recunoscut, între patru ochi că erau amestecate serviciile secrete suedeze şi nu se putea opune cu nimic.

Naeslund a presupus că cei de la SÄPO şi-au anunţat colegii de la CIA, iar aceştia l-au constrâns pe doctorul Hendayo să acţioneze astfel. Naeslund suferă şi astăzi de efectele acestor intervenţii, şi nu a găsit până acum un doctor care să-i scoată aceste corpuri străine sub formă de ciupercă.

John Gregory Lambros: Un nou caz se referă la John Lambros, care actualmente se află la închisoarea de la Fort Leavenworth, pentru contrabandă de droguri. A fost arestat în Brazilia acum şase ani, ţinut în închisoare, torturat şi, după aceea trimis în SUA. Conform organizaţiei Amnesty International, în închisorile braziliene torturile sunt la ordinea zilei. Dar cazul lui Lambros este o excepţie, pentru că el a fost iradiat cu câmpuri electronice şi i s-au

implantat în creier, pe cale chirurgicală, micro-cipuri de înaltă tehnologie, pentru putea fi supravegheat şi controlat prin biotelemetrie.

De când a fost trimis în SUA, CIA, Departamentul de Justiţie şi Departamentul de Stat au încercat să muşamalizeze aceste proceduri.

Lambros susţine că şi acum i se mai fac implanturi, şi este torturat, fără a fi conectat la ceva. Are fotografii, pe care se pot vedea mai multe corpuri străine de un milimetru grosime. Trei rapoarte radiologice diferite susţin prezenţa acestor obiecte în ureche. Alte filme demonstrează că în lobul frontal al lui John Lambros se mai află un corp străin. Acest implant pare a fi transnazal, ca la Robert Naeslund, deoarece a fost plasat în creier în linie directă cu nasul.

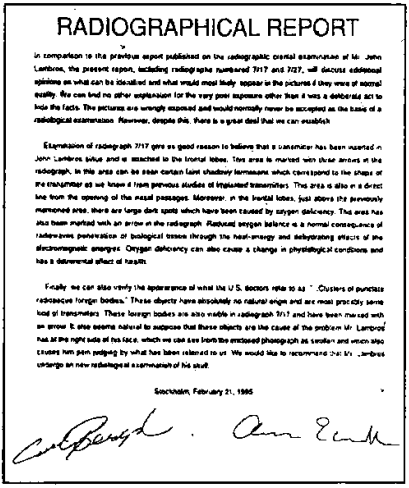

RADIOGRAPHICAL REPORT

In comparison to the previous report published on the radiographic dental examination of Mr. John Lambros, the present report, including radiographs numbered 7/17 and 7/27, will discuss additional opinions on what can be visualized and what would most likely appear in the pictures if they were of normal quality. We can find no other explanation for the very poor exposure other than it was a deliberate act to hide the facts. The pictures are wrongly exposed and would normally never be accepted as the basis of a radiological examination. However, despite this, there is a great deal that we can establish.

Examination of radiograph 7/17 gives us good reason to believe that a transmitter has been inserted in John Lambros' sinus and is attached to the frontal lobes. This area is marked with three arrows in the radiograph. In this area can be seen certain faint shadowy formations which correspond to the shape of the transmitter as we know it from previous studies of implanted transmitters. This area is also in a direct line from the opening of the nasal passages. Moreover, in the frontal lobes, just above the previously mentioned area, there are large dark spots which have been caused by oxygen deficiency. The area has also been marked with an arrow in the radiograph. Reduced oxygen balance is a normal consequence of radiowaves penetration of biological tissue through the heat-energy and deteriorating effects of the electromagnetic energies. Oxygen deficiency can also cause a change in physiological conditions and has a detrimental effect on health.

Finally we can also verify the appearance of what the U.S. doctors refer to as "...Clusters of punctate radiodense foreign bodies." These objects have absolutely no natural origin and are most probably some kind of transmitters. These foreign bodies are also visible in radiograph 7/17 and have been marked with an arrow. It also seems natural to suppose that these objects are the cause of the problem Mr. Lambros has at the right side of his face, which we can see from the enclosed photograph as swollen and which also causes him pain judging by what has been related to us. We would like to recommend that Mr. Lambros undergo an new radiological examination of his skull.

Stockholm, February 21, 1995

Fig. 20: *Această ilustraţie arată un raport radiografic al radiografiilor deţinutului american John Gregory Lambros. Mai mulţi medici confirmă că pe radiografii se pot vedea două implanturi de corpuri străine mari de câţiva milimetri. Un implant se află în zona auditivă, şi*

celălalt în zona lobului frontal. Medicii cred că lui Lambros, ca şi lui Naeslund, implanturile i-au fost făcute prin nas. Mai afirmă că există o zonă deshidratată, săracă în oxigen, datorită iradierii electromagnetice.

Ca şi la alte persoane la care s-au efectuat implanturi fără voia lor, se pot remarca pete întunecoase. Aceste zone par să indice cantităţi scăzute de oxigen, aşa cum am menţionat anterior. Acest efect poate lua naştere prin deshidratarea provocată de iradierea electromagnetică. Corpii străini din urechea lui John Lambros provoacă umflarea părţii drepte a feţei. Interesant este că reclamanţii au reuşit să obţină informaţii suplimentare cu privire la celulele şi proiectele de implantare, prin autorităţile braziliene. Aceste informaţii provin de la un fost angajat în corpul de ingineri ai armatei americane; acesta susţine că la sfârşitul anilor ’70 a luat parte la construcţia celulelor. Partea reclamantă a dat informaţiile la judecătorie în dosarul 94 – 1332 MNMI. Vrem să traducem din aceste documente rândurile semnificative:

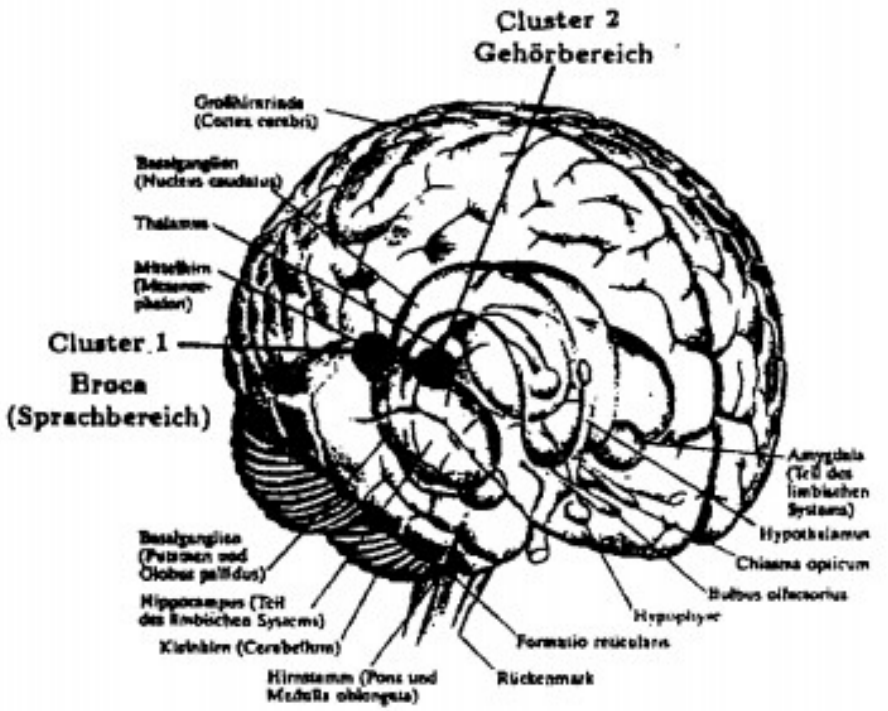

Fig. 21: *Punctele negre îngroşate arată locurile implanturilor din creierul lui John Lambros. Electrozii din implantul 1 influenţează zona vorbirii, iar cel de-al doilea zona auditivă. Fiecare implant are mărimea de 1 cm şi este alcătuit de cca. 10 – 15 obiecte cu diametrul de 1 mm. Ambele implanturi se pot vedea numai în radiografii cu o mare putere contrastivă.*

„Purvis Cartwright posedă cunoştinţe despre experienţele de introducere a implanturilor în oameni şi construirea celulelor de când a lucrat între 1969 şi 1970 în cadrul *Rangers Intelligence Division* a armatei americane, sub comanda colonelului Blacksheaa, în Brazilia…

3. Purvis Cartwright a discutat telefonic cu avocatul Ceisel în ziua de vineri 28 aprilie 1995.

4. Purvis Cartwright l-a informat pe avocatul Ceisel despre celulele de la secţia Poliţiei Federale din Brasília.

5. Purvis Cartwright i-a povestit avocatului Ceisel următoarele fapte, pe care reclamantul le-a auzit în timpul convorbirii telefonice:

a) Cartwright a fost angajat la Rangers Intelligence Division din armata americană.

b) Trupele de geniu ale armatei americane au construit celulele din Brasília.

c) Colonelul Blacksheaa, din Rangers Intelligence Division al armatei americane conducea comandoul şi era directorul proiectului de implantări din America de Sud. Preda introducerea implanturilor şi utilizarea celulelor.

d) Cartwright i-a sugerat avocatului Ceisel să facă apel la legea FOIA pentru a obţine informaţii despre construirea celulelor în cadrul clădirii poliţiei.

e) Rangers Intelligence Division a instruit autorităţile braziliene cum să supravegheze oamenii de la o distanţă de peste 250 km de secţia de poliţie. Alte sisteme au o rază de acţiune planetară.

f) Reclamantul nu a mai putut să audă altceva din conversaţia dintre Cartwright şi avocatul Ceisel; conversaţia a durat între cinci şi şapte minute.

6. Joi, 2 mai 1995, Cartwright a fost înştiinţat să-şi strângă lucrurile pentru că a fost repartizat la altă instituţie.

7. Reclamantul a vorbit cu Cartwright pentru a mai obţine informaţii cu privire la proiectele de implantare de la sfârşitul anilor ’60.

a) „Echipa care lucra sub conducerea colonelului Blacksheaa, avea angajat personal din marina şi aviaţia militară.

b) Franţa, Uniunea Soviatică şi Germania erau de asemenea implicate în antrenarea pentru implantări a poliţiei şi armatei braziliene.

c) Personalul francez şi cel sovietic instruia autorităţile braziliene cum să introducă implanturile, prin

nări, în creier.

d) Aceste operaţiuni au fost coordonate de armata americană în Fort Riley, între anii 1969 şi 1970.

e) Concernul farmaceutic UPJOHN PHARMACEUTICAL COMPANY a vândut materiale armatei americane şi Braziliei, pentru a introduce mai bine implanturile în subiecţi.

f) Alte firme de produse farmaceutice au pus la dispoziţie implanturi şi aparate pentru procedurile de implantare din secţiile de poliţie.

g) Cartwright a susţinut în faţa reclamantului că brazilienii nu au introdus niciodată un implant unui cetăţean american”.

Interesant este că datarea acestui presupus proiect coincide cu primele experienţe biotelemetrice oficiale ale doctorului José Delgado. Este posibil ca aceste tehnologii, dezvoltate de Delgado, să fi fost testate iniţial în ţările lumii a treia, pe inamici ai regimului şi deţinuţi. Mai mult, Cartwright susţine că mai multe firme de produse farmaceutice au pus la dispoziţie materiale pentru aceste proiecte de implantare. Întrucât industria farmaceutică testează deseori noile medicamente în ţările lumii a treia, şi această afirmaţie poate fi posibilă.

Aceste informaţii ridică nişte probleme interesante, dar şi grave. În măsura în care sunt exacte, ar însemna că la sfârşitul anilor ’60 s-a format o coaliţie militară internaţională pentru proiectele de implantare a oamenilor. Dacă această tehnică de supraveghere era funcţională în acea perioadă, ne putem imagina ce s-a mai făcut între timp în acest domeniu. Cartwright a declarat că proiectul s-a desfăşurat în America de Sud, între 1965 şi 1972. În literatura ştiinţifică oficială s-a scris în anul 1972 despre astfel de metode de supraveghere biotelemetrice în legătură cu deţinuţi. Suntem în posesia unui articol apărut

în 1972, în *Law Review Crime and Justice* scris de Barton L. Ingraham şi Gerald W. Smith, sub titlul „Utilizarea electronicii în observarea şi controlarea comportamentului uman şi posibila lui utilizare în reabilitare şi controlare”.

În acest articol se descrie exact prin ce au trecut John Lambros şi celelalte victime. Este foarte posibil ca aceste tehnologii să fi fost deja testate în acea perioadă. Actualmente se fac cercetări pentru a se da de urma militarilor care au luat parte la construirea celulelor. După cum se pare, armata a obţinut imediat metodele de supraveghere biotelemetrice dezvoltate de doctorul Delgado şi doctorul Stuart Mackay şi le-a testat fără scrupule. Bineînţeles, ca deţinut, erau puţine şanse de a câştiga un proces împotriva guvernului american.

În octombrie 1995, câţiva cercetători au redactat un document cu titlul „Eyes Only: Project Group 7 A”, care se ocupa cu aplicarea implanturilor pe deţinuţi neştiutori. Documentul provine de la departamentul siguranţei al concernului IBM. în acest document scrie că departamentul de cercetare efectuează teste pe deţinuţii cu implanturi, împreună cu Biroul Federal al închisorilor, Departamentul de Corecţie din California, Departamentul Siguranţei Publice din Texas şi Departamentul de Corecţie din Massachusetts.

În document se mai spune că mai mulţi deţinuţi au fost aduşi în Pelican Bay pentru examinări medicale. Acolo au fost anesteziaţi şi, în timpul unei operaţii de mai multe ore, li s-a implantat un biocip cu denumirea de *Neural-Chip 2020*. Rolul acestor implanturi a fost descris astfel:

„1. Implanturile au fost folosite pentru supraveghere.

2. Aceste implanturi făceau inofensivi doi deţinuţi, când voiau să acţioneze împotriva personalului nostru.

3. Dacă implantul era stimulat cu 116 MHz, aceştia cădeau într-o stare letargică şi dormeau 18 – 22 ore/zi.

4. Toţi subiecţii renunţau la activităţi sportive în

timpul fazei de testare cu 116 MHZ.

5. Şapte din opt subiecţi nu mai făceau niciun exerciţiu fizic în sau în afara celulei. Cinci din opt renunţau chiar şi la duşul zilnic.

6. Şapte din opt deţinuţi nu erau agresivi, cu toate că erau provocaţi.

7. Fiecăruia i-a curs de mai multe ori sânge din nas şi din urechi. Hemoragiile durau cca. 48 de ore după implantare.

8. Niciun deţinut nu ştia de implantarea neurocipului 2020.

Autorul documentului mai scrie că implantul îl face pe purtător un aparat de înregistrare, care merge şi vorbeşte. Se mai spune că la Comisia de Corectare numai cinci persoane erau autorizate să ştie despre testele de implantare. Chiar dacă unii cititori se gândesc că acestea nu-i afectează, trebuie să reflecteze la faptul că aceste tehnologii pot fi folosite împotriva oricărui individ. Se cunosc şi cazuri în care cel implantat nu este nici deţinut, nici cineva cu antecedente penale. Americanul Brian Wrange are trei expertize medicale diferite care atestă că cineva cu cunoştinţe medicale de specialitate i-a implantat un corp străin, artificial.

Procedeele de analiză prin rezonanţă magnetică au dezvăluit că în capul lui se află un obiect paramagnetic. În afară de aceasta, pe timpan se află un obiect metalic plat, ce seamănă cu un cip de computer. Cu toate că aceste persoane au fotografiile corpurilor străine şi declaraţiile doctorilor, autorităţile neagă aceste proiecte, în aceste cazuri sunt interesante locurile în care se află aceste implanturi, şi modul cum au fost implantate în creierul subiecţilor. Fruntea şi zona din spatele urechilor par să fie cele mai afectate.

Aceste locuri au fost desemnate ca fiind cele mai potrivite şi de către doctorul Man şi doctorul Sanders.

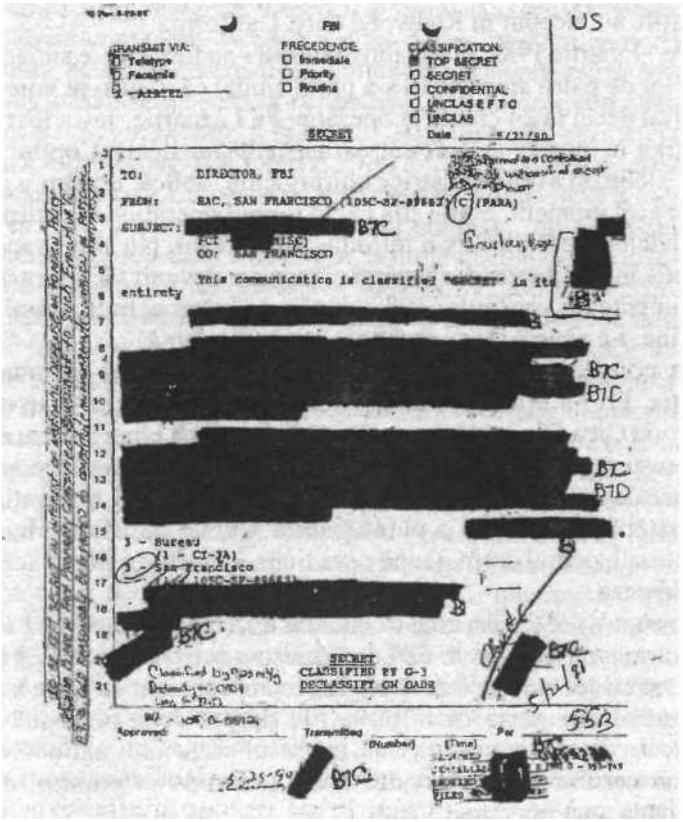

Fig. 22: *Document FBI cenzurat, în care, din motive de securitate, sunt păstrate în secret informaţii despre victima implantărilor Edward Kats.*

În încheiere ne ocupăm şi de cazul lui Ed şi Jay Kats. De data asta, victimele sunt emigranţi din Ucraina. Ed Kats ne-a mărturisit credinţa lui că problemele au început din Kiev. În 1963 Ed avea 17 ani, când a vrut să-şi găsească rudele din SUA. în acel moment, războiul rece atingea punctul culminant. De aceea, Ed crede că în timpul căutărilor sale zadarnice, a ajuns pe listele secrete ale serviciilor secrete KGB ŞI CIA.

Pe 11 septembrie 1977, Ed a emigrat cu soţia în SUA, iar greutăţile au început în Redwood City, California.

Pe 11 martie 1982, la spitalul Stanford i-au fost scoase amigdalele fiului lor de patru ani, Jay. Li s-a părut ciudat că n-au avut voie să-şi vadă fiul decât la 24 ore de la operaţie. Pe 12 martie, Jay a fost adus părinţilor în jurul orei 16 de către o asistentă medicală. Copilul arăta foarte slăbit, şi avea o cicatrice chirurgicală, oblică, deasupra gurii.

În acel moment, Ed nu ştia că, în timpul operaţiei de extirpare a amigdalelor, copilului i s-a introdus un implant. Nu a avut această bănuială îngrozitoare, decât când el însuşi a devenit victima acestor experimente. În vara anului 1988, după ce a luat mai multe pastile de vitamine, i-a apărut brusc un abces în nara dreaptă.

În noiembrie 1990 s-a dus la un doctor, care i-a recomandat operaţia. Ed i-a urmat sfatul şi a fost operat la spitalul Kaiser din Redwood City. Din motive necunoscute lui, după cinci luni nu a mai putut respira pe nas. Pe 11 martie 1991, a fost din nou operat. De data aceasta, operaţia a durat şapte ore. După aceea respiraţia s-a îmbunătăţit puţin. Când a putut respira normal pe nas, au început durerile sub ochiul drept. După ceva timp, a început şi locul acela să se inflameze.

În august 1992 Ed a aflat că unchiul lui avea probleme cu FBI-ul. Drept urmare a întrebat la FBI dacă existau acte şi despre el. FBI-ul a eliberat un document pe două pagini, foarte cenzurat. În parte lizibilă a documentului scria că informaţiile despre acea persoană sunt clasificate din ordin executiv, în interesul securităţii naţionale şi a politicii externe. Printre acestea era şi pătrunderea neautorizată în intimitatea unei persoane.

În decembrie a avut loc o întâmplare ce părea ieşită din scenariile serialului „Dosarele X”.

Pe 17 decembrie 1992, Ed îşi aştepta, după lucru,

soţia. La un moment dat s-a apropiat un străin, care i-a spus că era informat asupra operaţiei lui din 11 martie.

Mai mult, străinul a susţinut că în timpul acestei operaţii i s-a implantat un aparat electronic. Credea că Ed era pregătit pentru teste psihologice. Străinul voia să-l facă pe Ed să se întoarcă la spital, înainte de a se despărţi de el, i-a spus: „Îţi vei pierde memoria, şi totodată, talentul muzical”.

Ed a fost şocat de această discuţie, şi ulterior şi-a făcut radiografii. Pe ele se puteau observa două corpuri străine relativ mari, sub ochiul drept.

După aceea i-a făcut radiografii şi fiului său, Jay; a constatat că şi Jay avea implantat un corp străin. Acum se explicau şederea prelungită în spital şi cicatricea oblică de deasupra gurii. Medicii i-au spus lui Ed că Jay trebuia să rămână mai mult în spital pentru că interveniseră complicaţii în operaţie, dar în dosarul medical al lui Jay nu apărea nimic. Pe 11 martie 1982, lui Ed şi soţiei lui, Claudia, li se spusese că fiul lor va fi operat la ora 10:30. Însă în dosarul medical scrie că operaţia a avut loc la ora 6:00, de dimineaţă. În consecinţă, familia Kats a apelat la multe autorităţi, organizaţii ale drepturilor omului şi funcţionari ai guvernului, pentru ca problema lor să fie luată în serios, şi să se facă ceva împotriva unor astfel de experimente ilegale. Până acum n-au avut niciun succes, la fel ca şi ceilalţi oameni ce au fost supuşi implanturilor. Într-o democraţie, nimeni nu voia să recunoască efectuarea în secret a unor astfel de experienţe. Întrucât Ed Kats nu este originar din America, îi este şi mai greu să lupte împotriva crimelor îndreptate asupra lui şi a fiului său. a în SUA; Proiectul de Cercetare Avansată pentru Apărare (DARPA) părea să joace un rol important în aceste dezvoltări. DARPA avea acces la bugetul negru pentru păstrarea secretă a OZN-urilor şi părea să fie la răscrucea dintre tehnologiile dezvoltate prin programele neoficiale şi

ştiinţa oficială. Între 19 şi 21 noiembrie 1996, a avut loc la Hynes Convention Center din Boston, Massachusetts, o conferinţă a Societăţii Internaţionale de Inginerie Optică pentru tehnica de supraveghere a paznicilor.

Un membru de seamă al comisiei era angajatul DARPA, doctorul John J. Pennella. Conform lui Harlan Girard de la Comitetul Internaţional pentru Convenţia. Împotriva Armelor Ofensivei cu Microunde, doctorul Pennella trebuia să aibă împuternicirea legată de „nevoia de a cunoaşte" referitoare la aceste implanturi.

Multe din lucrările prezentate la această conferinţă se ocupau cu emiţătoare minuscule pe frecvenţe radio, şi alte teme asemănătoare.

Pe baza cunoştinţelor noastre de până acum, par să se contureze următoarele realizări:

1. Tehnologiile de controlare a gândirii, implanturile, tehnologiile RHIC-EDOM, etc. dezvoltate în secret, sunt finanţate în mare parte dintr-un buget negru (neoficial).

2. După ce aceste tehnologii au fost testate mai mulţi ani pe persoane neştiutoare, sub protecţia siguranţei naţionale, sunt prezentate publicului interesat în cadrul unor conferinţe, prin autorităţi precum DARPA.

3. Aceste tehnologii par să joace un rol important în operaţiile secrete ale armatei şi ale serviciilor secrete.

În cele ce urmează, vrem să comparăm cunoştinţele despre tehnologiile terestre de implantare şi utilizările lor, cu fenomenul răpirilor OZN. Aceste comparaţii sunt foarte interesante, pentru că persoanele care au trecut prin experienţa răpirilor OZN declară că fiinţe ne-umane le-au implantat tot corpuri străine mici, în cele mai variate părţi ale corpului.

6. Presupusele implanturi extraterestre

Aşa cum s-a descris detaliat în cărţile *UFO-Geheimhaltung* şi *UFO-Nahbegegnungen*, prezumtivele răpiri efectuate de extratereştri, foarte bine cercetate, nu

pot fi explicate prin halucinaţii, fantezie, boli psihice sau alte cauze psihologice. Mulţi ziarişti şi reprezentanţi ai mass-media păreau să nu recunoască aceste realităţi. Chiar şi când realitatea fizică a OZN-urilor nu mai este tăgăduită de o tot mai mare parte a oamenilor de ştiinţă, actualmente nu există nicio dovadă sigură a existenţei extratereştrilor. Multe indicii nu constituie încă semne sigure că ei există.

După tot ce ştim până acum, scopul unei răpiri OZN pare a fi acela de a duce un om din mediul obişnuit în interiorul unui OZN, iar acolo să i se facă o examinare medicală amănunţită. Până astăzi s-au obţinut destule informaţii despre aceste procedee. Unele par foarte asemănătoare cu metodele de controlare a gândiri descrise anterior. Procedurile din timpul examinării se pot împărţi în experienţe primare, secundare şi suplimentare. Examinările primare au fost făcute pe majoritatea persoanelor şi au loc la începutul procedurilor. În aceste examinări primare intră: un examen corporal superficial al celui răpit, sondarea gândurilor şi a senzaţiilor, recoltarea de ovule, probe de spermă, extragerea fetuşilor de circa trei luni şi implantarea de mici corpuri străine.

Experienţele secundare conţin examinări cu aparate şi vizualizarea evenimentelor ce se vor produce în viitor sau într-o lume străină. Se trece şi la experienţe de reproducţie, precum incubatoare, în care fetuşii plutesc într-o soluţie hrănitoare, creşe şi contacte cu bebeluşii.

Experienţele suplimentare sunt similare şi conţin vindecări spontane, chirurgie, transfer de informaţii şi alte contacte cu bebeluşii.

În cele ce urmează vrem să prezentăm o altă faţetă a problemei: răpirile OZN plasate chiar în propria noastră realitate. La sfârşitul examinărilor, ciudatele fiinţe păreau să introducă sau să scoată implanturile din cei răpiţi. Până acum nu se ştie ce scop aveau aceste obiecte. Interesant

este că, asemănător victimelor implanturilor terestre descrise anterior, se preferă implantarea prin nări, urechi, sinus şi ceafă. Cei răpiţi descriu adesea aceste implanturi ca pe nişte biluţe sau obiecte mici, metalice.

Multe persoane afectate descriu, sub hipnoză sau conştiente, cum nişte fiinţe mici, gri cu capul mare, le-au introdus cu un instrument ascuţit nişte corpuri străine în canalul auditiv. La capătul acului se afla adesea un obiect mic, sferic, care la scoaterea instrumentului lipsea. Amy (pseudonim) descrie procedeele astfel: „Fiinţa mi-a băgat un instrument metalic, ascuţit şi subţire, în urechea dreaptă, iar eu m-am gândit: «Oh! Mă va durea! Nu pot face nicio mişcare ca să-i opresc!»

Spre marea mea surpriză, nu m-a durut! Instrumentul a fost scos, iar în vârful lui era un obiect roşiatic, plat, în formă de cerc, de culoarea cărnii. Era roşiatic, dar transparent. Dacă îl priveai de aproape, puteai observa ceva înăuntru”.

Pentru Amy, acest eveniment dramatic de scoatere a implantului a fost cea mai reală trăire a răpirii ei. După această procedură, fiinţa i-a mai scos un corp străin din ceafă. Plasarea implantului în spatele urechii lui Amy nu pare întâmplătoare.

Deţinutul John Lambros şi celelalte persoane cu implanturi au, aşa cum am arătat, expertize radiologice şi radiografii, ce dovedesc astfel de corpuri străine introduse prin canalul auditiv. De asemenea, doctorul Daniel Man susţine că implantul lui pentru localizarea copiilor dispăruţi ar trebui plasat, cel mai bine, în spatele urechii. O altă paralelă între victimele controlului gândirii, cu care ne-am ocupat anterior, şi cei răpiţi de OZN-uri este reprezentată de implantarea transnazală.

Multe persoane care aparent au fost răpite de OZN-uri relatează cum fiinţe ciudate le introduceau prin nas, în creier, un corp străin, cu ajutorul unui instrument ascuţit.

Cei mai mulţi aveau în ziua următoare hemoragii nazale. Aceştia consultau medici care descopereau orificii sau erupţii ciudate la capătul fosei nazale. De exemplu, Ed Walters relatează în timpul unei hipnoze regresive cum într-o cameră mică, răpitorii lui i-au implantat cu un astfel de instrument, un mic obiect, prin nas.

A retrăit acea întâmplare traumatizantă.

El descrie cum a simţit în nas o înţepătură dureroasă, şi cum acul cu obiectul în vârf i-a pătruns prin peretele nazal. Când fiinţele au scos obiectul ascuţit din nară, implantul din vârf nu mai era. În câteva cazuri, cercetătorii OZN au reuşit să facă nişte radiografii ale acestor corpuri străine. Aici se poate da ca exemplu, din nou, cazul Lindei Cortile.

Într-o noapte a anului 1989, Linda l-a sunat pe cercetătorul OZN, Budd Hopkins, şi i-a comunicat că de dimineaţă a găsit câteva pete de sânge pe lenjerie, iar cea mai mare parte erau în zona capului, întâmplător, Linda Cortile îşi făcuse radiografii ale capului cu o săptămână mai înainte. Acestea dezvăluiau un corp străin în formă de spirală, aflat în partea posterioară a capului. O altă radiografie, făcută după puternicele hemoragii nazale, arăta că obiectul nu mai era acolo.

Medicul german doctorul Jesen afirma la sesiunea MUFON-CES din noiembrie 1996, în Coburg, că ar putea fi vorba şi de un rest de şerveţel, în loc de un corp străin. Dacă nu se cunosc circumstanţele acestui caz complex, se poate accepta fără rezerve ipoteza doctorului Jensen. Dar s-a dovedit că Linda Cortile a trăit experienţa unei răpiri OZN în noaptea respectivă. Descrie sub hipnoză cum extratereştrii i-au scos din nas un obiect spiralat. Corpul străin, ce se vede în radiografie, este format dintr-o capsulă cilindrică cu două spirale subţiri la ambele capete.

În timpul regresiei hipnotice, Linda a relatat cum extraterestrul i-a implantat prin nară un obiect mic,

metalic, ce se afla la capătul unui instrument ascuţit. În mod interesant, nu-şi aduce aminte – sub hipnoză de obiectul în formă de capsulă, ce se poate vbdea în radiografie. La ei acest obiect aparţinea de instrumentul cu care se făcea implantarea. Este posibil ca la Linda Cortile să fi rămas această parte în zona posterioară a nasului, când fiinţa i-a scos instrumentul din nară.

Este uimitoare asemănarea acestor tehnici de implantare *transnazale*, cu procedurile „terestre”. În cele ce urmează, dorim să facem o comparaţie cu cazul britanicului N’Tumba. N’Tumba pare să fi fost o victimă a serviciilor secrete britanice MI5. N’Tumba descrie simptome identice cu multe alte persoane aparent implantate de serviciile secrete în scopul testărilor. Are senzaţia că cei ce-l chinuie îi cunosc toate gândurile, toate impresiile şi emoţiile pe care le percepe. N’Tumba subliniază faptul că nu este nici spion, nici ucigaş plătit, nici terorist. Are şi radiografii ce arată un corp străin implantat în nara stângă. Se mai pot vedea şi nişte electrozi, ce blochează irigarea cu sânge a zonei occipitale. Acest corp străin pare să-i afecteze memoria. Se pare că N’Tumba, la fel ca multe alte persoane, a fost anesteziat fără să ştie şi i s-a introdus un implant: Actualmente încearcă să atragă atenţia organizaţiilor pentru drepturile omului asupra situaţiei lui. Plasarea implanturilor prin nas este o metodă recunoscută în neurochirurgie, şi de aceea aduce experienţele răpirilor OZN în domeniul realităţii. Unele persoane răpite de OZN-uri declară că le pică mici corpuri străine din nas. Leah Haley, despre ale cărei experienţe vom vorbi mai pe larg, a remarcat de exemplu că un corp străin i-a ieşit din gingia din spatele dintelui stâng. Când a pipăit cu degetul locul respectiv, corpul străin i-a căzut din gură pe podea, în faţa ei. Acesta arăta ca un cip pentru computere şi a fost examinat ştiinţific de o echipă de cercetători. O fotografie a obiectului, făcută cu

un microscop electronic de redare, este prezentată în partea cu ilustraţii a cărţii.

O mică parte a obiectului relativ dura fost analizată cu un spectrometru cu dispersie energetică (*Energy Dispersive Spectrometer* – EDS) din punct de vedere al compoziţiei. Examinarea a arătat că obiectul este din cupru. Al doilea element principal este zincul, obţinut din aluminiu şi silicon. Greutatea corpului este de aproximativ şase miligrame, iar mărimea de 0,16 x 0,16 x 0,03 cm. Această formă regulată demonstrează provenienţa artificială.

Analiza făcută cu un aparat special nu a arătat procese radioactive sau magnetice. În fine, analizele au arătat că acest corp străin este un aliaj din alamă, fără adaos din fier. Rămâne neelucidat cum a ajuns acest obiect în gingia lui Leah Haley, ce rol are şi cine l-a făcut.

A treia plasare uzuală a prezumtivelor implanturi extraterestre o constituie sinusurile.

Acest loc corespunde exact locurilor de implantare ale victimelor controlului gândirii, Ed şi Jay Kats. Alte amplasamente sunt în apropierea ovarelor, în zona abdomenului pentru femei, a penisului la bărbaţi şi a dosului palmelor. Însă majoritatea celor răpiţi descriu ca zonă principală de implantare capul.

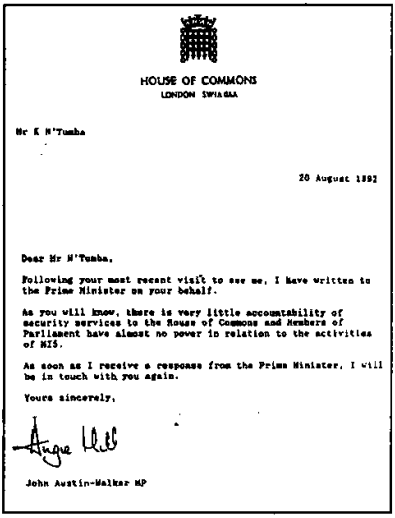

HOUSE OF COMMONS
LONDON SW1A 0AA

Mr K N'Tumba

20 August 1992

Dear Mr N'Tumba,

Following your most recent visit to see me, I have written to the Prime Minister on your behalf.

As you will know, there is very little accountability of security services to the House of Commons and Members of Parliament have almost no power in relation to the activities of MI5.

As soon as I receive a response from the Prime Minister, I will be in touch with you again.

Yours sincerely,

John Austin-Walker MP

Fig. 23: *Această ilustraţie arată o scrisoare a parlamentarului britanic John Austin-Walker, care este de partea victimei implantărilor „transnazale”, britanicul N'Tumba. John Austin-Walker i-a declarat domnului N'Tumba că nu are nicio influenţă asupra serviciilor secrete britanice MI5.*

Se consideră că extratereştrii care fac implantări pe oameni aleg aceleaşi locuri ca şi medicii umani. Aceasta este o constatare foarte importantă, întrucât majoritatea celor răpiţi de OZN-uri şi a populaţiei nu ştiu că implantările se fac prin canalele auditive, sinusuri, nări şi ceafă. Când aceste persoane suferă numai de halucinaţii, ele descriu cum fiinţele le înţeapă cu ace în oricare parte a corpului, respectiv le introduc implanturi. Asemănările cu procedurile terestre şi concordanţa dintre istorisiri indică ceva real.

Pe 6 iunie 1989, Alice Haggerty a fost controlată de medici, dacă are implanturi extraterestre. Până în acest moment, Alice Haggerty a avut cca. 20 – 30 de experienţe cu răpiri OZN. A fost examinată cu aparate de rezonanţă

magnetică. Fiecare test înregistra 15 secţiuni ale creierului. Surprinzător, filmul a dezvăluit o mare opacitate albă în apropierea principalelor oase nazale. Un medic a fost de părere că în acel loc se afla de mai mulţi ani o tumoare neobişnuită. În acest caz, în momentul examinării corpul străin nu se mai afla acolo.

O altă femeie având experienţa răpirilor OZN, a fost examinată de un doctor după ce au început tulburările menstruale. Acesta susţinea că avea o mică tumoare la hipofiză. După alte răpiri OZN, trei ani mai târziu, Collete Donwell a fost examinată de cinci medici diferiţi. Fiecare afirma că starea ei psihică este absolut normală.

Înregistrările prin metoda de rezonanţă magnetică, făcute în 1989, indicau o structură în formă de cerc, cu un diametru de cca. 3 mm. Acest fenomen nu era asemănător cu nodului descoperit în 1989. Medicul autorizat a recunoscut că a găsit ceva ciudat în capul ei.

Între timp, înregistrările cu rezonanţă magnetică făcute ei au fost cercetate de mai mulţi medici. Aceşti medici nu ştiau că era vorba de un obiect circular, un posibil implant extraterestru. Nouă doctori nu şi-au putut explica, ce rol avea acest corp străin în capul lui Collete. Cinci neurochirurgi erau la fel de nedumeriţi.

În cadrul unei testări a vederii, făcută pe 20 august 1990, s-au descoperit alte indicii cu privire la tumoarea de pe hipofiză. La un alt test al vederii, din 20 martie 1994, s-a arătat că simptomele au rămas aceleaşi. În mod surprinzător, la o examinare efectuată opt zile mai târziu, s-a constatat că simptomele dispăruseră. Collete Donwell vedea din nou normal şi nu prezenta niciun indiciu relativ la tumoarea constatată anterior.

Doctorul a fost uluit şi a spus: „Aşa ceva este imposibil. I s-a extras ceva din cap în ultimele opt zile?”

Vindecarea spontană a tulburărilor de vedere părea că se datorează extragerii acelui corp străin. Aceasta ar

însemna că simptomele bolii nu au fost declanşate din cauza unei tumori, ci datorită corpului străin implantat. Din păcate, în acest caz lucrurile au mers prea încet, pentru a se putea ajunge la obiectul extras. În acest sens, se pare că americanul Richard Price a avut mai mult noroc. Richard Price pretinde că, în septembrie 1955, la vârsta de opt ani, a fost răpit de extratereştri, iar fiinţele ciudate i-au introdus un implant în penis. La 25 iunie 1989, Price a observat cum prin piele i-a ieşit un corp străin. A făcut nişte fotografii, care la 21 iulie au fost examinate de doctorul Neal Replewski. Într-adevăr, doctorul Replewski a găsit un corp străin de 4 mm lungime şi 1 mm diametru.

La 10 august obiectul i-a ieşit din corp şi a fost cercetat de doctorul în fizică David Pritchard de la MIT, pe data de 22 august. Obiectul părea că se deshidratase. Cu trecerea timpului devenea tot mai tare, în contact cu aerul. Analiza a arătat că nucleul obiectului avea o structură cristalină. Cu ajutorul unui spectrometru s-a constatat că principala componentă este carbonul. Al doilea element este oxigenul, urmat de multe alte elemente. Mici dispozitive de la capetele corpului străin indică o structură trilaterală. Un alt dispozitiv prezintă o formă făcută la întâmplare. Doctorul Pritchard a comparat corpul străin cu materiale obţinute pe cale naturală, precum fibre de bumbac şi alte materiale asemănătoare. El crede că aşa-numitul „implant Price” nu are nimic extraterestru. Arată ca şi cum ar fi dezvoltat natural şi nu obţinut artificial. Doctorul Pritchard a ajuns la această concluzie întrucât acesta prezintă o formă neregulată, diferită de cazul Leah Haley, iar analiza elementară şi chimică coincide cu substanţe biologice, terestre: Acest rezultat reduce considerabil probabilitatea ca „implantul Price” să provină de la extratereştri, cu toate că nimeni nu ştie cum ciudatele fiinţe produc şi, respectiv, utilizează implanturile. Este posibil, ca ei să folosească substanţele secretate de

corpul celui răpit pentru producerea implanturilor.

Doctorul Pritchard a lăsat deschisă această mică posibilitate, deoarece Richard Price prezicea sub hipnoză morfologia prezumtivului lui implant, la momentul în care încă nu fusese respins de organism. Nu se pot face studii corecte cu puţinele posibile obiecte artificiale extraterestre. Totuşi, actualmente sunt speranţe ca mai multe posibile implanturi extraterestre să fie analizate ştiinţific. Povestirile ce coincid până la cel mai mic detaliu, cicatricele regulate, tumefierile şi efectele secundare, nu sunt de ajuns pentru a-i convinge pe cei sceptici că se întâmplă ceva ciudat cu aceste persoane.

Din aceste cauze, hipno-terapeutul Derrel Sims a început să strângă în jurul lui mai mulţi medici şi oameni de ştiinţă, care să ajute la găsirea şi analizarea presupuselor implanturi extraterestre. Totuşi noi credem că acţiunea de căutare a dovezilor fizice în favoarea răpirilor OZN are o singură şansă de reuşită: să se poată constata dacă răpirile sunt reale.

7. Căutarea implanturilor extraterestre

Cazurile prezumtivelor implanturi extraterestre prezentate până acum sunt interesante, dar nu satisfăcătoare, deoarece, până la corpul străin găsit în Leah Haley, toate păreau să aibă o provenienţă naturală sau nu erau accesibile unei analize. Echipa lui Derrel Sims a extras până acum 12 corpuri străine din persoane cu experienţa răpirilor OZN. El este directorul pentru cercetări fizice de la Houston-UFO-Network (HUFON). În trecut, Derrel Sims a lucrat în cadrul operaţiunilor secrete ale serviciilor secrete americane, CIA. Nu vorbeşte cu plăcere despre acea perioadă şi pretinde că, actualmente nu mai are nicio legătură cu „Firma”. Derrel a început căutarea obiectelor extraterestre, întrucât şi el a trecut o dată prin experienţa unei răpiri OZN.

La 11 decembrie 1992, Derrel Sims şi doctorul Rod

Lewis au examinat un corp străin de forma unei boabe de muştar, ce i-a căzut din ochi unei doamne, răpită de un OZN, după o astfel de experienţă. Trei zile mai devreme, femeia trecuse printr-o răpire OZN complexă, iar sub hipnoză descria cum fiinţele ciudate îi implantaseră un obiect în spatele ochiului. Acest corp străin este ilustrat în partea cu fotografii a cărţii; are cam 1 până la 1, 5 mm lungime, interiorul este gol şi are culoarea cărnii.

Structura externă diferă de cea internă. Obiectul nu se deformează când este supus unei presiuni.

Cercetările efectuate la universitatea din Houston, Texas, nu au dat niciun indiciu despre o provenienţă biologică. La 14 aprilie 1992, obiectului i-au fost examinate părţile componente în laboratorul universităţii, printr-o probă micro-electronică. Prin această metodă, oamenii de ştiinţă au aflat că principalele elemente constituente ale acestui corp străin sunt carbonul, urmat de oxigen. Obiectul conţine şi siliciu, titaniu, bariu, beriliu, sulf şi aluminiu.

Microelementele aparţineau obiectului şi nu unei contaminări ulterioare. Alte cercetări au dezvăluit că obiectul nu conducea curentul electric. Oamenii de ştiinţă au accentuat că nu este ceva obişnuit ca titanul şi siliciul să apară împreună într-un material bogat în carbon. Prezenţa beriliului este la fel de ciudată, întrucât acest element nu se întâlneşte decât în materiale bune conducătoare de electricitate.

Această combinaţie se poate ordona prin polimerizare. Deoarece femeia a descris sub hipnoză cum extratereştrii i-au implantat un mic corp străin în ochi, nu se poate exclude faptul că acela era obiectul analizat.

În august 1995 au mai fost înregistrate pe casete video operaţiile a altor două persoane aparent răpite de extratereştri, pentru ca extragerea corpurilor străine să poată fi documentată exact. Operaţiile au fost executate de

doctorul Roger Leir, Derrel Sims şi alţi doi asistenţi. Unul dintre cei răpiţi avea, la fiecare deget de la picior, sub piele, un corp străin vizibil pe radiografii. Acestea păreau să fie indicii ale unei intervenţii chirurgicale la osul piciorului, cu toate că ea nu ştia de această operaţie. Nu avea niciun fel de documente pentru o astfel de operaţie. Cealaltă persoană era un bărbat, care avea un corp străin asemănător, sub partea superioară a palmei. Înainte de operaţie, în dosarul medical al pacientului au fost notate în amănunţime starea emoţională, precum şi cea psihologică şi experienţele răpirilor OZN.

Întrucât există cazuri în care prezumtivele implanturi extraterestre s-au dizolvat după extragere, doctorul Leir a decis să transfere corpul străin extras în serul prelevat din corpul pacientului. După ce Derrel Sims a adus primul pacient în stare de hipnoză, doctorul Leir şi asistenţii săi au căutat în degetele de la picioare, corpul străin. Când acesta a fost localizat, doctorul Leir a extras obiectul. Deoarece pacienta, în ciuda anesteziei prin hipnoză, s-a smucit puternic când doctorul Leir a extras obiectul, este posibil ca acesta să fi fost în legătură cu nervii.

Obiectul extras a fost pus pe o bucată de material şi măsurat. Avea o mărime de 1, 5 cm, era în formă de stea şi era învelit într-o membrană biologică foarte groasă, de culoare gri închis. După aceea, din al doilea deget a fost scos un corp străin lung de 2 – 4 mm. Şi la atingerea acestui obiect femeia a reacţionat în ciuda puternicei anestezii făcute. Al doilea obiect era, la fel, învelit într-o membrană şi arăta ca un mic bob de mazăre. În partea cu fotografii a cărţii se vede o poză a obiectului extras.

După ce obiectele extrase au fost asigurate şi pregătite pentru transportare, al doilea pacient a fost operat la mână. Acest obiect arăta exact ca cel extras de la femeie.

Mărimea obiectului era la fel de cca. 4 mm. Între

timp au mai fost operate persoane răpite şi li s-au scos corpuri străine. Printre aceste persoane se află şi acel Wavie descris în primul capitol, Dave Bader. Dave nu are nicio experienţă cu răpirile OZN, ci pretinde că i s-a introdus un implant în falcă, în timp ce lucra la o firmă ce colabora cu armata americană. O radiografie a capului lui Dave Bader, în care se poate vedea foarte bine corpul străin, se află în secţiunea cu fotografii a cărţii.

Am avut ocazia să-i întâlnim pe Derrel Sims şi pe soţia sa, doamna Doris, care este expertă în hipno-neuro-lingvistică, pe la mijlocul lui noiembrie 1996, în nordul ploios şi ceţos al Angliei. Cuplul Sims a fost invitat la Conferinţa OZN a Societăţii de Investigare a Fenomenelor Aeriene Lancashire (LAPIS), în Lytham St. Annes on Sea, în apropiere de oraşul din nordul Angliei, Blackpool, pentru a susţine prelegeri în legătură cu obiectele extrase.

După o scurtă oprire la Londra, am mers în Lytham St. Annes on Şea, unde satele victoriene ne-au lăsat o impresie deosebită în acest anotimp. Derrel Sims ne-a mărturisit că analizele finale ale, corpului străin extras mai durează un timp şi că sunt foarte costisitoare. Limita maximă a costului se depăşea cu mai multe mii de dolari.

La analiză iau parte două universităţi diferite şi două laboratoare. Aparatele folosite şi testele sunt, pe lângă spectrometre, microprobă de scanare electronică (testul SEM), test de duritate, examinări cu radiaţii ultraviolete, infraroşii şi polarizate, şi teste de rezonanţă nuclear-magnetică (teste NMR).

Derrel Sims ne-a arătat primele fotografii detaliate ale obiectelor metalice, după ce au fost îndepărtate membranele. Aceste corpuri străine în formă de bob de orez prezintă pe suprafeţele lor o structură în formă de fagure şi nu arată ca nişte particule de fier obişnuite. Membranele obiectelor au fost iradiate cu raze ultraviolete, în Houston. Toate cele trei obiecte străluceau

într-o culoare verde fluorescentă.

Interesant este că Sims a găsit aceste urme şi la unele persoane cu experienţe ale răpirilor OZN. Aşa cum s-a arătat şi în cartea *UFO-Geheimhaltung*, se pare că această culoare fluorescentă se întâlneşte şi la animalele mutilate. Este posibil să fie astfel marcate anumite locuri ale victimelor alese.

Actualmente, se doreşte să se afle, din ce substanţe se compun aceste straturi fluorescente. Oricum, ciudat este că la toate cele trei obiecte s-a întâlnit acest efect.

Cercetarea ţesuturilor înconjurătoare nu a dat niciun indiciu despre aceste informaţii.

Analiza membranelor a arătat că acest înveliş este format din proteine sanguine şi cheratină. Această substanţă este întâlnită pe suprafaţa pielii, în păr şi unghii. Conform doctorul Leir, rezultatele sunt foarte neobişnuite, mai ales că sunt prezente la ambele persoane.

Se poate ca aceste cicatrice prezente la cei răpiţi să fi servit păstrării cheratinei pentru aceste membrane. Rezultatele analizelor metalice nu erau disponibile în totalitate la momentul discuţiei cu Derrel Sims. Interesant este şi faptul că obiectele, când se află încă în corpul pacienţilor, produceau reacţii pe detectorul de câmp magnetic.

Când obiectul a fost scos din cei răpiţi, detectorul de câmp nu mai reacţiona. Acest comportament putea să indice o întrerupere între nervi şi presupusul implant extraterestru.

Extragerea prezumtivului corp străin militar, ce se afla în partea stângă a maxilarului inferior al lui Dave Bader, a fost ceva mai dificilă. Operaţia a durat cam o jumătate de oră. Obiectul extras părea să fie de natură metalică, avea forma unui disc plat, cu diametrul de cca. 3 mm. Întrucât pe pielea lui Dave Bader nu se vedea nicio cicatrice, medicii erau de părere că obiectul a fost

implantat prin gură.

De obicei, implanturile terestre se prezintă sub forma unor microprocesoare.

Interesant este că există implanturi care nu prezintă electrozi sau microprocesoare.

De exemplu, există transportoare de medicamente în formă de bob de orez, ce pot fi magnetizate şi care sunt introduse în cazul tratării tumorii cerebrale. Aceste implanturi sunt transportate printr-un câmp magnetic plasat în exterior. Când implantul magnetic ajunge lângă tumoare, se eliberează medicamentele. Dacă s-ar analiza un astfel de implant, s-ar vedea numai un corp străin, magnetic, obişnuit. Alte microimplanturi terestre s-au realizat din materiale cvasi-cristaline. Aceste cvasicristale dovedesc o foarte bună compatibilitate biologică. Măsurătorile făcute pe animale vii, implantate cu corpuri străine cvasi-cristaline, au arătat, la fel ca la presupusele implanturi extraterestre descrise anterior, o absenţă îndelungată a reacţiilor interne şi chimice cu ţesuturile înconjurătoarei

După cum se vede, dovezile pentru presupusele implanturi extraterestre nu se obţin uşor. Noi suntem de părere că majoritatea corpurilor străine extrase sunt de provenienţă naturală. Ultimele cazuri descrise şi locurile preferate, precum:

1. implantarea transnazală în partea anterioară a capului.

2. implantarea prin canalele auditive.

3. implantarea prin ochi.

4. implantarea în ceafă, indică însă că cel puţin o parte dintre aceste corpuri străine şi experienţe sunt demne de cercetat. Este probabil, ca şi fiinţele din altă lume să aleagă aceleaşi proceduri şi localizări pentru implanturi precum medicii tereştri. Este greu de crezut că în viitorul apropiat se va găsi un caz perfect pentru aceste

investigaţii. Un astfel de caz ar fi:

1. O persoană care a trecut prin experienţa unei răpiri OZN şi descrie cum fiinţele îi introduc un corp străin prin nas.

2. După această experienţă să se facă radiografii, pe care să se vadă corpul străin.

3. Corpul străin să fie scos pe cale chirurgicală şi analizat ştiinţific.

Într-un astfel de caz ar exista certitudinea că persoana nu şi-a introdus corpul străin în mod empiric. S-ar stabili o legătură completă între presupusul implant, extratereştri şi răpirea OZN. În cazul corpurilor străine, ce au fost extrase fără a se îndeplini cerinţele menţionate mai sus, scepticii găsesc argumente împotriva ipotezei existenţei extratereştrilor. După cum vom demonstra în capitolul următor, nu numai cercetătorii civili par să se intereseze de presupusele implanturi extraterestre. Se adună indicii că, cel puţin în America de Nord, unităţile militare ce lucrează în secret doresc să intre în posesia unor astfel de obiecte. Pentru ipoteticii purtători de implanturi, aceste acţiuni nu sunt tocmai plăcute. Întrucât un elicopter nemarcat, de culoare închisă, joacă un anume rol în aceste operaţiuni, în următorul capitol vrem să discutăm despre primele apariţii ale acestui elicopter-fantomă.

III. MISTERUL ELICOPTERULUI NEGRU

„Nu ştiu ce se petrece în spatele mutilării animalelor sau cine este răspunzător pentru ele. Tot ce vă pot spune este că cercetăm 35 de cazuri de mutilări de animale.

Odată a fost văzut un OZN la locul faptei. În schimb, la 90% din cazuri în apropierea locurilor respective a fost văzut elicopterul. Mutilările au început din 20 octombrie 1992. Primele apariţii ale OZN-urilor nu au fost comunicate înainte de ianuarie 1993”.

Fragment dintr-o scrisoare, pe care poliţistul Ted Oliphant III i-a scris-o doctorului Helmut Lammer, cu privire la valul de mutilări ce a avut loc în 1992/1993 în Fyffe, Alabama.

1. Elicopterul-fantomă

Elicopterele joacă un rol important nu numai în filme precum „Apocalypse Now” (1979) sau „Blue Thunder” (1982). Între timp nu te mai poţi gândi la zonele de criză din toată lumea fără să te gândeşti şi la elicoptere. Din cauza mobilităţii lor, ele sunt instrumente militare rapide pentru supravegheri, transporturi de trupe în zone inaccesibile, dar sunt şi foarte importante în operaţiunile secrete. Spre exemplu, guvernul iranian a învinuit SUA că armata americană a adus elicoptere şi mai multe obiecte de zbor inteligente, fără echipaj la bord, în acţiunea de eliberare a ostaticilor din Teheran în anii ’70, ca să inducă panică în populaţia iraniană.

De la începutul anilor ’70, astfel de elicoptere par să hărţuiască propria populaţie, în America de Nord. În ultimul timp, aceste elicoptere nemarcate, negre, apar tot mereu în legătură cu poliţia paramilitară din mediile internaţionale. Cei mai mulţi ziarişti nu iau la fel de în serios apariţiile elicopterelor ca pe cele ale OZN-urilor, şi

le pun pe acelaşi nivel cu ipotezele paranoice ale unor conducători din poliţie.

După cum s-a dovedit în cartea *UFO-Geheimhaltung*, există un mare număr de documente ale FBI publicate, care arată contrariul. Cercetătorul Jim Keith a datat primele apariţii ale elicopterului în SUA, în anul 1971. Un fermier din Lake County, Colorado, a văzut un elicopter negru, nemarcat, ce plana deasupra a 40 de oi moarte şi a dispărut după venirea lui. După bizara moarte a iepei Lady, din rasa Appaloosa, din 1967, aceste elicoptere apăreau mereu în regiunile în care se aflau animale mutilate în mod misterios. În august 1973, poliţia din Missouri a anunţat 41 de apariţii ale unor astfel de elicoptere. Apariţii asemănătoare se găsesc şi în rapoartele poliţiei din alte state americane. Proprietarii acestor elicoptere nu erau niciodată descoperiţi, pentru că elicopterele nu aveau niciun semn distinctiv.

Apariţiile acestor elicoptere în legătură cu zborurile razante, nepermise, mutilările de animale şi observarea de OZN-uri s-au înmulţit în permanenţă de-a lungul timpului. În 1974, au fost observate în Long Island, lângă New York, în zona plajei, două elicoptere mari, negre, nemarcate. Un poliţist a fost ameninţat cu mitraliere M-16 de către bărbaţi în uniforme negre, când a vrut să ştie ce anume se întâmplă acolo. La mijlocul anilor ’70, elicopterele-fantomă apăreau mai ales în apropierea locurilor unde se găseau animale mutilate. În *UFO-Geheimhaltung* şi în filmele documentare pe care le-a realizat, cercetătoarea Linda Moulton Howe a demonstrat o legătură clară între aceste fapte crude şi activităţile OZN. Mai mulţi cercetători au aflat că, într-o zonă în care avuseseră loc mutilări de animale, au fost observate apariţii OZN luminoase. Deseori, elicopterele apăreau la scurt timp după observarea OZN-urilor şi a mutilării animalelor de pe păşuni. Vrem să expunem aici, din nou, cele mai

importante caracteristici ale fenomenului mutilării animalelor, întâlnit în întreaga lume.

Împrejurimi fără urme de sânge. Animalele au fost găsite în zone curate. Pe pământ nu s-au găsit urme de sânge. Şi zonele din jurul rănii sunt fără sânge. Nu s-a găsit sânge nici la inciziile din corp, provocate de mutilare. Deseori tot sângele era scos din animal.

Extragerea organelor genitale: Organele genitale ale animalului erau extrase aproape întotdeauna. La masculi lipseau penisul şi testiculele. La femele lipseau uterul, ovarele şi trompele. Aceste organe sunt, de cele mai multe ori, extrase parţial, sau tăiate.

Jupuirea pielii: în jurul botului, pielea şi ţesuturile de dedesubtul ei sunt, în general, îndepărtate complet, până la os. Locurile în care s-a tăiat, marginile pielii şi a ţesuturilor îndepărtate, sunt exacte, fără franjurări. La unele animale, procesul de putrefacţie pare să stagneze de câteva săptămâni. Marginile tăieturilor sunt mai tari decât ţesuturile nevătămate din jurul rănii. Culoarea ţesuturilor s-a închis datorită acţiunii căldurii.

Organele extrase: în general, toată zona anală a animalului este îndepărtată. Adesea lipsesc şi un ochi, o ureche sau limba. Uneori sunt scoase toate organele din toracele animalului, fără a se găsi urme de sânge. Coastele şi oasele rămân nevătămate la aceste proceduri. De asemenea, organele rămase nu prezintă nicio rană.

Cercetări microscopice: Acestea arată că tăierea ţesuturilor trebuie să fi fost făcută cu un instrument asemănător laserului.

Rezultatele infirmă orice teorie conform căreia pentru acest fenomen ar fi răspunzătoare animale de pradă, secte satanice, armata sau lovituri de trăsnet. Animalele de pradă sfâşie prada în bucăţi şi lasă în urmă o dâră de sânge. Membrii sectelor nu au putut niciodată să taie animalele atât de precis, încât să nu lase nicio urmă

de sânge şi să folosească un instrument ca laserul, de o deosebită valoare, împotriva ipotezei experienţelor biologice ale armatei stau cadavrele animalelor lăsate în urmă, răspândirea largă a acestui fenomen şi absurditatea acestor mutilări. Nici experimentele psihologice ale serviciilor secrete nu au putut răspunde la toate întrebările referitoare la acest fenomen. Explicarea prin procesele naturale este la fel de îndoielnică, întrucât descărcările electrice nu pot scoate anumite părţi ale corpului şi organe. Încercările de muşamalizare ale guvernului şi desele apariţii ale OZN-urilor nu pot ascunde, la o analiză critică, faptul că este vorba de forme de viaţă extraterestre.

Interesant este faptul că cercetătorii David Clarke şi Nigel Watson, demonstrează că, între anii 1973 şi 1974, şi regiuni din Anglia au fost bântuite de acest elicopter fantomă. În Anglia, spre deosebire de America de Nord, elicopterele misterioase nu apar în legătură cu mutilările misterioase de animale, sau cu apariţiile de OZN-uri.

La fel ca în SUA sau Canada, aceste elicoptere încălcau deciziile aviaţiei şi hărţuiau locuitorii zonei respective. Unele elicoptere luminau terenurile cu reflectoare, ca şi cum ar fi căutat ceva”.

Originea şi misiunea acestor elicoptere negre, nemarcate, rămân neexplicate, ca şi peste ocean. Unii cercetători credeau chiar că în spatele acestor acţiuni stau Armata Republicană Irlandeză (IRA) sau alţi terorişti. Autorităţile i-au eliminat dintre suspecţi pe hoţii de vite, deoarece animalele sunt puse pe fugă de apropierea unui elicopter zgomotos.

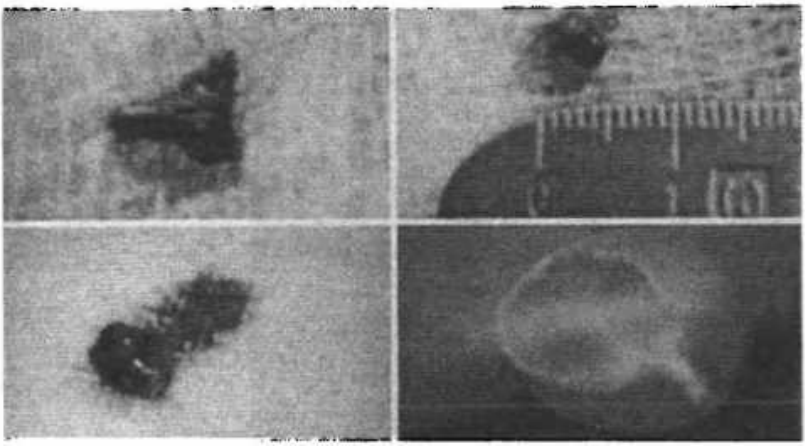

12 *Obiectul din dreapta sus a fost extras din degetul mare de la piciorul stâng al Patriciei Damly. Obiectele din stânga sus şi jos provin din mâna lui Pat Parrinello, răpită de OZN-uri. Analiza membranei înconjurătoare a arătat că învelişul este alcătuit din proteine sanguine şi cheratină, iar dacă este luminată cu raze UV străluceşte verzuliu. Miezul este alcătuit din fier magnetizat. Rezultatele ştiinţifice ale analizei detaliate se găsesc pe Website-ul de la Naţional Institute for Discovery Science (http://www.accessnw.com/nids) Corpul străin în formă de bob de muştar, dreapta jos, provine de la o femeie care descrie sub hipnoză cum extratereştrii îi introduc un implant în spatele ochiului. Întrucât la trei zile după experienţa răpirii obiectul descris i-a căzut din ochi, probabil totul este adevărat. Analiza a arătat că se compune din carbon şi oxigen.*

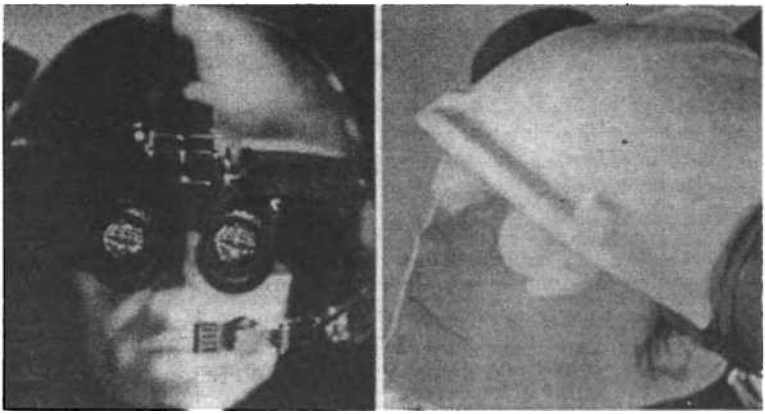

13 *Imaginea din stânga arată un soldat care prin cască primeşte informaţii de la un computer. Mai este echipat cu un aparat pentru a vedea noaptea şi un display de computer. Fotografia din dreapta arată o persoană purtând casca electromagnetică a doctorului Michael Persinger. Prin câmpurile induse se pot provoca halucinaţii în capul persoanei respective.*

14 *Acest OZN a fost de mai multe ori fotografiat de Gary Cocker la 8 februarie 1993 în Schirum, Alabama, când s-au petrecut mutilări misterioase de animale în acea zonă. În detaliu se vede un OZN asemănător, fotografiat la 8 februarie în aceeaşi zonă, iar acesta îşi schimba forma în*

timpul zborului.

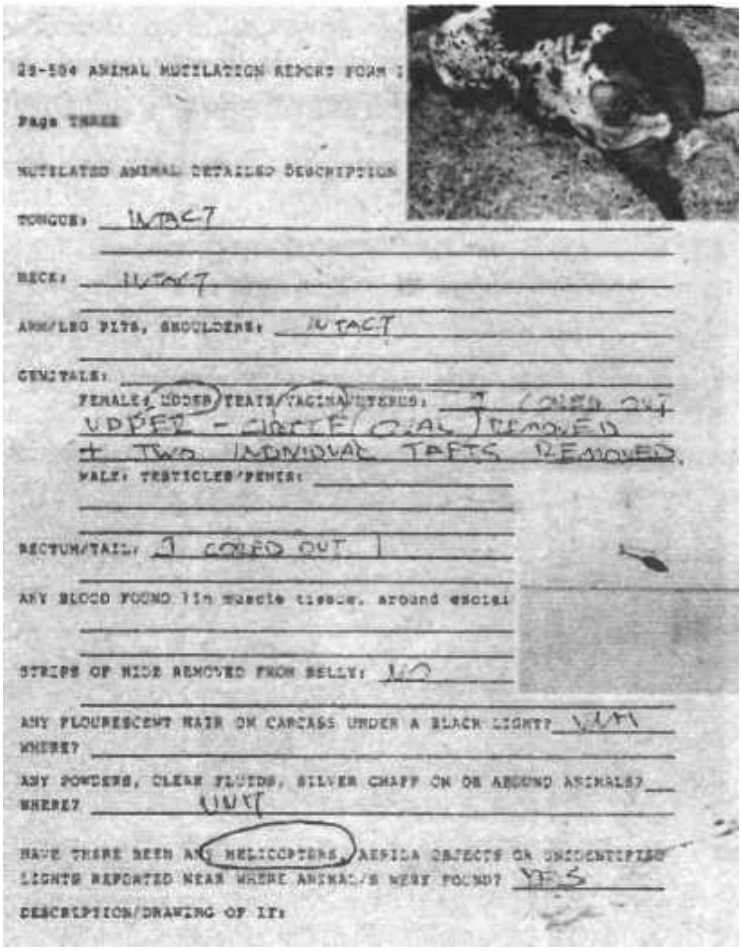

25-594 ANIMAL MUTILATION REPORT FORM

Page THREE

MUTILATED ANIMAL DETAILED DESCRIPTION

TONGUE: INTACT

NECK: INTACT

ANN/LEG PITS, SHOULDERS: INTACT

GENITALS:

FEMALE: UDDER/TEATS/VAGINA/UTERUS: 1 CORED OUT UPPER - CIRCLE ORAL REMOVED + TWO INDIVIDUAL TAPTS REMOVED.

MALE: TESTICLES/PENIS:

RECTUM/TAIL: 1 CORED OUT

ANY BLOOD FOUND in muscle tissue, around ancles:

STRIPS OF HIDE REMOVED FROM BELLY: NO

ANY FLOURESCENT HAIR ON CARCASS UNDER A BLACK LIGHT? UNK

WHERE?

ANY POWDERS, CLEAR FLUIDS, SILVER CHAFF ON OR AROUND ANIMALS?

WHERE? UNK

HAVE THERE BEEN ANY HELICOPTERS, AERIAL OBJECTS OR UNIDENTIFIED LIGHTS REPORTED NEAR WHERE ANIMAL/S WERE FOUND? YES

DESCRIPTION/DRAWING OF IT:

15 *Dosarul unei mutilări de animale de la poliţia din Fyffe, Alabama. Vaca respectivă se poate vedea în detaliu. Conform raportului poliţiei, i s-au scos vaginul şi uterul fără a lăsa urme. În apropierea zonei în care a fost găsită nu s-a observat niciun OZN, ci un elicopter negru, nemarcat, ca cel prezentat în detaliu.*

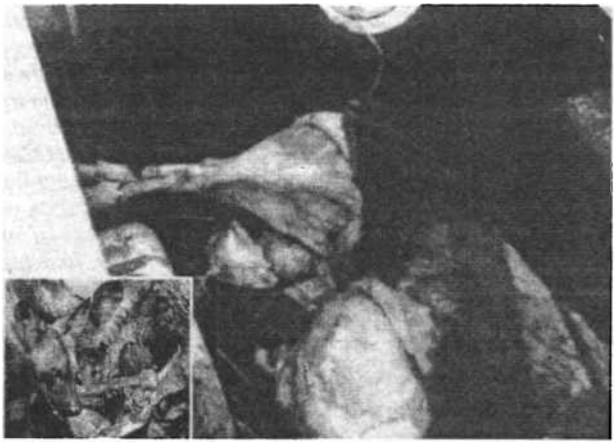

16 Un caz misterios este prezentat de o vacă gestantă, găsită mutilată în Canada. Placenta cu fătul mort este deshidratată şi a alunecat din burta animalului. Făptaşii misterioşi au îndepărtat pielea şi au luat ţesuturile de dedesubt, până la os. Pentru comparaţie, în detaliu se

pot vedea câini sălbatici devorând o antilopă.

17 Această fotografie o arată pe Katharina Wilson, care, ca mulţi nord-americani, a trecut prin răpiri OZN la care nu a văzut doar extratereştri, ci şi oameni în uniforme militare sau doctori în halate de laborator. Trăirile Katharinei par să *indice mai degrabă experimente de controlare a creierului decât răpiri OZN.*

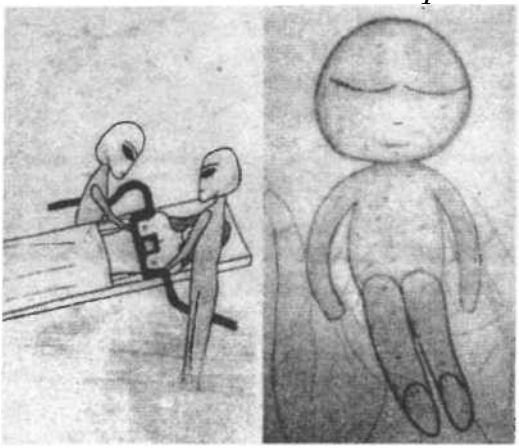

18 Ilustraţia din stânga arată două fiinţe, care o leagă pe Katharina de un pat. În cazurile obişnuite de răpiri OZN, victimele raportează că au fost paralizate de prezenţa extraterestrului, nu legate. Poza din dreapta arată o fiinţă umană mică, prezentată Katharinei la o bază militară.

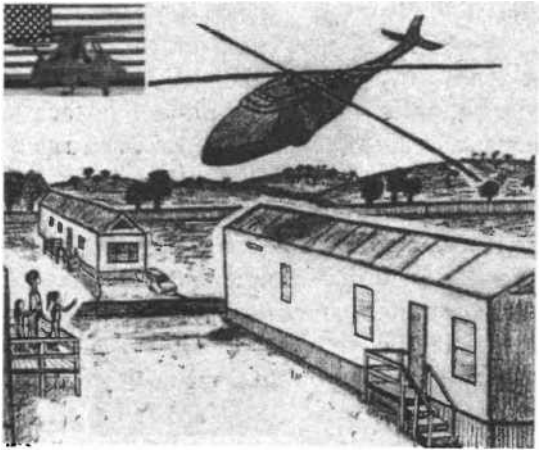

19 Acest desen a fost făcut de Amy, care a fost hărţuita de elicoptere negre, nemarcate, la fel ca mulţi nord-americani răpiţi de OZN-uri. Ca şi Katharina Wilson, Amy a trecut şi prin răpiri militare şi prin răpiri OZN. în detaliu se poate vedea un elicopter Stealth RAH-bl Comanche, nereperabil de către radar. Acest elicopter seamănă foarte mult cu cel desenat de Amy

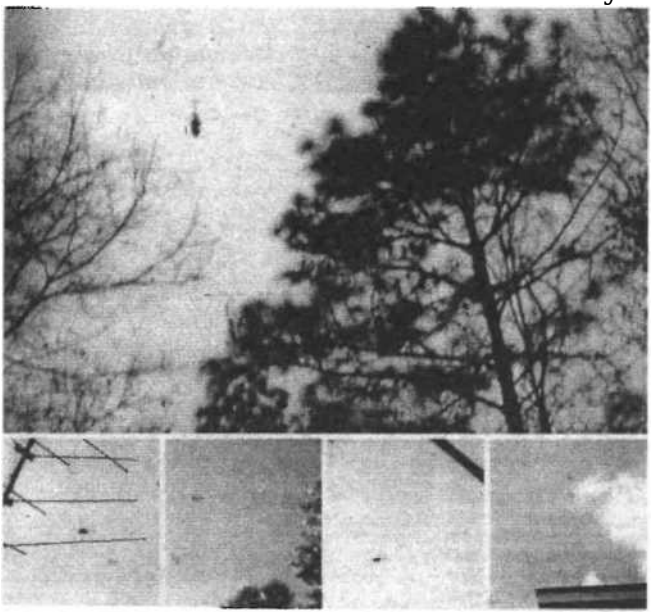

20 *Terenurile Lisei, Katharinei şi al lui Amy au fost deseori survolate de elicoptere negre nemarcate. Aceste poze sunt de la Lisa care a trăit şi rememorări traumatice ale răpirilor militare. Adesea, elicopterele sunt însoţite de zgomote asemănătoare zumzăitului codului Morse. Ele nu ţin cont de nicio normă de siguranţă de zbor, uneori zburând noaptea până în dreptul ferestrelor, răpindu-le somnul Lisei şi familiei ei.*

Au avut loc multe apariţii în zona Manchester şi în comitatul Yorkshire. Royal Air Force susţine că nu are nimic de-a face cu elicopterele-fantomă. Interesant este însă că armata engleză nu a ajutat la elucidarea problemei. După 1974, apariţiile elicopterelor s-au rărit. După 1974, în Anglia poate fi văzut doar sporadic elicopterul nemarcat. Am făcut o anchetă în mai multe organizaţii de cercetare a OZN-urilor şi am întrebat cercetători din Australia, America de Sud, Africa şi Europa, dacă în aceste zone au fost văzute elicoptere negre, nemarcate. Până acum, aceste elicoptere par să opereze numai în America de Nord şi, mai puţin, în Anglia. În următorul subcapitol vrem să ne ocupăm de paranoia dezvoltată în jurul acestor apariţii ale elicopterelor.

2. Paranoia miliţiilor paramilitare

În Europa, elicopterele negre, nemarcate, apar pentru prima dată în presă în legătură cu miliţiile paramilitare. Aceste unităţi americane militante au ieşit la lumină după atentatul cu bombe din 19 aprilie 1995 asupra unei clădiri a autorităţilor federale din Oklahoma City, când au început să fie interesate de o recunoaştere internaţională.

Prin miliţie se înţelege o unitate armată, care a luat naştere în SUA pe timpul conflictelor coloniale. Această

unitate istorică s-a format în 1792 şi cuprindea ca membri în special bărbaţi albi, cu vârsta între 18 şi 45 de ani. Miliţia a luptat în războiul colonial, în războiul american pentru independenţă şi în războiul civil. Unii voluntari au participat şi în al doilea război mondial, în Coreea, Vietnam şi în războiul din Golf.

Această unitate se mobilizează împotriva propriului stat. Conducătorii lor învinuiesc guvernul american că joacă rolul de slugă pentru o elită puternică, care în viitorul apropiat vrea să instaureze o nouă ordine mondială, cu ajutorul Organizaţiei Naţiunilor Unite (ONU). În ţinuturile izolate din Montana de Vest, membrii miliţiei Montana se întâlnesc pentru a discuta despre cele mai recente apariţii ale elicopterului negru, nemarcat. După cum afirmă miliţia, guvernul american ar transporta, cu ajutorul acestor elicoptere, trupe străine şi aparatură grea de război, pentru a putea instaura în viitorul apropiat noua ordine mondială. După părerea conducătorilor miliţiei, această nouă ordine este o dictatură mondială capitalistă, în care cetăţenii să nu observe că sunt supravegheaţi, controlaţi şi manipulaţi.

Cetăţenii ar fi ţinuţi departe de adevăr prin medii de informare de proastă calitate, stupide şi cenzurate, un prost sistem de ilustrare, droguri şi alte activităţi plăcute pentru timpul liber.

Mai departe, conducătorii miliţiei susţin că în viitorul apropiat întreg Pământul va fi condus de câţiva magnaţi economici super-bogaţi. Actualele fuziuni ce au loc între mari firme, lărgirea Uniunii Europene şi comuniunea NATO/ONU sunt văzute drept prevestiri ale noii ordini mondiale. Întrucât miliţienii se autodenumesc patrioţi, ei se revoltă împotriva guvernului american. Nucleul dur al acestei unităţi puternic înarmate este aproximat la cca. 10.000 de oameni. Adepţii şi simpatizanţii sunt în număr de câteva sute de mii. Cea mai mare teamă a acestor

organizaţii este o eventuală înăsprire a legilor americane privind armele. „Organizaţia Naţională a Armelor” (NRO) vede interzicerea armelor automate ca pe o intervenţie nepermisă în drepturile la libertate ale americanilor. Membrii NRO cred că o altă limitare ar echivala cu o revoltă anticonstituţională.

Interesant este că printre propagandiştii ipotezei „Noua Ordine” se află şi foşti membri ai armatei sau ai forţelor speciale. Fostul angajat al marinei, Bill Cooper, aduce în ipoteza sa conspirativă şi fenomenul OZN. El şi alţi conducători ai miliţiei susţin că guvernul american aţâţă o isterie a OZN-urilor şi că doreşte, cu ajutorul tehnicilor psihologice de conducere a războiului (PSYWAR), să simuleze o invazie a extratereştrilor, pentru ca în viitorul apropiat să poată proclama dreptul la război. După aceea, autoritatea în domeniul catastrofelor, Federal Emergency Management Agency (FEMA), ar prelua munca guvernului american, ar dezarma miliţia şi i-ar trimite pe membrii acesteia în închisori. Într-adevăr, la începutul anilor ’90 au fost construite mai multe închisori în SUA. Conform raportului Congresului (documentul 94 – 596 GOV), în caz de catastrofe naturale, războaie civile, etc. aceste închisori ar trebui să servească drept loc de detenţie, sau baze temporare de staţionare pentru cei afectaţi.

În statul federal Michigan, din SUA, conducătorul miliţiei Michigan, Norman Olson, se antrenează pentru situaţia prezentată anterior. Programul de instrucţie se desfăşoară după cum urmează: trupele ONU cuceresc o parte din SUA, mii de cetăţeni sunt prinşi şi închişi în locurile menţionate mai sus. Oamenii lui sunt îmbrăcaţi în costume de camuflaj şi au pistoale-mitralieră. Norman Olson se vede ca un Robin Hood care, atunci când este nevoie, apără constituţia americană şi cu forţe înarmate.

Ca mulţi dintre colegii lui, este de părere că

elicopterele negre, nemarcate, supraveghează patrioţii, miliţia şi alţi opozanţi ai ordinii mondiale. Chiar dacă aceste grupări paramilitare ar putea prezenta un pericol pentru siguranţa internă a SUA, vom demonstra în continuare că aceste elicoptere sunt interesate în primul rând de alte lucruri, nu de ceea ce susţin conducătorii miliţiei.

3. Elicopterul negru, nemarcat

La mijlocul lui octombrie 1992, mai mulţi fermieri din împrejurimile oraşului Fyffe, Alabama, au anunţat la poliţie că au găsit pe câmp animale mutilate în mod misterios. Cam 14 zile mai târziu, poliţia a început să cerceteze acest mister. Până la începutul lui aprilie 1993, au fost găsite în această zonă peste treizeci de animale mutilate.

Printre animale se numărau vite, capre şi o găină. După cum ne-a mărturisit principalul investigator, Ted Oliphant III, mutilările de animale erau însoţite de apariţii ale elicopterului negru nemarcat şi de activităţi OZN. Mai mulţi martori au anunţat la poliţie că aceste elicoptere zburau foarte jos, deasupra caselor şi a păşunilor lor. Poliţia a făcut cercetări să vadă dacă la aeroporturile din apropiere se aflau elicoptere în aer la momentul respectiv. Niciunul din aeroporturile din apropiere nu a fost informat despre prezumtivele zboruri de elicoptere.

Detectivul-şef din Albertville, Tommy Cole, a văzut în spatele casei lui un elicopter planând foarte aproape de sol. Când s-a uitat cu atenţie, a putut recunoaşte patru bărbaţi în costume de afaceri, închise la culoare. După ce ciudatul echipaj l-a observat, vehiculul a zburat mai departe. Ziua următoare, Cole a găsit pe păşunea lui o vacă mutilată. La începutul lui 1993, situaţia din micile localităţi s-a agravat. Mai mulţi locuitori au început să vadă ciudate obiecte zburătoare, strălucitoare. Unii au

putut chiar filma cu camerele video, sau fotografia, obiectele care zburau cu mijloacele neconvenţionale; acestea făceau salturi pe cer sau îşi modificau forma. Aceste fapte eliminau orice fel de avioane, inclusiv elicopterele.

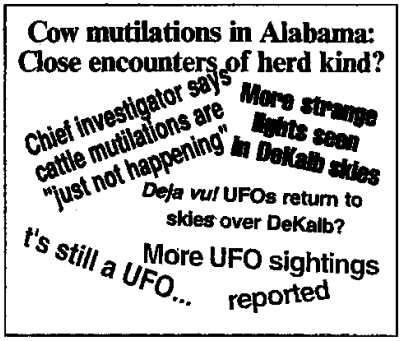
Cow mutilations in Alabama:
Close encounters of herd kind?
Chief investigator says cattle mutilations are "just not happening"
More strange lights seen in DeKalb skies
Deja vu! UFOs return to skies over DeKalb?
It's still a UFO...
More UFO sightings reported

Fig 24: *Fragmente din mai multe ziare locale despre valul de mutilări de animale din 1993, în Fyffe, Alabama.*

Fotografului profesionist Gary Cocker i s-a întâmplat să fotografieze de mai multe ori un OZN tocmai când îşi schimba forma.

La 18 februarie 1993 s-a întâmplat din nou să surprindă în poză un astfel de obiect zburător. Acest obiect îşi modifica de asemenea forma şi fusese observat şi de alţi martori. După ce au fost anunţate primele observări de OZN-uri, mai multe persoane au dat publicităţii faptul că, în septembrie 1992, s-au văzut OZN-uri în apropiere de Albertville.

Terry Townsend susţine că a văzut un elicopter în apropiere de Elk Rivers, când venea acasă de la lucru. A descris obiectul ca un disc metalic, ce avea partea inferioară înconjurată de luminiţe albe, roşii şi verzi, iar din luminile albe porneau raze de lumină ce luminau solul. Obiecte zburătoare asemănătoare s-au observat şi în zonele învecinate, DeKalb County şi Cedar Bluff. Pe baza datelor apariţiilor s-au putut stabili rutele de zbor ale

OZN-urilor. Este interesant că, în anii ’80 această regiune a fost adusă în atenţia publicului drept cuib de OZN-uri. Şi atunci, locuitorii acestei zone vedeau pe cer ciudate obiecte zburătoare, strălucitoare. Ziarele locale raportau în amănunţime despre acest val de OZN-uri. Apariţiile recente au fost însoţite de elicoptere negre, nemarcate, şi mutilări de animale.

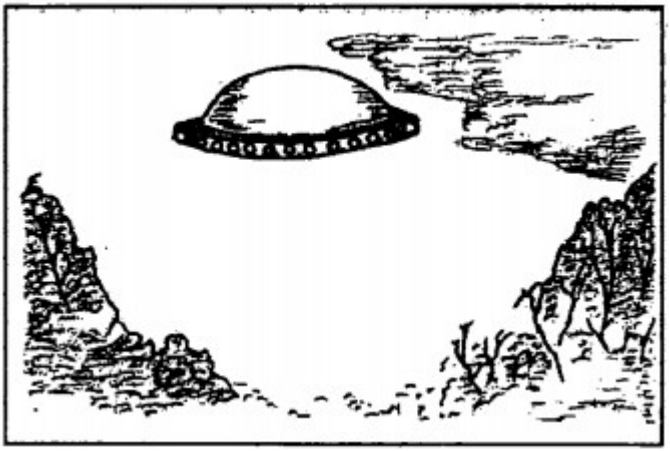

Fig. 25: *Schiţa OZN-ului observat de Terry Townsend în apropiere de Elk Rivers. După descrierile sale, obiectul zburător era un disc metalic, înconjurat în poftea inferioară de lumini albe, roşii şi verzi.*

Pe 7 aprilie 1993, secţia de poliţie din Fyffe, Alabama, a ţinut o conferinţă de presă despre aceste întâmplări. După o scurtă introducere, în care s-a discutat despre caracteristicile mutilărilor, s-au făcut referiri la faptul că în America de Nord s-au găsit, din 1967, peste 10.000 de animale domestice mutilate. În niciunul dintre cazuri nu a fost prins făptaşul. S-a arătat clar că aceste cazuri bizare exclud dintre făptaşi animalele de pradă, studenţii sau sataniştii. După aceea au fost descrise detaliat două cazuri şi s-au prezentat analize ale probelor de ţesuturi, ce arătau efecte ale unor temperaturi ridicate.

La locul inciziei, ţesuturile au fost supuse unei temperaturi de cca. 100 grade.

La o vacă, poliţiştii au găsit în zona mutilată o substanţă ciudată, asemănătoare cu ceara. Oamenii de ştiinţă au cercetat structura acestei substanţe. Din analize a rezultat că acea materie se compune din aluminiu, siliciu, titan şi oxigen. Ofiţerul de poliţie Ted Oliphant III ne-a declarat că totul arată ca şi cum două grupuri diferite comiteau aceste crime. Câteva animale erau mutilate parcă de nişte diletanţi, sau păreau tratate. Autorităţile anchetatoare au discutat posibilitatea ca echipajele elicopterelor să fi mutilat câteva animale, pentru a şterge urmele lăsate de OZN-uri. O altă posibilitate avută în vedere ar fi că elicopterele erau la locul faptei înaintea poliţiei şi luau ţesuturi din locurile mutilate ale animalelor moarte.

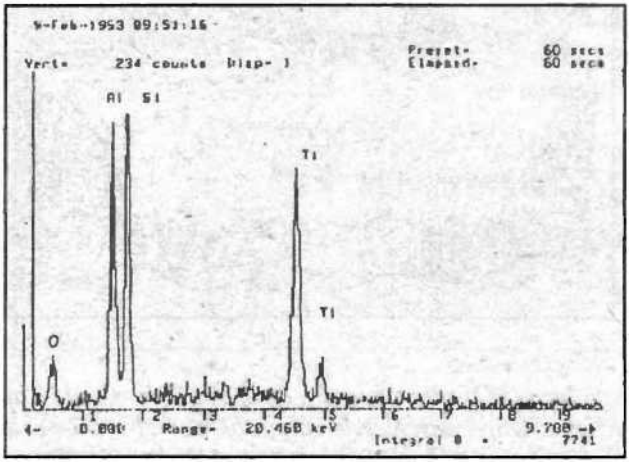

Fig. 26: *Rezultatul analizei unei substanţe, găsită pe rana unei vaci mutilate din Fyffe. Analiza a arătat concentraţii de aluminiu, titaniu, siliciu şi oxigen.*

În cartea *UFO-Geheimhaltung* s-au discutat şi

demonstrat toate ipotezele terestre posibile pentru acest fenomen şi faptul că, în anii ’60, era imposibil chiar şi pentru militarii foarte bine echipaţi să efectueze extrageri de organe cu aparate laser, fără să lase urme. Pornind de la analiza ţesuturilor unei vaci mutilate găsită în 1994 în Montana, s-a putut dovedi că nu era laser aparatul generator de căldură cu care s-a scos carnea de pe botul animalelor. Laserul obişnuit lasă la locul inciziei urme de carbon vizibile la microscop. Analiza ţesutului nu a relevat totuşi nicio astfel de urmă, cu toate că era vorba de o temperatură de cca. 100 grade.

La unele animale, ţesuturile sau organele nu par să fi fost extrase prin acţiunea căldurii. În aceste cazuri cercetările au arătat că tăietura a fost făcută între celulele ţesuturilor şi nu au existat sângerări. Cercetătorii MUFON, Keith Wolverton şi Thom Danenhower, au raportat în 1994 că numărul mutilărilor de animale a crescut în Montana. Ca şi în alte regiuni, aceste cazuri se aflau în legătură cu observările de OZN-uri şi apariţiile elicopterelor negre, demarcate. Oricum, un lucru este sigur: interesul acestor elicoptere nu pare să aibă prea multe în comun cu supravegherea miliţiei paramilitare sau cu transportul de arme ONU.

4. Întrebări

La o privire atentă a activităţilor elicopterului, se vede o legătură clară între mutilările de animale din America de Nord şi apariţiile elicopterelor negre, nemarcate.

Mulţi fermieri fac răspunzător chiar guvernul american de aceste mutilări. Este posibil ca în ultimii ani să se fi dezvoltat o tehnologie cu care să se poată efectua pe animale respectivele tăieturi şi extrageri de organe. Doctorul Richard Sauder a expus o ipoteză conform căreia Forţele Speciale americane operează şi efectuează mutilările de animale cu aceste elicoptere. Pentru o astfel

de unitate specială ar fi cu siguranţă posibil să anestezieze o vită, să o transporte cu un elicopter şi să-i scoată organele într-un alt loc. După aceea animalul era aruncat în altă parte. Scoaterea organelor şi a ţesuturilor a fost făcută cu un aparat ca laserul, pentru că fluidele din corp se puteau evapora.

Doctorul Sauder a căutat posibile motive pentru aceste fapte. A aflat că Agenţia de Protecţie a Mediului înconjurător (*Environment Protection Agency* – EPA) a iniţiat un proiect de supraveghere a vacilor de lapte şi a altor animale. Justificarea acestui proiect este cercetarea solului pentru determinarea contaminării radioactive prin teste cu bombe atomice. În continuare Agenţia cerceta substanţele dăunătoare din lapte şi acţiona prin cele 31 de staţiuni din Nevada, California, Utah şi la graniţele Nevadei.

Printre animalele supravegheate se aflau vite, oi, animale sălbatice, cai, etc.

Oamenii de ştiinţă ai EPA examinau muşchii, plămânii, ficatul, rinichii, oasele şi sângele animalelor. Doctorul Sauder vedea în aceste cercetări asemănări clare cu misterioasele mutilări. Analizele ţesuturilor vitelor arătau dacă hrana animalelor era contaminată cu substanţe nocive.

Împotriva teoriei contaminării lansate de doctorul Sauder vorbesc, printre altele, operaţiunile făcute în secret de echipajele acestor elicoptere. Ar fi costisitor să se cumpere vitele fermierilor şi să fie lăsate animalele guvernului să pască pe păşunile acestora. Nimeni nu ar trebui să treacă de atâtea obstacole să ia probe de organe şi ţesuturi. Ofiţerul de poliţie Ted Oliphant HI ne-a mărturisit că a cercetat în Fyffe două cazuri, care i s-au părut mai diferite de celelalte mutilări. Autorităţile au găsit urme de sânge şi răni mai mari. Nu au fost excluse următoarele posibilităţi:

1. Cineva a extras probe de ţesuturi de la animalele mutilate înaintea poliţiei.

2. Cineva a încercat să demistifice bizarele mutilări, examinând locurile mutilate.

Există o mare probabilitate ca în spatele acestui „cineva” să se ascundă echipajele elicopterelor negre, nemarcate. Alte mutilări, ce denotă diletantism, ar fi putut fi făcute de nebuni, satanişti sau imitatori, după ce au aflat din presă de primele cazuri.

Deseori elicopterele sunt descrise ca fiind foarte silenţioase, pentru că apăreau brusc, fără niciun zgomot. În ediţia din 6 ianuarie 1995 a revistei *Aviation Week & Space Technology* s-a scris pentru prima dată în amănunţime despre noile elicoptere foarte silenţioase. La aceste elicoptere cu formă futuristă, diametrul elicei poate fi micşorat automat. Acest dispozitiv face posibilă scăderea considerabilă a zgomotului în timpul zborului. Oamenii din interior relatează despre două proiecte independente de elicopter, dintre care unul este foarte silenţios, celălalt foarte uşor.

Cel uşor a fost prezentat publicului larg la câteva luni de la publicarea articolului.

Este vorba despre elicopterul RAM-66 Comanche, prezentat şi în fotografii.

Acest elicopter de luptă „Stealth”, ce nu poate fi detectat pe radar, urmează să înlocuiască după anul 2000 mai vechile tipuri, Bell AH-1 Cobra şi Bell OH-58. Probabil că utilizatorii elicopterelor-fantomă folosesc această tehnologie de diminuare a zgomotului, dezvoltată în „lumea neagră”.

Un alt indiciu că la mutilarea animalelor se întâmplă ceva ciudat, a fost descoperit de cercetătoarea Linda Moulton Howe. Ea deţine din 1994 o diplomă de cercetător la Fundaţia Bigalow din Las Vegas, pentru a putea elucida şi alte capcane ale acestui fenomen, Cu ajutorul a 18

oameni de ştiinţă, a cercetat animale mutilate din diferite state federale. Oamenii de ştiinţă au găsit alte indicii în legătură cu hemoglobina coagulată care se afla de-a lungul tăieturilor.

Interesanta descoperire a fost făcută de doctorul în biofizică Levengood, care a demonstrat la locul unde s-au găsit animalele că plantele de dedesubt au fost expuse, pentru puţin timp, unei energii foarte intense. Schimbările biofizice şi biochimice fundamentale din plante nu puteau fi cauzate nici de vânt, nici de motoarele elicopterelor.

Doctorul Levengood a cercetat probele de iarbă luate din locul unde au fost găsite animalele mutilate – Garnett (Kansas), Chacón şi Mora, New Mexico şi La Veta, (Colorado). Cercetătorii au întâlnit şi martori care au observat fulgere şi conuri de lumină în apropierea locurilor respective. De asemenea, aceste lumini erau emise de obiecte zburătoare, strălucitoare. Efectele ascunse păreau să fie un alt punct împotriva teoriei „elicoptere – mutilarea animalelor”. S-a pus întrebarea ce reprezintă aceste elicoptere ce operează pe ascuns, sau care este scopul lor. De fapt există doar trei ipoteze plauzibile pentru marele interes faţă de mutilări:

1. Elicopterele aparţin unei unităţi guvernamentale ce operează sub acoperire şi efectuează mutilările de animale în limitele unui experiment chimico-biologic sau pe baza unor activităţi PSYWAR.

2. Elicopterele aparţin unei unităţi militare care este la fel de uimită ca şi restul populaţiei în legătură cu situaţia mutilării animalelor/OZN-uri şi vrea să afle mai multe despre adevăratele cauze.

3. Elicopterele aparţin unei autorităţi care cunoaşte exact adevăratele motive ale făptaşilor şi doreşte să muşamalizeze planurile, respectiv legătura acestora cu OZN-urile.

Aşa cum s-a descris în cartea *UFO-Geheimhaltung*,

punctul 1, la o privire mai atentă, pare a nu intra în discuţie. Ipoteza ERA emisă de doctorul Sauder, sau experimentele chimice-biologice nu ar fi trebuit efectuate în secret. Animale mutilate au fost găsite şi în Scandinavia, Franţa, Anglia, Australia şi America de Sud, fără ca elicopterele negre, nemarcate să fie văzute prin apropiere. Interesant este că după publicarea cărţii *UFO-Geheimhaltung*, n-am primit niciun semnal din Germania, Austria şi Elveţia. Câţiva cai mutilaţi găsiţi în Germania au putut fi puşi pe seama unor nebuni.

Deci din trei puncte, au rămas de fapt două. Întrucât aceste elicoptere negre, nemarcate, au fost văzute în SUA aproape de baze militare subterane sau în zonele deţinute în exclusivitate de guvern, ele par a aparţine unei autorităţi guvernamentale. De-a lungul cercetărilor noastre s-au înmulţit indiciile cum că mutilările animalelor au fost folosite în scopul dezinformării în legătură cu OZN-urile sau în conducerea războaielor psihologice. Astfel de activităţi PSYWAR au scopul de a ascunde adevăratele motive ale acestui fenomen. Aceste planuri reuşesc, dacă se aplică următoarele variante:

1. Se creează un scenariu misterios în jurul unui fenomen real (de exemplu, mutilările de animale) şi se provoacă teama.

2. Acest fenomen inexplicabil este ascuns cu ajutorul unor scenarii false sau imitate (mutilări duplicate).

De la începutul anilor ’80, pe baza tehnologiilor moderne, este mai uşor să duci activităţi de dezinformare, decât în trecut. O acumulare geografică a cazurilor în spaţiul nord-american indică această direcţie. Există mai multe indicii independente care arată că Federal Emergency Management Agency (FEMA), înfiinţată în 1969, are în dotare astfel de elicoptere. Diverşi martori susţin că au observat de mai multe ori elicoptere negre, nemarcate în apropierea obiectivelor FEMA, foarte strict

supravegheate. Este interesant că aceste observaţii coincid cu afirmaţiile miliţiei. FEMA este o autoritate ce preia în caz de criză naţională activitatea guvernului american.

Cea mai mare parte a bugetului este folosită pentru a construi, amenajări subterane, ca să fie posibilă o guvernare a statului chiar şi după un eveniment grav. În capitolul următor ne vom ocupa mai exact de aceste amenajări subterane.

Dacă mutilările de animale se află în legătură cu fenomenul OZN, atunci ele intră în competenţa acestor autorităţi. Cu ajutorul unităţilor militare speciale şi al serviciilor secrete, FEMA cercetează fenomenul mutilării animalelor/OZN sau coordonează precedentele în problemele OZN cu autoritatea competentă în această problemă, asemănător controversatei grupări Majestic-12. În următorul capitol vom demonstra că, la începutul anilor ’80, elicopterele negre nemarcate nu se interesau doar de mutilările animalelor, ci erau amestecate şi în supravegherea şi chiar răpirea persoanelor care susţin că au fost răpite de extratereştri.

După cum se va vedea, tehnologiile de controlare a gândirii, dezvoltate în secret şi descrise anterior, par să joace un rol foarte important în operaţiunile secrete. Dacă. OZN-urile reprezintă un pericol pentru SUA, problema OZN-urilor ar cădea «Sarcina FEMA, iar astfel de operaţiuni secrete se desfăşoară sub protecţia siguranţei naţionale.

IV. SERVICIILE SECRETE SUPRAVEGHEAZĂ OZN-URILE

„Există persoane, care-i supraveghează, interoghează şi chiar îi răpesc pe cei răpiţi de OZN-uri. Aceste persoane folosesc droguri şi metode avansate de controlare a minţii, pentru a-i interoga pe cei răpiţi şi pentru a le şterge ulterior memoria. De obicei victimele prezintă, după răpire, efecte fizice secundare, cum ar fi ameţeli şi vărsături”.

Dr. Karla Turner, cercetătoare a răpirilor OZN, care, din păcate, pe data de 6 ianuarie 1996, a murit de cancer.

1. Un caz pentru siguranţa naţională?

Prezumtivele răpiri efectuate de ocupanţi ai OZN-urilor şi experienţa vieţii după moartea clinică, aparţin celor mai inimaginabile experienţe prin care pot trece oamenii. În cazul experienţei de viaţă după moarte, persoana respectivă îşi aduce aminte de lucrurile pozitive, în timp ce răpirile OZN lasă celui afectat mai degrabă amintiri negative. Chiar dacă actualmente nu se ştie ce se ascunde cu adevărat în spatele răpirilor OZN şi a experienţei vieţii după moarte, se impune întrebarea dacă întâlnirile la mică distanţă cu OZN-urile nu au o mare importanţă pentru strategii militari. De fapt, trebuie să se pornească de la ideea că şi în marile institute militare se dezbate în amănunţime această problemă. Aşa cum s-a prezentat în ambele cărţi, *UFO-Geheimhaltung* şi *UFO-Nachbegegnungen*, diverse servicii militare posedă un mare număr de informaţii secrete legate de OZN-uri, care însă nu au fost date publicităţii. Pe baza documentelor date publicităţii în temeiul legii FOIA, se poate demonstra că o mare parte a aparatelor armatei şi a serviciilor secrete din SUA şi alte ţări se ocupă detaliat de fenomenul OZN.

Chiar dacă nu se ştie de unde vin OZN-urile,

rezultatele cercetărilor ştiinţifice au demonstrat de mult timp că OZN-urile există cu adevărat. Este de la sine înţeles că armata este interesată de răpirile OZN. Avocatul doctor Peter Gersten, care a pledat în procesul dintre organizaţia de cercetare a OZN-urilor „Citizen Against UFO Secrecy (CAUS)" şi serviciile secrete americane CIA ŞI NSA, a primit în 1980 de la NSA un raport întocmit în 1968, cu denumirea „Ipoteze despre OZN-uri şi întrebări pentru supravieţuire". Autorul acestui raport era un anume Lombros D. Callimahos, lingvist şi criptolog în cadrul NSA. În *UFO-Geheimhaltung* se discută pe larg despre acest raport. Interesant este în acest document că autorul crede în posibilitatea ca o parte a fenomenului OZN să se afle în contradicţie cu raportul Condon, dat publicităţii cam în aceeaşi perioadă. Tot cam atunci, CAUS a primit de la NSA alte două documente, în care este vorba tot despre răpiri OZN şi cazuri extrem de bizare. Traducerea fragmentelor interesante din fiecare document, în care autorul se ocupă de răpirile OZN, este următoarea: „Tema: OZN-uri: 2. Rezultatele ştiinţifice: Cunoscutul astronom şi informatician, doctorul Jacques Vallée, a studiat mii de cazuri, în care oamenii au observat fenomene neobişnuite. El a determinat că reacţia unei persoane la o astfel de situaţie este previzibilă. Dacă structura psihologică a persoanei este afectată de brutalitatea ciudată şi şocantă a unui criminal sau de apariţia unui OZN, efectul este acelaşi:

a) La început, asemănător unei inerţii psihologice, mintea înregistrează ceea ce văd ochii.

b) Când se realizează natura bizară a fenomenului, persoana intră într-o stare de şoc.

Gândirii noastre îi place să fie într-o lume în care să ştie la ce se poate aştepta şi, de aceea, să nu-i fie frică de nimic, atât fizic, cât şi psihic. Neobişnuitul tulbură iluzia comodă pe care şi-o creează mintea. Acest şoc zdruncină

structura psihică umană.

c) Pentru a se proteja de o realitate atât de îngrozitoare şi persistentă, mintea începe să emită interpretări artificiale, ca să poată prelucra mai bine datele preluate. Întrucât aceste impresii sunt preluate foarte rapid, detaliile sunt redate bizar, încurcate (orice poliţist, care a interogat un martor al unei crime, poate confirma acest lucru). (Foto A).

d) o dată ce mintea a produs o schemă sigură a informaţiilor, aceasta preia noi date. Dacă datele şochează din nou, procesele sunt reluate.

e) Dacă datele au cel mai înalt grad de ciudăţenie, ele produc teroare şi atunci:

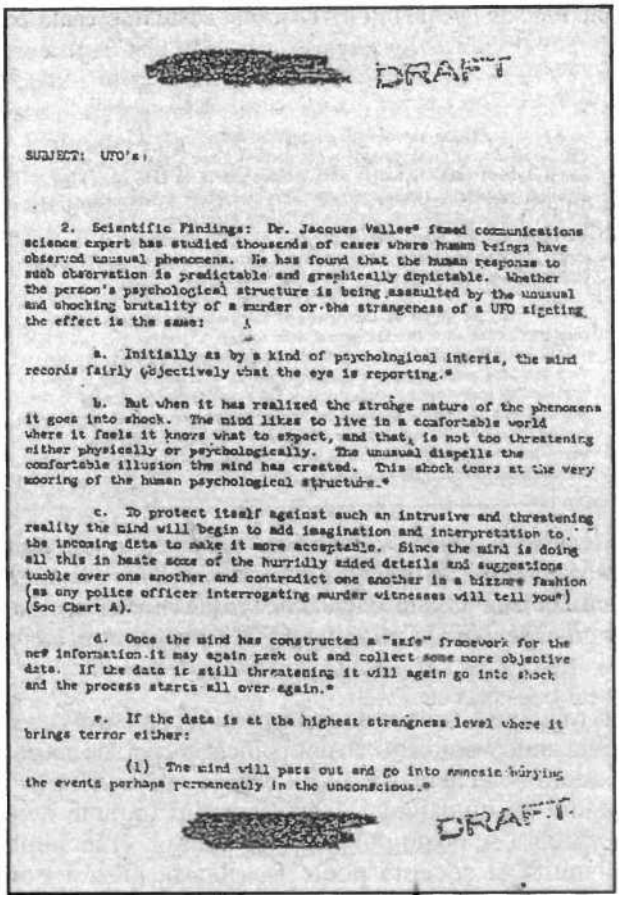

[redacted] DRAFT

SUBJECT: UFO's

2. Scientific Findings: Dr. Jacques Vallee* famed communications science expert has studied thousands of cases where human beings have observed unusual phenomena. He has found that the human response to such observation is predictable and graphically depictable. Whether the person's psychological structure is being assaulted by the unusual and shocking brutality of a murder or the strangeness of a UFO sighting the effect is the same:

a. Initially as by a kind of psychological inertia, the mind records fairly objectively what the eye is reporting.*

b. But when it has realized the strange nature of the phenomena it goes into shock. The mind likes to live in a comfortable world where it feels it knows what to expect, and that is not too threatening either physically or psychologically. The unusual dispells the comfortable illusion the mind has created. This shock tears at the very mooring of the human psychological structure.*

c. To protect itself against such an intrusive and threatening reality the mind will begin to add imagination and interpretation to the incoming data to make it more acceptable. Since the mind is doing all this in haste some of the hurridly added details and suggestions tumble over one another and contredict one another in a bizzare fashion (as any police officer interrogating murder witnesses will tell you*) (See Chart A).

d. Once the mind has constructed a "safe" framework for the new information it may again peek out and collect some more objective data. If the data is still threatening it will again go into shock and the process starts all over again.*

e. If the data is at the highest strangness level where it brings terror either:

(1) The mind will pass out and go into amnesia burying the events perhaps permanently in the unconscious.*

[redacted] DRAFT

Fig. 27: *Raport al National Security Agency (NSA), în care autorul scrie pe larg despre răpirile OZN şi efectele psihologice.*

1. Mintea se va bloca, se produce amnezie şi evenimentul va fi introdus permanent în subconştient.

2. Structura personalităţii psihologice va intra în colaps şi conştientul se retrage, din motive de supravieţuire, în interior, unde nu poate fi tulburată (mecanismul de autoprotecţie). Întâlnirea cu o fiinţă imperturbabilă este percepută, de cele mai multe ori, ca o

experienţă religioasă. În stare de confuzie şi şoc, o astfel de experienţă este atribuită unui eveniment sau unui obiect şocant; de aceea oamenii primitivi adoră obiecte bizare, ca avioanele sau brichetele.

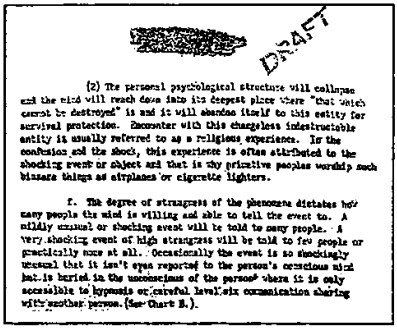

DRAFT

(2) The personal psychological structure will collapse and the mind will reach down into its deepest place where "that which cannot be destroyed" is and it will abandon itself to this entity for survival protection. Encounter with this changeless indestructible entity is usually referred to as a religious experience. In the confusion and the shock, this experience is often attributed to the shocking event or object and that is why primitive peoples worship such bizarre things as airplanes or cigarette lighters.

f. The degree of strangeness of the phenomena dictates how many people the mind is willing and able to tell the event to. A mildly unusual or shocking event will be told to many people. A very shocking event of high strangeness will be told to few people or practically none at all. Occasionally the event is so shockingly unusual that it isn't even reported to the person's conscious mind but is buried in the unconscious of the person where it is only accessible to hypnosis or careful level six communication sharing with another person. (See Chart B.)

Fig. 28: *A doua pagină a raportului NSA, în care sunt comparate efectele secundare psihologice ale unei întâlniri cu un OZN cu şocul unui martor la o crimă. Din această comparaţie se poate deduce că experienţele răpirilor OZN reprezintă un caz pentru siguranţa naţională.*

f) Gradul de ciudăţenie al fenomenului impune numărul de persoane căruia i se poate povesti evenimentul. O întâmplare, mai puţin obişnuită şi şocantă poate fi relatată multor oameni. O întâmplare foarte şocantă şi foarte bizară nu poate fi povestită decât unui număr foarte mic de persoane, practic nimănui. Uneori evenimentul este atât de şocant, încât este adânc îngropat în subconştientul persoanei, şi nu poate fi accesibil decât prin hipnoză sau comunicare foarte grijulie cu o altă persoană (Foto B)".

Întrucât aceste documente au fost redactate cu puţin timp înainte de terminarea proiectului *Blue Book*, se ridică unele întrebări. În anexa acestui document deosebit de interesant sunt citate exemple istorice, în care oamenii nu s-au preocupat din timp pentru a contracara o posibilă invazie, şi astfel au suferit pierderi grele. Aceste exemple sunt citate sub titlul „Blindness to Surprise Material

Defect”.

Se fac analogii cu Pearl Harbor, linia Maginot, invazia Normandiei şi atacuri-surpriză similare. În încheiere sunt redate şi două diagrame, care prezintă sub o formă grafică materialul speculativ din timpul observării datelor neobişnuite (foto A) şi indexul ciudăţeniilor (foto B).

Autorul documentului este de părere că o stare de şoc, ce se poate instaura la o întâlnire la mică distanţă cu un OZN, este asemănătoare cu cea survenită în urma asistării la o crimă. Cazurile istorice citate mai sus par să facă plauzibil faptul că NSA a calificat OZN-urile şi întâlnirile cu ele drept un pericol pentru siguranţa naţională.

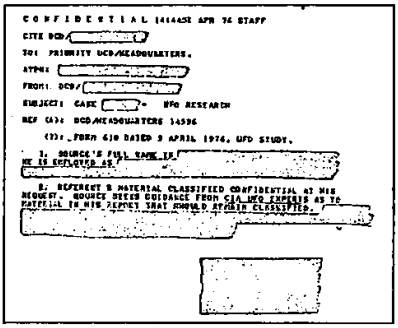

CONFIDENTIAL 1414ASE APR 76 STAFF

CITE DCD/

TO: PRIORITY DCD/HEADQUARTERS,

ATTN:

FROM: DCD/

SUBJECT: CASE [redacted] UFO RESEARCH

REF (A): DCD/HEADQUARTERS 14596

(B): FORM 610 DATED 9 APRIL 1976, UFO STUDY.

1. SOURCE'S FULL NAME IS [redacted] HE IS EMPLOYED AS [redacted]

2. REFERENCE B MATERIAL CLASSIFIED CONFIDENTIAL AT HIS REQUEST. SOURCE NEEDS GUIDANCE FROM CIA UFO EXPERTS AS TO MATERIAL IN HIS REPORT THAT SHOULD AVOID CLASSIFIED.

Fig. 29: *În acest document CIA din 1976, o persoană cere ajutorul „experţilor CIA în OZN-uri” pentru cercetarea unui caz OZN.*

Când au fost redactate aceste documente NSA, nu se cunoşteau prea multe cazuri de răpiri OZN, în afară de unele, cum ar fi cel al lui Betty şi Barney Hill. În cele mai multe documente despre OZN-uri se vorbea în general despre observări militare de OZN-uri. În foarte puţine dintre ele sunt indicaţi specialişti ce operează în cadrul serviciilor, secrete şi al aparatului militar. Dintr-un document al DIA, datat la 22 august 1974, cu titlul „Evaluarea informaţiilor de apărare”, se poate deduce că guvernul american avea în funcţie specialişti în OZN-uri

chiar şi spre sfârşitul proiectului *Blue Book*. Există un departament al Pentagonului care cercetează efectele paranormale, ce apar ulterior unei întâlniri la mică distanţă cu un OZN. Documentul a fost redactat de un ataşat al Biroului American de Apărare din Madrid, Spania (US-DAO) şi a fost expediat pe adresa DIA (DIA. / DC4A1). Răspunsul de la US-DAO este redat aici:

„1. Agenţia pentru Informaţii Medicale a US Army (MIIA) cercetează pentru Ministerul Apărării (DOD) fenomenele paranormale de importanţă militară. Activitatea OZN-urilor este privită uneori ca manifestare a acestor fenomene.

Ideile lor sunt apreciate de o echipă formată din specialişti ESP. Probabil că urmarea acestor lucruri are valoare pentru aceste autorităţi.

2. MIIA încurajează anunţarea apariţiilor OZN, dar ţine la distanţă publicarea deciziilor oficiale comune ale DIA, întrucât s-ar putea deschide astfel cutia Pandorei.

3. MIIA se bucură de interesul şi sinceritatea voastră".

Documentul era semnat de un anume căpitan John D. La Mothe, director districtual al MIIA. Întrucât şi răpirile OZN prezintă o puternică trăsătură paranormală, specialiştii din MIIA i-ar putea cerceta pe membrii armatei, care au trecut prin experienţa răpirilor. MIIA există astăzi sub o altă denumire. Noua titulatură este „Centrul pentru Informaţii Medicale al Forţelor Armate" (AFMIC) şi intră în subordinea DIA. În *UFO-Geheimhaltung* se prezintă detaliat că DIA este centrul de observare militară a OZN-urilor din toată lumea. Un alt indiciu" despre experţii în OZN din cadrul serviciilor secrete se găseşte într-un document al CIA din 1976. Traducerea acestui document este:

„1. Numele întreg al informatorului este *. Este angajat ca *.

2. Referent B, materialul este clasat drept confidenţial ca urmare a dorinţei acestuia. Informatorul doreşte protecţia experţilor în OZN ai CIA pentru ca materialul din raportul său să rămână clasificat".

Într-un alt document al CIA din anul 1976 se găseşte dovada că oamenii de ştiinţă ai CIA, care activează în cadrul organizaţiilor civile de cercetare a OZN-urilor, contactau CIA. CIA deţinea de la aceşti oameni de ştiinţă informaţii care-i ţineau la curent cu problema OZN-urilor. În acest document se subliniază că CIA ar fi interesată numai de informaţiile despre OZN-uri, care ar putea pune în pericol siguranţa naţională. Nimeni nu ştie cine sunt aceşti experţi în OZN-uri sau ce poziţie ocupă în cadrul CIA. În acest document nu există niciun indiciu că aceşti experţi CIA se ocupă de răpirile OZN sau de fenomenele paranormale. Bineînţeles aceasta nu înseamnă că nicio parte a CIA nu este interesată de aceste fenomene.

Reporterul ziarului *New York Times*, Howard Blum, a găsit alte indicii cu privire la grupurile de lucru din domeniul OZN-urilor din cadrul Pentagonului, pe când se documenta despre cazul de spionaj Walker. În timpul cercetărilor s-a întâlnit la Washington cu un ofiţer superior al NSA, Informatorul NSA i-a furnizat lui Blum nişte informaţii secrete despre cazul Walker. După câteva ore, informatorul i-a povestit că anumite cercuri din NSA se ocupă cu OZN-urile. Blum dorea să-l determine pe individ să-i mai spună despre cazul Walker, pentru că nu credea în OZN-uri. Dar acesta începuse să vorbească despre un prezumtiv grup de lucru în domeniul OZN-urilor. După ce s-a întors din New York, Blum a scris o carte despre cazul Walker, însă cele aflate despre presupusul grup de lucru în legătură cu OZN-urile nu-i mai dădeau pace. Mai târziu, prin contactele lui din serviciile secrete, Blum a aflat că în cadrul Pentagonului există într-adevăr un astfel de grup. Dar acest grup nu era condus de NSA, ci se afla sub

comanda unui om al DIA.

În timpul cercetărilor sale, a dat peste un proiect *Aquarius* din cadrul DIA.

La proiectul *Aquarius* al DIA s-au folosit persoane cu însuşiri paranormale, pentru a depista submarinele sau amplasările militare sovietice prin vizualizare la distanţă (*Remote Viewing* – RV). Din nou intervine DIA şi din nou aceste autorităţi au legătură cu fenomenele paranormale. Prin foarte controversata metodă a vizualizării la distanţă se înţelege vederea unui obiect aflat la mare distanţă, asemănător unei experienţe extracorporale. Conform informatorilor lui Blum, în biroul consilierilor ştiinţifici ai lui Ronald Reagan s-au întâlnit doctorul George Keyworth, mai mulţi oameni de ştiinţă ai Institutului de Cercetare Stanford (*Stanford Research Institute* – SRI), personal DIA şi militari de rang înalt, pentru a efectua un experiment cu percepţia vizuală telepatică.

În timpul experimentului, un comandant al Marinei din Biroul de Informaţii al Forţelor Navale a prezentat persoanei care avea însuşirea de a vedea la distanţă şase poze şi coordonatele geografice ale submarinelor sovietice şi americane. Persoana în cauză trebuia să localizeze amplasarea exactă a submarinelor din poze, cu ajutorul capacităţilor sale paranormale. Această metodă se numeşte *Scanate* (Scanare după coordonate).

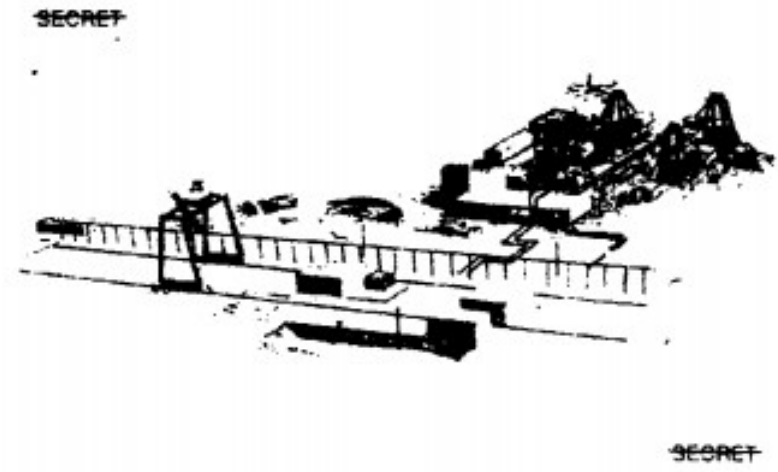

Fig. 30: *Cu doi ani înainte ca CIA să facă publică folosirea persoanelor înzestrate cu calităţi paranormale pentru spionaj, Ernst Meckelburg a scris despre aceste proiecte în cartea sa „Agenţii PSI” (Langen Müller, 1994).*

„Vizualizarea la distanţă” este actul de percepţie clarvăzător, când se poate percepe şi investiga de la distanţă un obiect sau o întâmplare. Cu ajutorul coordonatelor geografice sau al altor puncte de referinţă, mediumul poate percepe lucruri necunoscute lui şi poate da informaţii despre natura lui interioară şi exterioară. Aceste calităţi paranormale dau posibilitatea mediumurilor perfecte să pătrundă în institute de cercetare politice şi militare secrete, în adăposturile pentru rachete, depozitele de muniţii şi arme atomice, în baze militare subterane şi puncte de supraveghere militară.

Această ilustraţie arată un document CIA declasificat în 1996 despre un loc pentru experimentele de vizualizare la distanţă a mediumurilor aflate în slujba guvernului. Amplasamentul din ilustraţie este fostul institut sovietic de cercetări militare de la Semipalatinsk.

Când a văzut poza unui submarin sovietic din clasa Delta, chipul lui, aflat în transă, a luat o expresie de frică.

Văzătorul la distanţă a explicat celor de faţă că a văzut şi altceva în afară, de submarinele aflate la ţărmul de la Nova Scoţia. Ulterior a trebuit să faşă un desen, al situaţiei percepute. Spre surpriza tuturor participanţilor la experiment, văzătorul la distanţă a desenat o farfurie zburătoare, ce plutea deasupra unui submarin.

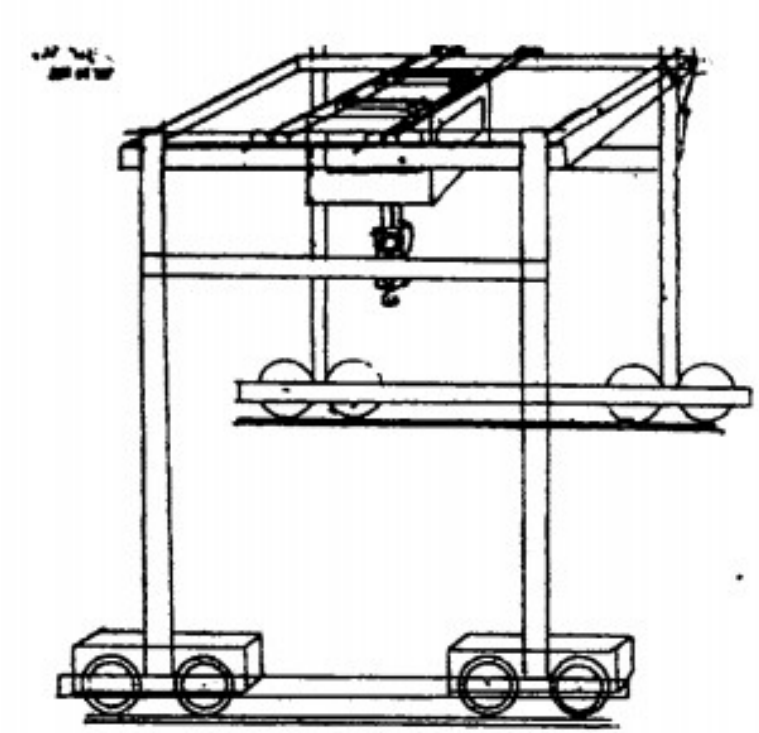

Fig. 31: *Această macara a fost desenată de un „văzător la distanţă", după cea perceput amplasamentul din Semipalatinsk din ilustraţia 30. Macaraua spionată pe căi paranormale corespunde foarte bine cu macaraua care se poate vedea în schiţă.*

Blum mai afirmă că colonelul DIA care a participat la experiment, Harold E. Philips (pseudonim) a format ulterior grupul de lucru în domeniul OZN-urilor, ce opera

în secret. A aflat că acest grup este alcătuit din colaboratori ai DIA, NSA ŞI CIA.

Howard Blum a publicat în 1990 cartea *Out there*, ce conţine cercetările lui.

Până în acest moment, pe baza credibilităţii lui Blum, s-a arătat că nu există autorităţi oficiale care să confirme experimentele cu percepţiile vizuale de la distanţă şi grupurile de lucru în domeniul OZN-urilor. În urma ordinului executiv semnat de preşedintele Bill Clinton la 17 aprilie 1995, intitulat „Informaţii neclasificate despre siguranţa naţională" se declasificau documentele CIA, ce indicau participarea la experimentele de vizualizare la distanţă de sub conducerea doctorului Hal Puthoff. Experimentele fuseseră efectuate între 1972 şi 1990 la Institutul de Cercetare Stanford (SRI) şi din 1990 până în 1995 la Corporaţia Internaţională de Aplicaţii Ştiinţifice (*Scientific Application International Corporation* – SAIC). Într-o ediţie specială a publicatei *Journal for Scientific Exploration* apărută în 1996 s-au discutat detaliat rezultatele declasificate ale conducătorilor proiectului. Întrucât CIA a clasificat încă cca. 80.000 de documente, bineînţeles nu se poate da nicio declaraţie definitivă despre valoarea acestor experimente paranormale sponsorizate de guvernul SUA.

Directorul SAIC, doctorul Edwin May, citează în raportul său un telepat ce lucrează pentru guvernul SUA.

„Ofiţerul special Joseph McMoneagle confirmă că cele mai înalte cercuri guvernamentale şi militare, precum Statul Major Interarme, DIA, NSA, CIA, Agenţia de Luptă împotriva Drogurilor (*Drug Enforcement Agency* DEA) şi serviciile secrete, au fost implicate în experimentele privind percepţiile vizuale de la distanţă".

Cercetătorul britanic Armen Victorian deţine documente ale *US Army Intelligence and Security Command* (ENSCOM), ce confirmă că şi aceste

departament militar efectuează experimente paranormale sub conducerea generalului maior Albert Stubblebine. Se pare că în 1982, prin proiectul *Landbrocker*, Stubblebine a spionat pentru INSCOM casa generalului panamez Manuel Noriega cu ajutorul „văzătorilor la distanţă" ai guvernului. Unul dintre foştii văzători la distanţă ai DIA, maiorul Edward Dames, a înfiinţat la începutul anilor '90 firma „Psi-Tech", ce executa misiunile de vedere la distanţă pentru persoane particulare şi servicii guvernamentale. General maior Albert Stubblebine, pe care tocmai l-am menţionat, este preşedintele consiliului director al „Psi-Tech".

Pe 10 decembrie 1995, telepatul Ingo Swan a fost intervievat de postul de radio Art Bell în legătură cu experimentele de la SRI. Ingo Swan a afirmat că el şi colegii lui au atins un randament de 65%. Swan crede că experimentatorii nu ar mai fi obţinut susţinere financiară de la guvern pentru un randament mult mai redus. Interesant este că Swan confirmă şi povestea cu OZN-ul ce plutea deasupra submarinului sovietic, ceea ce confirmă cercetările lui Blum.

Ingo Swan a susţinut că el a fost persoana care a depistat OZN-ul de deasupra submarinului. Aparent acest rezultat ai colonelului Philips a fost decisiv în înfiinţarea unui grup de lucru în domeniul OZN-urilor. Conform lui Blum, sarcina acestui grup de lucru constă în adunarea de date şi anchetarea separată a cazurilor, dar nu în operaţiuni secrete efectuate pe martori ai OZN-urilor.

Un informator din cadrul grupului de lucru DIA i-a spus lui Blum că în toamna anului 1988 agenţii FBI s-au întâlnit la Pentagon pentru a cere ajutorul grupului de lucru în clarificarea problemei cu documentele MJ-12. FBI trebuia să constate dacă documentele MJ-12 sunt un fals, sau dacă ele provin de la o autoritate guvernamentală. S-a dovedit că nici grupul de lucru al DIA nu ştia nimic despre

proveniența acestor documente. La ședință au fost luate în discuție toate sursele de falsificare posibile. Au fost avute în vedere serviciile secrete sovietice, chineze și chiar și cele bulgare. Unul dintre actualii oameni de știință ai DIA a avut în vedere o altă posibilitate. El crede următoarele:

„Grupul de lucru în legătură cu OZN-urile ar putea să fie doar un pretext. Formarea lui ar putea fi văzută drept o parte a unei conspirații Probabil că munca noastră constă în principal din abaterea atenției presei, grupărilor civile, chiar a FBI-ului și a altor servicii secrete de la adevărata istorie. Munca noastră constă în adunarea informațiilor și punerea de întrebări. Poate că există și alte grupuri cu împuternicirea necesară a nevoii de a cunoaște, care știu deja totul. Grupuri reale, asemănătoare lui MJ-12, care acționează din umbră și știu într-adevăr ce se întâmplă. Ei știu că OZN-urile chiar există, chiar s-au prăbușit și au fost puse în siguranță. Acest grup știe și făptui că noi ne întâlnim la Pentagon. Noi îi ajutăm să-și păstreze secretul – că există OZN-uri”.

După ce omul de știință al DIA și-a exprimat gândurile, colonelul Philips trebuie să fi reacționat violent, întrucât el însuși știa exact de existența acestui grup. În acest caz, colonelul Philips trebuie să fie un complice al acestei organizații.

Cercetătorul englez Armen Victorian susține că a aflat că misteriosul colonel Philips este de fapt doctorul John Alexander. Doctorul Alexander a fost timp de 30 de ani în Forțele Speciale ale SUA și este conducătorul programului pentru sistemul armat neletal de la laboratoarele Los Alamos din New Mexico precum și consilier NATO pentru același tip de arme. În timpul liber este interesat de fenomene paranormale și OZN-uri și are cele mai bune relații cu Pentagonul. Conform celor spuse de Victorian, doctorul Alexander ar fi avut numele de cod „Pinguin” și răspândea într-un grup cu denumirea de

„Pasărea” informaţii greşite din cadrul grupurilor pentru OZN-uri. Bineînţeles că doctorul Alexander ştie de acuzaţiile aduse de Armen Victorian. Interesant este că după ce a formulat acuzaţiile împotriva doctorului Alexander, Victorian a avut probleme cu autorităţile britanice şi cu persoane necunoscute. La 24 februarie 1995, un detectiv particular angajat de Victorian a găsit un microfon într-o priză din apartamentul său. Întrucât doctorul Alexander se află în relaţii bune cu conducătorul experimentului de vedere la distanţă, doctorul Hal Puthoff, este foarte posibil să fi fost prezent şi la întrunirea de la Casa Albă. Din documentele date publicităţii şi cercetările lui Howard Blum şi ale altor cercetători se pot trage următoarele concluzii sigure:

1. NSA, la scurt timp după ce s-au făcut cunoscute primele cazuri de răpiri, s-a ocupat de ele detaliat în schiţa raportului „Ipotezele în legătură cu OZN-urile şi întrebări de supravieţuire”, şi a amintit de siguranţa naţională relativ la aceste fenomene.

2. În anii ’70, CIA avea în rândurile ei experţi ufologi şi oameni de ştiinţă cu relaţii, care erau activi în organizaţiile civile de cercetare a OZN-urilor.

3. Încă din anii ’70, CIA, DIA, NSA şi alte organizaţii militare au folosit persoane cu calităţi paranormale pentru adunarea de date.

4. De-a lungul anilor ’70, US Army Medical Intelligence and Information Agency (MIIA) era împuternicit de către Ministerul Apărării al SUA să cerceteze fenomene paranormale de importanţă militară, ce intrau în cadrul activităţilor OZN.

5. Conform cercetărilor efectuate de Howard Blum, DIA a înfiinţat în cadrul Pentagonului un grup de lucru în legătură cu OZN-urile.

2. Noile documente Majestic-12

La sfârşitul anului 1992, ufologul Tim Cooper din California a primit trei documente Majestic-12 de la surse necunoscute. Aşadar, afacerea cu documentele MJ-12 nu pare a se fi terminat. La fel ca la documentele scoase la iveală în 1984, şi acestea rămân controversate, întrucât guvernul american nu le-a confirmat autenticitatea. Operaţiunea Majestic-12 este caracterizată drept o operaţiune militară extrem de secretă, care este subordonată preşedintelui SUA. Această grupare ar fi fost înfiinţată după punerea la adăpost a unui OZN din Roswell, New Mexico, la 24 septembrie 1947, de către preşedintele de atunci, Harry S. Truman, la sfaturile ministrului apărării James Forrestal şi a doctorului Vannevar Bush. Primul document nou pare a fi întocmit de directorul CIA, amiralul Roscoe Hillenkoetter, şi este un memorandum adresat preşedintelui. Este vorba de transmiterea informaţiilor referitoare la OZN-uri preşedintelui Truman. Hillenkoetter scrie că el a făcut să-i parvină lui Truman informaţiile despre OZN-urile deţinute. Câteva săptămâni mai târziu, Tim Cooper a mai primit două documente MJ-12, dintre care unul este datat 24 septembrie 1947 şi redactat de generalul George Marshall. Al treilea document este din 9 iulie 1947, este adresat generalului Twining şi sună astfel:

„Adresat general-locotenentului Twining: Veţi pleca la Centrul de Comandă al Proving Ground din White Sands şi veţi face o evaluare a obiectelor de zbor neidentificate păstrate acolo. O parte a misiunii dumneavoastră constă în observarea situaţiei militare, politice şi psihologice actuale. În cursul inspecţiei veţi lucra împreună cu militarii din regiune. La întocmirea evaluării este de dorit să vă distanţaţi de sentimentele individuale ale personalului, care nu au nicio legătură cu posibilele rezultate. Dacă prezentaţi rezultatele misiunii

dumneavoastră şi nu sunt documentate, expuneţi evaluarea despre natură, dimensiuni şi eventualele consecinţe, cât mai scurt cu putinţă. Când se va termina misiunea dumneavoastră în New Mexico, veţi face o scurtă excursie la institutul AEC Sandia, pentru a întocmi o evaluare despre situaţia de acolo – incluzând şi reacţia oamenilor din Los Alamos. Înainte de a zbura la White Sands, veţi vorbi cu generalul Eisenhower, pentru a clarifica, dacă doreşte, misiunea deasupra zonei Kirtland AAF. Pentru a vă îndeplini sarcina, veţi fi însoţit în călătorie de experţi, tehnicieni, oameni de ştiinţă şi asistenţi".

Stanton Friedman şi alţi ufologi au reuşit înainte de toate să controleze autenticitatea scrisorii adresate lui Twining şi a memorandumului Marshall.

Stanton Friedman a întreprins o călătorie la fundaţia Marshall şi la arhivele naţionale. În biblioteca Pentagonului, ufologii Don Berliner şi Larry Bryant au reuşit să dea de urma unei dispoziţii militare 380 – 5 din anul 1946, introdusă în memorandum. De asemenea, istoricul şi biograful generalului Marshall, doctorul Forrest Page, nu a găsit niciun indiciu despre vreo falsificare a memorandumului Marshall. George Eley, unul dintre colaboratorii apropiaţi ai lui Roosevelt şi Truman, nu a observat niciun indiciu clar că memorandumul adresat lui Twining ar fi un fals.

De-a lungul timpului, Tim Cooper a primit alte documente, ce conţineau schimburi de mesaje din cadrul *Top Secret MAJIC*. Aceste documente şi memorandumul adresat lui Truman par să fie falsuri, desigur. Astfel scrisoarea din 27 septembrie 1947, adresată generalului Marshall, nu se referă la OZN-uri, ci la atacul aerian japonez de la Pearl Harbor.

RESTRICTED
SOM 1-01
TO 12D1—3—11—1
MAJESTIC—12 GROUP SPECIAL OPERATIONS MANUAL
EXTRATERRESTRIAL
ENTITIES AND TECHNOLOGY,
RECOVERY AND DISPOSAL
TOP SECRET/MAJIC
EYES ONLY
WARNING! This is a TOP SECRET—MAJIC EYES ONLY document containing compartmentalized information essential to the national security of the United States. EYES ONLY ACCESS to the material herein is strictly limited to personnel possessing MAJIC—12 CLEARANCE LEVEL. Examination or use by unauthorized personnel is strictly forbidden and is punishable by federal law.
MAJESTIC—12 GROUP • APRIL 1954

Fig. 32: *Coperta manualului operaţional MJ-12 din anul 1954. Manualul a fost trimis prin poştă mai multor ufologi şi descrie procedurile de executare a lucrărilor de evacuare a unui OZN şi a entităţilor necunoscute din punct de vedere biologic. Ca şi documentele MJ-12, acest manual nu a fost confirmat oficial de guvernul american ca fiind*

autentic, iar mulţi ufologi l-au considerat fals.

Un proiect ultrasecret, cu numele de cod MAGIC, se ocupa cu decodarea transmisiilor militare ale japonezilor. Se pare că autorul necunoscut al acestor documente a amestecat documente adevărate cu unele false, pentru a produce confuzie printre cercetători.

În decembrie 1994, Don Berliner a primit de la Fondul de Cercetare a OZN-urilor (FUFOR) alte documente MJ-12, care sunt înregistrate pe o rolă de microfilm de 35 mm. Pe acest film se află Manualul de Operaţiuni Majestic-12 şi este datat aprilie 1954.

Raportul dă instrucţiuni detaliate cu privire la unităţile militare speciale de decizii pentru siguranţă, transport, ambalare şi depozitare a formelor de viaţă extraterestre şi a farfuriilor zburătoare adăpostite de armată. Manualul cuprinde şase capitole, patru anexe, un text de 30 de pagini şi o parte cu fotografii. În primul" capitol al acestui manual, la punctul patru se află următoarele:

„4. Istoricul grupării: Operaţiunea Majestic-12 a fost înfiinţată la 24 septembrie 1947 printr-un ordin executiv, clasificat special periodic, la recomandarea ministrului apărării, James Forrestal, şi a doctorului Vannevar Bush. Acţiunile sunt efectuate de un grup de cercetare şi dezvoltare al serviciului de informaţii ultrasecret, sub comanda directă a preşedintelui american. Scopurile grupării MJ-12 sunt următoarele:

a) depozitarea tuturor materialelor bizare sau extraterestre, ce sunt relevante pentru studiul ştiinţific.

b) adăpostirea, în vederea studiului ştiinţific, a fiinţelor sau formelor de viaţă de provenienţă extraterestră, care sunt disponibile prin modul lor de acţionare sau prin acţiunile militare.

c) înfiinţarea şi antrenarea de trupe speciale de

intervenţie pentru a putea efectua operaţiunile menţionate anterior.

d) construirea şi administrarea de institute speciale de cercetare asigurate în interiorul Statelor Unite. Acolo, unităţile speciale vor aduce pentru studii şi analize ştiinţifice toate materialele şi fiinţele de origine extraterestră.

e) înfiinţarea şi administrarea de amenajări ascunse, ce sunt făcute de comun acord cu CIA, pentru a intra în posesia de tehnologii şi fiinţe extraterestre, în interiorul Statelor Unite sau a altor state, care se află în posesia de fiinţe ciudate.

f) păstrarea în secret absolut a dispoziţiilor precizate mai sus".

La punctul 5 al acestui capitol se fac referiri la faptul că există indicii că aceste obiecte ar reprezenta un pericol pentru siguranţa naţională a SUA. însă se accentuează mai departe că este neclar motivul acestor vizitatori. Mai mult, aceste fiinţe nu par să ia nicio măsură pentru a stabili un contact sau să dorească să-şi recupereze vehiculele prăbuşite. Toate celelalte capitole dau descrieri exacte despre mânuirea şi aspectul materialelor şi fiinţelor procurate până în prezent. Cu toate că provenienţa acestui manual MJ-12, precum şi a celorlalte documente MJ-12 rămâne neclară, există alte indicii despre trupe militare de intervenţie, ce acţionează în secret în problema OZN-urilor. Aceasta ar însemna cel puţin că punctele c, d, e şi f descrise în manualul MJ-12 se bazează pe ceva adevărat. În următorul subcapitol se arată clar că există tot mai multe indicii că, cel puţin în America de Nord, unităţile militare manifestă interes pentru persoanele aparent răpite de extratereştri.

3. Hărţuire de persoane în capitolul anterior s-a demonstrat detaliat că apariţia misterioasă a elicopterului negru nemarcat deasupra unor regiuni întinse din SUA şi

mai ales în legătură cu mutilările de animale nu este o fantasmagorie. Întrucât acest elicopter apărea corelat şi cu apariţiile OZN-urilor, se pune întrebarea ce îl leagă de fenomenul OZN. Ufologul Raymond E. Fowler a fost unul dintre primii care a aflat că acest elicopter misterios supraveghea presupusele persoane răpite de extratereştri.

Înainte de 1980 nu păreau să se intereseze încă de aceste întâmplări. Raymond E. Fowler a fost amestecat în acest mister în timpul anchetării cazului de răpire al lui Betty Andreasson. Din ianuarie 1967, Betty Andreasson a avut tot mereu trăiri cu răpiri OZN. Cazul ei a fost controlat în amănunţime cu ajutorul hipnotizatorilor profesionişti şi al medicilor. De-a lungul a 12 luni, Betty a fost controlată detaliat să nu aibă boli psihologice, a trecut de două detectoare de minciuni şi a avut paisprezece şedinţe de hipnoză regresivă. Sub hipnoză, a descris detaliat mai multe experienţe cu răpiri OZN. Betty a raportat sub hipnoză cum a fost răpită de cinci umanoizi gri, chei, de statură mică, dintre care unul era ceva mai mare, după care a fost dusă într-un OZN.

Tot sub hipnoză, Betty a mai descris că aceste fiinţe au făcut asupra ei cele mai diverse cercetări. După patru ore de *missing time*, a fost readusă la ea acasă. Studiul detaliat asupra cazului ei a format un raport de 528 de pagini. În timpul cercetărilor asupra experienţelor de răpire, nu s-a observat nicio hărţuire prin intermediul elicopterului, întrucât experienţele lui Betty Andreasson au încetat, cercetările în cazul ei au fost reluate.

La începutul anilor ’80, Betty trăia într-o regiune mai puţin locuită, în Ashburn, Massachusetts. Într-o zi, când Betty lucra în grădină, a apărut brusc un elicopter mare, negru şi a plutit scurt timp deasupra ei. Echipa de cercetare nu a dat prima dată nicio atenţie acestei acţiuni singulare. După cum urma să arate viitorul, nu s-a rămas la această singularitate. La puţin timp după acest incident,

Betty şi soţul ei, Bob Luca, s-au mutat în Connecticut. După ce s-au mutat în noua casă, au apărut, în vecinătate şi deasupra casei lor, elicoptere negre, nemarcate ce staţionau la mică înălţime. Pe lângă aceasta, amândoi percepeau evenimente ciudate în apartament. S-a ajuns la defecţiuni curente ale aparatelor electrice şi electronice, şi au început să audă în cap voci străine. Elicopterele încălcau regulile de zbor, deoarece zburau mai jos de 150 m, deasupra unei regiuni locuite. Cercetările au dezvăluit că niciun avion de antrenament militar nu a fost deasupra zonei respective. Vecinii au declarat echipei de cercetare că, înainte de mutarea familiei Luca, era totul liniştit şi că niciodată nu au apărut elicoptere în zonă.

După ce Bob a făcut mai multe fotografii ale elicopterului-fantomă, a anunţat FAA, Asociaţia Proprietarilor de Avioane şi a Piloţilor, precum şi unele baze militare.

Toate autorităţile au dezminţit că ar fi avut în perioada respectivă elicoptere în aer deasupra acestei regiuni. Un purtător de cuvânt al FAA afirma că aceste incidente îi amintesc de o acţiune CIA. CIA, la fel ca şi celelalte autorităţi, a dezminţit că ar avea în acel moment elicoptere în aer. Lui Betty şi Bob li s-a făcut frică şi s-au mutat din nou.

Elicopterele au apărut iarăşi deasupra noului apartament. Altă dată, Bob Luca a fost urmărit de un elicopter, dintr-o parcare în Rhode Island, pe o distanţă de cinci mile. Când Bob a coborât pentru a face nişte poze, elicopterul s-a înălţat şi a dispărut. Altă dată, Bob a reuşit să fotografieze un elicopter negru nemarcat, ce zbura în jurul lui Betty.

Pe baza acestor poze s-a putut constata că elicopterul arăta asemănător unui Huey UH-1H modificat. Fireşte, în loc de ferestre se observă o modificare în formă de ochi de peşte. Firma Bell, care construieşte aceste elicoptere,

crede că ar putea fi o modificare militară. Bob Luca a demarat o anchetă pentru a da de urma aeroportului de unde provine acest elicopter. El a văzut câteva elicoptere negre în spatele unei zone închise a Aeroportului International Bradley din Windsor Locks, în Connecticut. Odată, Bob a văzut chiar unul dintre elicoptere aterizând. Când a sunat la administraţia aeroportului pentru a se interesa de provenienţa elicopterului, i s-a spus că niciun elicopter negru nemarcat nu a aterizat, respectiv nu a fost băgat în hangar. În consecinţă, Betty şi Bob s-au dus la aeroport şi au fotografiat câteva dintre elicopterele din spatele zonei militare interzise. Până astăzi nu s-a găsit nicio autoritate care să poată identifica elicopterele care îi chinuie pe Betty şi Bob. Identificarea este imposibilă fără marcaje şi fără semne ale autorităţii căreia îi aparţine.

De un caz de răpire OZN la fel de complex şi-a dat seama familia Jordan, la 30 iunie 1983. Cunoscutul cercetător al răpirilor, Budd Hopkins, a analizat amănunţit cu ajutorul unor medici hipnotizatori şi a altor oameni de specialitate, evenimentele prin care au trecut Debbie Jordan şi Kathy Mitchell de-a lungul a trei generaţii. Kathy Mitchell încă îşi mai aduce aminte exact de bucata de pământ arsă aflată în curtea din spatele casei ei, din Indianapolis. În acea seară, mama şi sora ei erau singure acasă, când s-a aprins lumina la anexa cu pompele pentru piscină. Confdrm descrierilor lor, au văzut o sursă de lumină blândă, strălucitoare, de mărimea unei mingi de baschet, întrucât Debbie se afla la un vecin, mama a sunat acolo şi i-a povestit extraordinarele întâmplări. Debbie s-a dus imediat acasă, s-a înarmat şi a controlat terenul. Însă nu a găsit nicio urmă care să indice hoţi.

La puţin timp, membrii familiei au descoperit bucata de pământ arsă. Câinele familiei a zăbovit mai mult în apropierea zonei respective şi i-a căzut părul ulterior. Investigaţiile cu contorul Geiger au arătat o radioactivitate

mărită la locul ars. Chiar şi şapte luni mai târziu, zăpada se topea mai întâi pe porţiunea respectivă. Pământul nu reţinea umiditatea în locul ars şi uscat. Ca urmare a unei analize chimice, o probă necontaminată din acelaşi loc trebuia să fi fost expusă şase ore la o temperatură de 426 grade Celsius.

După această întâmplare inexplicabilă, Debbie a început să aibă coşmaruri permanente şi stări traumatice. Cercetările conduse de Budd Hopkins au deschis posibilitatea unei experienţe complex de răpire OZN. Debbie Jordan a descris cum cineva i-a introdus un implant în ureche, lângă garaj. Debbie nu a putut să-i descrie exact pe cei ce o torturau, întrucât era înconjurată de o lumină difuză. Alte hipnoze regresive au scos la iveală obişnuitele istorisiri cu răpiri.

S-a dovedit că Debbie Jordan şi membrii familiei ei au fost de mai multe ori vizitaţi de fiinţele mici, gri, cu cap mare şi fără păr. Sub hipnoză descriau că în timpul răpirilor OZN li se luau probe de ţesuturi şi ovule. Celelalte experimente efectuate pe ei au fost incluse în ipotezele formulate între timp de cercetătorii fenomenului răpirilor descrise pe larg în *UFO-Geheimhaltung* şi *UFO-Nahbegegnungen*.

Puţin după ce ambele surori au început să comunice cu Budd Hopkins, s-au petrecut întâmplări chiar mai ciudate. Aparatele electrice şi electronice, care în rest funcţionau ireproşabil, au început să o ia razna, iar uneori respectivii auzeau voci în cap. După 30 iunie 1983 au apărut brusc deasupra terenurilor lor elicoptere negre nemarcate. Ulterior, survolările elicopterelor, au început să se înmulţească. Ca şi la Betty Andreasson, acestea încălcau normele de securitate ale traficului aerian. Odată, un elicopter a urmărit-o pe Kathy pe stradă. Întrucât aceste elicoptere aveau ferestre negre prin care nu se putea vedea, a fost imposibil să-i identifice pe ocupanţi,

într-o seară, un elicopter a zburat în jurul casei lui Debbie Jordan mai mult de o oră şi lumina cu farurile stroboscopice pe fereastră, în interiorul casei. Odată, zgomotul a fost aşa de tare, încât o fereastră din dormitor s-a spart. Aceste incidente au fost confirmate şi de vecini.

Chiar şi copiii lui Debbie Jordan au fost intimidaţi de ocupanţii elicopterului negru nemarcat. Elicopterul zbura aşa de jos deasupra copiilor care se jucau încât feţele le-au fost acoperite de praf. După aceea elicopterul a aterizat şi un bărbat blond, îmbrăcat într-o salopetă verde închis, i-a întrebat de la distanţă dacă nu vor să zboare un tur cu ei. În consecinţă copiii au fugit acasă foarte speriaţi. Odată, Debbie a urmărit un elicopter până la Fort Harrison. Întrucât acolo este o bază militară, nu a putut urmări aterizarea decât de la distanţă. Altă dată Debbie a observat pânã-n terenul şcolii la care lucrează, un elicopter negru nemarcat, care era înconjurat de bărbaţi îmbrăcaţi în costume de luptă. Cercetările cu privire la proveniența acestor elicoptere s-au încheiat la fel de nemulţumitor ca la Betty Andreasson şi Bob Luca.

Folcloristul dr. Thomas Bullard a asemănat 270 de cazuri cu răpiri OZN din perioada 1868 – 1984 pe baza asemănărilor şi deosebirilor dintre ele. Datele studiului detaliat al doctorului Bullard provin de la rapoarte de presă mai puţin credibile până la cazuri de răpiri foarte bine cercetate. Punctul central al cazurilor cercetate de el este sfârşitul anilor ’70 şi începutul anilor ’80. Din cele 270 de cazuri de răpiri incluse în studiul său, 132 s-au petrecut în SUA, 51 în Europa, 66 în America de Sud, 15 în Australia, opt în Canada şi ultimele nouă în alte ţări. Întrucât victimele aveau mai multe experienţe de răpire, suma cazurilor este mai mare decât numărul persoanelor incluse în cercetări.

Interesant este că doctorul Bullard a găsit numai patru cazuri de răpiri, în care victimele au fost hărţuite sau

supravegheate de elicoptere negre, nemarcate. Printre aceste cazuri se află şi cel descris anterior, al lui Betty Andreasson. Interesant este şi faptul că toate incidentele cu elicoptere s-au petrecut în SUA şi Canada.

În ultimul este vorba de britanicul Gerry Armstrong şi familia lui. Cazul lui Armstrong a fost cercetat în amănunţime cu ajutorul medicilor hipnotizatori. Din iulie 1953, el şi familia lui au avut în Anglia experienţe tipice de răpiri OZN. La mijlocul anilor ’70, familia Armstrong s-a mutat în Canada. Acolo, familia a avut alte experienţe OZN. Prin 1974 au apărut elicopterele negre, nemarcate, deasupra terenurilor lor.

Şi Betty Hill a fost hărţuită de aceste elicoptere-fantomă la începutul anilor ’70.

După cum se pare, la mijlocul anilor ’80 s-a intensificat acţiunea elicopterelor în legătură cu victimele răpirilor OZN, întrucât actualmente aproape fiecare cercetător are printre datele sale câteva cazuri.

Proiectul „Transcrierea răpirilor” al organizaţiei MUFON, sub conducerea lui Dan Wright compară 142 de cazuri de răpiri OZN de la 15 cercetători ai răpirilor OZN referitor la cele mai diverse caracteristici. Printre aceste cazuri se află şi zece victime, care au fost hărţuite de misterioasele elicoptere nemarcate. Aceste şapte procente sunt în concordanţă cu datele altor cercetători. De exemplu, doctorul Richard Boylan a cercetat 175 de răpiri OZN. Dintre aceste persoane, cinci au fost hărţuite de elicoptere.

Doctorul Leo Sprinkle a înregistrat din 500 cazuri de răpiri, 15 cu acţiuni ale elicopterelor; Raymond Fowler, din 15 cazuri cercetate personal, a găsit două iar Richard Hall, din 100 de cazuri, trei. Dacă s-ar privi doar datele mai recente ale numeroaselor cazuri, procentajul este firește mai mare, întrucât elicopterele apar în anii ’90 şi mai mult în legătură cu răpirile OZN.

La scurt timp după ce cunoscuta victimă a răpirilor OZN, Whitley Strieber, şi-a publicat cartea *Communion*, a intrat în contact cu Ed Conroy.

Ed Conroy a fost ziarist la *San Antonio Express* şi a manifestat interes pentru cultul şi victimele controlului gândirii. Ed a demarat cercetările despre Whitley Strieber şi a publicat în 1989 *Report on Communion*. Pentru documentaţia cărţii s-a întâlnit cu Strieber, cu familia acestuia, precum şi cu cunoscuţii. La puţin timp după ce Conroy l-a vizitat pe Strieber în 1989, acesta a fost bântuit de un elicopter negru, nemarcat. Într-o seară, acesta plana în faţa ferestrelor locuinţei sale. Elicopterul încălca toate dispoziţiile de siguranţă, întrucât zbura la mică distanţă printre mai multe blocuri, într-o zonă dens locuită. Ulterior Conroy l-a sunat pe Strieber, să-i anunţe întâmplarea. În acelaşi timp, un alt elicopter se aflase şi deasupra casei lui Strieber.

Zgomotul a fost atât de insuportabil, încât Strieber a trebuit să întrerupă convorbirea telefonică cu Conroy. După aceea a ieşit pe terasa casei şi a văzut cum elicopterul zbura la mică distanţă de copaci, până a ieşit din raza vizuală.

În noaptea următoare, Strieber a fost trezit de piuituri, asemănătoare ceasului deşteptător. Când a vrut să se uite în dreapta sa, a început să audă în cap o voce, care îi indica să se uite pe fereastră. Vocea suna ca a unui soldat tânăr, care vorbea la radio.

Când s-a uitat pe fereastră, a văzut pe fundalul norilor un elicopter planând. După aceea a vorbit o voce de femeie: „Priveşte spre noi, îţi vom lumina fruntea”. După aceea elicopterul a efectuat manevre de zbor ciudate. Înainte ca elicopterul să dispară, Strieber a mai auzit încă voci în cap, care se auzeau ca şi când cineva citea foarte repede nişte cuvinte de pe o listă. Simultan, în faţa ochilor i-au apărut imaginile unei peşteri. Imaginile şi vocile i-au

dispărut din cap, după ce a dispărut elicopterul.

Restul nopţii s-a scurs liniştit. Acest incident este interesant, deoarece este posibil ca vocile şi imaginile să fi fost transmise în capul lui Streiber de către ocupanţii elicopterului, prin intermediul metodelor de controlare a gândirii. După cum s-a arătat şi în primul capitol, această tehnologie a fost dezvoltată de doctorul Joseph Sharp şi Allen Frey. Ambii oameni de ştiinţă au experimentat cu undele electromagnetice, să poată transmite cuvintele vorbite prin microunde, direct în audio-cortexul unui om.

Cum am arătat în capitolul I, aceste experimente se întorc în timp până în anii ’60.

Aşa-numitul *Efect Frey* este denumit şi auzul prin microunde.

Microundele pot fi privite drept cauzele pentru deranjamentele aparatelor electrice şi electronice. Conform ziarului *Los Angeles Times*, un martor al anchetării unei afaceri de spălare a banilor firmei sale, ce lucra pentru Pentagon, a fost hărţuit prin intermediul armelor electromagnetice. Rex Niles şi sora lui susţin că deasupra casei lor zboară elicoptere în mod regulat. Un inginer adus în ajutor a constatat că terenul lui Niles fusese iradiat cu microunde, de o intensitate de 250 Watt. O fostă prietenă de studii a lui Niles susţine că a fost deranjat computerul ei, în momentul în care Niles s-a apropiat de el. Acest caz nu are nimic de-a face cu fenomenul OZN, dar prezintă efecte asemănătoare.

La conferinţa despre răpirile OZN, care s-a ţinut în 1992 la Institutul de Tehnologie din Massachusetts (MIT), două dintre victimele răpirilor OZN prezente au fost hărţuite de elicoptere negre, nemarcate, ce zburau la joasă înălţime. În cartea *Taken*, doctorul Karla Turner cercetează nouă răpiri OZN petrecute mai demult, dintre care patru prezentau survolări de elicoptere. Toate nouă raportau despre deranjări ale aparatelor electrice şi

electronice, şi opt dintre victime au auzit voci. La 29 mai 1993, Lisa (pseudonim) şi fiul ei au văzut în jurul orei 15: 30 un elicopter de culoare închisă zburând deasupra casei lor. De atunci survolările elicopterului s-au intensificat, fiind însoţite de un zgomot ca un fel de zumzăit. Uneori elicopterele zburau noaptea pe deasupra terenurilor Lisei, furându-i acesteia somnul. Experienţe asemănătoare raportează şi alţi doi răpiţi prezentaţi de doctorul Turner.

La scurt timp după ce Jane (pseudonim) din Texas a avut întâlniri la mică distanţă cu OZN-uri, au început şi aparatele electrice şi electronice să funcţioneze necorespunzător. Telefonul şi robotul se comportau de asemenea foarte ciudat. Foarte des se auzeau pe fir clicuri şi zgomote. Mai mult, a fost deranjată de zbârnâituri şi piuituri. Totuşi, nu a fost de ajuns. Curând au apărut misterioasele elicoptere negre şi i-au făcut viaţa un iad.

O altă femeie care nu a fost înfricoşată doar de activităţile OZN, este Angie (pseudonim). Puţin timp după ce a remarcat că trecuse prin experienţa răpirii OZN, au aterizat pe pământul ei două elicoptere negre, având scris pe ele „Air Force”.

Când Angie a vrut să se uite la dreapta, au decolat. La 23 martie 1993 a numărat 19 elicoptere zburând deasupra fermei ei. Şi Angie raportează deranjamente ale aparatelor electrice şi electronice.

Exemplele prezentate anterior nu reprezintă decât” o parte a cazurilor de răpire OZN devenite cunoscute între timp, acestea dovedind legături cu elicopterele negre nemarcate. În studiul său despre răpiri, doctorul Thomas Bullard aseamănă apariţia mişteriosului elicopter cu vehiculele fenomenului „Bărbaţii în Negru” (*Men in Black* – MIB). „Bărbaţii în Negru” sunt nişte personaje cu un comportament ciudat în timpul zilei, care, după observarea OZN-urilor, le apar martorilor şi încearcă să-i intimideze. Cei mai mulţi martori confirmă că aceşti vizitatori

îmbrăcaţi în negru ştiu totul despre ei şi nu lasă impresia că ar avea o origine terestră.

Conform studiului doctorului Bullard, rapoartele despre bărbaţii în negru provin deja din anii ’50. Rareori apar în trio, au pielea palidă, poartă haine demodate, păr aranjat artificial, au o voce mecanică şi se mişcă precum un robot. Deseori martorii descriu că merg cu Cadillac-uri negre. În general MIB sunt descrişi ca atoateştiutori şi periculoşi. Unele din cazurile prezentate anterior au avut şi experienţe MIB ca urmare a apariţiilor OZN-urilor. Din cele 270 cazuri de răpiri OZN cercetate, doctorul Bullard a găsit 16, în care apar bărbaţii în negru. Dintre aceste cazuri, zece provin din SUA, şi câte trei din Canada şi Anglia. Spre deosebire de apariţiile elicopterului-fantomă, MIB apar de 40 de ani şi nu numai în America de Nord.

Unele întâlniri cu MIB pot fi puse pe seama unor agenţi FBI sau a altor funcţionari guvernamentali, care interoghează martorii OZN-urilor. Însă cea mai mare parte a vizitelor MIB rămâne neelucidată şi pare să indice componente paranormale. În stadiul actual al ştiinţei nu s-a stabilit exact dacă apariţiile elicopterelor negre se aseamănă cu vehiculele bărbaţilor în negru. Activitatea elicopterelor, de care ne-am ocupat în capitolul anterior şi cel prezent, nu are nimic de-a face cu fenomenul MIB. Dacă se face un rezumat, se pot sintetiza următoarele idei:

1. Elicopterele negre şi-au făcut apariţia la începutul anilor ’70 şi au început să se intereseze de mutilările animalelor.

2. În acest timp nu manifestă aproape deloc interes faţă de persoanele presupuse a fi fost răpite de extratereştri.

3. La începutul anilor ’80 au început să-şi arate interesul pentru o parte a presupuselor persoane răpite de extratereştri.

4. Acest interes s-a intensificat până la stadiul actual.

În medie, fiecare cercetător al răpirilor OZN din America de Nord are trei procente din cazuri în datele lui. La cercetătorii care anchetează cazurile recente, procentajul este mai mare „întrucât elicopterele au apărut mai des în anii ’90.

5. Cu toate că aceste elicoptere, înainte de toate, erau active în timpul anilor ’70 în Anglia, ele par să prezinte un interes puternic pentru mutilările de animale şi răpirile OZN doar în America de Nord.

Acum se pune întrebarea ce vor ocupanţii elicopterelor prin hărţuirea, respectiv supravegherea persoanelor care au avut o întâlnire apropiată cu OZN-uri.

Oare o autoritate, care operează în secret, testează sub pretextul fenomenului OZN, care este real, arme noi pe persoane neştiutoare, sau se află mai mult în spatele pătrunderii în sfera intimă a multor persoane? După cum vrem să arătăm în subcapitolul următor, ocupanţii elicopterelor sau trupele militare de intervenţie nu par să se mulţumească cu survolarea şi supravegherea presupuselor victime ale răpirilor OZN. De zece ani, tot mai multe victime OZN raportează că nu au fost răpite doar de extratereştri, ci ulterior au fost luate şi de persoane în uniforme militare, interogate şi examinate cu ajutorul metodelor de controlare a gândirii.

4. Persoane răpite din unităţile militare

Cu cât durează mai mult cercetarea fenomenului OZN, cu atât pare să devină mai complex. O situaţie asemănătoare se conturează în cazul răpirilor OZN. În ultimii zece ani au ieşit la iveală tot mai multe cazuri de răpiri OZN, care indică faptul că cel puţin SUA are trupe militare de intervenţie, ai căror soldaţi nu se dau în lături de la răpirea victimelor OZN-urilor. Acestea au arătat că

grupul de lucru în legătură cu OZN-urile de sub patronajul DIA este numai o picătură de apă în mare. Aceste trupe de intervenţie pentru OZN-uri trebuie să acţioneze sub protecţia siguranţei naţionale şi în cadrul unui program negru, pentru a-şi putea desfăşura nederanjate activităţile ilegale. Studiul prezentat aici este prima încercare de abordare obiectivă a acestei teme dificile. Pentru a putea prezenta problematica din punct de vedere statistic, am făcut o anchetă generală prin cele mai diverse organizaţii de cercetare a OZN-urilor. Deseori par să existe legături între survolările misterioase ale elicopterelor şi presupusele răpiri militare de persoane cu experienţa răpirilor OZN. Unii cercetători OZN nu vorbesc cu plăcere despre aceste cazuri şi vor să explice aceste aspecte neobişnuite. Unul dintre cei mai cunoscuţi cercetători ai răpirilor OZN, profesorul Jacobs, ne-a mărturisit că are printre dosarele sale şi astfel de cazuri, dar nu crede că o unitate militară răpeşte din nou victimele răpirilor OZN, pentru a le interoga prin intermediul metodelor de controlare a gândirii, respectiv să ia şteargă din minte cele trăite, cu ajutorul metodelor de spălare a creierului. Adesea încercările de explicare ale scepticilor sunt mai fantastice decât cele susţinute de cei răpiţi. Dacă într-adevăr o unitate militară răpeşte din nou persoanele cu experienţa răpirilor OZN, pentru a face teste pe ei sau pentru a obţine informaţii, atunci se ridică. O nouă serie de întrebări, dar se şi răspunde la unele.

Persoanele, despre care se raportează în continuare, suferă de sindromul de stres post-traumatic (*Post-Traumatic Stres Syndrome* – PTSS). Un studiu pe soldaţii care au fost pe front în războiul din Golf a dezvăluit că după câţiva ani de la reîntoarcerea din război, revin amintiri traumatice. Un studiu publicat în ediţia din august a revistei *American Journal of Psychiatry* combate teoria PTSS conform căreia, după apariţia stărilor traumatice,

sunt declanşate sentimentele de frică şi depresiile. Studiul făcut pe veteranii războiului din Golf arată că mai întâi apar stările de frică şi după aceea sunt provocate şi amintirile neplăcute. PTSS este împărţit în trei categorii principale:

1. Reacţii foarte nervoase care se finalizează cu tulburări ale somnului.

2. Rememorări ce revin şi trezesc amintiri supărătoare.

3. Stări prin care trăirile sunt negate.

La modelul cognitiv tradiţional se consideră că amintirile întâmplărilor îngrozitoare dau reacţii foarte nervoase. Fără amintiri, la câteva luni de la trauma trăită, veteranii războiului din Golf au început să sufere de nervozitate excesivă. Doctorul Andy Morgan, de la Centrul Medical al Veteranilor „West House" din Connecticut, este de părere că nu amintirile declanşează PTSS, ci că acesta provine de la creier. Cu alte cuvinte, aceasta înseamnă că partea raţională a creierului nu ia parte în PTSS, şi că trăirile din subconştient ies cu timpul la suprafaţă. Această nouă interpretare transpune realitatea răpirilor OZN în domeniul posibilului, întrucât trăirile traumatice sunt adânc ancorate în subconştient şi cu timpul revin la nivelul conştientului victimei, sub forma de imagini, fără vreun declanşator. Casey (pseudonim) Turner a avut în mai 1988 astfel de imagini, prin care îşi amintea că a fost răpit de extratereştri în copilărie. Sub hipnoză regresivă a retrăit întâlnirea apropiată cu OZN-ul, ce a avut loc în 1940.

Şi-a amintit că a fost dus împreună cu tatăl său, de către nişte extratereştri mici, din maşină într-un obiect de zbor luminat cu portocaliu, aterizat lângă stradă. Pentru el această experienţă a fost foarte traumatizantă şi a închis-o pentru mulţi ani în subconştient.

Cea mai puternică impresie i-au lăsat-o ochii mari, întunecaţi ai fiinţelor.

Şi-a amintit de o examinare fizică la bordul obiectului de zbor necunoscut. Această trăire a fost declanşatorul pentru a dezvălui şi alte experienţe ale răpirilor OZN din subconştient. Casey are în spate

O carieră militară şi a lucrat ca lingvist la serviciul militar de informaţii. După serviciul militar a terminat un colegiu de informatică. La scurt timp după ce a început să-şi analizeze experienţele răpirilor OZN, soţia sa, Karla, a început să audă în casă zgomote ciudate. Odată i s-a părut că îi vorbea o voce dintr-un colţ al dormitorului. Vocea suna de parcă ar fi provenit de la un grup întreg de persoane. Altă dată, amândoi au fost urmăriţi de o maşină albă când se întorceau la hotel de la terapia prin hipnoză a Barbarei Bartholic din Oklahoma. Conducătorul maşinii albe trebuie că i-a urmărit întreaga zi căci îl văzuseră şi înainte, în parcarea hotelului.

În seara următoare, Casey, avea a doua hipnoză efectuată de Barbara Bartholic, pentru a cerceta un incident petrecut în 1960, în Kansas. Casey şi-a amintit doar că avea dureri la nas. Sub hipnoză a descris cum a aterizat un OZN pe câmpul unde el şi alţi copii se jucau.

Casey: „Era într-adevăr acolo, Barbara. Îmi readuc aminte că-mi era groaznic de frică să mă îndrept într-acolo… încercam să-mi dau seama de ce mă doare nasul aşa de rău. Îmi amintesc cum îi povesteam mamei mele că mă gândeam că am nasul spart.

N-aveam nicio rană, totuşi mă durea foarte tare. Era o durere internă. Nu ar fi trebuit să mă doară. Îl simţeam mărit. Mi-aduc aminte că eu şi Bill ne-am dus la un control. Se simţea ca şi cum partea superioară a osului nazal se umflase. Simţeam ca şi cum m-aş fi lovit. Dar nu aveam nicio rană”.

Alte cercetări au scos la lumină că Bill şi Casey au fost duşi în OZN de trei fiinţe mici. În OZN, Casey se află pe o masă. După ce şi-a înfrânt trauma, el descrie cum

fiinţele îi introduc în nas un instrument ascuţit. Sub hipnoză, Casey a trecut din nou prin durerile provocate de instrumentul care a străpuns o membrană şi i-a înţepat creierul. Această procedură este descrisă de mai multe persoane, care au avut experienţa răpirii OZN. Cercetătorii presupun că celui răpit i s-a introdus un implant în nas.

Aşa cum v-am prezentat în capitolul II, astfel de proceduri sunt absolut normale în neurochirurgie. O altă hipnoză regresivă a scos la iveală faptul că o răpire OZN a avut şi o componentă sexuală.

După ce amândoi s-au întors din Oklahoma, s-au întâmplat din nou evenimente ciudate în locuinţă. Ambii auzeau voci în cap şi unele aparate electrice şi electronice funcţionau aiurea. Într-o dimineaţă, Karla a găsit mici cicatrici nepigmentate în zona burţii şi două înţepături proaspete de ac pe încheietura mâinii stângi. Aceste întâmplări sinistre au fost însoţite de acţiuni ciudate ale elicopterului, înainte de 1988 nu s-a observat niciun elicopter. După aceea nu a mai existat nicio zi fără ca elicopterul să nu zboare deasupra terenului lor. Ca şi în celelalte cazuri, cercetările nu au dat rezultate mulţumitoare.

În noiembrie 1988, Casey a trecut printr-o retrăire foarte reală. S-a văzut pe sine cum stătea în curtea casei sale şi observa un nor mare, negru. A auzit un zgomot, care era produs de un elicopter. După aceea a văzut un camion căzând de pe nor. Ceva mai târziu s-a văzut într-un tunel, ce se termina cu încăperi subterane. Restul frânturilor de amintiri au fost difuze şi ciudate. Crede că se găsea cu un prieten într-o încăpere asemănătoare unui salon. Este absolut posibil ca numeroasele survolări ale elicopterului să fi eliberat din subconştient aceste amintiri date la o parte.

În 1991 Casey a început să acceseze, prin intermediul hipnozei regresive, golurile ciudate din

memorie. Subconştientul i s-a deschis complet şi a dat la iveală o experienţă şocantă. Prin hipnoza regresivă, terapeuta şi Karla Turner au aflat că Casey a fost dus cu un elicopter sau un camion într-o regiune mlăştinoasă. Procedeul exact al transportării nu a mai putut fi realizat. După aceea, Casey şi-a amintit că a fost dus printr-un tunel, ce cobora uşor, într-un complex subteran. Puţin după aceea i s-a părut că se află într-un lift care coboară rapid într-un puţ. În interiorul acestei amenajări subterane a văzut construcţii în formă de clădiri, care erau construite pe marginea tunelului sau a încăperii. Existau diverse instalaţii de iluminat. După aceea, Casey a păşit prin mai multe uşi şi un coridor. A zis că era escortat de mai multe persoane îmbrăcate în salopete. Încăperea părea a fi aerisită cu instalaţie de aer condiţionat. A fost dus într-o sală de aşteptare, asemănătoare unui *saloon*. În această cameră a văzut două persoane în civil, lângă fiul său. Lui Casey i s-a părut că persoanele ar fi fost sub influenţa drogurilor sau ar fi primit calmante puternice. Pe fundal se auzea muzica încet. În scurt timp Casey a devenit agitat şi a început să vorbească despre un ofiţer al armatei. Era clar că nu dorea să coopereze cu el. Un fragment extras din înregistrarea hipnozei sună astfel:

„Barbara (B): Cine este omul care nu este mulţumit de tine?

Casey (C): Recunosc o uniformă militară… o uniformă militară verde. Are păr tuns scurt, grizonant şi poartă pantofi ce nu fac niciun zgomot.

B: Câţi militari sunt în apropierea ta?

C: O santinelă şi un ofiţer.

B: Ce face santinela?

C: Aşteaptă doar. Nu vorbeşte deloc. Doar ne escortează”.

După aceea a descris în amănunţime încăperea, care arăta asemănător cu un *saloon*.

La scurt timp a fost dus afară de către santinelă.

„C: Mergem la stânga şi apoi din nou la dreapta. Sunt uşi blindate”.

În spatele uşii se află o cameră mică cu două scaune metalice şi o masă. După ce Casey a luat loc, a fost interogat de ofiţer. Santinela a ieşit din cameră şi s-a postat în faţa uşii. Casey a rămas singur în cameră cu ofiţerul nervos. I-a aproximat vârsta în jur de 55 de ani. S-a dovedit că a fost auzit greşit. Nu şi-a mai putut aduce aminte dacă era sub influenţa drogurilor. Casey simţea că reacţiona blazat. Avea senzaţia că cineva voia să-i citească gândurile. Barbara Bartholic nu a mai putut afla nimic de la Casey.

Este posibil să i se fi şters ideile cu ajutorul metodelor de controlare a gândirii. După audiere şi încercările de intimidare a fost luat de santinelă. Casey descrie şi câteva obiecte din amplasamentul subteran. Pe drumul spre camera de interogare a trecut pe lângă nişte maşini care semănau cu generatoarele Diesel.

Experienţa răpirii militare a fost pentru Casey mai şocantă decât experienţa răpirii OZN. Pur şi simplu nu voia să recunoască faptul că propriul său guvern răpeşte cetăţeni şi-i tratează ca pe nişte prizonieri. După această experienţă, familia Turner a aflat că la cca. 4 km de casa lor se află un amplasament subteran al guvernului, la a cărui intrare este un mic lac mlăştinos. Nu se poate dovedi dacă Casey a fost dus în acel amplasament. Dacă Casey a fost într-adevăr răpit de o unitate militară, se pune întrebarea care este motivul acestei răpiri. Aparent Casey a văzut în sala de aşteptare a amplasamentului şi alte persoane, care avuseseră experienţele răpirilor OZN. Din păcate, blocajul mental a fost aşa de mare, încât nu s-a putut afla ce voiau militarii de la cei răpiţi. Probabil că mintea celor răpiţi a fost ştearsă total prin intermediul drogurilor sau al metodelor psiho-electronice.

Experienţele răpirilor OZN ale lui Debbie Jordan prezintă pe lângă anterior discutatele acţiuni ale elicopterelor, şi o componentă cu răpire terestră. În 1986, Debbie a cunoscut un nou prieten. Acesta a spus ca lucra într-o fabrică mare din Indianapolis. După câteva săptămâni a invitat-o la o cabană într-o zonă de pădure.

Sfârşitul de săptămână romantic a devenit pentru Debbie o excursie a groazei. Când se duceau la cabană, i s-a părut că o persoană s-ar ascunde în spatele unui copac. Când a vrut să-i împărtăşească gândurile presupusului prieten, a văzut cum acesta şi-a transformat figura îngrozitor. Puţin mai târziu, cineva i-a pus o batistă pe ochi, astfel că nu a mai putut vedea nimic. I s-a administrat şi o injecţie. După aceea Debbie şi-a pierdut cunoştinţa.

Când şi-a revenit, se afla încă sub influenţa drogului. Putea percepe zgomotul unei maşini. Poate fusese transportată cu un pat. După aceea şi-a pierdut din nou cunoştinţa. Când iarăşi şi-a revenit, avea senzaţia că se află într-un lift. După drumul cu liftul a fost dusă printr-un coridor lung şi alb. Îşi mai aminteşte că pe marginea coridorului se afla o balustradă ca din crom. De-a lungul drumului, Debbie a trecut şi pe lângă câteva ferestre prin care treceau mai multe sârme. A fost însoţită de şase oameni, îmbrăcaţi în salopete portocalii şi şepci de baseball. Primii din grup erau doi bărbaţi în halate albe. Aceştia erau mai în vârstă decât ceilalţi şase şi aveau accent sudic. Îşi mai aminteşte că ea purta haine de spital. Nu voia să fie în locul acela, dar nu putea opune rezistenţă. Bărbaţii au dus-o într-o cameră înconjurată cu pereţi din sticlă. Unul dintre oamenii în vârstă a băgat o cartelă cu cod în nişa din partea dreaptă a uşii. După aceea s-a deschis automat. Au pus-o pe Debbie pe o masă şi i-au luat probe din diverse locuri de pe cap. I-au administrat cu o seringă alte substanţe.

Debbie îşi mai aminteşte că încăperea în care au

examinat-o era o parte din alta mai mare. Camera mare era împărţită în altele mai mici, cu pereţi din sticlă. În celelalte camere se aflau de asemenea mese, dar nu erau folosite. Bărbatul mai în vârstă, pe care Debbie şi-l aminteşte drept doctor, s-a aplecat deasupra ei şi i-a şoptit cu accent sudic următoarele cuvinte: „Dragă, ai în ureche un microfon, pe care-l voi scoate acum. Nu te va durea, iar după aceea te vei simţi bine”.

După această scurtă convorbire, doctorul i-a introdus în ureche un instrument lung, metalic. Când l-a scos, a văzut în vârf o mică sferă, de forma unei muşte. Din sferă au scos nişte sârmuliţe. Obiectul era înconjurat de o crustă de sânge. După aceea a văzut negru în faţa ochilor şi când şi-a revenit se afla în cabană, total buimăcită. Fără motiv, dimineaţa „prietenul” a dus-o acasă. Debbie nu a avut nimic împotrivă, deoarece se simţea încă foarte rău. Cu toate că în acel moment nu-şi putea aminti nimic, ştia că i se întâmplase ceva groaznic. „Prietenul” a vândut ulterior cabana, şi-a dat demisia de la firmă şi a dispărut din viaţa lui Debbie.

Întrucât asupra lui Debbie s-a acţionat aparent cu droguri, nu-şi poate aminti exact experienţa. Se pare că răpitorii nu au reuşit să-i şteargă complet amintirile. Spre deosebire de răpirea lui Casey, la a lui Debbie nu a luat parte personal militar, ci persoane îmbrăcate în civil. După cum se pare, Debbie a fost ademenită la cabană de cunoştinţa ei, ameţită şi dusă într-o clinică privată, sau ceva asemănător. Acolo i s-au scos probe de ţesuturi şi un implant din ureche. Întrucât se pare că doctorul ştia ce fusese implantat în urechea ei, se poate deduce că Debbie nu a fost pentru prima dată răpită de aceste persoane. Oricum, cineva trebuie să-i fi introdus implantul în ureche.

Pentru că Debbie nu-şi poate aminti această procedură, este posibil ca atunci să i se fi spălat total creierul.

Beth Collins şi Anna Jamerson au avut din copilărie experienţe tipice de răpiri OZN. Printre aceste experienţe se află şi recoltarea de ovule, de fetuşi, precum şi fecundări artificiale şi implanturi. Ambele femei au luat parte în 1992 la Conferinţa despre Răpirile OZN care a avut loc la MIT. Într-o seară, în aprilie 1993, Beth a avut o experienţă, care nu se potriveşte cu schema obişnuită a răpirilor OZN. La momentul respectiv urma nişte cursuri la seral, care se terminau la ora 21. A mers pe ruta obişnuită, care traversa un ţinut mai rustic. În general nu-i lua mai mult de o oră să ajungă acasă. În timpul acestui drum a fost urmărită de o camionetă. Beth a reuşit să scape de camion. Puţin înainte să ajungă acasă, a fost oprită de o barieră. Îşi aminteşte că a văzut câteva maşini stând şi trebuia să prezinte permisul de conducere. Deşi totul era în regulă, i s-a ordonat să coboare din maşină. S-a opus şi în fine i s-a făcut semn să treacă. Când a ajuns acasă era ora 23 şi i s-a părut că are mâinile amorţite. Când a observat perioada de *missing time*, s-a simţit şi mai rău, cu toate că nimic nu indica o răpire OZN.

Sub hipnoză şi-a amintit un eveniment şocant. Până la momentul în care i s-a ordonat să părăsească maşina, şedinţa de hipnoză a decurs, normal. La acest pasaj, Beth a reacţionat nervos şi înfricoşat. La întrebarea (I) cum a reacţionat persoana, când Beth (B) s-a opus coborârii, a răspuns iritată:

B: Deschide uşa maşinii de vizavi!

I: Cine este persoana, care deschide uşa?

B: Este un bărbat îmbrăcat într-un mantou.

I: Ce îţi spune?

B: Coboară din maşină! De ce? Ce înseamnă asta?

I: Răspunde?

B: Nu, nu! Nu am făcut nimic greşit. Dacă vreţi să reţineţi pe cineva, faceţi-o cu nebunul din camion! Nu vreau să cobor!”

Totuşi, ulterior se afla în afara autovehiculului. Bărbatul cu mantou o însoţeşte până la camion, care este vopsit în culori de camuflaj – asemănător unui transportor de trupe. Descrie că se aflau şi alţi bărbaţi în apropiere. După aceea au legat-o la ochi.

Camionul s-a pus în mişcare şi a dus-o într-un loc necunoscut.

„I: Ce se întâmplă acolo?

B: Îmi injectează ceva.

I: Cine îţi injectează ceva? în braţ?

B: Cred… mă înţeapă ceva.

I: Cum te simţi?

B: Groaznic! (*plânge*) Ce vreţi?

I: Ce răspund?

B: Nu-mi răspund.

I: Cum te simţi acum?

B: Obosită, nu ştiu… de ce… nu ştiu… oh-h-h. Este aşa de greu să fiu atentă”.

Beth a fost anesteziată şi dusă în altă cameră. După aceea a fost dezbrăcată complet şi pusă pe o masă de examinare. Examinatorii au palpat-o pe abdomen şi buric.

„B: Uh… la buric… nu atingeţi. Simt degete, buricul. Aici (*Beth duce mâna la abdomen*)… pe spate… sub braţe”.

După aceea a fost întoarsă şi examinată cu o lumină. Ea este de părere că se găsea pe un pat de campanie şi era foarte nervoasă.

B: Aş dori să plecaţi. Nu vreau să faceţi asta.

I: Ce nu doreşti?

B: Să îmi depărteze picioarele.

I: „Cine face acest lucru?

B: O femeie. Nu se simte ca şi cum ar fi un bărbat. Începe să mă controleze.

I: Foloseşte degetele sau un endoscop?

B: Mai întâi se simte ceva cald. Probabil o lumină. Se simte cald… Ea spune: „Să vedem”. Încerc să-mi strâng

gambele.

I: Poţi să-ţi strângi gambele?

B: Aproape… Uh (începe să plângă).

I: Ce se întâmplă acum?”

Beth se apucă de braţul drept.

„I: Ţi s-a mai făcut altă injecţie?

B: Cred că deja…”

La următoarea şedinţă de hipnoză, Beth descria că îi era foarte sete. După aceea a fost adusă cu camionul înapoi la maşina ei. Lui Beth nu-i este nici până astăzi clar cum se încadrează acest eveniment traumatizant în experienţele răpirilor OZN, deoarece această experienţă pare a fi cu siguranţă de provenienţă terestră.

Pat (pseudonim) trăieşte în Florida, iar în 1986 a început să-şi amintească de experienţele răpirilor OZN. în vara anului 1954, Pat avea 11 ani şi trăia cu mama, tatăl vitreg şi surorile la o fermă din Floyds Knop, în Indiana. Într-o seară a văzut o minge de lumină în formă de portocală plutind în afara casei. Brusc, sfera de lumină executa mişcări rapide, ciudate, până când a dispărut. În aceeaşi seară, lângă patul lui Pat au apărut nişte fiinţe, dintre care una era mică şi gri, iar câteva ceva mai mari, albicioase. După aceea şi-a amintit că a fost transportată la un obiect de zbor necunoscut. Pat şi-a amintit cum a fost întinsă pe o masă, iar o fiinţă mică, gri, cu un cap exagerat de mare, fără păr, i-a introdus cu un instrument ascuţit un obiect mic prin nara dreaptă. Au urmat alte controale, de care nu-şi mai aduce aminte. La finalul răpirii fiinţele au adus-o înapoi în pat.

Fratele lui Pat îşi mai aduce foarte bine aminte că de dimineaţa ferma fusese vizitată de militari. Personalul militar a venit cu câteva camionete albe, un vehicul verde şi un Jeep. Soldaţii au roit pe terenurile fermei şi l-au izolat de exterior. Au descărcat din maşini diverse echipamente. Familia a fost patru zile ţinută în casă de către militari.

Fratele lui Pat avea voie să îngrijească animalele. Odată a fost întrebat de un bărbat în halat alb, dacă porcii s-au purtat ciudat. Soldaţii au cules probe de pământ din cele mai diverse locuri. Pat îşi aminteşte că două doctoriţe i-au făcut o injecţie.

După aceea s-a simţit ciudat şi a fost interogată. Căpitanul aflat la comandă i-a interogat pe membrii familiei, cărora de asemenea li se făcuseră injecţii. Pat crede că ar putea fi vorba de un „ser al adevărului”. După injecţie se simţeau visători, însă erau dispuşi să vorbească despre toate secretele lor. Militarii nu păreau să creadă poveştile despre răpiri. Voiau ca Pat şi familia ei să spună tot. Unul dintre militari dorea să ştie cum arătau fiinţele şi dacă erau îmbrăcate. Un altul dorea să-i facă să creadă că totul a fost doar un vis.

Pe baza celor declarate se poate deduce că militarii prezenţi nu ştiau în acel moment, ce se întâmplase de fapt la fermă. Probabil se înregistrase un obiect de zbor necunoscut şi, după aceea, a fost trimisă la fermă o echipă de cercetare, incluzând şi medici. Probabil că acolo, familia de fermieri a fost interogată cu ajutorul drogurilor, iar terenul a fost cercetat pentru urme. Militarii prezenţi păreau a nu şti nimic de răpirile OZN, deoarece nu voiau să creadă poveştile. După această experienţă familia s-a mutat într-un oraş.

Totuşi, experienţele răpirilor OZN nu s-au încheiat. Pat s-a confruntat toată viaţa cu lucruri de neînţeles. O experienţă îngrozitoare s-a petrecut pe 24 iulie 1993.

Când s-a trezit din somn, s-a simţit foarte ameţită şi dezorientată – ca şi cum ar fi fost sub influenţa drogurilor. În afară de aceasta auzea zgomote ca un fel de „psss, psss, psss, psss”. După aceea îşi aminteşte că doi bărbaţi au pătruns în casa ei şi au dus-o la un camion de armată, ce aştepta. Chiar dacă, din cauza stării în care era, nu-şi poate aminti foarte precis, a apreciat că drumul a durat

cam o oră. Îşi simţea limba de parcă era umflată. Când camionul s-a oprit, a văzut o poartă mare, ce ducea într-un deal şi se deschidea în afară. După aceea camionul a trecut de poartă, intrând în deal.

După un scurt drum printr-un tunel slab luminat, au coborât din maşină. Când Pat a coborât din maşină, i s-a părut că vede o fată mică, cu pielea de culoare verde-gri, cu aspect oriental, stând lângă camion. A fost dusă prin nişte pasaje într-o cameră, în mijlocul căreia se afla o masă din oţel. Întreg mediul i s-a părut mai murdar decât la răpirile OZN.

Următoarea amintire se petrece tot în jurul micuţei fiinţe asemănătoare unei fete. Pat este de părere că s-a întâlnit şi înainte cu această fiinţă. În cameră se auzeau din nou zgomote ciudate. După aceea a văzut negru în faţa ochilor, până când s-a trezit din nou în patul ei, însoţită de sunetele bizare. La două zile după incident, Pat a găsit la încheietura mâinii un hematom cu o înţepătură punctiformă la mijloc. Ceea ce a şocat-o pe Pat în mod special a fost faptul că amenajarea subterană, camionul şi oamenii arătau foarte terestru. După cum se pare, la fel ca şi Casey, Pat a fost dusă de un personal militar cu un camion într-o amenajare subterană şi acolo, la fel ca la experienţele OZN, a fost examinată. S-a pus întrebarea cum de şi-a amintit de micuţa fiinţă verde-gri, asemănătoare unei fete. Probabil că subconştientul a amestecat două răpiri diferite. Întrucât răpitorii au folosit drogurile asupra ei, nici ea nu-şi poate aminti nimic esenţial. Este absolut posibil ca, din cauza experienţei cu fiinţele ciudate, ea să fi imaginat singură amintirile şterse de militari.

Cazurile de răpiri, la care au fost văzuţi extratereştri împreună cu personal militar sau persoane care aparţin guvernului, trezesc ufologilor un sentiment neplăcut. Pe de o parte, o mare parte a opiniei, publice nu pare să ia în

serios fenomenul răpirilor OZN, întrucât actualmente nu se încadrează în viziunea noastră asupra lumii.

De aceea cazurile în care extratereştrii au fost văzuţi împreună cu militarii, sunt şi mai puţin acceptabile. Mulţi cercetători resping astfel de rapoarte sau nu le iau de la început în serios. Înainte de a ne apropia mai mult de această problematică, vrem să ne ocupăm şi de cazul foarte complex al lui Angie (pseudonim).

Angie s-a născut în 1966 şi are strămoşi germani şi scoţieni, împreună cu soţul ei, deţine o mică fermă de vite, în afara unui mare oraş din Tennessee. Înainte de 1988 nu-şi amintea de nicio răpire OZN şi nu avea niciun interes faţă de astfel de lucruri. În noaptea de 24 iulie 1988 s-a trezit paralizată în pat, uitându-se în ochii hipnotici ai mai multor fiinţe albe, fără păr. După ce una dintre fiinţe i-a injectat un ser în braţ, a văzut negru în faţa ochilor. În dimineaţa următoare, Angie a găsit două puncte roşii, care puteau proveni şi de la înţepături de ac.

În august a avut o altă experienţă asemănătoare, în care a fost dusă de două fiinţe mici, gri, într-unul dintre obiectele de zbor în formă de disc, ce pluteau în faţa fermei. În obiectul de zbor a fost examinată de un bărbat blond, îmbrăcat cu o salopetă. Spre sfârşitul lui noiembrie a apărut pentru prima dată deasupra terenului ei elicopterul. În februarie 1989 a avut o altă experienţă de răpire OZN. După aceea a venit la fermă un bărbat de la Societatea de electricitate pentru a controla transformatoarele, cu toate că nu fusese anunţat de nimeni. În martie a avut loc un flash-back, în care a văzut mai multe persoane într-o cameră. Aceste persoane păreau a fi sub influenţa drogurilor, deoarece aveau o privire pierdută. La 23 martie terenurile fermei au fost survolate de 19 elicoptere, printre care erau şi câteva cu însemnele Air Force. Zece zile mai târziu s-a petrecut o altă răpire, care a fost diferită faţă de cele de până atunci.

Angie îşi aminteşte cum o fiinţă mică, ciudată, îi explora gândurile. Această procedură a fost descrisă pe larg în *UFO-Geheimhaltung* şi a fost denumită „scanarea minţii”. La scurt timp au apărut cinci militari, dintre care patru purtau uniforme verde-oliv. Cei cinci aveau păr închis la culoare şi erau îmbrăcaţi în mantouri lungi, kaki, cu mai multe buzunare. Fiinţa ciudată s-a redus brusc până la o mică sferă de lumină. Conducătorul grupului i-a declarat că acea fiinţă era tip hologramă şi fusese creată de grupul lui. După aceea Angie a fost dusă de unul din ei într-unul dintre autobuzele parcate în faţa casei. Când i-a întrebat pe bărbaţi cine erau, cel în vârstă i-a răspuns că grupul lui lucra într-o amenajare subterană specială şi sunt o parte a unui experiment de controlare a gândirii. Angie a fost pusă sub influenţa drogurilor şi interogată despre experienţele ei cu răpirile OZN. După interogare, la ora cinci dimineaţa se găsea din nou în pat. În lunile următoare a avut parte de alte răpiri OZN.

De atunci se pare că a mai fost o răpire militară. Îşi aminteşte cum a fost escortată de o persoană în uniformă printr-o amenajare subterană. În aprilie 1992 şi martie 1993, la ferma ei s-au petrecut misterioase mutilări de animale, de care au fost afectaţi şi vecinii ei. În octombrie 1993 a început să-şi aducă aminte că se afla împreună cu alte trei femei într-un luminiş dintr-o pădure. Puţin după aceea a aterizat un elicopter, în care ea şi o altă femeie brunetă au fost drogate.

Elicopterul le-a dus pe femei la o bază militară izolată, unde au fost interogate.

Angie îşi aminteşte şi cum a fost dusă într-o cameră de conferinţe, în care erau prezenţi mai mulţi militari şi persoane în haine civile. Unul dintre militari avea mai multe decoraţii pe uniformă. După ce unei femei i s-a dat să bea un lichid de culoare roşu închis, şi-a pierdut cunoştinţa.

Când şi-a revenit, bărbatul cu decoraţiile se uita adânc în ochii ei şi controla dacă mai era în transă. Angie a mai reţinut cum o femeie aflată vizavi de ea a întins o cutie roşie. Când şi-a revenit din nou, se afla la fermă. În aceeaşi zi au fost din nou acţiuni ale elicopterelor şi pe 9 noiembrie a mai găsit o vacă mutilată pe câmp. Seara a mai auzit câteva elicoptere şi un zgomot care părea să vină de la o maşină care se oprise. Imediat, un grup de bărbaţi în salopete verde-oliv au pătruns în casă şi au dus-o pe Angie la un elicopter verde închis. În elicopter i s-a făcut iarăşi o injecţie. Echipajul i-a pus nişte aparate ciudate pe piept şi umeri. Elicopterul a aterizat iarăşi la o bază militară, unde era destul de multă agitaţie. Angie a fost condusă de militari într-o clădire, unde a fost examinată de medici. Examinarea a constat într-o serie de proceduri fizice, recoltări de sânge, un duş şi un examen ginecologic. După aceste proceduri medicale, a fost readusă acasă.

După patru nopţi, Angie a fost din nou răpită de oameni în uniformă militară şi dusă într-o amenajare subterană. A fost drogată şi escortată prin amenajare. În final, a ajuns într-o cameră, în care se aflau o masă de consultare şi mai multe aparate medicale. După ce a fost pusă pe masă, capul i-a fost sondat cu un aparat ce scotea un sunet ticăit. Angie şi-a dat seama că medicii vorbeau despre implanturi. O doctoriţă i-a declarat lui Angie că i se pune un implant pentru a putea fi mai bine supravegheată în timpul unei răpiri OZN. La scurt timp i s-a introdus ceva în nara stângă. După aceea i s-a spus că implanturile extratereştrilor le-au reprogramat pe cele puse de militari. Ceva mai târziu, într-o altă cameră, Angie a fost interogată de un maior furios cu privire la experienţele ei cu răpirile OZN. După interogatoriu maiorul a ordonat unei santinele să o escorteze în camera de probe. După ce i s-a administrat o altă injecţie, şi-a pierdut cunoştinţa. După astfel de povestiri devine clar de ce aceste experienţe cu

răpirile militare sunt la fel de greu de acceptat ca şi răpirile, făcute aparent de fiinţe non-umane. Astfel de poveşti par să se fi întâmplat într-o dictatură militară din America Latină sau în fosta Uniune Sovietică. Nimeni nu poate şi nu doreşte să-şi închipuie că există într-adevăr astfel de operaţiuni militare secrete într-o democraţie precum SUA şi că guvernul ales de popor trebuie să tolereze aceste lucruri. Între timp, aproape fiecare cercetător al răpirilor OZN are prin datele sale o mică parte ocupată de astfel de istorisiri. După cum se pare, contactele militare cu cei răpiţi încep după apariţia misterioaselor survolări ale elicopterelor. Persoanele afectate sunt duse ulterior la o clinică privată, la o bază militară sau o amenajare militară subterană. Scopul acestor călătorii este aplicarea asupra lor a unor diverse proceduri medicale. După cum se pare, medicii care lucrează în amenajări sunt cei mai pricepuţi în introducerea şi extragerea implanturilor. După cum s-a arătat deja, câţiva dintre cei răpiţi raportează că au văzut militari împreună cu extratereştri. Întrucât se pare că asupra celor răpiţi se acţionează cu droguri sau prin intermediul metodelor avansate de controlare a gândirii, sau poate fi vorba chiar despre măşti de cauciuc; aceste rapoarte trebuie analizate cu atenţie. Într-un alt subcapitol vom cerceta detaliat unul dintre aceste cazuri cu ajutorul celor răpiţi. Se impun nemijlocit asemănările cu victimele controlării gândirii descrise în capitolele I şi II.

Am realizat o anchetă generală printre diverşi ufologi şi organizaţii de cercetare, ca să ne putem face o mai bună imagine despre aceste întâmplări. Interesant este că printre cele 270 de cazuri de răpire OZN cercetate de doctorul Bullard nu se află nici măcar unul, care să se încadreze în schema descrisă mai sus. S-a dovedit că aproape fiecare cercetător al răpirilor OZN din America de Nord s-a lovit de la mijlocul anilor ’80 de o mică parte

dintre răpirile militare, care susţin exemplul descris anterior. După cum se pare, aceste trupe de intervenţie OZN nu au arătat înainte de 1984 niciun interes direct pentru persoanele care pretindeau că au fost răpite de extratereştri.

Tabelul 3

Acest tabel arată numărul de persoane dintr-un eşantion prelevat de ufologii americani, oameni care au trecut prin răpiri OZN şi militare. Numerele din paranteză simt probabile. Este o legătură clară între elicopterele negre nemarcate şi cazurile de răpiri militare.

Ufologi (eşantion)	Elicoptere	Răpiri militare	Doar prezenţă militară	Militari şi extratereştri	Baze militare/ subteran
Richard Hall	3	3	1	2	3
dr. James Harder		2		1	1
Ann Druffel	1	2	I	1	2
dr. Leo Sprinkle	13	*6		(5) 6	6
dr. Richard Boylan	5	9	5	4	9
John Carpenter	1	1	1	O)	1
dr. Karla	7	9	(3)	7	7

Turner					

Doctorul Leo Sprinkle a cercetat şase cazuri, care conţineau pe lângă experienţe cu răpiri OZN şi răpiri militare. Richard Hall are trei cazuri printre cei răpiţi, care au venit la el, doctorul Richard Boylan nouă, Ann Druffel două, John Carpenter unul, doctorul James Harder două, Dan Wright din proiectul MUFON „Descrierea răpirilor" cca. 18, şi doctorul Karla Turner descrie în cartea ei *Taken* şapte cazuri. Fireşte, această listă rămâne deschisă. Tabelul 3 dă o mică imagine asupra acestor cazuri. Întrucât fenomenul răpirilor OZN nu se reduce numai la teritoriul SUA, se pune întrebarea dacă există astfel de rapoarte şi în alte ţări. Noi am fost la organizaţii de cercetare a OZN-urilor şi diverşi cercetători din Canada, Australia, Irlanda, Anglia, Europa, Africa şi Brazilia şi am ajuns la următorul rezultat.

Canada pare a fi singura ţară, în afară de SUA, în care s-a ajuns la contacte militare cu persoanele care susţin că au fost răpite de extratereştri. Michael Strainic de la MUFON-Canada ne-a declarat că grupul său a cercetat cinci până la şase persoane, care prezentau pe lângă răpiri OZN şi simptomul experienţelor răpirilor militare. De asemenea Canada pare să fie singura ţară în afară de SUA, în care elicopterele negre, nemarcate îşi fac apariţia în legătură cu mutilările de animale. Cory Sine, directorul Asociaţiei de Cercetare a OZN-urilor Alberta (AUFORA), ne-a zis că organizaţia lui are printre datele pe care le deţine observări ale elicopterelor negre, nemarcate.

În afară de SUA şi Canada, şi în Anglia s-a petrecut o răpire interesantă, ce se încadrează în această schemă şi a fost cercetată de cercetătoarea OZN Jenny Randles. Cazul s-a petrecut în Birmingham, Anglia. Margary (pseudonim) locuia în acea perioadă în Birmingham împreună cu soţul ei. Într-o zi, amândoi au mers cu maşina în afara oraşului.

Margary a leşinat încă în timpul drumului. Când şi-a revenit, se afla într-o cameră slab luminată, în care se afla o masă lunguiaţă sau un pat neted. Un bărbat cu nas lung şi barbă albă făcea pe ea cercetări medicale ciudate. Cu toate că era sub influenţa drogurilor, îşi mai poate aminti că soţul ei discuta cu nişte bărbaţi. Unul dintre bărbaţi a hipnotizat-o pe Margary. Soţul ei a dispărut fără urmă după răpirea femeii. Probabil a fost colaborator al unui serviciu secret şi a avut nevoie de soţia sa drept subiect într-un experiment de controlare a gândirii. Acest caz nu are nimic de-a face cu fenomenul răpirilor OZN, cu toate că prezintă câteva asemănări. De atunci se pare că nu s-a mai produs niciun caz asemănător pe insulele britanice. Cercetătorii Asociaţiei Britanice de Cercetare a OZN-urilor (BUFORA), de la Quest International şi organizaţia irlandeză de cercetare IUFOP nu au niciun caz în datele lor.

De asemenea nu ne este cunoscut niciun caz de răpiri OZN în nordul, sudul şi centrul Europei, în care persoanele afectate să raporteze că după o răpire OZN au fost furate şi de personal militar. În America de Sud şi Africa este posibil ca, din cauza situaţiei politice armata să răpească civili şi să facă experimente cu ei. Dar nu se poate dovedi nicio legătură directă cu răpirile OZN.

Fig. 33: *Această ilustraţie prezintă un scenariu, în care, în timpul unei răpiri OZN, au fost văzuţi extratereştri împreună cu personal militar.*

La Conferinţa despre Răpirile OZN ţinută în 1992 la MIT, psihologa Gilda Moura a făcut o prezentare a cazurilor de răpire din Brazilia. Circa 90 de procente din apariţiile OZN din Brazilia au loc în zone mai puţin populate. S-a dovedit că răpirile OZN din Brazilia decurg asemănător cu cele din celelalte ţări. Procedurile şi aparatele utilizate sunt comparabile cu cele înregistrate în alte părţi ale lumii. Dar nici în Brazilia nu există nici măcar un singur caz de răpiri OZN cercetat, care să indice vreo legătură cu o grupare militară.

Ufologul australian Keith Basterfield ne-a declarat că a cercetat personal cam 50 de cazuri de răpiri şi are informaţii foarte precise despre alte încă 100. Nu a găsit în Australia niciun caz, care să indice legături cu armata. Înainte de a intra în diferenţele dintre ambele experienţe cu răpiri, alcătuim din nou un rezumat intermediar şi sintetizăm următoarele fapte:

1. La scurt timp după ce elicopterele negre, nemarcate, au început să fie puternic interesate de persoanele cu experienţa răpirilor OZN, au ieşit la iveală

primele rapoarte despre răpirile militare sau ale serviciilor secrete.

2. Cei răpiţi de OZN-uri raportează că au fost furaţi de militari sau personal al serviciilor secrete şi au fost drogaţi. După aceea erau duşi, în cele mai multe cazuri, într-o clinică privată, o amenajare subterană sau o bază militară.

3. Scopul era de a fi interogaţi de militari, intimidaţi şi examinaţi de doctori într-o cameră. Uneori doctorii par să manifeste interes faţă de implanturi. De cele mai multe ori, victimei i se şterg gândurile prin metode de spălare a creierului.

4. Aceste contacte militare par a se intensifica de timpuriu, la fel ca şi acţiunile elicopterelor. În medie, fiecare cercetător al răpirilor OZN nord-american are o mică parte din aceste cazuri în datele lui. La cercetătorii care lucrează la cazuri mai vechi, procentajul este mai mare.

5. Se pare că, în afară de SUA şi Canada, nu există niciun caz de răpire, care să prezinte o legătură clară cu fenomenul răpirilor OZN.

De fapt, pe baza acestor cinci puncte este clar că aceste întâmplări se petrec numai în SUA şi, într-o formă mai vagă, în Canada. Activitatea acestor trupe de intervenţie OZN, în cazul în care există, pare să fie limitată geografic. În următorul subcapitol ne ocupăm exact de detaliile, respectiv diferenţele dintre răpirile OZN şi răpirile prin aceste unităţi militare imaginare. Dacă între aceste răpiri există diferenţe considerabile, realitatea trupelor de intervenţie OZN este împinsă tot mai mult în domeniul posibilului.

5. Asemănări

Din 1992, Proiectul MUFON – Transcrierea Răpirilor (MUFON-*Abduction Transcription Project* – MATP) se desfăşoară sub conducerea lui Dan Wright. La acest

proiect, 15 terapeuţi şi cercetători ai răpirilor OZN analizează înregistrări de la cca. 142 de cazuri diferite de răpiri OZN. Aceste înregistrări pe bandă sunt examinate şi împărţite pe baza asemănărilor, diferenţelor şi a altor date statistice. În următoarele pagini se vor compara rezultatele obţinute de MATP pe un eşantion de zece persoane, care, pe lângă răpirea OZN, aparent, au fost răpiţi şi de armată sau serviciile secrete. Pentru o mai bună înţelegere, în acest grup de testare (GT) se află şi unele persoane, despre ale căror răciri s-a discutat în capitolul anterior.

În grup sunt Casey Turner, Katharina Wilson, Leah Haley, Debbie Jordan, Polly, Pat, Lisa, Beth, Angie, Annie. Numele ultimelor şase femei sunt pseudonime şi au fost cercetate de doctorul Karla Turner şi psihoterapeuta Barbara Bartholic. Acest eşantion este doar parte reprezentativă a cazurilor de acest fel. În următoarele şapte puncte sunt comparate cele mai importante întâmplări din timpul unei răpiri OZN cu cele dintr-o răpire militară:

1. *Anunţarea unei răpiri*: deseori, la începutul unei răpiri OZN se manifestă o presimţire extrasenzorială, cum că se va întâmpla ceva. La MATP, 34 persoane raportează că au perceput, într-un fel sau altul, prezenţa extratereştrilor. Alte 15 persoane au avut intuiţii precognitive. Aceste presimţiri sunt deseori însoţite în capul persoanei de zgomote ciudate, asemănătoare zumzetului unui fir de înaltă tensiune. Şi persoanele din GT au avut parte, de astfel de semnale înainte de apariţia extratereştrilor. Înaintea unei răpiri militare auzeau, atât cât îşi pot aminti, zgomote de elicoptere sau vehicule. Dintre cele zece persoane ale GT, opt au fost hărţuite de misterioasele elicoptere negre, nemarcate.

2. *Apariţia răpitorilor*: în măsura în care ocupanţii OZN-urilor nu stăteau deja lângă victimele lor, acestea

păreau să aibă capacitatea de a trece prin materie. Astfel, 23 de persoane din MATP au observat cum fiinţele au trecut printr-o fereastră închisă, un zid, sau acoperişul camerei. În 31 de cazuri MATP, extratereştrii duceau victima în OZN printr-o fereastră închisă sau prin ceva asemănător. În GT, opt persoane au avut asemenea experienţe înainte sau după răpirea lor de către fiinţe non-umane. La răpirile militare, răpitorii umani pătrundeau prin uşă. Debbie Jordan a fost ademenită departe de casă şi a fost răpită de la cabana falsului prieten.

3. *Schimbări ale conştientului*: la răpirea OZN comună, după apariţia extratereştrilor, conştientul trece într-o stare de transă fără acţiuni externe. Persoanele sunt paralizate, confuze sau dezorientate şi se predau răpitorilor fără împotrivire. În această stare de modificare a conştientului, cei răpiţi pot percepe ce se întâmplă în jurul lor. La momentul actual nu există niciun raport că în timpul răpirilor OZN copiii au fost trecuţi în această stare. Aceasta este valabil pentru persoanele care-şi prelucrează răpirile din copilărie cu ajutorul hipnozei regresive. Toate cele zece persoane ale GT au trecut prin această transformare a conştientului în timpul răpirilor OZN. La răpirile militare, celor răpiţi li s-au făcut injecţii. Drept urmare, unii dintre ei şi-au pierdut cunoştinţa sau puteau percepe foarte greu mediul. Nu se cunoaşte niciun caz în care personalul militar să fi răpit copii.

4. *Transportarea în obiectul de zbor aflat în aşteptare*: transportarea într-un obiect de zbor necunoscut este percepută de cel răpit, de cele mai multe ori, ca plutind. La MATP, 75 de persoane au ajuns plutind la OZN. în 32 de cazuri, persoanele pluteau într-o rază de lumină ca de laser, în sus, spre o deschizătură în OZN. Mulţi au descris de sus împrejurimile. Culoarea razei de lumină este descrisă drept alb-albastră transparent, portocalie sau gălbuie în 53 de cazuri MATP, obiectul de zbor a fost

observat de cel răpit. În 39 de cazuri, cei răpiţi au descris obiectul de zbor necunoscut ca fiind în formă de disc, iar în câte 11 cazuri, în formă de trabuc sau sferic. Restul erau nişte obiecte triunghiulare, ovale sau în formă de bumerang. Toate cele zece persoane din GT spun că au fost transportate în OZN plutind, în timp ce la răpirile militare au fost duse pe jos până la elicopterul sau maşina care aştepta.

5. *Încăperile*: camerele de examinare din OZN-uri sunt descrise de obicei ca fiind rotunde. La MATP, 43 de persoane descriu o cameră rotundă, ceea, ce concordă cu descrierea unui obiect de zbor în formă de disc. În alte 17 cazuri au fost descrise camere mari, în care erau examinaţi mai mulţi răpiţi în acelaşi timp. În 24 de cazuri au fost percepute mirosuri neobişnuite. Iluminarea din camerele de examinare a fost descrisă în general drept nefiresc de intensă. Uneori lumina îi orbeşte pe cei răpiţi. Celelalte încăperi au fost descrise, dimpotrivă, drept slab luminate până la întunecoase. Nouă persoane din GT descriu la răpirile militare că au fost duse în camere asemănătoare unui spital. Aceste camere sunt pătrate şi, uneori, înconjurate de sticlă. Iluminarea şi mirosul au fost considerate normale.

6. *Examinările*: după ce victima a fost pusă pe masă, au început examinările. De cele mai multe ori, de la una dintre fiinţe este emanată o forţă mentală atât de puternică, încât răpitul paralizează. În 74 de cazuri ale MATP ajunge o uşoară atingere a capului sau numai o privire fixă, pentru a fi indusă această stare. În 13 cazuri, cei răpiţi trebuiau să bea un lichid înainte de examinări, iar 17 persoane au declarat că au fost legate de masă. Această acţiune mai degrabă terestră ridică unele întrebări. Cum de unii răpiţi au fost legaţi de masă, în timp ce alţii au fost paralizaţi de extratereştri prin puteri mentale? La 41 de persoane, examinările s-au concentrat

asupra creierului. Acesta era sondat cu un aparat şi cercetat cu ajutorul acelor sau a unor burghie fine. La 30 de persoane s-au introdus implanturi prin nas sau urechi. Unei persoane i s-a implantat un corp străin în ochi, braţ şi picior. În 29 de cazuri s-au recoltat probe de sânge, ţesuturi, oase şi alte lichide din corp.

Tabelul 4

Acest tabel compară experienţele tipice din timpul răpirilor OZN cu cazurile de răpire militară. Până la interesul manifestat pentru implanturi, probe de ţesuturi şi examinări ginecologice la victimele de sex feminin, nu se observă asemănări.

Eveniment	Răpiri OZN	Răpiri MILAB
Începutul	Presentimente, zgomote ciudate sau voci auzite în cap.	Elicoptere, zgomote de vehicule.
Transformări ale creierului	Victimele sunt paralizate, dezorientate, confuze, dar îşi dau seama ce e în jurul lor.	Victimelor li se face o injecţie, după care îşi pierd cunoştinţa adesea.
Apariţia răpitorilor	Fiinţele intră în casă trecând prin obstacole dure.	Victimei i se face o injecţie în urma căreia îşi pierde deseori cunoştinţa.
Transportarea	Transportarea în OZN-uri este percepută de cele mai multe ori ca o plutire.	Victimele sunt duse, escortate sau duse la elicopter ori la vehicul, iar victima şi

		răpitorii trec prin obstacole dure.
Raza de lumină	Mulţi răpiţi raportează că au fost duşi în OZN într-o rază de lumină albă.	
Forma obiectului	Forma obiectului de zbor este descrisă de cele mai multe ori ca fiind ca un disc, o sferă sau o ţigară.	Elicopter, microbuz, camion.
Încăperile	Camere rotunde, sterilizate şi întunecoase. Din contră, în camerele de examinare era foarte multă lumină.	Camere pătrate ce amintesc de spitale sau laboratoare de cercetare.
Începerea examinărilor	Fiinţele emană o neobişnuită putere mentală. Victima este paralizată prin atingere sau o privire fixă.	Victima este legată de masa de examinare sau de scaunul ginecologic. Uneori trebuie să bea lichide.
Examinările	Recoltarea de probe de ţesuturi, de sânge sau alte lichide din corp. Introducerea sau scoaterea de implanturi şi examinări	Recoltarea de probe de ţesuturi, de sânge sau alte lichide din corp. Introducerea sau scoaterea de implanturi şi

	ginecologice.	examinări ginecologice.
Comportamentul	Fiinţele au fost descrise drept reci, calculate, dar nu brutale.	Există rapoarte despre interogări efectuate cu ajutorul metodelor de controlare a gândirii sau chiar despre maltratări.

Dintre persoanele grupului de testare, toate au trecut prin proceduri asemănătoare în timpul răpirilor OZN. Tuturor le-au fost implantate în cap corpuri străine, prin nas sau ureche. Nu există diferenţe aşa de mari între examinările în OZN-uri şi cele dintr-un spital la răpirile militare. Toţi, în afară de Casey Turner, au fost consultaţi de medici umani. Doctorii au scos implanturi din zona capului de la Debbie, Leah, Angie şi, probabil, Katharina. Este posibil ca în nara lui Angie să se fi introdus chiar un implant de provenienţă militară. Aceste proceduri amintesc de victimele controlului gândirii descrise în capitolul II. Cu excepţia lui Casey, pe cei răpiţi s-au făcut şi alte cercetări medicale, cum ar fi unele ginecologice. Unora li s-a dat să bea un lichid. Înainte de aceste cercetări, cei răpiţi au fost narcotizaţi prin metode obişnuite, sau drogaţi.

7. *Comportamentul răpitorilor*: comportamentul extratereştrilor faţă de victime a fost descris drept distant, dar nu brutal. În schimb, cei răpiţi de armată declară că militarii nu i-au tratat prea frumos. Cei răpiţi au fost deseori supuşi unor interogatorii militare brutale şi unor metode de controlare a minţii, sau au fost loviţi, respectiv maltrataţi de santinele. În unele cazuri există indicii despre violuri, în final, cei afectaţi au început să se teamă

mai rău de răpitorii tereştri decât de cei extratereştri.

În Tabelul 4 se văd diferenţele dintre cele două feluri de răpiri. Pe baza acestor asemănări se vede că răpirile OZN, în afară de punctul 6 („Examinările”), se diferenţiază foarte mult. Comportamentul persoanelor implicate în răpirile militare arată clar că este vorba de oameni! Un alt punct interesant al studiului nostru sunt locurile în care au fost duse persoanele răpite aparent de militari. Din cele zece persoane testate, opt susţin că au fost duse în baze militare subterane. Când se doreşte controlarea corectitudinii celor susţinute de cei răpiţi, trebuie să se verifice şi aceste zvonuri. După cum vom vedea în următorul subcapitol, în SUA într-adevăr au fost şi sunt construite amenajări militare subterane şi institute de cercetare ultrasecrete.

Tabelul 5

Acest tabel arată diverse lucruri în comun ale unor victime MILAB. Deosebit de interesant este că cea, nouă dintre persoanele răpite susţin că au fost duse într-o bază de cercetare subterană. Toţi cei doisprezece s-au plâns de tulburări în funcţionarea aparatelor electrice iar opt au fost hărţuite de elicoptere negre nemarcate.

Victima răpirii OZN/ militare	Tulburări electronice	Elicoptere negre	Prezenţa de personal militar	Amplasamente militare subterane
Polly	da	nu	da	nu
Pat	da	nu	da	da
Anita	da	nu	nec lar	nu
Beth	da	da	da	da
Jane	(to	da	nu	nu
Angie	da	nu	da	da
Amy	da	da	da	da
Lisa	da	da	da	da

Katharina Wilson	da	da	da	da
Leah	da	da	da	da
Haley Casey	da	da	da	da
Debbie Jordan	da	da	da	neclar

6. Amplasamente militare subterane în paralel cu relatările despre răpirile de către militari ale persoanelor care au trecut prin experienţe de răpiri OZN, se înmulţesc zvonurile despre baze militare subterane uriaşe, secrete. Aceste amplasamente subterane sunt ocupate de complexe militar-industriale sau de diverse autorităţi federale. Doctorul Richard Sauder este un cercetător, care s-a specializat în tranzacţii, respectiv proiecte financiare şi militare netransparente din SUA şi Canada. Doctorul Sauder a aflat că armata americană a construit în timpul războiului rece, împrăştiate în toată ţara, astfel de baze subterane şi tuneluri. Multe dintre aceste amplasamente au fost finanţate din bugetul negru, menţionat în *UFO-Geheimhaltung*, şi au fost construite în mare secret.

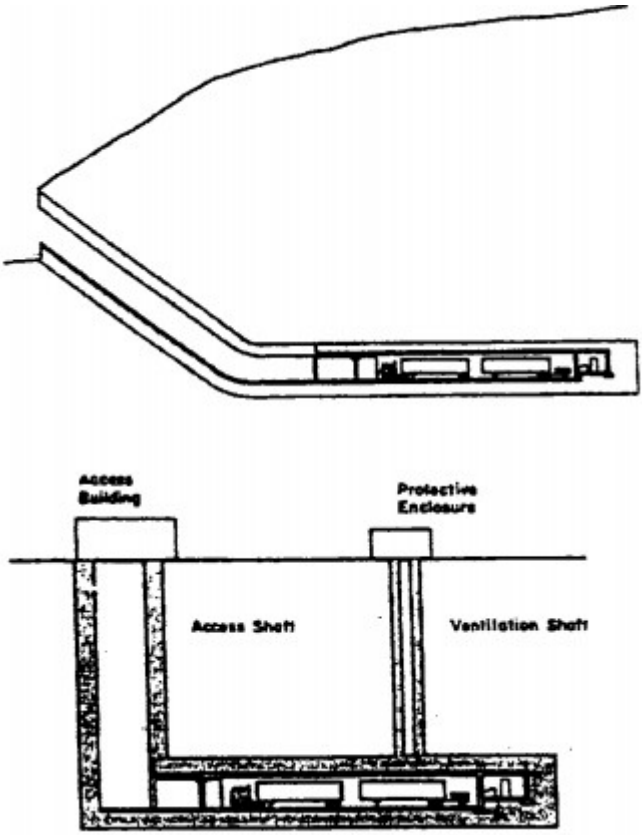

Fig. 34: *Această schiţă arată două feluri tipice de intrare în bazele militare subterane. În desenul de mai sus, un tunel intră adânc în pământ. După aceea, prin lifturi, se ajunge în zone şi mai adânci ale amplasării. În desenul de jos, cu un lift; se ajunge de la suprafaţă în părţile adânci. Intrările principale sunt de cele mai multe ori aşa de mari, încât se poate intra cu un camion.*

Doctorul Sauder a aflat că multe amplasamente militare subterane, care au fost construite de US Army Corps of Engineers (US-ACE), sunt clasificate. US-ACE a luat parte şi la construirea întinsei amenajări subterane a Comandamentului de Apărare Aerospaţială din America de Nord (NORAD), care se află sub munţii Cheyenne din

Colorado. La o conferinţă ţinută în 1987, directorul adjunct pentru Inginerie şi Construcţii a US-ACE a ţinut o prelegere despre amplasamente militare subterane. În timpul discursului, a menţionat următoarele:

„Există proiecte de o aşa amploare (precum amplasamentul de sub munţii Cheyenne), pe care nu am voie să le identific, dar ale căror încăperi au o lăţime de cca. 15 m şi o înălţime de cca. 30 m. La acestea au fost folosite aceleaşi proceduri de excavare ca la construirea amplasării NORAD”.

Amenajări asemănător de mari, a căror repartiţie este cunoscută, se află în Ft. Belvoir, Virginia; West Point, New York; Area 51/S4. Groom Lake, Nevada; White Sands Army Missile Range, New Mexico; sub muntele Table, la nord de Boulder în Colorado şi sub Mount Blackmore, la sud-vest de Montana. Fireşte, această listă rămâne deschisă. În principiu, există două tipuri de amplasament, subterane:

1. amplasamente la care se ajunge prin intermediul unui puţ;

2. amplasamente la care se ajunge printr-un tunel şi se află adânc în munte.

La amenajările menţionate la punctul 1, se ajunge la baza ascunsă adânc sub sol printr-un lift, ce poate transporta chiar şi un camion. La amplasamentul de la punctul 2, intră o stradă adânc în munte. Aceste moduri de construire prevăd şi o camuflare nebătătoare la ochi a intrărilor în aceste baze subterane. Aceasta înseamnă că fiecare clădire ar putea fi o intrare într-o bază subterană. Cercetările doctorului Sauder arată că în SUA s-au proiectat şi construit astfel de amplasamente subterane încă de la sfârşitul anilor ’50. Armata americană a însărcinat corporaţia RAND cu proiectarea bazelor militare subterane. Aceste baze subterane sunt menite să întărească, în cazul unui război atomic, capacitatea de

acţiune a puterii mondiale, SUA. Într-un studiu efectuat de corporaţia RÂND în 1960, au fost propuse douăsprezece amplasamente posibile pentru construirea bazelor subterane. Adâncimea acestor amenajări a fost hotărâtă în jur de 300 m.

Multe dintre aceste amenajări ascunse în subteran adăpostesc unităţi de comando, arme, precum rachetele atomice, şi laboratoare de cercetare. În 1989 s-a făcut cunoscut că Agenţia Federală de Management al Urgenţelor (FEMA) şi Pentagonul au buncăre subterane, în care s-ar putea adăposti tot guvernul american, în caz de război. Fiecare dintre aceste 50 de buncăre poate funcţiona ca şi Casa Albă. În cazul unei crize, până la 1.000 de civili şi personal militar pot intra în aceste adăposturi subterane. Cu toate că FEMA este condusă de o autoritate civilă, ea colaborează cu Pentagonul în cel mai mare secret. Deseori au fost văzute elicoptere negre nemarcate în apropierea sediilor FEMA. Centrul naţional de prevenire al FEMA se află în amplasamentul NORAD, condus şi de americani şi de canadieni, de sub muntele Cheyenne din Colorado. În această bază subterană lucrează cca. 1700 de persoane. În bază se intră printr-un tunel de 1,4 km. Conform aproximărilor, din amplasament s-au transportat cam 700.000 tone de granit. NORAD mai are o amenajare asemănătoare în North Bay, Ontario, Canada. FEMA are multe amplasamente subterane. Una dintre aceste baze se află sub Mount Weather, în apropiere de micul oraş Bluemont din Arizona de Nord. Această bază a fost construită deja în anii ’50 şi cuprinde sediul unui guvern de criză.

Din 1996 opinia publică are acces la părţi dintr-o unitate nucleară de comando subterană din Kelvedon Hatch, Anglia. O intrare a acestui amplasament se află într-un bungalou obişnuit din comitatul Essex. Din această locuinţă porneşte un labirint de încăperi, împărţit în trei

etaje subterane. Această centrală-comando a fost construită în secret absolut în timpul războiului rece. Amplasamentul este făcut pentru cca. 600 de oameni şi conţine dormitoare, cantine, institute ştiinţifice, un studio BBC, o cameră radar, un sistem de reanimare, unităţi medicale, un centru de intervenţie militară şi o cameră de lucru pentru membrii guvernului. Se presupune că flecare ţară are astfel de centrale-comando subterane, pentru a rămâne funcţională într-o oarecare măsură în cazul unui război atomic. Pentru construirea acestor amplasamente sunt necesare maşini mari, foarte complicate. Maşinile convenţionale pentru construirea tunelelor sunt aparate cilindrice, care pot trece prin pământ, rocă sau stâncă. Materialul dat la o parte de maşini este debarasat de camioanele sau trenurile care le urmează. Dezavantajul acestor maşini este că o cantitate aşa de mare de pământ sau rocă nu poate fi transportată fără a fi observată. Din această cauză, armata şi serviciile secrete caută alte tehnici.

Doctorul Sauder a dat de urma unor patente interesante, care mai demult păreau a proveni dintr-un film SF. Unul dintre cele mai interesante este o bormaşină nucleară pentru tunele, proiectată de laboratoarele Los Alamos la începutul anilor ’70. Această maşină topeşte pământul sau roca şi lasă în urmă un tunel dur, ca de sticlă. Comisia de Energie Atomică a SUA şi Administraţia de Cercetare şi Dezvoltare a Energiei din SUA deţineau în 1972 primele patente cu o astfel de maşină. Cel mai mare avantaj este că aceste maşini nu necesită niciun camion sau tren, care să transporte pământul dislocat.

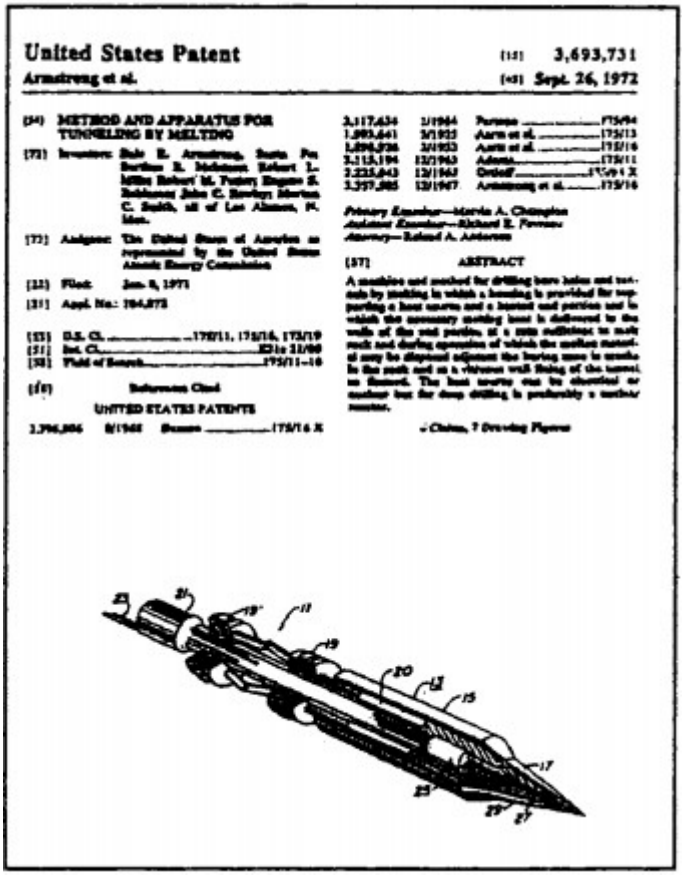

United States Patent

Armstrong et al.

[11] 3,693,731

[45] Sept. 26, 1972

[54] METHOD AND APPARATUS FOR TUNNELING BY MELTING

[72] Inventors: Duke B. Armstrong, Santa Fe; Berthon R. Mckinnon, Robert L. Miller, Robert M. Posney, Eugene S. Rabbitsaw, John C. Rowley, Morton C. Smith, all of Los Alamos, N. Mex.

[73] Assignee: The United States of America as represented by the United States Atomic Energy Commission

[22] Filed: Jan. 8, 1971

[21] Appl. No.: 104,872

[52] U.S. Cl. 175/11, 175/16, 175/19

[51] Int. Cl. E21c 11/00

[58] Field of Search 175/11-16

[56] References Cited

UNITED STATES PATENTS

3,117,634	1/1964	Parsons	175/94
1,893,641	1/1933	Aarts et al.	175/13
1,896,926	2/1933	Aarts et al.	175/16
3,115,194	12/1963	Adams	175/11
3,225,843	12/1965	Orloff	175/61 X
3,397,905	12/1967	Armstrong et al.	175/16

Primary Examiner—Marvin A. Champion
Assistant Examiner—Richard E. Favreau
Attorney—Roland A. Anderson

[57] ABSTRACT

A machine and method for drilling bore holes and tunnels by melting in which a heading is provided for supporting a heat source and a heated end portion and in which the necessary melting heat is dedicated to the walls of the end portion, of a size sufficient to melt rock and during operation of which the molten material may be disposed adjacent the boring zone in unmelted rock and as a retaining wall lining of the tunnel as formed. The heat source may be electrical or nuclear but for deep drilling is preferably a nuclear reactor.

7 Claims, 7 Drawing Figures

Fig. 35: *Acest brevet american din 26 septembrie 1972 descrie o bormaşină nucleară pentru săpat tunele. Această maşină topeşte pământul şi lasă în urmă pereţi ca din sticlă. Avantajul acestei maşini este că nu mai trebuie transportat material. Este uşor de înţeles că astfel de maşini sunt folosite la construirea bazelor militare subterane secrete.*

În anii următori au fost obţinute alte patente pentru maşini asemănătoare. În ciuda patentelor existente, nicio autoritate nu confirmă construirea sau punerea în funcţiune a unor astfel de maşini. Unele dintre persoanele aparent răpite de armată susţin că au fost duse prin tunele

din piatră, netede ca sticla. Aceste indicii şi utilizarea lor practică pentru construirea de baze subterane secrete, admit ca fiind foarte probabilă construirea unor astfel de maşini şi utilizarea lor la realizarea tunelelor.

Doctorul Sauder a aflat că în SUA nu există aproape nicio autoritate care să nu administreze una sau mai multe amplasamente subterane. După cum s-a menţionat deja, în apropierea acestora au fost observate şi elicoptere negre nemarcate. Există şi incidente, în care civilii, care au stat în apropierea acestor amenajări, au fost hărţuiţi şi izgoniţi de elicoptere. Este interesant că în apropierea unor astfel de amplasamente militare sunt foarte des observări spectaculoase de OZN-uri. Pe baza acestor fapte, Autostrada 375, care trece pe lângă baza aeriană AREA-51, a fost supranumită la 18 aprilie 1996 „autostrada extratereştrilor”. În California de Sud există şi alte laboratoare de cercetare subterane ultrasecrete ale marilor companii aeriene şi aeronautice, precum Lockheed-Martin Skunk-Works, McDonnell Douglas sau Northrop. Referitor la aceste amenajări există informaţii că ar avea o adâncime de 42 de etaje. Tunelele leagă această staţie cu alte amenajări subterane aflate în apropiere.

Pe lângă prezenţa elicopterelor negre, în apropierea acestor amplasamente s-au văzut de multe ori obiecte de zbor neidentificate. Unele obiecte sunt descrise ca fiind în formă de sferă, triunghi, cilindru, bumerang sau disc. Mărimea acestor obiecte de zbor este de 30 m şi chiar mai mari. În partea cu ilustraţii a cărţii se poate vedea intrarea în amenajarea de cercetare Lockheed Hellendale. O altă poză arată cum un obiect de zbor ciudat, în formă de diamant, este înălţat la suprafaţă cu un aparat hidraulic de ridicare. Aceste obiecte de testare au fost iradiate ulterior cu unde electromagnetice. La fel ca şi deasupra zonei AREA-51, şi deasupra acestui amplasament pentru

cercetare s-au observat obiecte luminoase ciudate, ce executau manevre de zbor absolut neconvenţionale. În aceste zone subterane de testare militară au fost dezvoltate, şi noi sisteme de propulsie bazate pe magnetohidrodinamică. La „Air Spikes" sunt captate microunde de la un „satelit, astfel încât să se formeze o undă de şoc în faţa obiectului de zbor. Energia undelor poate fi folosită în combinaţie cu electrozi şi magneţi supraconductori pentru propulsarea unei farfurii zburătoare. În acest proces, aerul din jurul obiectului de zbor se ionizează. Întrucât electronii din moleculele de aer sunt anulaţi, aceste corpuri de zbor sunt înconjurate de un înveliş de aer luminos. Aceste efecte se observă şi la apariţiile OZN obişnuite. Deoarece aceste obiecte de zbor ating o viteză de zbor de aproape 25 de ori mai mare decât viteza sunetului, ele nu mai pot fi confundate cu un OZN. Un document foarte cenzurat din anii '70, eliberat de CIA în 1989, dovedeşte că oamenii de ştiinţă din armată au combinat supraconductorii şi magnetohidrodinamica cu propulsarea OZN. Frazele necenzurate arată astfel:

„Oamenii de ştiinţă americani cred că modele submagnetice nu au niciun efect grav asupra astronauţilor, însă câmpurile supra-magnetice pot produce efecte considerabile. Există teoria conform căreia astfel de câmpuri sunt legate de supraconductibilitate la temperaturi foarte scăzute… la fel ca în spaţiul cosmic. Pe de altă parte este înrudit cu posibilele sisteme de propulsare ale OZN-urilor. Există zvonul că părţi ale unui OZN găsit în Brazilia au de-a face cu supraconductibilitatea şi magnetohidrodinamica".

Dacă aceste institute subterane de cercetare ultrasecrete explorează într-adevăr tehnologia OZN, nu se poate demonstra nici măcar ceea ce susţin martorii. În apropierea bazelor subterane descrise anterior, s-au semnalat răpiri în legătură cu apariţiile OZN. în 1998 a

avut loc o răpire OZN multiplă în apropiere de muntele Techapi. Ambele persoane lucrau la un institut de cercetare Northrop din Palmdale. După observarea unui obiect de zbor strălucitor necunoscut, au trăit experienţa „timpului pierdut”. Cei răpiţi s-au supus unei hipnoze regresive, prin care au scos la iveală un scenariu incredibil. Unul dintre cei răpiţi a trecut printr-o experienţă traumatică atunci când a văzut cum, într-o amenajare subterană din apropiere, prietena lui era examinată pe o masă de nişte fiinţe mici şi gri. Aici se pune problema că cei răpiţi susţin că au văzut extratereştrii într-o amenajare militară terestră. Cercetătorul în controlarea gândirii, Martin Cannon, a vorbit cu o altă persoană răpită de extratereştri, care declară că a fost dusă într-o amplasare subterană de lângă baza aeriană Edward. Ufologa Melinda Barks a cercetat un caz de răpiri OZN al unui cuplu mai în vârstă, care a fost dus în aceeaşi amplasare subterană, în condiţii asemănătoare. Cercetările doctorului Sauder au arătat că în spaţiul nord-american există suficiente amplasamente militare subterane secrete, ce confirmă afirmaţiile fantastice ale persoanelor afectate. Mai departe” vom cerceta dacă prezumtivele răpiri în astfel de amplasamente subterane sunt în concordanţă cu cunoştinţele de la acel moment despre fenomenul răpirilor OZN.

7. Rapoarte stranii

La Proiectul MUFON „Descrierea Răpirilor”, toate persoanele cercetate au trecut încă din copilărie prin răpiri OZN repetate. Mare parte a acestor experienţe au început şi s-au terminat în dormitorul respectivului. Majoritatea examinărilor prin care au trecut cei răpiţi se desfăşurau într-o încăpere rotundă, aflată aparent într-un OZN. în 14 cazuri, un rol important în răpire era jucat de un loc subteran. Şase persoane raportează că în timpul răpirii OZN au fost duse printr-un tunel într-un spaţiu

descris ca fiind precum o mare excavaţie, un fel de cavernă. Aceste locuri au fost descrise de cei răpiţi drept nepământene, de basm sau fantastice. Doctorul Thomas Bullard denumeşte astfel de întâmplări „Otherwordly Journeys” (călătorii nepământene). În multe cazuri, aceste persoane spun că au văzut extratereştri lucrând în acele locuri. Unii susţin că au fost aduşi din OZN direct în astfel de caverne. Pe de altă parte, unii spun că era o barieră de lumină înainte de a intra într-un astfel de loc. În majoritatea cazurilor, cei răpiţi declară că au observat mai mulţi extratereştri participând la realizarea unei lucrări. În puţine cazuri, cei răpiţi au văzut computere, ce păreau foarte terestre, vehicule şi oameni, care colaborau cu extratereştrii.

La 3 februarie 1993, în College Park, Maryland, s-a ţinut o conferinţă sponsorizată de Fondul pentru cercetarea OZN-urilor (FUFOR). La această conferinţă au fost prezente douăsprezece persoane cu experienţe ale răpirilor OZN. Cele douăsprezece persoane au fost întrebate detaliat de către cercetătorii de faţă, printre care se găseau şi doi psihiatri. La întrebarea dacă în timpul răpirilor au fost duşi într-o cavernă sau o amplasare subterană, şapte au răspuns „da”. Unii răpiţi susţineau că au văzut în aceste amplasamente subterane diverşi oameni în stare de transă. Trăirile din lumea de dedesubt le-au lăsat acestor răpiţi o impresie mai degrabă negativă. Pentru persoanele din studiul doctorului Bullard aceste experienţe erau mistice, respectiv nereale.

La o privire mai atentă asupra acestor experienţe se recunoaşte că este posibil să fie vorba de două călătorii diferite în subteran. În rândurile următoare se vor clasifica aceste diferenţe.

În cercetarea celor 270 de cazuri de răpiri, doctorul Bullard a aflat că răpiţii din 54 de cazuri au trecut printr-o călătorie nepământeană. Această călătorie se poate

împărţi în cinci faze.

1. *Pregătirea*: extratereştrii îşi pregătesc victimele pentru această călătorie neobişnuită. În această pregătire ar putea intra faptul că extratereştrii îmbracă persoanele răpite într-un costum de protecţie.

2. *Călătoria*: cei răpiţi sunt duşi într-un loc străin.

3. *Subteranul*: victima călătoreşte într-o cavernă subterană, care s-ar putea afla şi sub o mare.

4. *Peisajul*: victima vede suprafaţa unui peisaj ciudat, nepământesc.

5. *Muzeul*: călătoria include o vizită, în care se văd fiinţe bizare aflate în locuri ca nişte muzee sau grădini zoologice.

În cazul nostru, punctul 3 este deosebit de interesant. În studiul doctorului Bullard, cca. 30% sau zece persoane răpite de OZN, care au avut experienţa „călătoriei nepământene" în timpul răpirii, raportează că au fost transportaţi în astfel de locuri nepământene, subterane. Experienţele cu răpirile OZN ale lui Betty Andreasson conţin un scenariu complet al „călătoriei nepământene". Răpirea OZN respectivă s-a petrecut în 1950. Betty descrie sub hipnoză cum a fost pregătită în subteran pentru această călătorie şi cum se scufunda un OZN în mare. După aceea a zburat printr-un tunel mare, cristalin, care dădea într-un domeniu subteran. La răpirea lui Filiberto Cardenas, de pe 3 ianuarie 1979, din apropiere de Miami, Florida, s-a ajuns şi la o „călătorie nepământeană" în subteran. Sub hipnoză, Cardinas ilustra cum răpitorii lui au dat la o parte o stâncă din faţa unei excavaţii şi l-au dus într-un tunel, ce mergea pe sub mare. La capătul acestui tunel se afla o zonă locuită de fiinţe asemănătoare unor spiriduşi. Betty Andreasson a avut în 1967 o experienţă asemănătoare celei din 1950. Ea descrie cum în timpul răpirii a zburat cu OZN-ul printr-un tunel lung de piatră. În timpul răpirii ei, Sandy Larson a văzut

Pământul la capătul tunelului luminat. Beth a trăit experienţa unei răpiri militare şi a unei „călătorii nepământene” într-o zonă subterană. La fel ca şi Betty Andreasson, în călătoria subpământeană, OZN-ul a dus-o în zbor printr-un tunel. La capătul călătoriei se afla un mare oraş subteran într-o cavernă foarte mare. Într-un alt flash-back, a văzut OZN-uri în aceste caverne şi personal militar împreună cu extratereştrii. Ultimii ar putea fi amintiri din răpirile militare.

De multe ori cei răpiţi nu-şi aduc aminte cum au fost aduşi din călătoria lor în lumea subterană. În studiul doctorului Bullard, aceste „călătorii nepământene” se întâlneau şi în afara Americii de Nord. Trăirile subterane ale lui Betty Andreasson se potrivesc perfect schemei „călătoriilor nepământene”. Aceste experienţe nu par a se petrece în realitatea noastră. Se pare că provenienţa „călătoriilor nepământene” se află mai degrabă în psihologia de fond decât în realitatea imediată. Se aseamănă mai mult unor transe ale şamanilor şi, probabil, se pot asimila cu experienţele religioase. Ar putea fi un motiv, pentru faptul că majoritatea celor răpiţi de OZN-uri percepe că au în timpul răpirilor experienţa călătoriei într-un peisaj nereal pe suprafaţa unei alte planete. Călătoriile pe un tărâm subteran sunt prea puţin reprezentate în aceste experienţe.

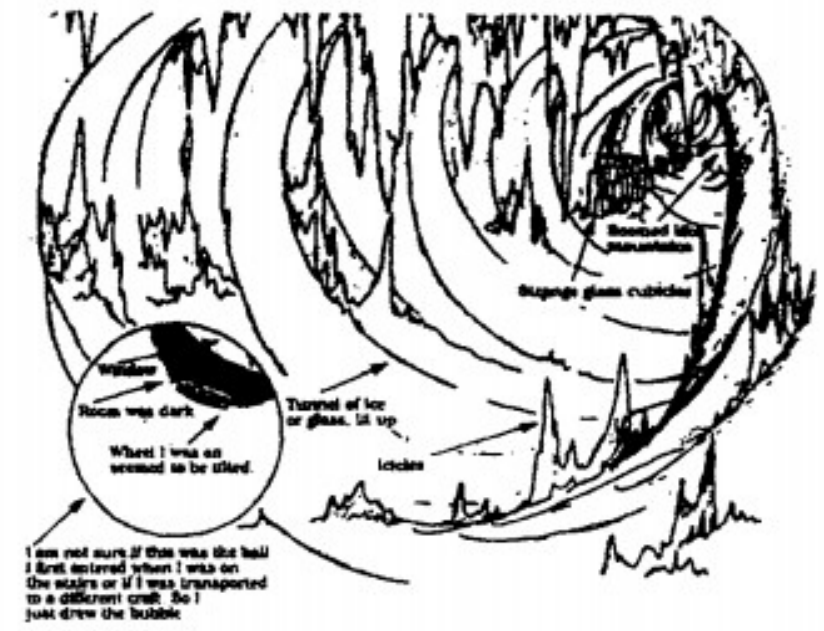

Fig. 36: Acest desen realizat de Betty Andreasson arată intrarea într-o zonă subterană, ca de basm.

Din contră, răpirile militare par să se tragă din realitate. La răpirile militare, tunelul este traversat cu vehiculele sau pe jos. Răpiţii ajung la amplasările subterane, de cele mai multe ori, cu ascensoare obişnuite.

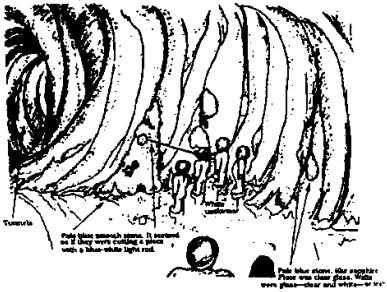

Fig. 37: Betty Andreasson relatează că la sfârşitul călătoriei a văzut extratereştrii, care executau diverse lucrări în acel loc.

Tabelul 6 redă detaliat o comparaţie între „călătoriile nepământene” şi răpirile militare. Drumurile şi spaţiile descrise de cei răpiţi corespund unor construcţii terestre şi nu au nimic în comun cu acele „călătorii nepământene” descrise în studiul doctorului Bullard. Această comparaţie arată că răpirile militare nu corespund imaginii actuale a fenomenului răpirilor OZN.

Aceste contacte militare nedorite par să reprezinte un fenomen cu totul nou în cadrul răpirilor OZN. Experienţele răpirilor OZN, în care cei răpiţi văd personal militar la un loc cu extratereştrii, rămân deocamdată neexplicate. Mulţi dintre cei care cred în OZN-uri presupun că o parte a armatei şi a serviciilor secrete americane colaborează cu extratereştrii. Din păcate, aceste zvonuri sunt împrăştiate şi de persoane cu legături în serviciile secrete, şi de autori neserioşi. Înainte de a lua în seamă astfel de afirmaţii îndrăzneţe şi de nedovedit, trebuie să avem în vedere alte posibilităţi. În următorul subcapitol ne vom ocupa detaliat de această problemă.

Tabelul 6

Acest tabel redă comparaţia între o „călătorie în cealaltă lume” şi un amplasament militar subteran. După cum reiese de aici, cele două experienţe sunt foarte diferite şi nu par a avea nimic în comun

Scenariul	„Călătoria în cealaltă lume”.	Amplasament subteran
Intrarea în subteran	OZN-ul se scufundă în apă, coboară printr-o deschizătură într-un munte, cei răpiţi intră în subteran printr-o	Cei răpiţi de armată raportează uşi mari, metalice, la intrarea în munte. Transportul se face cu un

	barieră de lumină.	elicopter sau cu un vehicul obişnuit.
Tunelul	OZN-ul zboară printr-o încăpere ca o peşteră.	Cei răpiţi sunt transportaţi pe jos sau cu un vehicul, printr-un tunel artificial.
Liftul		Uneori, persoanele răpite sunt duse cu un lift la etajele inferioare.
Cavernele, gangurile, încăperile şi mobilierul	La capătul călătoriei se află încăperi ca nişte caverne, în care cei răpiţi îi observă pe extratereştri lucrând. Uneori, în aceste locuri se află şi oraşe ciudate sau construcţii cristaline ca de basm.	Victimele sunt escortate de personal militar prin ganguri (holuri). Uşile se deschid prin intermediul metodelor electronice de recunoaştere. Observă generatoare şi alte maşini. Mobilierul aminteşte de laboratoarele de cercetare terestre.
Examinările		De cele mai multe ori, cei răpiţi sunt duşi într-o cameră, unde sunt

		examinaţi de un medic.
Fiinţe şi alte persoane prezente	Extratereştrii şi oamenii răpiţi.	Bărbaţii în uniformă de luptă, bărbaţii în uniformă militară, femei sau bărbaţi în halate albe de laborator, precum şi persoane civile în costum şi, uneori, alte persoane.

Tabelul 7

Din acest tabel reiese că multe victime MILAB au trăit rememorări traumatizante, în timpul cărora vedeau extratereştri la un loc cu personal militar. Este posibil ca ei să fi amestecat două răpiri diferite, sau răpitorii militari mascaţi ca extratereştri au folosit droguri şi programe de hipnotizare pentru a lăsa impresia unei colaborări interplanetare?

Victimele răpirilor MILAB (eşantion)	Personal militar şi extratereştri	Numai personal militar
Pat	da	
Polly	da (?)	
Anita		da (?)
Beth	da	
Angie	da (?)	
Amy	da	
Lisa	da	
Katharina	da	
Leah	da	
Delora		dF (? 5
Patty	da (?)	

Darlene	da (?)	
Kathy		da
Michelle	da (?)	
Debbie		da
Anna		da
Melinda		da (?)
Diane		da
Pamela	da	
Gina	da	
Nancy	da (?)	
Ray	da (?)	
Christa	da	
Karla		da (?)
Casey		da (?)

8. Contacte militare neintenţionate

Katharina Wilson s-a născut în 1960, într-un mic oraş din sudul Statelor Unite, şi a fost a doua soră dintre cele trei. A crescut fără a avea probleme în familie, într-o clasă socială de mijloc. De la vârsta de şase ani, Katharina a avut uneori vise foarte reale, de care-şi aminteşte foarte bine şi astăzi. Aceste vise au fascinat-o în aşa măsură, încât le-a trecut până la 23 de ani într-un jurnal, pe care mai târziu l-a publicat.

Katharina ţinea numai pentru ea cele scrise, şi-şi considera jurnalul drept un mic secret. În 1967 a avut pentru prima dată un vis îngrozitor, foarte real, în care a avut senzaţia că a fost scoasă goală din camera ei, în zbor. Pentru ea, această trăire a fost reală, cu toate că poartă semnele unei experienţe extracorporale. La începutul visului, percepea prezenţa unei persoane străine, cu toate că nu se mai afla nimeni în dormitor, în afara surorii ei, care dormea. În timpul acestei trăiri auzea în cap o voce mecanică. Atunci Katharina s-a gândit că vocea venea de la

Dumnezeu. După aceea a crezut că se afla într-o mare încăpere metalică. Încă îşi mai aminteşte cablurile, care erau înfăşurate cu material protector. Atunci, Katharina credea că trecea printr-o experienţă religioasă.

După 22 de ani, hipnoza regresivă nu a dat la iveală niciun rezultat nou. La nouă ani s-a mutat împreună cu familia ei în Pensacola, Florida. Când Katharina avea unsprezece ani, lucra pe la vecini ca supraveghetor de copii, pentru a câştiga ceva bani de buzunar. Îi plăceau copiii, dar nu era mulţumită de munca ei. La 13 ani a început să-i vină menstruaţia neregulat. Avea sângerări o dată la două săptămâni. Un ginecolog i-a diagnosticat anexită la ovarul stâng şi o inflamaţie pe partea dreaptă, aceasta fiind cauza sângerărilor. Însă doctorul nu a putut spune care era cauza inflamaţiei şi a anexitei. În vara anului 1976, Katharina şi vecinul ei au asistat la o apariţie OZN. Mai întâi, amândoi au observat două elicoptere de culoare închisă, care zburau la mică înălţime pe lângă casele vecinilor, şi care luminau terenul cu reflectoarele. După aceea şi-au îndreptat reflectoarele spre cer. Când Katharina şi vecinul ei s-au uitat în sus, au văzut trei obiecte de zbor în formă de hamburger, iar pe margine erau înconjurate de lumini roşii, albastre şi verzi. Obiectele de zbor necunoscute zburau în formaţie de triunghi, până când două dintre ele au făcut brusc un viraj de 90 de grade şi au dispărut în mare viteză.

În iunie 1982 s-a măritat cu prietenul ei, Mark, locotenent în marină. La scurt timp după nuntă, proaspeţii căsătoriţi s-au mutat în New River, Carolina de Nord. Au construit o casă în apropierea bazei aviaţiei militare Camp LeJeune. În noua casă Katharina avea stări bruşte de frică, atunci când rămânea singură Fără vreun motiv evident, începea să închidă uşile şi ferestrele. În luna octombrie a aceluiaşi an, Mark a trebuit să plece şapte luni pe un vas. Cu două luni înainte ca el să plece pe mare, Katharina a

constatat că nu i-a mai venit ciclul. Întrucât ea lua anticoncepţionale regulat, nu-şi putea explica ce se întâmpla. Când i-a comunicat faptul lui Mark, acesta s-a înfuriat şi i-a dat de înţeles că o va părăsi, dacă este însărcinată şi nu va face un avort. Pentru Katharina, din motive etice, nu se punea problema unui avort. Curând după convocarea lui Mark, i-au venit la nivelul conştientului flash-back-uri şi amintiri traumatice.

În iarna anului 1983, şi-a amintit că era culcată pe o masă, în jurul căreia stăteau două asistente şi un medic, uitându-se la ea. Nu-şi mai aduce aminte de figurile persoanelor. Ţineau în braţe un bebeluş şi voiau să îl arate Katharinei. I s-a transmis sentimentul că acela era bebeluşul ei. Katharina a intrat în panică văzând cum persoanele părăseau încăperea cu copilul ei.

Pentru Katharina această amintire a fost foarte traumatizantă, astfel încât ulterior a început să aibă tulburări de somn. După trei luni a avut un alt vis foarte real, în care a văzut încă 6 dată echipa de medici cu bebeluşul. Şi a doua amintire a decurs foarte traumatizant pentru ea. După ce Mark s-a întors din mobilizare, au ajuns la divorţ, cu toate că, după lipsa de nouă luni a menstruaţiei, Katharina nu era însărcinată. După divorţ, Katharina s-a mutat iarăşi în Pensacola, Florida, unde l-a întâlnit pe cel de al doilea soţ, Erik. În anii următori au continuat visele reale şi alte flash-back-uri despre evenimente nedorite. Când în 1987 a ajuns întâmplător în posesia cărţii *Intruders* a lui Budd Hopkins, nu şi-a putut crede ochilor. În această carte, Budd Hopkins descria răpirile OZN ale lui Debbie Jordan şi ale altor persoane. Katharina prezenta aceleaşi simptome ca şi femeile descrise în carte. I-a scris imediat o scrisoare lui Budd Hopkins, în care-i relata trăirile ei. Acesta a pus-o pe Katharina în contact cu psihologul clinic, doctorul Dan Overlade. În 1988 a avut prima şedinţă de hipnoză

regresivă, pentru a putea prelucra mai bine experienţele traumatizante.

Prima şedinţă de hipnoză nu a scos prea multe la iveală. După încă o răpire OZN şi un flash-back despre un instrument neobişnuit, doctorul Overlade a continuat şedinţele de hipnoză. Aceste şedinţe au dezvăluit experienţe tipice de răpiri OZN prin intermediul unor fiinţe diferite. Drept urmare a acestor şedinţe de hipnoză au fost scoase la iveală dintr-odată şi flash-back-uri, ce pot avea origina terestră. Aceste flash-back-uri au început cu amintirea unui umanoid blond, de sex masculin, cu o înfăţişare neobişnuită. Iată un fragment din jurnalul ei: „Stau goală în faţa unei porţi de sticlă. Acolo se află un bărbat blond, ciudat. Nu arată ca o fiinţă terestră. Stă după peretele din sticlă. Râd, pentru că şi el este gol. Intră în cameră şi se apropie de mine. Eu stau întinsă pe spate, pe o masă... Am senzaţia că aş fi privită de mai multe fiinţe, care se află în spatele unui perete gen oglindă". După aceea, Katharina a avut senzaţia că a fost violată de umanoidul blond.

Katharina îşi aminteşte că încăperea avea o formă dreptunghiulară şi pe un perete era fixată o oglindă veneţiană. Astfel de oglinzi sunt folosite în laboratoarele de cercetare şi în grădinile zoologice pentru observarea netulburată a persoanelor sau a animalelor.

Acest aranjament corespundea în acest caz mai degrabă unui loc de cercetare terestru decât spaţiilor obişnuite, descrise la aparenţele răpiri OZN. Katharina a avut, de asemenea, sentimentul că aceste experienţe aveau loc într-o amenajare subterană. Firește, nu se poate elimina ideea că răpirea se desfăşura într-un OZN foarte mare. După un timp, a mai avut un flash-back din copilărie. Katharina este de părere că această experienţă s-a produs în timpul vizitei în Germania din 1967. În jurnalul ei scria: „Deodată mă aflu într-o clădire. Toţi sunt îmbrăcaţi în alb,

în afară de pacienţi.

Cred că mă aflu încă în Germania, deşi totul este atât de străin. Se pare că mă aflu într-un spital psihiatric sau o clinică privată. Cred că îl văd pe Erik. Şi el este îmbrăcat în haine albe. Am oarecum senzaţia că mă aflu într-o cutie. Mă irită…

Mă duc într-o toaletă, deoarece am fost prinsă în cutie pentru mult timp. Îl întreb, de ce am fost băgată acolo. Răspunde: „Pentru că îţi face bine. O să te liniştesc”. Acum stau lângă cutia neagră. Mă uit înăuntru. Este din metal, are cca. 1, 2 m lăţime şi 1, 8 m lungime. M-am enervat. Nu vreau să mai fiu băgată acolo! O urăsc! El pare că se bucură de comportamentul meu. Nu am de ales. Trebuie să mă culc înăuntru şi să fiu prinsă acolo. Ştiu că mă vor lăsa singură. Mă gândesc la bărbatul blond, asemănător unui om, lv.

Katharina ne-a mărturisit că la vârsta de şapte ani a călătorit cu mama ei în Germania. În timpul şederii acolo, a consultat un medic.

pentru că o dureau urechile. Încă îşi mai aminteşte că medicul i-a făcut o injecţie dureroasă. Nu se poate spune cu siguranţă, dacă rememorările descrise anterior au avut loc într-adevăr în Germania.

Oricum, acestea amintesc mai degrabă de testări ilegale de schimbări comportamentale decât de vreo răpire OZN. Pe lângă cercetarea drogurilor în schimbarea comportamentului şi a hipnozei, serviciile secrete au efectuat şi alte experimente de controlare a gândirii, pe prizonieri şi persoane din clinici. Multe dintre aceste proiecte au fost ţinute în secret, astfel încât pacienţii participanţi nu au ştiut că CIA lua parte la aceste cercetări. Cutia, descrisă în flash-back-ul Katharinei, aminteşte de aşa-numita „Skinner Box” („Cutia lui Skinner”) în ultimii treizeci de ani, psihologul de la Harvard, Frederick Skinner, a descoperit noi metode de

condiţionare şi controlare a individului. Doctorul Skinner a tras concluzia din încercările sale că fiecare acţiune iniţiată de un individ este determinată de mediul acestuia şi că prin aceasta i se poate forma şi stabili comportamentul. Doctorul Skinner a construit o cutie mare, izolată acustic, a cărei temperatură poate fi reglată din exterior. O parte a cutiei avea un perete din sticlă.

Doctorul Skinner şi-a închis în acest recipient fetiţa. De fiecare dată când doctorul Skinner scădea temperatura din cutie, auzea copilul plângând. Când fiica lui se afla în cutie, era izolată de toate zgomotele. Prin această condiţionare, doctorul Skinner voia să-şi transforme fiica într-un copil adaptat la societate. Încercarea doctorului Skinner a eşuat cu propria fiică, deoarece aceasta s-a sinucis la 20 de ani.

Este uşor de înţeles că amintirile traumatizante ale Katharinei despre cutie seamănă mai degrabă cu un astfel de experiment de schimbare a comportamentului, decât cu o răpire extraterestră. Se poate suspecta că ea s-a internat într-o clinică şi a luat parte la un experiment fără voia ei. Katharina îşi aminteşte că nu a fost singura pacientă în acel loc. S-a simţit îngrozitor de singură în acea cutie şi a crezut că a fost izolată de toţi factorii externi. Oricum, această experienţă se aseamănă cu un experiment de tipul „Skinner Box”. După un timp a avut un alt flash-back, în care se afla într-o amplasare subterană. Nu-şi mai poate aminti cum a ajuns în acel loc.

În încăperile subterane se aflau mulţi oameni. O parte din persoane purtau salopete gri, ca din cauciuc. Aceste salopete acopereau corpurile persoanelor în întregime, cu excepţia feţei. Celelalte persoane purtau haine civile şi aveau o privire fixă, ca şi cum erau sub influenţa drogurilor. După puţin timp se afla într-o casă părăsită şi ţinea de mâini un băieţel de cca. 13 ani. În jurul ei stăteau alte persoane, Katharina nu ştie, ce ar trebui să

înţeleagă din acest vis foarte real. Bărbaţii în salopete îi amintesc de o unitate specială precum *Special Weapons Attack Teams* (SWAT). Din echipament fac parte cele mai noi realizări militare. În următorii ani. SWAT va fi echipată cu tehnicile unui soldat perfect (*Soldier Integrated Productive Ensemble* – SIPE). Acest echipament va schimba unitatea într-o maşină de război cibernetică.

Pe 17 septembrie 1988 au ieşit pentru prima dată la iveală indicii despre o legătură militară cu experienţele răpirilor OZN. în jurnalul ei scrie: „Sunt într-o clădire, în care se află un lift mare. Păşesc într-un loc ca un lift şi se mişcă în sus. Privesc în faţă. Acest perete este din sticlă, iar eu pot vedea prin el". Ascensorul îi amintea Katharinei de un lift folosit pentru transportul mărfurilor.

Trei părţi ale liftului erau făcute din material opac. Când Katharina s-a uitat pe geam, a văzut o fiinţă mică, gri. Acestei trăiri extraordinare i-a urmat o întâlnire cu personal militar.

„Mă îndrept spre o cameră, aflată la dreapta mea. Ştiu că în această cameră se află personal militar. Oamenii sunt îmbrăcaţi în uniforme militare. Albastrul de la marină. Stau în jurul unei mese mari, rotunde, şi par să aibă o discuţie".

Katharina îşi aduce aminte că dorea să-i facă atenţi pe bărbaţi în legătură cu mica fiinţă gri. Dar pe bărbaţi nu părea să-i intereseze, îşi aminteşte că în sala de conferinţe se aflau patru-cinci persoane, în afară de masa mare şi ovală, în cameră se mai aflau o vitrină şi încă o mobilă. Unul dintre bărbaţi avea cam 60 de ani şi păr gri. Încăperea era dreptunghiulară, iar bărbaţii purtau uniforme militare albastru închis. Unul dintre bărbaţi purta un costum de culoare închisă şi arăta ca un funcţionar guvernamental. Pentru Katharina este limpede că în timpul acestei trăiri se afla într-o clădire terestră, cu toate că a văzut în acelaşi loc şi o fiinţă mică, gri.

Deocamdată, Katharina nu a prelucrat această experienţă prin intermediul hipnozei. O retrăire asemănătoare a avut şi Leah Haley, care, precum Katharina, a trecut prin răpiri OZN şi militare.

Leaih susţine că şi ea a văzut o fiinţă mică, umanoidă, în amplasamentul militar. A văzut cum un extraterestru a intrat împreună cu un om în camera în care se afla ea. Bărbatul i-a făcut lui Leah o injecţie în braţul stâng, cu un instrument în formă de L.

Când a vrut să părăsească încăperea, au intrat câţiva oameni în uniforme militare. După această întâmplare traumatizantă, Leah a crezut că o parte a armatei face diverse lucruri în comun cu extratereştri. O hipnoză regresivă efectuată de psihologul John Carpenter a dezvăluit întâmplări surprinzătoare. Leah Haley a retrăit sub hipnoză aceeaşi experienţă. În mod surprinzător, sub hipnoză nu a mai văzut niciun extraterestru! Probabil că micuţii umanoizi au fost proiectaţi de Leah în experienţa militară. Aceasta ar însemna că a amestecat răpirile OZN cu cele militare. Se pare că nu a fost la fel şi în cazul regresiei. Pe de altă parte, răpitorii tereştri ar fi pus-o sub narcotice pe Leah şi i-ar fi făcut o spălare de creier. Totuşi este la fel de posibil ca psihiatrul ei, făcând parte din armată, să-i fi sugerat prezenţa extraterestrului în timpul hipnozei.

Psihologul clinic, doctorul Richard Boylan, este de părere că la astfel de pseudo-răpiri OZN militarii folosesc măşti de cauciuc, holograme, şocuri electrice, droguri pentru schimbări comportamentale şi hipnoze. Ulterior, persoanele răpite nu mai ştiu care sunt adevăraţii răpitori. În timpul unui flash-back din 26 aprilie 1989, Katharina a aflat că la misiunile războiului PSI sunt în joc măştile din cauciuc. Ea scria în jurnal: „Sunt îmbrăcată în pijamaua roz. Cineva îmi pune în mâini un cap de extraterestru din cauciuc. Cred că este o jucărie. Este umflat. Acum îl presez

şi scot aerul din el, ieşit tot aerul. Oamenii care stau în jurul meu găsesc reacţia mea amuzantă şi par să râdă. Mi se dă un alt cap şi-l dezumflu şi pe acesta… Ţin în mâini un cap de extraterestru dezumflat. Sunt uimită cât de mult seamănă cu unul real”. Katharina susţine că aceste capete din cauciuc arată foarte real. Aveau o culoare galben-maronie deschisă şi nişte ochi mari, alungiţi în sus. Capul avea o formă triunghiulară şi buze subţiri, dar nu avea urechi. Spre deosebire de aparent realii extratereştri, ochii nu aveau culoarea neagră. Pe baza acestor retrăiri se poate specula, dacă se folosesc într-adevăr măşti din cauciuc la răpirile militare. Descrierea acestor măşti nu corespunde imaginii extratereştrilor mici şi gri. O altă retrăire pare să confirme această presupunere. „Mă aflu într-o încăpere mică, asemănătoare unei clinici. Cred că sunt într-un spital sau un laborator. Văd un doctor umanoid, de sex masculin, o femeie şi o asistentă medicală. El este nenatural de maro. Pielea lui arată îmbătrânită, cu toate că nu are niciun rid”.

Katharina descrie capul acestui medic drept non-uman. Încăperea, în care se află culcată pe masă, este dreptunghiulară. Doctorul şi asistenta poartă halate albe. Doctorul o înţeapă în buric cu un aparat ascuţit. Pentru Katharina, această examinare a fost deosebit de neplăcută şi traumatizantă. După această procedură, doctorul i-a luat o probă de ţesuturi de la tâmplă. În timpul acestor examinări, Katharina a perceput cuvântul rasist „Nigger” (negru-peiorativ). După examinări, Katharina a trebuit să se îmbrace într-o cameră în care se afla o oglindă veneţiană. În timp ce se îmbrăca, în cameră a intrat o pereche de culoare. Rămâne neclar dacă denumirea rasistă de „Nigger” se referea la această pereche. Ulterior a intrat într-o sală de aşteptare, în care se aflau mai multe persoane. Decorul camerei consta din mobilă de culoare închisă, placată cu marmură. Katharina a văzut pe masă o

plăcuţă pe care scria „Clark Air Force Base”. După aceea au intrat în cameră medicul şi asistenta.

„Deodată mă aflu într-un loc, asemănător unui spital. Aştept un lift. Acolo este un domn mai în vârstă, cam de 60 de ani, cu păr cărunt. Arată a om. Are 1, 80 m înălţime, este bine făcut. Este un om obişnuit. Poartă un halat de laborator alb. Îl studiez. Se uită la mine şi zâmbeşte”. Când a venit liftul, au intrat amândoi. Katharina nu se simţea bine cu bărbatul în lift. Katharina crede că bărbatul grizonant a fost acelaşi cu cel pe care-l văzuse în experienţa din sala de conferinţe cu militarii. Întrucât acest bărbat era îmbrăcat în halat alb de laborator, a presupus că este om de ştiinţă sau medic şi lucrează pentru armată. Katharina ne-a spus că i se pare că l-a văzut pe acest om pentru prima dată la o vârstă cuprinsă între cinci şi zece ani. Îşi aminteşte clar că acest bărbat o ţinea în braţe.

A avut şi senzaţia că acest bărbat este om. Interesantă este şi amintirea cu plăcuţa pe care era inscripţionat „Clark Air Force Base”. Aceste experienţe ridică foarte multe întrebări. Se afla într-o bază militară aeriană? Se afla vreun angajat al bazei aeriene în acest institut de cercetare? într-o altă retrăire, Katharina a fost răpită de un medic şi de umanoidul blond cu un camion Bronco.

„Stau culcată pe spate şi mi se fac injecţii. Cred că mă aflu într-un camion Bronco, undeva într-o pădure. Nu ştiu cum de nu am simţit nimic până acum. Mă uit la medic. Este în stânga mea. Erik este la dreapta mea. Nu, este blondul. Doctorul ţine în mână o seringă mare. Nu am mai văzut niciodată ceva asemănător. Acum blondul ia seringa şi o înfige într-un bocanc vechi. Încearcă să-mi arate ce-ar dori să facă cu mine. Vrea să mă înţepe în genunchi… Sunt şocată. Văd seringa aproape de mine! Este foarte groasă. Doctorul o ia din nou în mână. Mai au

alte două seringi mici, foarte asemănătoare celei mari. Sunt metalice, netede şi argintii. Durere. Oh, doare aşa de tare! Genunchiul stâng. Simt cum mi se injectează un lichid în picior.

Simt cum curge în genunchi, prin picior. Mă gândesc că bagă conţinutul micilor obiecte argintii în seringa mare şi-mi injectează ceva. Golesc tot conţinutul seringilor mici în cea mare, în timp ce aceasta îmi înţeapă piciorul. Îmi tremură tot corpul. Sunt dureri puternice. Doare, arde”.

După acest vis foarte real, Katharina a găsit sânge pe cearşafuri, în afară de aceasta, se simţea rău şi avea dureri în tibie. Această experienţă a fost deosebit de traumatizantă pentru ea, întrucât procedurile nu s-au desfăşurat într-un OZN, ci într-un vehicul terestru. Katharina este de părere că automobilul ar fi putut fi o acoperire pentru un OZN.

Printr-o experienţă asemănătoare a trecut ufologul Bill Hamilton împreună cu însoţitoarea lui, Pamela, în timpul unui drum pe timp de noapte în apropierea bazei aeriene secrete AREA-51. În această regiune, amândoi au avut o întâlnire apropiată cu un OZN, în care „timpul pierdut” a avut importanţă. După acest incident, Bill Hamilton a hipnotizat-o pe Pamela. Aceasta descrie cum stătea paralizată lângă un OZN şi a fost întâmpinată de o fiinţă mică, gri. Mai mult, auzea sunete ciudate în urechea stângă.

După câteva zile, Pamela a fost consultată de hipnoterapeuta profesionistă Yvonne Smith. La această consultaţie, Pamela şi-a amintit că a fost dusă într-o camionetă albă. Amândoi au văzut acest vehicul pe autostradă. Ea descrie că furgoneta avea pe capotă o antenă ciudată. Înăuntrul vehiculului se aflau doi bărbaţi, îmbrăcaţi în negru. Aceşti bărbaţi i-au picurat un lichid în ochiul drept şi i-au băgat un instrument ciudat în canalul auditiv stâng. Şi-a amintit că în vehicul erau foarte multe

aparate electronice, ca un fel de laborator pe roţi. În timpul acestei şedinţe de hipnoză regresivă n-a văzut nicio fiinţă mică, gri şi niciun OZN. Nu-şi mai aduce aminte cum a fost readusă în maşina lui Bill Hamilton. Întrucât Bill Hamilton nu este un hipnoterapeut profesionist, este uşor de înţeles că el i-a sugerat Pamelei răpirea OZN. Probabil că asupra amândurora s-a acţionat cu droguri, sau a fost simulată o răpire OZN.

Pe baza acestor exemple se vede că experienţa Katharinei din camionul Bronco ar fi putut decurge asemănător şi să nu fi avut cu nimic de-a face cu o răpire OZN. Dacă este să dăm crezare doctorului Daniel Man din Florida, este posibil să se implanteze oricui un emiţător în mai puţin de 20 de minute. Aşa cum s-a arătat în capitolul II, doctorul Man a propus rezolvarea problemei copiilor care renunţă la şcoală prin implantarea unor mici emiţătoare. Factorul timp arată ca fiind posibilă existenţa tehnicii de efectuare a unor astfel de proceduri într-un autobuz amenajat.

După experienţa din camionul Bronco, au ieşit la iveală şi alte amintiri despre vizite nedorite în spitale şi răpiri în baze militare subterane şi terestre.

Un flash-back din 30 aprilie 1995, în care erau implicaţi Katharina şi soţul ei, Erik, arată încă odată că au văzut într-o amplasare militară subterană un soldat masca un extraterestru. Ea îşi aminteşte că stăteau amândoi într-o hală şi vedeau cum trei sau patru oameni escortau un extraterestru. Părea ca şi cum oamenii nu-şi dădeau seama că ei vedeau presupusul extraterestru.

Fragment din jurnal: „Descriere: Bărbaţii erau de înălţime medie şi purtau salopete negre, asemănătoare celor de la echipele SWAT, însă fără insigne şi veste antiglonţ. Extraterestrul purta acelaşi fel de salopetă neagră ca şi bărbaţii care-l escortau. Era de aceeaşi înălţime ca şi însoţitorii şi lăsa impresia că este de sex

masculin. Străinul avea 1,80 m înălţime. Părea să fie îngrijorat, să nu fie descoperit. Cred că ne-a văzut cum urmărim grupul. După aceea bărbaţii şi-au schimbat dispoziţia. Era evident că nimeni nu avea voie să-i vadă, cum escortau străinul prin bază”. Se poate vedea o fotografie a străinului în secţiunea cu ilustraţii a cărţii. Katharina descrie că pielea lui era neobişnuit de albă. Forma capului se asemăna cu cea a fiinţelor mici şi gri, numai că era mult mai mare şi avea masa corpului mai mare. Ochii migdalaţi se deosebeau oarecum între ei. I s-a părut că ochiul stâng prezenta un efect spiralat.

Crede că aceşti ochi aveau o provenienţă mecanică. Efectul de spirală se desfăşura centrat, din exterior spre interior, astfel încât păreau neliniştiţi. Ochiul drept avea pupila mare şi neagră. Katharina este de părere că străinul purta mănuşi negre, la fel ca însoţitorii lui. Interesantă este imaginea ei despre statura neobişnuită a fiinţei.

O descrie în felul următor:

„Avea o masă corporală net mai mare decât ceilalţi extratereştri, pe care i-am văzut. Mergea şi se comporta asemănător însoţitorilor săi militari”. Fiinţa părea înfricoşată, când a fost descoperită, şi se afla sub controlul soldaţilor.

Pe baza hainelor şi a staturii umane se poate specula că în loc de străin era vorba de un soldat, ce purta o mască de cauciuc. Probabil era speriat căci nu dorea să fie văzut în hală, împreună cu însoţitorii săi, de către Katharina şi Erik.

Tabelul 8

Pe baza acestui tabel se vede că şi Katharina Wilson, la fel ca multe victime MILAB, a văzut personal militar împreună cu extratereştrii. Experienţele MILAB reprezintă mai puţin de zece procente din totalul răpirilor OZN.

Victima MILAB	Personal militar	şi	Numai personal militar

	extratereştri	
Numărul rememorărilor ce conţin răpiri militare	10	6

Katharina şi-a adus aminte de 119 răpiri. Ea este de părere că în 15% din trăiri se află într-o clădire necunoscută, în 13% într-un spital şi în 3% într-o amplasare subterană. Se pare că cele mai multe examinări au avut loc în camere dreptunghiulare. Îşi mai aminteşte că în unele retrăiri a văzut paturi obişnuite. În cazul răpirilor OZN normale, cei răpiţi descriu că au fost examinaţi de extratereştri în camere rotunde, sterile. Multe din experienţele din viaţa Katharinei păreau să indice locuri terestre, cu toate că a văzut la un loc presupuşi extratereştri, medici, militari, funcţionari guvernamentali şi alte persoane civile.

Îşi aminteşte cu exactitate de 16 răpiri, în care a văzut personal militar, funcţionari guvernamentali sau amândouă categoriile. Acestea constituie aproape zece procente din toate experienţele. Ea descrie persoanele ca fiind funcţionari guvernamentali, când poartă costume închise la culoare sau haine civile. Tabelul 8 redă 16 răpiri, în care s-a confruntat cu personal militar şi/sau funcţionari guvernamentali. În jumătate din aceste experienţe este de părere că a observat fiinţe ciudate la un loc cu oameni.

Ea susţine că, în timpul acestor răpiri, fiinţele ciudate comunicau cu ea prin telepatie. Militarii sau funcţionarii guvernamentali se înţelegeau cu ea pe calea obişnuită. În 55 % din experienţele ei, cei răpiţi erau controlaţi pe cale mentală. În 45 % impuneau un control fizic asupra ei, iar în 13 % a fost drogată prin injecţii sau pastile.

Aici se poate recunoaşte o diferenţă faţă de răpirile OZN obişnuit». În mod normal, cel răpit raportează că extratereştrii l-au ţinut numai sub control mental.

Controlul fizic, injecţiile şi drogurile indică mai degrabă oameni decât extratereştri superdezvoltaţi.

21 Această poză arată un loc ars în formă de triunghi din spatele casei Lisei. Pe locul ars nu se aşterne iarna zăpadă şi nu creşte nici iarba, în detaliu se pot vedea câteva contuzii şi umflături de pe braţul Lisei, care au rămas în urma răpirilor militare. Umflăturile pot fi provocate de electrozi.

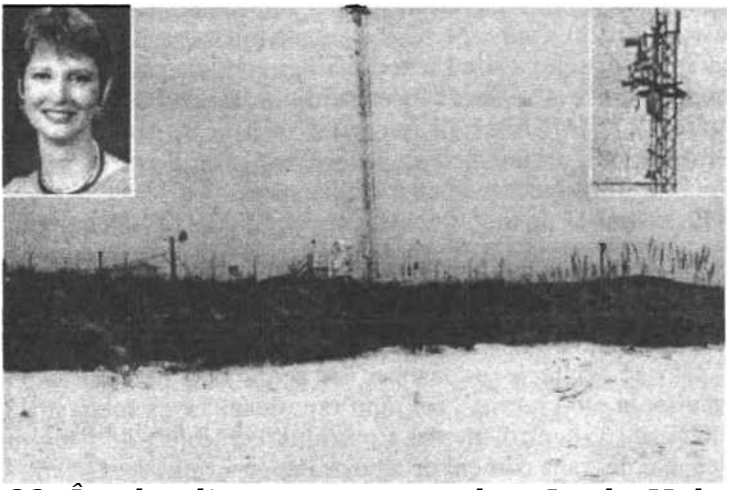

22 În detaliu se poate vedea Leah Haley, care a fotografiat arma cu impulsuri electromagnetice de la baza aeriană Eglin, de la Gulf Breeze, Florida. Leah Haley a avut rememorări traumatice, care indicau că o unitate

specială a intrat în posesia unui OZN cu ajutorul acestei arme, în timp ce se afla la bordul respectivului obiect de zbor. Probabil şi antena face parte din dispozitivul pentru Ballistic Missile Defense Organisation (BMDO); arma cu impulsuri electromagnetice se află în subteran.

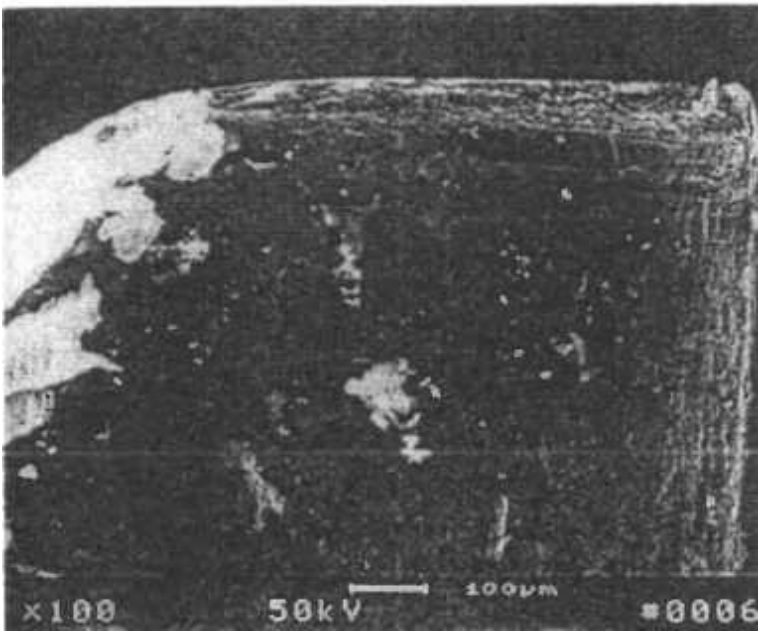

23 Această poză a fost făcută cu un microscop electronic şi arată corpul străin scos din gingia lui Leah Haley după o răpire OZN. Analiza a arătat că obiectul este un aliaj din alamă, fără fier. Cântăreşte 6 mg., are o formă regulată cu dimensiunile de 0,16 x 0,16 x 0,03 cm. Forma regulată indică o provenienţă artificială, deşi nimeni nu ştie cum a ajuns acel obiect în gingia lui Leah.

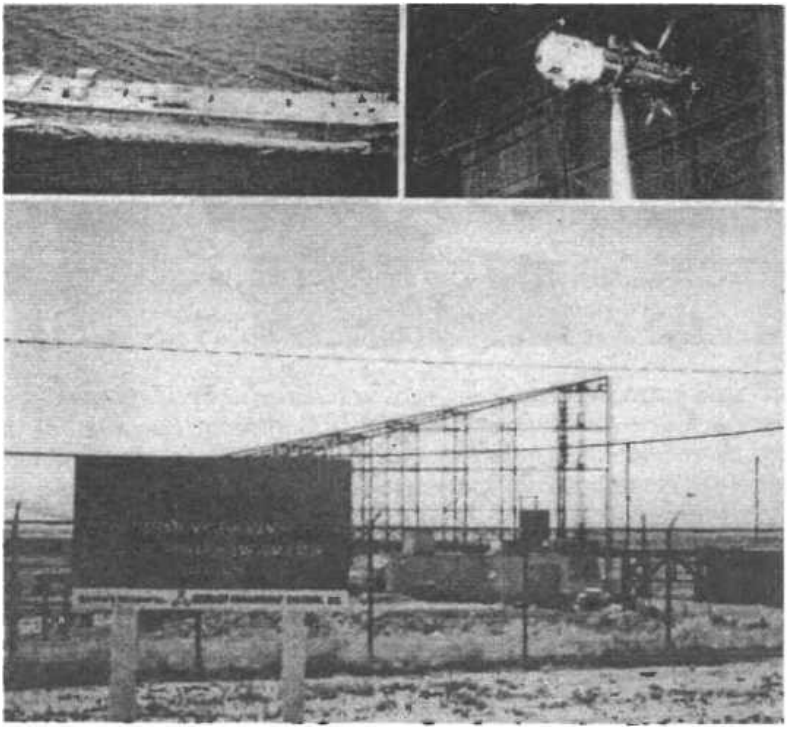

24 Poza prezintă o zonă de testare a armelor cu impulsuri electromagnetice, care se află la baza aeriană Kirtland Antenele sunt simulatoare de impulsuri electromagnetice avansate, puse în funcţiune de laboratoarele Sandia. În detaliul din stânga se vede un simulator naval de impulsuri electromagnetice EMPRESS. Detaliul din dreapta arată testarea armei IAS, Brilliant Bebbels.

25 În această poză se vede o broşură a Centrului britanic subteran de comandă nucleară din Kelvedon Hatch, în comitatul Essex. Baza are o adâncime de trei etaje şi se intră prin casa prezentată în detaliu. Amenajarea a fost făcută între timp publică; aceasta este făcută pentru 600 persoane şi conţine institute ştiinţifice, un spital, bucătării, camere de relaxare şi o centrală militară de commando. Interesant este că cei care au trecut prin răpiri militare susţin că au fost examinaţi în astfel de încăperi.

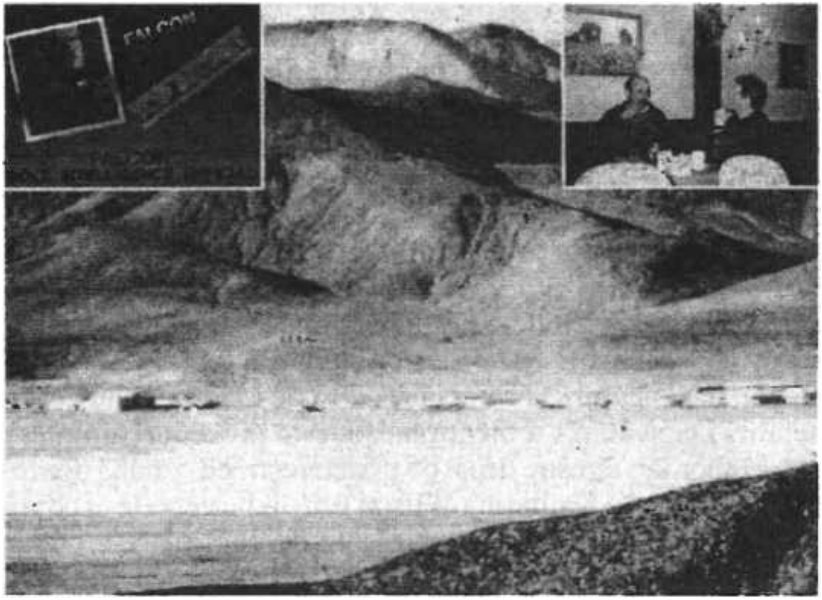

26 Această fotografie a fost făcută cu un teleobiectiv şi prezintă Area-51, care, în mod oficial, nu există. Conform lui Bob Lazar sau informaţiilor FALCON, în sectorul S-4 sunt construite şi testate OZN-uri. În detaliul din dreapta, doctorul Lammer discută cu specialistul în AREA-51, Glenn Campbell, care l-a vizitat pe autor în Graz, Austria.

27 În această poză se poate vedea o intrare secretă în misterioasa bază subterană Dulce din New Mexico. Oficial, acest teren este declarat fermă de vite, cu toate că este înconjurat de turnuri de pază. Ridicătura de teren în formă de deal, indică accesul printr-un lift. În apropierea acestei zone, martorii au observat deseori limuzine negre şi elicoptere nemarcate.

Dan Wright, conducătorul Proiectului MUFON de Descriere a Răpirilor (MATP), a ajuns indirect la un rezultat asemănător, fiind de părere că unele persoane răpite sunt tratate altfel decât altele. Aceasta ar însemna că fenomenul răpirilor OZN se poate împărţi în cel puţin două grupe diferite. Din 81 de cazuri cu răpiri OZN cercetate, printre care se află şi Katharina Wilson, 14 persoane declară că au fost ţinute de răpitori sub control mental. Alte 17 persoane declară că în timpul examinărilor au fost legate de şolduri, ceafă, cap sau braţe. Interesant este că din aceste 17 victime, zece persoane au trecut prin control atât mental, cât şi fizic. Metodele brutale amintesc de trăirile Katharinei. În 13 din 43 de cazuri MATP, victimele au fost anesteziate prin intermediul unei băuturi, al cărei gust a fost descris drept dulce, chimic sau metalic. După cum s-a menţionat, aceste proceduri amintesc mai degrabă de abordări terestre decât de extratereştri cu o înaltă dezvoltare. După ce am trecut cu Katharina Wilson prin experienţele ei conţinând posibile indicii asupra unor experimente de controlare a creierului, aceasta ne-a mărturisit că a găsit în cartea ei *The Alien Jigsaw* 44 de pasaje în care se fac referiri la acţiuni terestre.

9. Răpirile Lisei de către armată

O altă doamnă din grupul nostru de testare, care a trecut atât prin răpiri OZN cât şi prin răpiri efectuate de personal militar, este Lisa (pseudonim). Lisa a fost una

dintre persoanele cercetate de doctorul Karla Turner, iar trăirile traumatice o urmăresc până în momentul actual. Pe motivul propriilor trăiri, din cauza investigaţiilor pentru proiectul „O minte deschisă” şi prin colaborarea cu noi, Katharina Wilson a vizitat-o pe Lisa de mai multe ori, acasă la ea, în sudul Alabamei. Lisa are în jur de 35 de ani, este căsătorită şi are doi copii. A pus la dispoziţia Katharinei, şi drept urmare a noastră, însemnările din jurnal precum şi fotografiile, prezente în secţiunea cu fotografii a cărţii. O parte din experienţe, la fel ca la multe alte persoane, constă în hărţuirea de către un elicopter negru, nemarcat. Când a vizitat-o pe Lisa, Katharina a fost martora acestor survolări. Elicopterul nu ţinea cont de nicio prevedere de siguranţă şi nu părea să aparţină nici unei autorităţi. Lisa are poze ce arată un loc din spatele casei ei, ars în formă de triunghi. Din păcate, încă nu s-a făcut nicio analiză chimică. Ca şi la Debbie Jordhan, i s-a îmbolnăvit câinele. I s-a declanşat o boală de piele ciudată, ce nu a putut fi diagnosticată de veterinar.

Lisa descrie în jurnal tipice retrăiri traumatice ale experienţelor răpirilor OZN.

În aceste flash-back-uri vedea cum era examinată în OZN-uri de fiinţe mici şi gri, cu ochi migdalaţi, fiinţe reptiloide, alte fiinţe non-umane. Este deosebit de interesant că Lisa a retrăit şi flash-back-uri, în care şi-a amintit de personal militar sau, ca în scenele petrecute Katharinei Wilson, de internări nedorite. Una dintre aceste scene arată astfel: „Mă trezesc şi văd că stau culcată pe o masă medicală, care se află într-o încăpere mică, albă, îmbrăcată în faianţă. Îl ajut pe un bărbat cu ten închis, ce seamănă cu infirmierii de spitale, să-mi fixeze la mâna stângă un aparat, ce îmi aminteşte de un aparat de măsurat tensiunea. După aceea văd pe o masă de alături o femeie cu ten închis, moartă, cu gura larg deschisă. Îi apreciez vârsta între 40 – 50 de ani. După aceea îmi

amintesc cum am fost împinsă prin nişte uşi metalice rotative”. Ziua următoare, Lisa a găsit umflături de mărimea unei monede pe partea din faţă a piciorului stâng. În afară de aceasta, a văzut că era rănită pe interiorul coapsei.

Lisa susţine că de doi ani aude în urechea stângă un semnal asemănător codului Morse. Aceste zgomote o fac să fie foarte nervoasă şi par a fi în legătură cu survolările elicopterelor. În timpul unei nopţi din august 1993, Lisa a avut un vis foarte real, în care era vorba de o răpire efectuată de extratereştri mici şi gri. În acest vis a apărut un OZN şi o fiinţă mică, gri, care dădea diverse indicaţii.

În seara următoare a avut din nou un vis foarte real, în care a fost interogată brutal de personal militar. Lisa susţine că a fost lovită de militari şi chiar i s-a pus o armă la ceafă. Printre militari se aflau bărbaţi în uniforme verzi, care-i puneau întrebări, şi alţii în uniforme negre, care stăteau mai în spate. În acel moment nu îşi putea da seama ce voiau de la ea.

Pe 17 decembrie 1993, a avut la nivelul conştientului o trăire, în care se vedea întinsă pe spate. Era legată de o largă şi dusă printr-un gang. Ulterior şi-a mai amintit cum cineva i-a introdus un corp străin în urechea stângă. În ziua următoare a durut-o urechea şi o ardea pe gât. Două zile mai târziu scria în jurnal că i se pare că a vorbit în timpul acelei experienţe cu un bărbat cu aspect de japonez. A consemnat următoarele:

„Dintr-odată sunt înconjurată de personal militar îmbrăcat în negru. Alţi soldaţi au uniforme verzi. Soldaţii se poartă foarte brutal cu mine. Îi implor să nu mă mai lovească. Sunt foarte tulburată din cauza lor. După aceea ne-am dus într-un fel de birou. Un bărbat stătea în spatele unei mese. Era îmbrăcat într-o uniformă militară verde, fără plăcuţă cu nume şi fără trese. M-a interogat în legătură cu experienţele cu extratereştri. În afară de

aceasta, părea să se întrebe cum poate atrage atenţia opiniei publice asupra acestei probleme. I-am spus că mulţi ştiu că există OZN-uri, iar alţii nu le vor accepta niciodată".

După aceea au discutat despre politică şi religie. Era foarte îngrijorat şi supărat faţă de ea. Lisei i s-a părut că el era de părere că problema OZN-urilor a ieşit de sub control. În seara următoare, Lisa a avut din nou un flash-back traumatizant, cu un alt conţinut militar, în această retrăire a văzut o persoană, pe care o cunoştea din alte răpiri.

El i-a dat de înţeles că ea ar fi cheia acelei şarade. Şi în această retrăire era înconjurată de oameni înarmaţi, îmbrăcaţi în uniforme verzi şi negre. Lisa a trebuit să se aşeze pe un scaun din lemn şi să se lase supusă unui interogatoriu brutal.

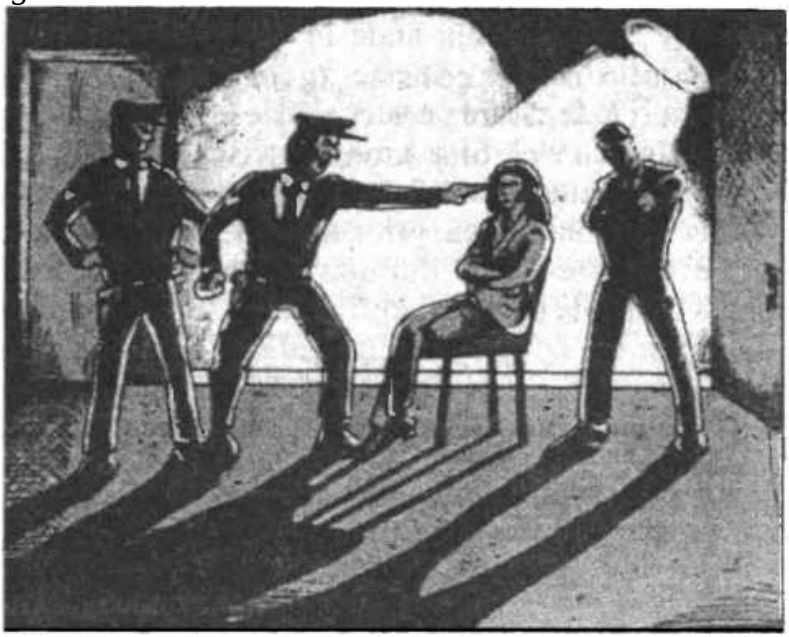

Fig. 38: *Această ilustraţie o arată pe Lisa în timpul brutalelor interogări de la baza militară, ce se află*

probabil în Langley, Virginia.

Interesant este că în timpul acestei experienţe a văzut lăzi din lemn inscripţionate cu numele localităţilor Langton sau I.angley, Virginia. Îşi aminteşte că a fost adusă la interogatoriu cu un dispozitiv subteran. După aceea a fost escortată de personal militar prin mai multe ganguri. Lisa este de părere că se aflau prin apropiere şi alţi civili în afară de ea.

Katharina Wilson a întrebat-o în timpul vizitei, dacă ştie că la Langley, Virginia, se află cartierul general al CIA. Lisa a negat şi a bănuit că erau duse la o bază aeriană.

Katharina Wilson a pornit cercetările şi a aflat că la Langley, în apropiere de Hampton, Virginia, există şi o bază aeriană. La această bază aeriană este conectat centrul de cercetare Langley al NASA. în afară de aceasta mai există un Langley în British Columbia, Canada şi un oraş în statul Washington cu acelaşi nume. Pe baza cercetărilor efectuate de doctorul Richard Sauder se ştie că în Virginia există mai multe baze militare subterane. Una dintre aceste baze este administrată de armată şi se află în Warrenton, Virginia, o altă amplasare maritimă în Sugar Grove etc.

Lisa îşi aminteşte de numele „Ortega” şi de cuvintele de cod „Top Shelf, „Top Hat”, precum şi de JAGNUS. Susţine că a văzut aceste cuvinte scrise pe o foaie de hârtie, în timpul unei răpiri militare, îşi aduce aminte că la deschiderea uşilor se foloseau sisteme electronice, asemănătoare cărţilor de credit Experienţa traumatizantă s-a produs în 1994. În aceste retrăiri şi-a amintit de un posibil viol, comis de personalul militar prezent. Acest scenariu este deosebit de misterios, întrucât Lisa a văzut lângă ea o fiinţă mică, gri-albă, îmbrăcată cu o capă neagră.

După cum vă puteţi închipui, Lisa este epuizată din

cauza acestor acţiuni psihologice şi fiziologice din timpul experienţelor. Deseori, după răpiri observă pe tot corpul mici contuzii, umflături, hematoame şi cicatrice cu forme regulate. Ca multe alte victime de sex feminin, a avut probleme cu menstruaţia, stări proaste şi dureri de burtă.

Cazurile discutate în acest capitol arată că, probabil, trupele militare secrete de intervenţie răpesc persoanele, aparent răpite de extratereştri, şi efectuează cercetări asupra lor. Dacă astfel de unităţi militare sunt într-adevăr amestecate în fenomenul răpirilor OZN, se ridică întrebarea ce vor de la cei răpiţi şi dacă este posibil să acţioneze astfel de unităţi într-o ţară democratică, precum SUA. în următorul capitol vrem să discutăm despre posibilele motive ale acestor misiuni, pe baza faptelor disponibile.

V. MILITARII ŞI SERVICIILE SECRETE

„Fenomenul OZN ar putea fi folosit pentru testarea de noi arme sau pentru efectuarea unor experimente de controlare a creierului pe persoane neştiutoare, prin intermediul drogurilor”.

Dr. Jacques Vallée, astronom şi informatician, despre posibila legătură dintre experimentele de controlare a gândirii şi răpirile OZN.

„A patra generaţie de arme de controlare a creierului şi cele energetice sunt în acţiune din 1989 prin operaţiunile secrete din SUA şi altepărţi ale lumii. Acestea sunt folosite la crime camuflate, răpiri şi ucideri inumane în experimente inatacabile, pentru a se putea dezvolta a cincea generaţie de arme”.

Harlan Girard, de la Comitetul Organizaţiei Internaţionale pentru Convenţia împotriva Armelor Ofensive cu Microunde.

1. Războiul PSI

În timpul primului război mondial, transmiterea ştirilor se făcea printr-un telegraf cu 30 de cuvinte pe minut şi erau necesari 4040 de soldaţi pentru acoperirea unei regiuni de 10 km². Treizeci de ani mai târziu se puteau transmite cu telexul 66 de cuvinte pe minut. În timpul celui de al doilea război mondial, 360 de soldaţi controlau o suprafaţă de 10 km². În războiul din Goli se transmiteau cu ajutorul computerului 192.000 de cuvinte pe minut, iar 23, 4 soldaţi supravegheau o arie de 10 km². Luând în calcul dezvoltarea tehnologiei computerelor, strategii militari au estimat că în anul 2010 se vor putea transmite 1,5 trilioane de cuvinte pe minut – iar 2 – 4 soldaţi vor putea controla o suprafaţă de 10 km². Pe baza

acestor exemple se vede că viitoarele conflicte şi crize se vor câştiga numai cu arme de înaltă tehnologie şi computere de mare performanţă. De aceea SUA dezvoltă, actualmente o flotă de aparate de zbor fără echipaj la bord (UAV), avioane nedetectabile de către radar, vapoare precum şi arme energetice controlate de la sol sau prin satelit.

Săptămânalul politic *US News & World Report* scria la 5 august 1996 despre desfăşurarea războaielor în anul 2020. În acest raport este vorba, printre altele, de soldaţi care arată asemenea unor cyborgi. În articol se menţionează că armata americană dezvoltă la acest moment nişte vaccinuri modificate genetic, pentru ca soldaţii lor să devină imuni la substanţe de război chimice şi biologice. Alte droguri trebuie să oprească oboseala şi să stimuleze atenţia, pentru ca soldaţii să poată sta treji zile întregi. Doctorul Steven Metz şi locotenent-colonelul James Kievit de la Institutul de Studii Strategice al Colegiului de Război al Armatei Americane, au publicat în 1995 un raport cu titlul „Revoluţia în serviciile militare şi conflictul armat". În studiul lor sunt abordate tendinţele militare de la sfârşitul războiului rece. Ambii strategi militari sunt de părere că viitoarele operaţiuni militare vor fi îndreptate în special împotriva statelor din lumea a treia, teroriştilor, grupărilor paramilitare (miliţii) şi a organizaţiilor antiguvernamentale din propria ţară. Mai mult, în viitor un rol important va fi jucat de misiunile militare executate pe cale psihologică (războiul PSI).

Astfel de misiuni într-un război PSI servesc influenţării spirituale şi sufleteşti, precum şi slăbirii sau intimidării duşmanului. Sub preşedintele Kennedy, CIA a început în 1961 câteva misiuni secrete într-un război PSI. Se dorea destituirea lui Fidel Castro sau umilirea lui în faţa propriilor cetăţeni. Odată s-a dorit impregnarea aerului din jurul unui post de radio vizitat de Castro cu

substanţe chimice care provocau halucinaţii. Altă dată CIA a vrut să-i pregătească lui Castro ţigarete cu LSD, ca să se facă de râs la apariţia în faţa poporului său. Specialiştii în războiul PSI au vrut să răspândească, prin intermediul pompierilor, o pază a lui Cristos pe coasta cubaneză, ca să arate poporului cubanez că şeful lor s-a îndepărtat de Dumnezeu. Tabelul 9 arată câteva arme neletale care au fost create pentru astfel de misiuni şi sunt actualmente testate. Această informaţie provine de la *Congressional Research Service Report* din 14 septembrie 1994 şi era întocmit pentru Congresul SUA. Studiind tabelul, se poate lesne imagina că misiunile prezente sau viitoare ale războiului PSI împotriva guvernelor sau persoanelor nedorite sunt terminate cu rezultate mai bune decât în trecut. Astfel, cercetătorii din Institutul de Tehnologie din Massachusettts (MIT) au reuşit să producă în 1986 holograme tridimensionale, ce pot fi proiectate şi pe cer. Astfel de holograme sunt produse cu laser, oglinzi, fibre optice şi computere. În timp ce oamenii de ştiinţă de la MIT au descoperit domeniile de utilizare în medicină şi arhitectură, această descoperire poate fi folosită şi în operaţiunile războiului PSI, aşa cum reiese din Tabelul 9. În momentul de faţă este absolut posibil, ca specialiştii războiului PSI să producă artificial holograme ale OZN-urilor sau apariţii ale Fecioarei Maria, pentru testarea reacţiei martorilor, păturilor sociale şi a cercurilor oamenilor de ştiinţă, ca să se împiedice vreo posibilă greşeală într-o misiune împotriva unui adevărat duşman. Prin „Voice Cloning” (imitarea artificială a vocii) se poate ridiculiza discursul radio sau televizat al oricărui dictator sau politician.

Tabelul 9

Acest tabel redă armele neletale create în ultimul timp. I înseamnă „imaterial”; M înseamnă „material”; P înseamnă „persoane”, întrucât aceste arme sunt şi testate

înainte de punerea în funcţiune, se pune întrebarea care simt ţintele.

Categoria	Tipuri de arme	Zona de aplicare	Durata realizării.
Electromagnetic (EPM)	Microunde cu impulsuri	I, M	1 – 4 ani
	Arme EMP neatomice	I, M	1 – 4 ani
	Benzi rezistente	I, M	Durata aplicării
Energie dirijabilă	Radiaţii cu particule	I. M	3 – 5 ani
Termic	Counter-Sniper	M, I, P	1 – 4 ani
	Counter-Mortar	I. M.P	1 – 4 ani
	Bariere	P	1 – 4 ani
Acustic	Ton de înaltă frecvenţă	P	Durata aplicării
	Infra şi ultrasunete	P	Durata aplicării
Electric	Stun Gas, Taser	P	Durata aplicării
Optic	Laser subenergetic	M, P.	Durata aplicării
	Lumini stroboscopice.		Durata aplicării
	Holograme	*L*, P	1 – 4 ani
	Bombe M	M, P	2 ani
Informa	Programe	I,	Durat

ţional	de computer Clonarea vocii	M P	a aplicării 2 ani

Doctorul Steven Metz şi locotenent-colonelul Kievit descriu în lucrarea lor un scenariu al viitorului, în care politicienii cubanezi se vor comporta imposibil în apariţiile publice din cauza „Morphing”-ului (întruchipările artificiale ale acestor politicieni), şi vor fi discreditaţi. Cei doi strategi militari profeţesc că în viitorul apropiat fiecărui american expus vreunui risc i se va implanta un localizator de situare (*Individual Position Locator Device* – IPLD). Cu aceste implanturi, teroriştii pot fi împiedicaţi atunci când vor să părăsească teritoriul american. IPLD ar putea servi personalului militar al SUA drept identificator de prieteni sau duşmani.

Interesant este că Timothy McVeigh, arestat după atentatul cu bombă de la Oklahoma, susţine că la întoarcerea din războiul din Golf, după o examinare psihologică pentru Forţele Speciale, i s-a produs o schimbare de personalitate. În *Washington Post*, ediţia din 23 aprilie 1995, se relata că McVeigh le-a povestit prietenilor că armata i-a implantat un micro-cip în şezut. Întrucât după examinare şi posibila implantare au apărut schimbări de personalitate, teoreticienii conspiraţiilor sunt de părere că McVeigh a luat parte, fără să ştie, la un proiect de controlare a creierului. Cercetările au arătat că a povestit şi în Decker, Michigan, cum micro-cipul implantat îi provoacă dureri ascuţite în şezut. În orice caz, McVeigh crede în afirmaţia lui că, în timpul misiunii sale, armata putea să-l controleze şi să-l localizeze prin intermediul acestui implant. Probabil în timpul misiunii din Golf i s-a implantat într-adevăr lui McVeigh un prototip IPLD în şezut.

O posibilă acţiune de dezinformare a războiului PSI cu privire la OZN-uri, în care aparent au jucat un rol

măştile de extratereştri, a avut loc de la începutul anului 1989 până în 1992, în Carp, Ontario din Canada. Ufologul canadian Tom Theofanus a primit în 1989 un pachet ce conţinea informaţii despre nişte presupuse lucrări de evacuare a unui OZN, în Carlton Place, Ottawa. Autorul informaţiilor s-a intitulat „Guardian" şi a rămas anonim. Pe lângă informaţii era şi o copie a unei fotografii ce prezenta un extraterestru. Cercetătorul s-a gândit mai întâi că aceste informaţii erau doar o farsă. Cercetările au arătat că la 4 noiembrie 1989 martora Diane Labaneck a văzut o lumină intensă, zburând deasupra casei în direcţia unui pom. La scurt timp au apărut nişte elicoptere, ce luminau pământul cu farurile. Cercetătorul de la Reţeaua Canadiană de Cercetare a OZN-urilor (CUFORN) a găsit alţi martori care au văzut lumina şi elicopterele. Ufologul Graham Lightfoot a cercetat terenul din spatele casei doamnei Labaneck, dar nu a găsit niciun indiciu despre activităţi militare. Alţi martori au raportat că animalele lor s-au purtat ciudat.

La mijlocul lui octombrie 1991, cercetători din Canada şi SUA au primit alte materiale de la „Guardian". Printre acestea era o casetă video, ce prezenta un obiect de zbor neidentificat. Materialul scris cuprindea documente aparent cenzurate ale Ministerului Canadian al Apărării şi o scrisoare, care lăsa să se întrevadă un comportament paranoic al autorului. Spre exemplu, era vorba despre o conspiraţie între chinezi şi extratereştri mici, gri precum şi alte dezinformări. În afară de aceasta erau informaţii despre locul de aterizare al OZN-ului şi încă o poză alb-negru a unui extraterestru fotografiat la Carp. Cu toate că foarte multe indicau o escrocherie, cercetările ulterioare nu au dat niciun rezultat satisfăcător în acest caz. În secţiunea cu fotografii a cărţii este prezentată o imagine a acestui presupus extraterestru. Întrucât locul de aterizare al OZN-ului se află în faţa

gardului unei baze militare secrete, poate fi vorba despre o acţiune militară de dezinformare.

Este imposibil ca nişte civili să facă, fără cunoştinţa armatei, în faţa unei baze militare secrete, pe neobservate, o înşelătorie atât de mare. Poza prezumtivului extraterestru seamănă mai mult cu a unui om care poartă mască de cauciuc şi costum, decât a unei fiinţe ca cele descrise la răpirile OZN. Probabil că nişte, civili au observat o operaţiune militară şi după aceea specialiştii în războiul PSI au camuflat-o şi ascuns-o sub aparenţa unei aterizări de OZN. Interesant este că în documentele de la „Guardian" este vorba şi despre implantări în creier şi experimente de controlare a minţii desfăşurate de către CIA şi guvernul canadian. Pe baza acestui caz se vede încă o dată ce greu este, să afli adevărul în astfel de incidente.

În ultimii ani au ieşit la iveală şi câteva victime ale controlului gândirii, care susţin că au luat parte la programe de hipnoză, ce corespundeau unui scenariu de răpire OZN. Paul Bonacci este o posibilă victimă a proiectului *Monarch*, descris în capitolul I. Acesta susţine că a fost într-o bază militară subterană în timpul testului, baze în care specialiştii în războiul PSI ar fi construit machete de OZN-uri, cu dimensiunea de câţiva metri. Conform Lui Bonacci, în astfel de amplasamente se efectuează experimente de controlare a minţii, camuflate drept răpiri OZN

Fostul ofiţer de spionaj din US Army, Julianne McKinney, a fondat la începutul anilor ’90 Asociaţia de Securitate Naţională Alumni. McKinney este de părere că strategii militari ai războiului

PSI folosesc şi fenomenul OZN pentru a putea conduce revoluţiile militare prezise de doctorul Steven Metz şi colegul său, locotenent-colonel James Kievit. Ea mai susţine că o parte a armatei americane a menţinut artificial fenomenul OZN, pentru a putea dezvolta şi testa

sub acoperirea lui anterior menţionatele droguri experimentale, experimentele de controlare a gândirii, tehnologia hologramelor, armele energetice, implanturile, aparatele de zbor experimentale, costumele şi altele.

McKinney susţine că a intervievat 125 de victime ale controlării gândirii. Printre aceste persoane este o femeie care pretinde, ca şi Bonacci, că a fost parte a unui program OZN. Femeia are cam 40 de ani şi, copil fiind, a purtat la un proiect militar costumul unei fiinţe mici şi gri. Această costumaţie pentru întreg corpul corespundea descrierilor de care-şi aminteau sub hipnoză cei răpiţi de OZN-uri. Ea susţine că partea cu gâtul costumelor era manipulată cu metode electronice, deoarece capul extraterestrului era mai sus decât propriul ei cap. Afirmaţia acestei femei este interesantă, dar nu se încadrează în schema realizată până acum. După cum s-a văzut în capitolul anterior, prezumtivele răpiri făcute de personal militar sau de serviciile secrete par să fie percepute de cei răpiţi de OZN-uri abia din anii ’80. Dacă această femeie a luat parte la un astfel de proiect în anii ’60, se pune întrebarea, de ce nu se cunoaşte niciun raport despre răpiri OZN în acea perioadă.

Un memorandum al CIA declasificat în aprilie 1997 datorită legii FOIA arată că încă din 1952 unele cercuri din CIA s-au ocupat de cum se poate folosi fenomenul OZN pentru misiunile războiului PSI. Traducerea documentului întocmit de directorul de atunci al CIA, Walter B. Smith, sună astfel:

„Memorandum către: Directorul departamentului strategiei psihologice.

Temă: farfurii zburătoare.

1. Expediez astăzi o propunere Consiliului Securităţii Naţionale (Tab. A), în care este sintetizat că problema legată de obiectele de zbor neidentificate are aparent implicaţii în desfăşurarea războaielor psihologice şi în

operaţiunile serviciilor secrete.

2. Fondul acestei păreri este prezentat pe larg în tabelul B.

3. Recomand, să discutăm la o întâlnire a departamentului despre posibilele utilizări ofensive sau defensive ale acestui fenomen, în scopul desfăşurării războiului psihologic”.

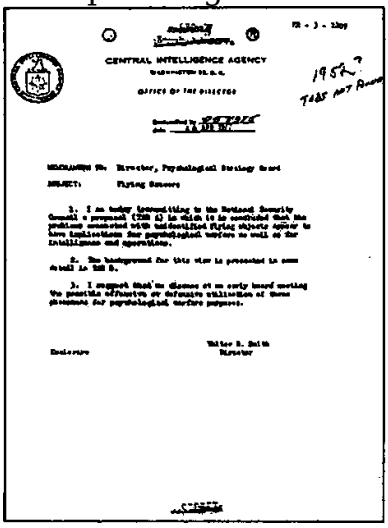

CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY

OFFICE OF THE DIRECTOR

Fig. 39: *Document CIA din 1952, semnat de directorul de atunci al agenţiei, Walter B. Smith. Se prezintă cum poate fi folosit fenomenul OZN în misiuni ale războiului psihologic şi în operaţiuni secrete. Paginile relevante nu au fost date nici astăzi publicităţii.*

Din păcate, CIA nu a dat publicităţii tabelele A şi B. Amestecul armatei şi al serviciilor secrete în fenomenul răpirilor OZN, pe care l-am prezentat în capitolul IV, aduce astfel de zvonuri în domeniul posibilului. În următorul subcapitol vrem să cercetăm dacă testarea unor astfel de arme este adevăratul motiv pentru interesul armatei/al serviciilor secrete pentru răpirile OZN sau dacă există cauze neluate încă în seamă.

2. Intervenţii secrete şi documentele COM-12

La fel ca documentele Majestic-12 cunoscute de comunitatea ufologilor, cercetătorii în controlarea gândirii (*Mind Control* – MC) au primit în 1992 documente ce dădeau informaţii asupra intrigilor serviciilor secrete cu privire la experimentele de controlare a creierului.

Cercetătorul *MC* Walter Howard nu a găsit până acum pe nimeni din guvernul american care să explice clar documentele COM-12. Documentul pus în circulaţie în 1992 poartă denumirea „Operaţiuni de controlare a gândirii / Activităţile grupului Aquarius". Întrucât *Aquarius* era numele folosit în interiorul NSA ŞI DIA în legătură cu OZN-urile, această denumire pare a fi folosită mai mult în cadrul serviciilor secrete.

Conform unor cercetători MC, în grupul „Aquarius" este vorba de o adunare de extremă dreaptă a membrilor serviciilor secrete, printre care sunt şi oameni de ştiinţă germani, care au fost aduşi în SUA prin proiectul *Paperclip*. Ca şi la documentele MJ-12, în spatele documentelor COM-12 par să se ascundă atât informaţii adevărate, cât şi false. După cum se pare, cineva din cadrul serviciilor secrete doreşte să facă publice informaţii care să-i conducă pe cercetători pe piste greşite.

Walter Bowart crede că există cinci posibilităţi privind conţinutul acestor documente:

1. confirmări autentice ale informaţiilor prin cercetări independente;

2. valabilitatea metodelor de obţinere a informaţiilor şi a resurselor;

3. documente ce conţin indicii despre activităţi MC viitoare;

4. dezinformare bine mascată şi cercetători îndreptaţi spre piste greşite;

5. documentele au fost falsificate de o grupare patriotică, ca să atragă atenţia anumitor persoane.

Documentele COM-12 prezintă indicii despre

specialiştii în războiul PSI:

„Operaţiunile grupului Aquarius" (AGO) este un grup esenţial de supraveghere a procedurilor de controlare a gândirii. Operaţiunile grupului COM au dezvoltat mijloace avansate de apărare, ce utilizează microundele, undele radio şi electromagnetice. Aceste proceduri pot fi folosite şi pentru atacuri". Este în afară de orice îndoială că armele menţionate în documentul COM-12 există şi sunt testate pe persoane neştiutoare. În capitolul de început al cărţii am discutat cu câteva victime ale acestor teste. Cercetătorul MC, Harlan Girard, de la Comitetul Internaţional pentru Convenţia împotriva Armelor Ofensive cu Microunde este de părere că mulţi americani şi oameni din alte ţări au fost şi sunt folosiţi fără acordul lor la crearea şi testarea unor astfel de arme. În instrucţiunile COM-12 sunt scrise următoarele despre procedurile electromagnetice de controlare a gândirii:

„Procedurile electromagnetice de controlare a gândirii sunt cele mai noi şi eficiente metode existente la momentul actual. Undele electromagnetice şi microundele cu impulsuri au mari avantaje în război, deoarece o persoană sau locuitorul unei zone nu ştiu nimic despre procedurile efectuate. Dacă nu se ştie că se desfăşoară un astfel de proces, şi subconştientul rămâne neinformat. Acest fapt este foarte apreciat de autorităţile care se ocupă de controlul gândirii, întrucât nu există niciun risc de confruntare între persoanele participante. Aceste proceduri nu au doar o rată mai mare de succes decât metodele anterioare, ci permit şi celui care le foloseşte să rămână absolut necunoscut".

Cea mai cunoscută acţiune a microundelor făcută publică poartă denumirea de *Moscow-Signal* (Semnalul Moscova). Când angajaţii CIA au făcut în 1962 o verificare de rutină a sistemelor electronice de securitate la ambasada americană, s-a constatat că diverse

departamente erau sub acţiunea microundelor. Aceste unde veneau de la emiţătoare instalate în două camere puse vizavi. Atunci problema nu a fost luată în serios. După o întrerupere mai lungă, sovieticii au reluat iradierile în 1976. Autorităţile americane de securitate spun că sunt posibile trei explicaţii:

1. sovieticii au încercat să asculte prin intermediul tehnicii cu microunde convorbirile efectuate în ambasadă;

2. au încercat ca, prin impulsurile microundelor, să-i oprească pe americani să asculte convorbirile lor.

3. sovieticii au încercat să producă leziuni psihice şi/sau fizice personalului ambasadei.

Prin urmare, CIA a solicitat institutului de cercetare al armatei americane Walter Reed din Washington, să afle adevărata cauză a acestor iradieri. Proiectul a durat trei ani şi s-a numit „Pandora”. S-a constatat la cobai că după trei săptămâni de iradiere cu microunde a fost afectat sistemul nervos şi cel imunitar. În ciuda acestui rezultat, personalului ambasadei nu i s-a spus nimic. Rata cancerului era evident mai mare la persoanele care lucrau la ambasadă decât la cetăţenii de rând. După ce americanii au pus la ferestre plasă de aluminiu, care deviază microundele, sovieticii au încetat iradierea. Câţiva ani mai târziu, ambasadorul american Walter Stossel a murit de leucemie.

Un alt caz, în care s-a folosit iradierea cu microunde, care schimbă comportamentul, s-a produs în anii ’80, în Greenham Common, Anglia. În Greenham Common, mai multe femei au demonstrat împotriva staţionării aparatelor atomice americane de zbor „Cruise Missile”. După discuţiile iniţiale cu demonstranţii, militarii au întins antene pe punctul de sprijin. În 1986, luptătoarea pentru pace Sarah Green scria în revista *Unity* despre acţiunea armelor cu microunde din Greenham.

„După ce au fost întinse antenele, mai multe femei au

început să aibă dureri de cap, de urechi şi stări proaste. Imediat după ce femeile au părăsit tabăra de eliberare, starea lor s-a îmbunătăţit. În 1986, oamenii de ştiinţă au constatat că tabăra luptătoarelor pentru libertate a fost iradiată cu unde electromagnetice”.

Există o mare posibilitate ca aceste unde să fie, ca şi în Moscova, microunde. Un alt caz cercetat în amănunţime, în care cei afectaţi au fost britanicul Antony Verney şi soţia lui, s-a petrecut cam în aceeaşi perioadă, în comitatul englezesc Kent. Ambele persoane au început să observe, începând cu septembrie 1983, zgomote ciudate, tonuri înalte şi deranjamente ale aparatelor electrice şi electronice. Curând nu mai puteau dormi. Pe 26 decembrie 1983 au văzut pe cerul dimineţii apariţii luminoase, în formă de potcoavă. Aceste apariţii s-au repetat de mai multe ori în zilele următoare. La 5 ianuarie 1984 zgomotele au încetat, dar chinul nu se terminase.

Se pare că au fost expuşi radiaţiilor electromagnetice. Cei doi au început să aibă dureri de cap şi simptome de dezorientare. Zgomotele animalelor din pădurea Sandpit, din apropiere, au încetat, de parcă toate animalele părăsiseră pădurea.

Sursa radiaţiilor pare să provină de la un teren înconjurat de un gard înalt.

Casa aflată înăuntru este declarată drept firmă, dar arată mai, degrabă ca o clădire a ministerului apărării, că MI 5 sau MI 6. Curând

Antony Verney a aflat că numărul de telefon al casei era secret. În cele din urmă, familia Verney n-a mai rezistat în acea casă şi a vândut-o la 2 aprilie 1984. Perechea suferă de aceleaşi simptome de îmbolnăvire ca şi femeile din Greenham Common. Doamna Verney a făcut la 1 septembrie o şedinţă de chimioterapie şi a murit în 1996. Lui Antony Verney i-au căzut câţiva dinţi. Mai târziu, corpul lui producea mai multe globule roşii decât

leucocite. Cuplul a fost examinat de mulţi medici, dar nu a primit de la nimeni nicio despăgubire, deoarece nu s-a putut dovedi cine le făcuse asta. Între timp, a murit şi Antony Verney.

Interesant este că aceste simptome s-au întâlnit şi la persoane ce au trecut printr-o răpire OZN. Simptome precum: perturbări ale aparatelor electrice şi electronice, sângerări nazale, voci, tonuri de înaltă Secvenţă, zumzăituri, şuierături şi zbârnâituri. Katharina Wilson şi soţul ei, Erik, relatează că percepeau un puternic câmp electrostatic înjurai lor, în casa lor, pe lângă animalele domestice, înainte şi, uneori, după o răpire OZN. Deseori după experienţa unei răpiri OZN, ambii simţeau o stare depresivă sau euforică, deseori Katharina avea probleme cu menstruaţia. În mod interesant, câteva femei iradiate de la Greenham Common aveau simptome asemănătoare.

Manifestări electrostatice similare cu cele înregistrate de Katharina şi Erik Wilson, a perceput şi suedezul Robert Naeslund, în Suedia. Cazul victimei controlului gândirii, Robert Naeslund, a fost deja prezentat detaliat în alt loc. După cum se pare, Robert Naeslund nu numai că are implanturi asupra lui, ci este şi o victimă a testărilor armelor energetice. După ce Naeslund a manifestat public puternic împotriva acestor testări, în aprilie 1985 a fost iradiat în apartamentul lui cu unde electromagnetice, în fiecare noapte. În fiecare dimineaţă îşi simţea faţa, umerii şi spatele ca şi cum ar fi stat prea mult la soare. Foile de hârtie au început să se ruleze de la sine şi bateriile să piardă energia. Undele electromagnetice inundau apartamentul cu foarte mare putere, până când Naeslund nu a mai putut suporta şi, în cele din urmă părăsit locuinţa. Gingiile, faringele şi gâtul au început să se deshidrateze, iar vocea lui Naeslund a devenit răguşită şi avea dureri când vorbea.

După ce Robert Naeslund s-a mutat, nu a durat mult

până a fost iradiat şi acolo. Simptomele reveneau; bileţelele şi foile din jur se rulau de la sine şi atârnau de perete, ca şi cum ar fi fost ţinute de o mână invizibilă. Din cauza acestor torturi, Naeslund a încetat publicitatea îndreptată împotriva serviciilor secrete suedeze SAPO, şi iradierea s-a oprit. La începutul anului 1992, Robert Naeslund a intrat în contact cu *International Network against Mind Control* şi a reluat lupta contra testărilor ilegale. La 11 octombrie 1992 a fost din nou supus iradierii electromagnetice.

Odată s-a trezit la ora 3 dimineaţa din cauza unei tulburări a circulaţiei sângelui. Mâinile şi părţi ale picioarelor i s-au umflat până i-au amorţit. Se părea că cei ce-l torturau puteau varia frecvenţa undelor de iradiere, întrucât avea simptome variate.

O înroşire a pielii indica iradierea cu raze ultraviolete. Când Robert Naeslund nu a mai putut suporta durerile, a plecat din oraş pentru o săptămână. Când s-a întors, iradierea a fost mai puternică decât oricând. Deoarece abia mai putea dormi, toată ziua era într-o stare de zombi.

Printr-o fericită întâmplare, Naeslund a reuşit să depisteze sursa iradierii. Când a pus câteva plante pe balconul apartamentului, a observat o aparatură ciudată în locuinţa de vizavi. Aparatul necunoscut era îndreptat exact înspre apartamentul său.

A doua zi, Naeslund a aflat că cel ce închiriase locul decedase de câtva timp.

Naeslund a reuşit chiar să fotografieze aparatul. Când a pus plantele în linie directă cu iradierea, nu a durat mult până când au fost afectate de raze. După ce Robert Naeslund şi-a îndreptat atenţia spre acel apartament, aparatul şi totodată iradierea, au dispărut.

În studiul răpirilor OZN, doctorul Thomas Bullard a aflat că multe victime ale răpirilor OZN prezintă tulburări

asemănătoare după o răpire OZN. Printre cele 240 de cazuri cercetate, el a găsit 23 în care au apărut înroşiri, ca arsurile de soare, pe faţă şi picioare. Unui martor i s-a descojit pielea, altora le-au apărut băşici.

Treisprezece persoane au avut probleme cu stomacul şi intestinele. În unsprezece cazuri, cei răpiţi au raportat că au avut dureri de cap, probleme de echilibru şi stări de paralizie. Circa 12 persoane îşi simţeau după răpirea OZN gâtul uscat, la fel ca Robert Naeslund.

Aceste simptome sunt identice cu cele ale persoanelor iradiate prin armele electromagnetice. Harrison Bailey, care a fost răpit de un OZN, susţine că medicii au constatat că organele lui interne arată mult mai bătrâne decât ar trebui. Avea 35 de ani când a trebuit să facă o operaţie, în 1963. A mai trăit încă 15 ani, cu toate că starea sănătăţii i se înrăutăţise. Probabil că organele interne i-au fost afectate de acţiunea microundelor. Într-un interviu acordat ziarului *Wall Street Journal* din 4 ianuarie 1993, specialistul în laser, doctorul Myron Wolbarsht de la Universitatea Duke, a afirmat că Forţele Speciale ale SUA posedă arme ce pot aduce cu uşurinţă organele interne la temperatura de fierbere. Asemănarea cu simptomele întâlnite la Harrison Bailey este fascinantă. Însă de aici se poate deduce că în anii ’60 aceste arme erau încă în stadiul de pregătire şi nu pot fi privite drept declanşatorul „măruntaielor fierte” ale lui Bailey.

Diferit faţă de răpirile militare, aceste simptome sunt întâlnite în lumea întreagă la cei răpiţi de OZN-uri şi au fost observate mult înainte de anii ’80. Acest fapt indică o cauză fizică pentru răpirile OZN. Nu trebuie creată impresia că toate răpirile OZN sunt testări ale armelor electromagnetice.

În studiul doctorului Bullard se găsesc cca. 80 de răpiri OZN, care au avut loc înainte de 1970. Dintre cele 80 de persoane, 14 prezintă simptomele prezentate

anterior. Printre cei afectaţi se găsesc victime din America de Nord, America de Sud, Europa, Australia şi unul din Asia. Aceste simptome au o răspândire generală, nu se limitează doar la America de Nord. De aceea, astfel de simptome pot fi privite drept efecte fizice, întâlnite la răpirile OZN.

Pe baza documentelor date publicităţii se ştie că în anii ’40 japonezii s-au ocupat de cercetarea armelor electromagnetice antipersonal. Într-un studiu al *US Strategic Survey* există o referire la cercetările japonezilor în legătură cu „Radiaţiile mortale”. În acele vremuri, încă nu se ajunsese la utilizarea practică a acestor arme.

Întrucât între 1965 şi 1970 DARPA a creat proiectul *Pandora*, pentru rezolvarea „Semnalelor Moscova” descrise anterior, se poate deduce de aici că înainte nu se acţiona cu nicio armă de acest fel. Însă este un fapt real că în anii ’80 şi 90 se creau astfel de arme prin Iniţiativa de Apărare Strategică (*Strategic Defense Initiative* – SDI) şi programul neletal de apărare, iar victimele răpirilor OZN erau obiecte de testare foarte bune. Alte indicaţii din documentele COM-12 se refereau la utilizarea drogurilor şi a substanţelor chimice în experienţele de controlare a gândirii.

„S-a constatat că includerea sau excluderea anumitor substanţe chimice şi droguri întăreşte substanţial capacitatea de programare sub hipnoză. Acesta este un fapt foarte important pentru misiunile prin programare hipnotică”.

Aceasta înseamnă că s-au creat droguri, ce măresc capacitatea de înregistrare a unei persoane sau şterg complet amintirile. Astfel de metode par să fie aplicate asupra persoanelor aflate în domenii sensibile, sau care lucrează în poziţii cu o anume „nevoie de a cunoaşte”. Este în afara oricărei îndoieli că astfel de droguri există.

Sunt indicii că s-a acţionat cu astfel de droguri şi

asupra lui Bob Lazar, care pretinde că a lucrat în foarte secreta AREA-51/S4.

Procedurile citate în documente COM-12 pot fi confirmate, până acum, şi de alte surse.

Următorul paragraf este senzaţional şi un scandal fără seamăn în cazul în care este adevărat:

„În ultimii douăzeci de ani s-au făcut, în secret, pe populaţie testări chimice şi farmaceutice".

În instrucţiunile războiului PSI mai scrie că s-au introdus anumite adaosuri chimice în hrana şi apa potabilă a unei părţi a populaţiei. Cu aceasta s-a dorit să se verifice dacă procedurile de controlare a gândirii sunt eficiente în linii mari.

Fireşte, această presupunere este greu de verificat. Însă, s-ar medita mai mult asupra acestui aspect, dacă s-ar vedea lista numerelor E a alimentelor permise în Comunitatea Europeană. Cele mai multe substanţe de conservare provoacă alergii şi pot avea efecte şi mai grave, dacă sunt consumate timp îndelungat, în cantităţi mari. Însă printre acestea există într-adevăr unele, ce ar putea fi interesante pentru testarea controlării gândirii asupra populaţiei. Îndulcitorul numit „Aspartam" (E951) prezintă probleme mai ales la pacienţii cu boli enzimatice ereditare. Când consumă această substanţă, la oamenii respectivi s-au observat dureri de cap, ameţeli, pierderi de memorie, tulburări de vedere, hiperactivitate, precum şi reacţii alergice şi greţuri. Institutul Naţional de Sănătate a publicat un raport în 1991 despre efectele Aspartam-ului. În acest raport s-au scris 167 de motive, pentru a retrage Aspartam-ul de pe piaţă ca înlocuitor alimentar. Interesant este că la această substanţă există suficiente legături cu armata, care să întărească afirmaţiile din COM-12. În anii '60, Pentagonul a introdus în arsenalul său Aspartam-ul ca mijloc de luptă biochimic. Concernul farmaceutic G.D. Searle a importat Aspartam şi a combătut cu succes, cu

ajutorul Unor deputaţi puternici din Congres, pe oricine avea ceva împotriva acestei substanţe. La începutul anului 1970 au fost publicate memorandumuri, în care *Federal Drug Agency* (FDA) a dispus importarea Aspartam-ului ca supliment alimentar. La scurt timp după aceea, Aspartam-ul a fost trecut cu mari profituri pentru concernele farmaceutice de la departamentul biochimic al Pentagonului în alimentele populaţiei.

FDA preciza în 1981 drept cantitate maximă de aspartam ce se poate consuma 50 mg/1 kg de greutate corporală. Doctorul William Partrige de la MIT este de părere că această cantitate este luată uşor de copiii subponderali, deoarece Aspartam-ul se găseşte în foarte multe sortimente de ceaiuri reci, ciocolată cu lapte, milkshake-uri, budincă de ciocolată, dulciuri, îngheţate, Cola Light, sucuri de fructe, hrană pentru diabetici şi numeroase alte alimente. Evident, efectele pe termen lung ale unei concentraţii mari de substanţă nu sunt cuprinse în acest studiu. Unii teoreticieni ai conspiraţiilor văd în acest scandal, mascat din locuri înalte, confirmarea afirmaţiilor făcute în documentele COM-12. Aceştia cred că o elită globală face ca noua generaţie să fie predispusă la manipularea gândurilor, prin intermediul contaminării alimentelor şi altor droguri puse în circulaţie, pentru a-i putea transforma în nişte puri idioţi de consum. Dacă analizezi către ce mărci înclină tinerii, gradul lor de manipulare şi consumul de droguri al generaţiei Rave şi Techno, îţi poţi da seama că în spatele zvonurilor există într-adevăr ceva real.

În legătură cu aceste afirmaţii se poate cita şi istoria cunoscutelor experimente de controlare a gândirii. Deosebit de interesante sunt tehnologiile militare de implantare şi proiectele ce se desfăşoară în prezent. Este vorba despre proiectele prezente de controlare a gândirii efectuate de CIA, Office of Naval Intelligence şi, într-o mai

mică măsură, unităţi din Intelligence Support Activity. Aceste manipulări se întind de la programări prin hipnoză obişnuite până la EDOM (Anularea Electronică a Memoriei), UICE (Controlul Ultrasonic Intra-cerebral) şi RHIC (Controlul Radio Intra-cerebral prin Hipnoză). Aşa cum s-a descris în capitolul I, la EDOM se întrerup legăturile sinapselor din anumite zone ale creierului. Prin această metodă se poate reactiva „timpul pierdut", fenomen întâlnit la răpirile OZN, sau se pot şterge amintirile unei anume întâmplări. La RHIC persoanei testate i se implantează un radio-emiţător electronic în miniatură. În documentele COM-12 se scrie despre această procedură următoarele:

„Implantarea este efectuată de unităţi speciale, atent pregătite, din cadrul serviciilor secrete. Procedura constă în implantarea unui emiţător miniatural în zona dorită, precum lobul frontal sau cel temporal".

Având în vedere că doctorul José Delgado a experimentat implanturile şi *Stimoceiver*-ul descris în capitolul II încă de la sfârşitul anilor '50 şi începutul anilor '60, este uşor de înţeles că în ultimii 37 de ani această tehnologie a fost perfecţionată şi continuată. În documente mai scrie:

„Aparatul acţionează drept un stimulator, ce influenţează muşchii, nervii sau undele de frecvenţă ale creierului, după ce aparatul a emis semnalul corespunzător. După aceea se provoacă reacţia dorită. Emiţătorul produce impulsurile senzoriale, care sunt emise de diverşi nervi. Aceste emiţătoare servesc drept bază a percepţiei".

Imediat ce subiectului i s-a introdus implantul, poate urma stimularea de la depărtare. Astfel, persoana respectivă poate fi condiţionată ca şi „câinele lui Pavlov". Experimentele, făcute de doctorul Delgado şi alţi oameni de ştiinţă demonstrează că prin stimularea electrică pot fi

declanşate senzaţii precum plutiri, viziuni în culori şi diferite emoţii. În documentele COM-12 sunt descrise două proiecte, prin care se indică numele de cod ale unor proceduri, descrise de victime ale controlului gândirii în capitolele I şi II. Traducerea celui mai interesant fragment este următoarea:

„Prin proiectele MKDRACO ŞI HATTER, emiţătoarele folosite astăzi au fost făcute mai mici decât originalele lor. Câteva tipuri de encefalatoare sunt folosite, pentru a implanta aparatele în nasul unui subiect, care stă liniştit, după ce i s-a aplicat programul halucinogen. Acest proces este dureros şi produce în unele cazuri leziuni permanente ale sinusurilor. Aceste leziuni sunt percepute ulterior prin dureri sau probleme la urechi, nas sau gât. O altă metodă folosită în câteva programe este un encefalator oral, cu care este introdus un emiţător sau un receptor, prin gură, în creier. Această metodă este utilizată şi în legătură cu programe halucinogene”.

Menţionarea programării halucinogene în legătură cu introducerea implanturilor, indică o corelare cu fenomenul răpirilor OZN. Există câţiva informatori MC care susţin că MKDRACO este numele de cod pentru scenariile răpirilor OZN – războiul PSI. Alte paragrafe din documentul COM-12 descriu anumite droguri şi substanţe chimice care, amestecate în hrana populaţiei, favorizează metodele electromagnetice de controlare a creierului; aceste documente mai descriu şi o conspiraţie globală, ce are ca scop final o ordine mondială capitalistă, pseudodictatorială. Astfel de afirmaţii trebuie abordate cu atenţie, pentru că la momentul actual nu pot fi dovedite. Probabil au fost introduse în documentele COM-12 în scopul dezinformării. Totuşi sunt interesante legăturile prezentate în capitolele I şi II dintre victimele controlului gândirii şi persoanele care susţin că au fost răpite de extratereştri. Ambele tipuri de victime afirmă că le-au fost

introduse implanturi în creier, prin nas, aşa cum este descris în documentele COM-12. Aşa cum s-a arătat în capitolul anterior, răpirile OZN, inclusiv examinările, se desfăşurau diferit faţă de aparentele răpiri militare/ale serviciilor secrete. Interesul comun al răpitorilor este cel pentru implanturi.

Mulţi cercetători MC, precum Julianne McKinney, sunt de părere că fenomenul răpirilor OZN a fost creat de elita armatei/serviciilor secrete şi a servit muşamalizării experimentelor de controlare a gândirii. Aşa cum s-a descris în *US News & World Report*, ediţia din 5 august 1996, unul dintre scopurile armatei este acela de a crea un soldat-zombi. Acest soldat trebuie să fie imun la traume şi arme chimice-biologice. Astfel de efecte pot fi provocate prin droguri şi substanţe chimice, care controlează conştientul. Aşa cum am arătat în capitolul II, există tot mai multe indicii că un microemiţător implantat chirurgical, şi care corespunde unei anumite frecvenţe de microunde, stimulează anumite centre din creier. Soldatul „implantat" devine în mâna celor ce-l controlează o marionetă mânuită de la distanţă. Martin Cannon este de părere că viitorii soldaţi vor fi nişte zombi teleghidaţi, care îndeplinesc toate ordinele prin apăsare pe un buton. Propriile lor gânduri şi funcţiile neurologice sunt imediat decodate şi transformate prin hipnoză electronică. Aceste implanturi militare sunt probabil forme avansate ale *Stimoceiver-ului* doctorului José Delgados.

Soldatul programat nu va pune întrebări celor care-i dau ordine, el doar va îndeplini sarcinile.

Într-un raport pentru Comitetul Ştiinţific Consultativ USAF, numit „New World Vistas, Puterea aeriană şi spaţială pentru secolul XXI", se află un fragment despre viitorul control al proceselor biologice. Se poate citi un exemplu în avanpremiera războaielor din următorii 50 de ani:

„Energia electromagnetică în formă focalizată şi cu impulsuri poate fi cuplată în aşa fel cu organismul uman, încât se induc mişcările muşchilor, se controlează emoţiile, se produce starea de somn, se vor transmite instrucţiuni, şi se interacţionează memoria de lungă durată cu cea de scurtă durată. Aceste procedee vor deschide porţile unor noi dezvoltări foarte utile în conflictele armate, negocierile cu teroriştii şi în scopul antrenării".

Harlan Girard, de la Convenţia împotriva Armelor Ofensive cu Microunde, ne-a declarat că este de părere că armata nu a ajuns atât de departe, încât să introducă în creierul unui subiect un set de experienţe despre răpirile OZN. De aceeaşi părere este şi Alan Yu, fost locotenent-colonel în ministerul taiwanez al apărării. Yu susţine că a avut acces la documentele clasificate, în care era vorba despre un dispozitiv de controlare a gândirii, cu care se puteau citi sau manipula gândurile unui arestat, prin undele creierului său, iar celor care acţionau cu aparatul le era posibil să inducă imagini în conştient.

Astfel de proceduri se aseamănă cu Monitorizarea Neurală de la Distanţă (*Remote Neural Monitoring* – RNM) a NSA, descrisă în capitolul I. Cu RMN ar fi posibilă înregistrarea activităţii electrice din cortexul vizual al creierului unei persoane şi redarea celor văzute printr-un aparat video. Alan Yu crede că la testare s-au transmis în creierul subiectului imagini cu conţinut pornografic şi s-a urmărit, în acelaşi timp, şi reacţia corpului. Astfel de scenarii au fost menţionate şi de către cei răpiţi de OZN-uri. Astfel, Ed Walters susţine că după nişte zumzăituri iniţiale, a început să vadă o serie de imagini cu câini. Însă există şi cazuri în care răpitorii le-au transmis în creier celor răpiţi imagini erotice. L-am contactat pe Alan Yu, care astăzi locuieşte în SUA, şi l-am întrebat dacă crede în posibilitatea transmiterii de la distanţă a unui scenariu din realitatea virtuală, asemănător experienţelor prezentate

mai sus. Ne-a scris că împărtăşeşte părerea lui Girard şi nu crede că aşa ceva este actualmente posibil.

Psihologul doctor Susan Blackmore de la University of the West of England din Bristol s-a pus în 1995 la dispoziţia unui documentar britanic de televiziune despre răpirile OZN, drept cobai pentru doctorul Michael Persinger. Doctorul Persinger este neurolog la Universitatea Laurentian din Ontario, Canada. El a construit o cască prin care manipula lobii temporali din creier cu ajutorul câmpurilor magnetice, iar persoana respectivă percepea halucinaţii înfricoşătoare. Doctorul Blackmore descrie trăirea produsă de casca doctorului Persinger, astfel:

„În primele zece minute am fost total conştientă. Părea că nu se; va întâmpla nimic. Brusc, îndoielile au dispărut. Încep să mă clatin. Am senzaţia că stau într-un hamac. După aceea simt cum nişte mâini mă cuprind pe după" umeri şi vor să-mi tragă capul în sus. Ştiu că stau într-un fotoliu, dar ceva vrea să mă ridice. Vrea să-mi mişte picioarele, vrea să le luxeze şi să le tragă la perete. Simt, ca şi cum m-aş întinde până la tavan. Acum devin emotivă, nervoasă şi nu găsesc pe nimeni, pe cine să-mi vărs furia. Începe să mi se facă frică. Brusc a trecut totul".

Câteva ore după ce a părăsit laboratorul doctorului Persinger, doctorul Blackmore s-a simţit încă slăbită şi uşor ameţită. Dacă ar fi posibil, să se facă pe o persoană astfel de manipulări electromagnetice fără cască, de la depărtare, fără conectare, atunci experienţele menţionate în *New World Vistas* ar fi mai aproape de realitate. Doctorul Blackmore ştie că este o mare distanţă între experienţa ei cu casca doctorului Persinger şi complexele scenarii ale răpirilor OZN, cu toate că sunt şi asemănări foarte mări.

Înainte ca aceste proiecte perverse să ajungă în faza finală, aceste tehnici de hipnotizare de la distanţă trebuie

testate detaliat. Nu se ştie de unde provin subiecţii. După cum se pare, aceştia sunt nişte oameni neştiutori. Probabil Robert Naeslund, Dave Bader, Ed şi Jay Kats, precum şi mulţi alţii, au fost incluşi în testările pentru noua generaţie de soldaţi. Multe dintre aceste persoane prezintă simptome asemănătoare cu oamenii care susţin că au fost răpiţi de extratereştri, respectiv au prezentat simptomul „timpul pierdut”. Cu toate că armata are posibilitatea să simuleze răpirile OZN prin scenarii din realitatea virtuală, programe de hipnotizare, droguri, măşti de cauciuc, holograme şi metode electromagnetice de controlare a gândirii, între persoanele menţionate anterior şi victimele OZN-urilor, răpite aparent şi de personalul militar există diferenţe, care arată că obişnuitele teste de controlare a gândirii nu reprezintă explicaţia absolută. Dacă toate răpirile OZN ar fi, de fapt, testări de controlare a gândirii, atunci cum de cei răpiţi de OZN-uri raportează răpirile militare abia de la începutul anilor ’80? Este exclus să se creadă că răpitorii tereştri îşi acopereau mai bine urmele înainte de 1980 decât după aceea. Dacă toate răpirile OZN ar fi fost experimente de controlare a gândirii, ar trebui să ne aşteptăm şi la contrariul. Este clar pentru oricine că tehnologia de controlare a creierului nu era în anii ’60 şi 70 la fel de avansată ca în anii ’90. În afară de aceasta, există multe victime ale controlului gândirii care nu au nicio legătură cu fenomenul OZN. Din rezultatele cercetărilor de până acum, se desprind trei puncte:

1. creierul din spatele fenomenului răpirilor OZN foloseşte metode de controlare a gândirii asemănătoare cu cele realizate de armată şi serviciile secrete;

2. probabil că unele victime ale controlului gândirii, după o acţiune terapeutică, au fost făcute să creadă că au fost răpite de OZN-uri;

3. experimentele obişnuite de controlare a gândirii nu rezolvă enigma fenomenului răpirilor OZN.

Aşa cum am arătat în capitolul trecut, răpitorii tereştrii nu sunt interesaţi doar de introducerea şi extragerea implanturilor, ci şi de genetică şi cercetări ginecologice, ceea ce aminteşte de partea cea mai întunecată a istoriei Germaniei.

3. Proiectul „Lebensborn”.

Când o puternică trupă a Diviziei 86 de infanterie din US Army Black Hawks, formată din zece bărbaţi, a controlat la 3 mai 1945 micul oraş german Steinhöring, soldaţii au dat peste o casă ciudată. Au ajuns la o poartă din fier, lângă care se afla un turn alb cu acoperiş conic. În spatele acestui turn era o statuie reprezentând o femeie, a cărei formă a feţei corespundea imaginii ariene. Această statuie ţinea în braţe un bebeluş. Când soldaţii au trecut de poartă, după un timp le-a apărut o clădire tipic bavareză, ce semăna cu o şcoală sau cu o clinică privată. Când au intrat în casă, au găsit într-o încăpere confortabil mobilată circa 40 de sugari şi copii mici. Câţiva erau goi, alţii erau îmbrăcaţi. Soldaţilor le-au făcut impresia de foame şi zăpăceală. La etajele superioare erau alţi bebeluşi şi copii. În toată casa, soldaţii au găsit 300 de copii, dintre care cei mai mari aveau vârsta de şase ani. Printre locuitorii acelei ciudate zone se aflau femei însărcinate, care mai aveau foarte puţin până la naştere. Când au cercetat încăperile, soldaţii au dat peste câteva surori medicale pentru sugari, care însă nu le-au dat americanilor nicio informaţie.

Cei de la Black Hawks nu ştiau că, întâmplător, au întâlnit o clinică ridicată de nemţi pentru proiectul „Lebensborn”. Prin proiectul „Lebensborn” se dorea creşterea de oameni cu înfăţişare nordică, care să populeze pe viitor Reich-ul german ca rasă predominantă. Aceşti copii trebuiau să poarte numai material ereditar pur german şi, cu timpul, să fie excluse alte rase. Steinhöring a fost primul cămin „Lebensborn” înfiinţat de Heinrich

Himmler. Cu zece ani înainte de terminarea celui de-al doilea război mondial, în acest cămin s-a început „un program de creştere”. În 1939, naziştii făcuseră şase cămine „Lebensborn”, dintre care unul se afla în Polonia, iar unul în Austria. În Steinhöring erau puse la dispoziţie 263 de paturi pentru mame şi 487 paturi pentru copii.

Locuitorilor din Steinhöring le era interzis să stabilească contacte cu cei din căminul „Lebensborn”. Căminele erau conduse de „echipa de protecţie” şi se aflau sub supravegherea acesteia. Certificatele de naştere ale copiilor proveniţi din proiectul „Lebensborn” erau administrate separat. Numele taţilor erau, în majoritatea cazurilor, necunoscut. Copiii daţi de părinţi spre adoptare au fost testaţi pe criterii ariene înainte de a fi aduşi în căminele „Lebensborn”. Pentru ca Himmler să realizeze „germanizarea” mai repede, utopia lui rasistă a mers atât de departe, încât a pus să fie răpiţi copii blonzi cu ochi albaştri din teritoriile ocupate şi i-a dat spre adopţie în Germania. În cartea lor „Master Race” apărută în 1995, Caterine Clay şi Michael Leapman afirmau că oamenii lui Himmler au adus din Polonia în Germania circa 200.000 de copii, care corespundeau criteriilor ariene. Mulţi dintre aceşti copii polonezi au crescut în Germania şi nu ştiu nici astăzi nimic despre adevărata lor identitate. După ce nemţii au ocupat Norvegia, norvegiencele au fost reţinute pentru proiectul „Lebensborn”. Înregistrările şi materialul fotografic al acestor crime se găsesc în arhiva federală din Koblenz şi în Polonia, la Comisia din Varşovia pentru crimele comise sub regimul lui Hitler.

Puţinele victime care au supravieţuit medicului SS, doctorul Josef Mengele, îşi amintesc clar de torturi. Evreii, dintre care circa 1500 de gemeni, au fost chinuiţi şi omorâţi în laboratoarele de cercetare ştiinţifică ale doctorului Mengele. Ca toţi eugeneticienii, acesta a încercat să demonstreze „superioritatea rasei ariene” şi să

găsească metode de „a o îmbunătăţi”. Pentru a obţine ochi albaştrii, injecta pigmenţi. Pacienţii nevoluntari orbeau din această cauză şi mureau în chinuri groaznice. Mai departe a căutat factori ereditari, ce duceau la naşterea de gemeni, pentru a mări fertilitatea nemţoaicelor.

Rădăcinile acestei idei se află în darwinismul social. Englezul Francis Galten a fost un văr de-al lui Charles Darwin şi unul dintre primii reprezentanţi ai acestei mişcări. În 1883, Gallon a folosit cuvântul „eugenie”. Prin eugenie se înţelege „origine foarte bună”, adică înlăturarea materialului slab din punct de vedere ereditar şi a bolilor ereditare. Gallon susţinea că imigranţii de culoare nu sunt potriviţi pentru acest gen de igienă rasială şi că este mai bine să fie trimişi în colonii. În 1904, Gallon a înfiinţat Laboratorul Naţional de Eugenie şi, curând după aceasta, Societatea de Educare în Eugenie. Această societate era de părere că persoanele slabe şi handicapate trebuie sterilizate. La puţin timp au apărut şi în SUA organizaţii ale surorilor medicale, care erau susţinute financiar de fundaţiile Rockefeller şi Carnegie.

Această mişcare a dat roade şi în Germania. Cel mai cunoscut susţinător al darwinismului social în Germania a fost profesorul Ernst Haeckel din Jena. Ca şi Gallon, Himmler şi ceilalţi adepţi ai căminelor „Lebensborn” doreau să elimine persoanele slabe şi bolnave prin creşterea arianã. În filmele de propagandă, eutanasia a fost descrisă drept modul caritabil de a ucide. Un alt antropolog social, Alfred Plotz, a fost în 1905 fondatorul Societăţii Germane pentru Igiena Rasială. Şapte ani mai târziu a luat naştere foarte importanta societate Thule, din care făceau parte şi foarte mulţi militari. Thule este privită drept locul de naştere a rasei germanice. Membrii acestei societăţi trebuiau să dovedească faptul că au strămoşi de origine germană până la a treia generaţie. Aceste decizii au fost preluate mai târziu de regimul lui Hitler. Această

obsesie rasială a mers atât de departe, încât Hitler şi acoliţii lui priveau relaţiile sexuale între persoane de rase diferite drept o încălcare a legilor naturii. Ca toţi eugeneticienii, erau de părere că dintr-o astfel de legătură nu poate rezulta decât un copil slab din punct de vedere genetic.

După al doilea război mondial, mulţi susţinători ai eugeniei, pentru a evita această denumire, s-au intitulat geneticieni, psihiatrii, sociologi, antropologi şi cercetători demografici. Multe reviste au primit după război alt nume. *Annals of Eugenics* s-a schimbat în *Annals of Human Genetics. Eugenics Quarterly* a fost redenumită *Journal of Social Biology*. În cartea sa *The Nazi Connection*, Stefan Kuhl este de părere că instituţiile şi persoanele, care au fost implicate în decimarea populaţiei, au putut să-şi continue munca după război. S-a arătat clar că mulţi psihiatri, care au susţinut crimele din umbra regimului, au fost reprimiţi după război în societatea ştiinţifică. Aşa cum am arătat în capitolul I, mulţi medici şi oameni de ştiinţă au fost aduşi în SUA pentru proiectul *Paperclip*; aici au avut voie să participe la diverse proiecte şi, mai devreme sau mai târziu, au fost integraţi în societatea ştiinţifică.

Stefan Kuhl a dat ca exemplu Institutul Kaiser-Wilhelm. În timpul celui de-al doilea război mondial a fost centrul cercetării eugenice. Prietenul conducătorului institutului, Freiherr von Verscheuer, l-a ajutat pe doctorul SS Josef Mengele la analiza experimentelor sale de eugenie pe deţinuţii de la Auschwitz. A fost clasificat de un tribunal antinazist drept simpatizant şi imediat după război a ocupat un loc important în Münster. În 1951 a fost profesor de genetică umană, iar mai târziu preşedinte al Societăţii Germane de Antropologie. După reabilitarea sa, Verscheuer a văzut în editorii revistei *The Mankind Quarterly* unul dintre susţinătorii moderni ai eugeniei şi teoriei rasiale. Această revistă şi curentul de idei despre

eugenie sunt sprijinite de donatori financiari generoşi din SUA.

„Pioneer Fund" a fost înfiinţat în 1937 de magnatul american în domeniul textilelor, Wickliffe Draper. Acest fond este şi astăzi cel mai important finanţator din domeniul eugeniei şi al geneticii umane. Conform lui Stefan Kuhl, pe lista membrilor „Pioneer Fund" se află rasişti politici şi oameni de ştiinţă din SUA, Canada, Anglia şi Irlanda.

După ce Crick şi Watson au descifrat în 1953 elicea dublă a acidului dezoxiribonucleic (ADN), cercetările au avansat considerabil. Acum, manipulările genetice se fac pe animale şi oameni. Etic nu este justificabil ca geneticienii să schimbe anumite caracteristici ale oamenilor. Cu siguranţă s-ar fi făcut manipulări genetice pe oameni, dacă Germania ar fi ieşit victorioasă din al doilea război mondial. Reprezentanţii „beautism"-ului sunt de părere că ideile rasiste se manifestă din ce în ce mai puternic actualmente şi se pot vedea în mod deosebit la fotomodele. În acest domeniu, oamenii de culoare nu au nicio şansă, întrucât le-o iau înainte fetele blonde, cu ochi albaştri. Anumite persoane importante lasă oamenilor impresia că nu pot reuşi în societate fără o înfăţişare perfectă. De aceea mulţi oameni nu mai sunt mulţumiţi de chipul lor şi încep să se adapteze acestui model. Tot în această direcţie se îndreaptă şi trucurile modei, precum lentilele de contact colorate, implanturile cu silicon şi operaţiile de chirurgie plastică.

Geneticienii produc în laboratoare ţesuturi ce pot fi transplantate, şi proiectează noi medicamente pe calculator. În viitorul apropiat, urmaşilor noştri li se vor putea adăuga diverse elemente ajutătoare, iar durata vieţii va fi mărită până la cel puţin 100 de ani. Pe baza acestor realizări medicale, manipularea genetică va modifica, mai devreme sau mai târziu, dezvoltarea omului. În treizeci de

ani vor apărea primii oameni clonaţi, profeţesc astfel omul de ştiinţă şi directorul unei firme de biotehnică, doctorul Paul Segall. Prin copierea cu succes a unei oi mature, copiere făcută cunoscută în martie 1997, pasul către donarea omului pare a fi mult mai aproape decât specula doctorul Segall cu câteva luni înainte.

Alţi cercetători cred chiar că se pot produce chiar replici fără creier ale oamenilor vii. Puţin ţesut din piele este de ajuns şi tehnicienii donării transmit substanţele ereditare ale persoanei pe ovulele umane fecundate, pentru a creşte embrioni de şase săptămâni. Geneticienii cred că după aceea trebuie îndepărtate numai acele celule din care se dezvoltă creierul. Într-un uter artificial, în incubator, cresc umanoizi fără conştiinţă, dar totuşi cu organe sănătoase, în star? de funcţionare. Cercetătorii care susţin astfel de creşteri cred că un astfel de umanoid identic din punct de vedere genetic poate fi un donator de organe ideal pentru cel din ale cărui celule a fost creat.

Pediatra din Viena, Marina Marcowich, luptă pentru mai multă umanitate în medicină şi critică astfel de experimente. Se teme că lucrurile, care s-ar putea face în medicină, se fac într-adevăr, în pofida gândirii etice. Într-un interviu acordat ziarului *Kurier* la 18 august 1996, a spus că s-ar face bebeluşi în eprubetă şi s-ar dezvolta într-un incubator special. Astfel, doctorii ar mai trebui să schimbe doar soluţiile nutritive.

Interesant este că persoanele care susţin că au fost răpite de extratereştri, povestesc despre exact aceleaşi experimente şi incubatoare, în care fetuşii şi embrioanele se află într-o soluţie nutritivă. Deseori cei răpiţi descriu că au văzut o sumedenie de recipiente din sticlă stând înşiruite la perete, iar de fiecare în parte era conectat prin sârme sau cabluri un aparat. Câteva dintre persoanele descrise în capitolul IV susţin că răpitorii tereştri au efectuat examinări ginecologice. Atunci se pune pe bună

dreptate întrebarea, dacă aceste persoane au fost folosite de autorităţi necunoscute pentru experimente biogenetice.

Unii cercetători sunt de părere că astfel de scenarii horror, ca cele descrise mai sus, se desfăşoară actualmente în laboratoarele secrete. Doctorul Richard Sauder prezintă ipoteza că o autoritate acţionând în secret în SUA finanţează pe căi ocolite un program de creştere asemănător cu proiectul nazist „Lebensborn". Se presupune că, dintr-un motiv oarecare, experimentatorii vor să împerecheze un mexican cu o canadiană albă. Acest lucru s-ar putea realiza, dacă ambele persoane ar fi răpite sub acoperirea răpirilor OZN simulate şi ar fi obligate să întreţină relaţii sexuale sau ar fi fecundate artificial. Într-adevăr există paralele uimitoare între proiectul „Lebensborn" şi persoanele răpite aparent de personal militar sau de serviciile secrete.

Ofiţerul SS Peter Neumann scrie în 1958 în memoriile sale publicate în Anglia, *Other Men's Graves* (Mormintele altor oameni) că în timpul regimului nazist a fost chemat la superiorul lui pe plan medical. Acesta l-a informat că s-a demonstrat faptul că este arian pur. După aceea, Neumann a fost pus la curent cu eugenia de către medic. Două zile mai târziu, el şi patru camarazi arieni trebuiau să meargă cu trenul în Marburg, Germania. La Schwallenog au părăsit trenul şi au fost duşi într-o clădire ca un fel de spital. Această clădire era ca un cămin „Lebensborn". La fel ca persoanele răpite de OZN-uri, şi aceşti bărbaţi au avut parte de examinări medicale. La aceste proceduri, lui Neumann i s-au luat şi probe de spermă. La scurt timp a fost „combinat" cu o fată blondă cu ochi albaştri, corespunzând criteriilor ariene. Această fată se numea Liselotte şi făcea parte din Alianţa Fetelor Germane (BDM). BDM era o organizaţie nazistă de tineret, formată din fete, care se supuneau necondiţionat lui Hitler. Neumann scrie că a fost închis şase zile cu Liselotte şi au

întreţinut de mai multe ori relaţii sexuale. După aceste zile a trebuit să se întoarcă la unitate. Doi ani mai târziu i s-a spus că „prin Liselotte a dăruit un fiu conducătorului”.

Astfel de acte de reproducere, mai mult sau mai puţin nedorite, au fost raportate şi de persoanele răpite de OZN-uri. Asemănările par să coincidă, dacă răpitorii sunt descrişi drept „umani”. Katharina Wilson a fost luată prin surprindere la 30 iulie 1995 de o astfel de amintire. La începutul rememorării se află în maşina ei. Îşi mai poate aminti că vede un bărbat stând lângă stradă. Imediat bărbatul stă lângă ea şi i se pare că se află sub controlul lui. După un timp crede că automobilul se scufundă în apă printr-un tunel în formă tubulară. Ulterior Katharina îşi aminteşte că se află într-un spital sau o clinică. Discută cu un medic şi vedea câteva surori medicale. Imediat intră într-o cameră de consultare. În jurnal scria următoarele:

„Mă aflu într-o zonă de cercetare. Văd o soră medicală albă. Stă cu spatele la o zonă de activitate. În dreapta mea este un gang prin care am venit. În stânga sunt înşiruite camere de consultare. În aceste camere se află mese metalice şi draperii albe. Şi în dreapta sunt câteva camere, însă mai puţine decât în stânga. Sora este cu siguranţă om şi desparte două foi de hârtie asemănătoare unui microfilm. Îmi dă o fişă, care la palpat se simte ca un microfilm. Fişa are o mărime de aproximativ 20 cm x 20 cm. Este o fişă ADN. Conţine tot ce se doreşte a şti despre ADN-ul cuiva. Sora vrea ca eu să-i dau aprobarea pentru o probă de ADN. Mă uit pe film şi mă enervez. Sunt aici numai pentru o examinare ginecologică şi nimic altceva! Pentru ce naiba au nevoie de asta!”

Katharina este de părere că împrejurimile aveau un aspect cât se poate de terestru şi că nu se afla într-un OZN. Nu mai ştie cum şi-a dat seama că fişa de microfilm era o fişă de ADN. Cum de acei oameni i-au cerut aprobarea? Nu-şi mai aminteşte, dacă a fost de acord cu o

examinare ginecologică. După ce s-a opus consimţământului, sora a afirmat că guvernul americăfi a început să facă fiecărui cetăţean un dosar ADN. Când a părăsit încăperea, s-a întâlnit cu un medic în jur de 60 de ani; îmbrăcat în halat alb, de laborator.

Când sora i-a spus că Katharina se opusese, acesta a devenit autoritar. După aceea şi-a amintit că stătea într-o cameră mare, care se învecina cu biroul medicului. Ce s-a întâmplat ulterior aminteşte de descrierea ofiţerului SS, Peter Neumann. În jurnal scria:

„Sunt din ce în ce mai nervoasă şi aştept pe cineva. Camera conţine un pat dublu obişnuit. Acum, doctorul intră în cameră. Se aşază pe pat. El... într-un fel este implicată telepatia. Eu sunt acum tot în cameră. Percep următoarele: «Căsnicia ta nu a fost bună. Relaţia ta nu are importanţă...» Cumva... Telepatie... acest sentiment, pe care-l am pentru doctor, îmi este indus. Sentimentul... discuţia noastră... Doctorul stă în pat, culcat pe spate, acoperit cu ceva. Face el asta cu mine sau este un doctor în apropiere? Ştiu ce se petrece aici. Cineva foloseşte propriile mele gânduri împotriva mea. Înainte de a se instala dorinţele şi confuzia, m-am repezit la uşă”.

Katharina ne-a mărturisit că ea crede că s-a dorit ademenirea ei în pat cu acel bărbat. La alte răpiri a simţit senzaţii similare pentru o fiinţă descrisă drept doctor. Era ca şi cum voiau s-o convingă că relaţia ei nu are nicio valoare şi că trebuie să se culce cu acel om străin. Ea este de părere că cineva i-a indus un sentiment, ce îi provoca o dorinţă pentru acel străin. Îşi pune întrebarea: „Încearcă cineva să creeze o situaţie, în care să fac sex cu străinul?”

Acesta ar fi şi un mod prin care să se obţină o probă de ADN.

Când Katharina s-a repezit afară din cameră, i s-a părut că se afla pe un vapor. După ce a fugit prin câteva holuri, s-a întâlnit cu personal din marina militară. După

aceasta nu-şi mai poate aminti nimic, întrucât Katharina fusese înainte căsătorită cu un soldat din marină, este posibil ca diferite amintiri să fi fost amestecate de conştient la prelucrarea amintirilor. După cum fiecare cititor îşi va da seama, traumatizanta rememorare a Katharinei Wilson este foarte asemănătoare cu experienţa ofiţerului SS Neumann.

Prin alte reamintiri ale Katharinei Wilson se pot recunoaşte şi mai multe similitudini cu proiectul „Lebensborn", deoarece nu vedea mereu extratereştri în timpul răpirilor. În iarna anului 1983 scria în jurnal:

„Sunt culcată pe o masă. În jurul meu sunt două asistente de sugari şi un medic. Nu le văd clar figurile. Am oarecum senzaţia că sunt fericiţi pentru mine. Vor să-mi iau în braţe copilul. Urlu. Nu! Nu! Nu vreau să-l ating! Nu vreau să-l văd! Luaţi-l de-aici!!! Scot copilul din cameră. Plâng, sunt isterică şi şocată".

După trei luni a mai avut o întâlnire cu misterioşii medici. În rememorarea din 5 ianuarie 1988 se afla cu opt fiinţe, ale căror feţe nu şi le poate aminti, într-o cameră dintr-un spital. În această cameră erau două paturi separate. O femeie cu păr închis la culoare i-a spus că acum trebuie să plece, pentru că are un copil. După un timp, femeia a intrat în cameră însoţită de cinci copii. Cel mai mare avea în jur de cinci ani. Printre ceilalţi era o fată de trei ani şi bebeluşi de la trei până la şase luni. Această amintire este foarte asemănătoare cu prezentările bebeluşilor de către extratereştrii, prezentate în *UFO-Geheimhaltung*. Katharina crede că atunci se afla într-un spital, nu într-un OZN.

La o altă rememorare din 8 iulie 1988, s-a văzut din nou într-un spital. A intrat într-o încăpere, în care a văzut stând pe un pat obişnuit o femeie blondă. Această femeie voia să vorbească cu ea, dar era prea obosită. Katharina nu-şi aduce aminte, ce i-a şoptit.

A fost surprinsă că în cameră se afla un recipient din sticlă, în care era un copil de circa patru ani, însă mult mai mic. Arăta a fi foarte bolnav şi slăbit, dar nu semăna deloc cu un extraterestru. O parte a experienţelor de răpire trăite de Katharina Wilson amintesc clar de ipoteza „Neo-Lebensborn" prezentată de doctorul Sauder. Se pune întrebarea, dacă o autoritate sau o instituţie puternică din punct de vedere financiar efectuează într-adevăr experimente genetice sub acoperirea fenomenului răpirilor OZN. Aceste speculaţii sunt probabil mai aproape de adevăr decât obişnuitele teste de controlare a creierului.

Alte rapoarte despre răpiri arată că experimentele de donare prezise de biotehnicianul doctorul Paul Segall sunt probabil efectuate fără înştiinţarea opiniei publice. Victima răpirilor OZN, Diane, susţine că la începutul anilor '80 a fost dusă de răpitori umani într-un amplasament subteran de cercetare. Investigaţiile au arătat că ar putea fi vorba de zona de testare a armelor maritime China Lake. Răpitorii au transportat-o pe Diane în subteran cu un lift. După aceea a fost condusă prin amplasament de un bărbat îmbrăcat cu un halat alb. Sub hipnoză şi-a amintit că a văzut acolo oameni şi animale modificate biologic şi aflate în amenajări ca nişte cuşti.

La 12 mai 1980, Myrna Hanson şi fiul ei au trăit o răpire OZN, în care au fost martorii unei mutilări de animale făcută de extratereştri. Sub hipnoză descrie detaliat cum extratereştrii au mutilat o vacă şi au cercetat-o după aceea. În timpul hipnozei regresive, amintirile i se amestecă brusc cu o experienţă care se desfăşoară aparent într-o amenajare militară subterană. Îşi aminteşte persoane, ce purtau uniforme diferite. După aceea mai ştie că s-a intrat pe o poartă manevrată electronic şi a fost examinată. Îşi aduce aminte de generatoare, bazine cu apă şi recipiente, în care vedea plutind într-o soluţie părţi de corp umane. Desenele recipientelor, realizate sub hipnoză,

amintesc de descrierile făcute de Christa Tilton, care a fost şi ea răpită. În iulie 1987, Christa Tilton, la fel ca Myrna Hanson, a fost răpită şi dusă într-o amenajare militară subterană. Acolo a văzut recipiente asemănătoare cu cele văzute de Myrna Hanson şi a simţit mirosuri de formaldehidă.

Aceste recipiente au fost descrise în aşa numitele documente „Dulce”. În aceste documente se afirmă că o parte a guvernului american conduce împreună cu extratereştrii o amplasare subterană în Dulce, New Mexico. Documentele au fost puse, în circulaţie de ofiţerul de securitate de rang înalt, Thomas C., prin grupul de cercetare al OZN-urilor. Thomas susţine că a avut o clasificare de securitate ULTRA7. Afirmă că în Dulce, pe şase nivele sub pământ, se fac experimente genetice pe oameni şi animale. Cele mai multe dintre afirmaţiile prezentate în documentele „Dulce” par a nu fi credibile şi sunt materiale de dezinformare pentru presa de scandal. Astfel, Thomas susţine că în acest amplasament se află cca. 18.000 de mici fiinţe gri şi reptiloide, sub acceptul guvernului american. Probabil că o autoritate implicată în astfel de experimente secrete lansează cu bună ştiinţă zvonuri despre o conlucrare cu extratereştrii, pentru a crea piste false. Mulţi ufologi creduli şi persoane adepte ale cultului *New Age* au grijă de răspândirea lor.

Christa Tilton a survolat terenul de la Dulce împreună cu un cameraman şi fost pilot de elicoptere din Vietnam. Acest teritoriu este foarte prăpăstios şi plin de grote. De sus unele seamănă cu nişte cratere vulcanice ridicate artificial. Christa Tilton a reuşit să facă nişte poze cu aceste ciudate denivelări. La sud-vest de Dulce au văzut în mijlocul sălbăticiei o pistă de aterizare pentru elicoptere şi o clădire al cărei scop este necunoscut. Aceste anomalii pot fi privite drept indicii ale existenţei acestor amplasamente subterane şi sunt dovezi ale misterioaselor

întâmplări din aceste regiuni.

Cu toate că se fac multe aluzii cum că persoanele care, pe lângă răpirile OZN, au avut parte aparent şi de răpiri făcute de armată sau personal al serviciilor secrete, sunt cobai pentru experimente genetice, această ipoteză nu pare a fi foarte sigură. Probabil există două grupări diferite, ce acţionează în secret şi sunt interesate de cei răpiţi de OZN-uri. Adică, există mai multe persoane răpite de OZN-uri, ale căror experienţe trădează un alt motiv al răpirii. Experienţele acestor persoane au fost amănunţit cercetate de psihiatri şi psiho-terapeuţi, şi arată că aparentele răpiri făcute de extratereştri sunt reale.

4. Controlul persoanelor

După cum este evident şi din cazurile prezentate în această carte, răpitorii militari par să manifeste interes pentru implanturi, examinări ginecologice şi supravegherea persoanelor afectate – ca şi extratereştrii, de altfel. Dar experimentele genetice şi cele de controlare a creierului nu par să fie singurele experienţe prin care trec respectivii. Pe baza a două cazuri deosebit de bine cercetate, vrem să analizăm un alt motiv posibil al răpirilor militare.

După cum s-a spus deja, conducătorul Proiectului MUFON „Descrierea Răpirilor”, Dan Wright, are printre datele sale cam o duzină de răpiri OZN, ce implică şi armata. Printre aceste cazuri este o femeie, care cu siguranţă a fost răpită de mai multe ori de o unitate militară, şi de fiecare dată la scurt timp după o răpire OZN. Aceste incidente s-au petrecut în 1993. Femeia a fost examinată de psihiatri şi este complet normală, dar prezintă simptome de stres post-traumatic. Trăirile ei au fost sintetizate de Dan Wright în cinci puncte:

1. Se trezeşte noaptea târziu şi simte cum cineva îi lipeşte o bandă adezivă peste gură. O altă persoană îi introduce un supozitor medicinal în rect. Probabil acest

supozitor conţine un drog, de exemplu pentotal de sodiu. Imediat simte în gură un gust metalic, îşi pierde cunoştinţa, iar la trezire are dureri de cap îngrozitoare. Aceste simptome arată că i s-a administrat pentotal de sodiu.

2. Încheieturile mâinilor îi sunt strâns legate de şolduri, cu sfori din plastic. După aceea este scoasă din cameră şi dusă într-un camion mare sau o maşină mică, asemănătoare cu un microbuz Volkswagen. Ulterior, conform descrierilor ei, este dusă într-un cinematograf vechi sau o casă. Acolo este pusă pe o masă de consultaţie, picioarele îi sunt depărtate şi sprijinite pe suporţi ca nişte umeraşe.

3. Un medic de sex feminin o examinează ginecologic, părând să caute un embrion, dar nu găseşte nimic.

4. Ofiţerul care o conduce este mereu aceeaşi persoană. Este un bărbat mai în vârstă, cu păr gri-argintiu. Uneori îi inspiră teamă, când îi spune: „Ştim unde locuiesc părinţii tăi”. Deseori o întreabă: „Ce te-au învăţat?” Totdeauna îi dă de înţeles că va fi răpită, până când oamenii lui găsesc ceea ce caută.

5. Uneori femeia îşi pierde cunoştinţa în timpul examinărilor sau a transportului.

Datorită acestui scenariu este clar ce vrea de la femeie acest grup militar. După toate aparenţele, răpitorii militari caută un fetus sau un embrion, care fusese probabil introdus de extratereştri în măsura în care există. La câteva hipnoze regresive, femeia a declarat că fiinţele ciudate i-au recoltat ovule de mai multe ori începând cu 1988 sau au fecundat-o artificial. După aceste aparente fecundări, menstruaţia i s-a oprit o dată sau de două ori, de multe ori s-a simţit rău şi a observat că i se umflaseră sânii. Aceste simptome sunt tipice pentru primele luni de sarcină. Interesant este că după câteva săptămâni au

dispărut. I s-au prezentat chiar câţiva bebeluşi la bordul unui OZN şi i s-a spus că aceia erau copii ei.

Aceste experienţe apar acum din alt punct de vedere, întrucât armata a răpit-o pe femeie de fiecare dată la scurt timp după astfel de experienţe. Până acum, răpitorii militari au avut ghinion, pentru că femeia nu a fost fecundată artificial înainte de răpirile lor. În afară de aceasta, familia afectată pare a fi supravegheată de autorităţi. Membrii familiei au observat de mai multe ori un microbuz cu antenă de satelit pe capotă, ce mergea prin faţa casei. Cu patru ani înainte, familia a descoperit o gaură mică în tavanul dormitorului. Probabil că în această gaură a fost instalată o micro-cameră, în scopul supravegherii. E posibil ca respectiva cameră de luat vederi să fi fost îndepărtată după ce femeia şi-a dat seama că ea şi familia ei erau supravegheate. Vecinii confirmă că au fost văzute de mai multe ori lumini neobişnuite deasupra casei când au avut loc răpirile. Acţiunile personalului militar au fost explicate în capitolul IV. Cele scrise pot fi rezumate în şase puncte:

1. Armata este interesată de cazuri de răpiri OZN foarte bine documentate.

2. Cel sau cea răpită de OZN este supravegheat (a) cu cele mai moderne metode. Probabil persoana este răpită şi i se introduce un implant militar, asemănător unui Dispozitiv Individual de Localizare a Poziţiei (IPLD), sau un implant gen *Stimoceiver*, pentru ca în timpul unei răpiri OZN să i se poată supraveghea localizarea şi funcţiile corpului prin telemetrie biomedicală.

3. Armata înregistrează o activitate OZN deasupra casei persoanei răpite şi se pregăteşte pentru intervenţie.

4. După ce experienţa răpirii OZN a trecut, persoana este răpită de armată.

5. Probabil se caută implanturi străine, fetuşi sau embrioane. Astfel se poate motiva interesul militar pentru

examinările ginecologice şi genetică. În măsura în care răpirile OZN au într-adevăr loc, se poate astfel ajunge şi la ţesuturi extraterestre.

6. Armata lucrează cu cele mai moderne metode pentru războiul psihologic, utilizează tehnici de controlare a gândirii şi, probabil, măşti de cauciuc, pentru a şterge urmele şi a-l zăpăci pe cel examinat.

Acest scenariu poate fi confirmat şi de o altă răpire OZN. Victima, acestei trăiri traumatizante este americanca Leah Haley. Din 1990 a început să-şi amintească răpiri OZN tipice. Leah Haley a fost examinată psihic de mai mulţi medici. Este absolut normală, prezintă simptome de stres post-traumatic, la fel ca mulţi alţi oameni răpiţi de OZN-uri. Leah Haley a fost examinată în 1992 pentru a se vedea, dacă are o personalitate înclinată spre fantezie. La acest test s-a demonstrat că este o femeie conservatoare, realistă. La începutul anilor ’90, din cauza unui articol din ziar, Leah Haley a început brusc să-şi amintească de răpirile OZN. Şi-a adus aminte că se afla într-o cameră rotundă şi era examinată de fiinţe mici, albe, cu cap supradimensionat şi ochi mari, negri, migdalaţi.

Hipnoterapeutul şi psihologul clinic John Carpenter a efectuat cu Leah 15 hipnoze regresive. Prin aceste cercetări, Carpenter a constatat că Leah a avut experienţe OZN deja din al treilea an de viaţă. De-a lungul cercetărilor şi sub forma flash-back-urilor traumatizante. Leah şi-a amintit şi de răpiri făcute de personal militar.

Din septembrie 1990 susţine că este supravegheată de autorităţi, iar deasupra casei ei zboară elicoptere negre, nemarcate. Declară că funcţionarea aparatelor electronice a avut de suferit şi că a devenit suspicioasă. De-a lungul timpului a găsit pe corp mai mult de 100 de cicatrice. Unele păreau făcute de înţepături de ac. Uneori auzea voci în cap, deşi cercetările au arătat că nu este schizofrenică. După câteva răpiri se simţea foarte ameţită,

ca şi cum ar fi luat droguri. În următoarele rânduri sunt relatate nişte fragmente importante din hipnozele regresive efectuate de John Carpenter (J), în care este vorba despre răpirile militare:

J: „Ce ai?”

L: „Nu-mi mai pot aminti nimic”.

J: „Ce se întâmplă imediat după aceea?”

L: „Nu-mi pot imagina că există aşa ceva!”

J: „Spune, ce vezi!”

L: „Sunt persoane înarmate în luminiş”.

J: „Ce vezi?”

L: „Este un elicopter! Persoanele coboară! Sunt înarmate până-n dinţi!”

După aceea Leah declară că a fost dusă în elicopter de cei înarmaţi. A trebuit să stea pe jos, iar comandantul se purta grosolan cu ea. Când elicopterul a aterizat, Leah, care era sumar îmbrăcată, a fost dusă într-o clădire şi după aceea într-o sală de conferinţe. Acolo i s-a făcut o injecţie. După cum se pare, militarii au vrut să-i facă lui Leah o spălare de creier. Totuşi, i-au rămas nişte frânturi:, 31 spune că tu nu ai văzut nava cosmică”. După alte încercări de intimidare, o femeie în uniformă a intrat în cameră cu un aparat de înregistrare. Ulterior, Leah şi-a pierdut din nou cunoştinţa.

John Carpenter a făcut o nouă hipnoză regresivă pe Leah, ce a dezvăluit o răpire OZN din noaptea premergătoare răpirii militare. Leah a povestit sub hipnoză că a fost dusă de nişte creaturi albe într-un OZN şi acolo a fost examinată. Descrie cum i s-a pus un aparat ciudat pe burtă. După aceea a fost înţepată în peretele abdominal cu un instrument ascuţit. Probabil că fiinţele au recoltat ovule. Este uşor de înţeles că militarii nu au răpit-o întâmplător pe Leah după această răpire OZN.

O altă trăire traumatizantă pare să confirme presupunerea că răpitorii manifestă interes pentru

implanturi. În cercetarea unei experienţe din anul 1991, despre care Leah şi-a amintit că un elicopter i-a luminat fereastra cu farurile, s-au descoperit următoarele:

J: „Unde te afli?”

L: „Nu ştiu, ce este! Mă aflu într-un recipient în formă de container. Jumătate este din sticlă şi jumătate din material plastic. Este transparent. Nu ştiu ce este. Simt furnicături pe tot corpul. Începe – de la cap! Este ca o pulsaţie, un fel de încărcătură. Mă furnică mâinile şi picioarele. Aş vrea să înceteze! Tresar, durerea de la acest tratament devine insuportabilă”.

După aceea Leah nu percepe decât întuneric.

L: „Deasupra capului meu este un aparat negru. Cred că-mi fac radiografii la cap”.

J: „Cine sunt ei?”

L: „Sunt oameni! Aştept să văd fiinţele acestea, dar sunt oameni. Bărbatul poartă halat alb, de laborator”.

J: „Ce porţi tu?”

L: „Nu ştiu. Peste mine este o bucată de material”.

J: „Crezi că te afli la bordul unei nave cosmice?”

L: „Arată ca o cameră de spital. Mă aflu pe un pat de spital – ca o masă de operaţie. În stânga mea este încă o masă de operaţie şi o draperie verde-albastră, trasă la o parte. În spatele ei sunt ustensile medicale”.

J: „Auzi vocile doctorilor şi a asistentelor?”

L: „Văd doar bărbaţi. Îi văd în ceaţă. Nu ştiu, unde sunt. Nu ştiu cum am ajuns aici. Nu ştiu cine sunt aceste persoane. Acestea stau lângă perete”.

J: „Câţi sunt?”

L: „Trei. Unul dintre ei poartă halat alb de laborator. Nu pot să văd pantalonii. Stau culcată. Cred că bărbatul în uniformă kaki a spus că am văzut nava cosmică”.

J: „Este bărbatul din sala de conferinţe?”

L: „Nu sunt sigură că este el”.

Când întrebările lui Carpenter au început să se refere

la urechile lui Leah, aceasta a spus:

L: „Mă doare urechea”.

J: „Urechea dreaptă?”

L: „Da, mă doare îngrozitor!”

J: „Ce se întâmplă acum?”

L: „Bărbatul în uniformă kaki îl întreabă pe cel în halat, dacă l-a scos. Bărbatul în halat de laborator răspunde: «Nicio problemă.» După aceea bărbatul în kaki spune: «Cred că este timpul să-i facem o injecţie.» Bărbatul în halat: «Da, am înţeles.»

Se duce la o altă masă şi ia ceva”.

J: „Poţi recunoaşte ce ia?”

L: „Da, este o injecţie, un ac. Mi-au legat braţele! Nu mă pot mişca! Nu vreau să-mi facă injecţia”.

După aceea, lui Leah i s-a făcut o injecţie în braţul drept şi şi-a pierdut cunoştinţa. Când această şedinţă de hipnoză a fost reanalizată, au fost dezvăluite următoarele: militarii au anesteziat-o pe Leah, au răpit-o, au aşezat-o într-un aparat asemănător unui tomograf cu rezonanţă magnetică, i-au făcut radiografia capului şi i-au scos un corp străin din ureche. Nu se poate spune exact dacă acest ipotetic implant provine de la armată sau este de origine extraterestră. Este evident că armata introduce implanturile descrise în capitolul II, în victimele răpirilor OZN alese de ei, pentru a-i putea supraveghea în timpul unei alte răpiri OZN. După această experienţă, întâmplările trăite de Leah nu au luat sfârşit.

Experienţa cea mai incredibilă a fost scoasă la iveală printr-o altă şedinţă de hipnoză. Leah descrie sub hipnoză că era la bordul unui OZN, ce a căzut brusc din cer. A retrăit sub hipnoză căderea în gol. După aceea se afla la plajă. A văzut elicopterul, a fost dusă pe un vapor şi a fost martoră cum personalul militar a adus pe punte un extraterestru. La scurt timp a fost drogată şi dusă sub punte. La o altă rememorare şi-a adus aminte că a văzut pe

plajă un bărbat, care ducea pe umăr un extraterestru. În timpul hipnozei regresive s-a dovedit că în timpul răpirii s-a aflat la bordul unui OZN, care a căzut din cer. Armata a venit imediat la locul respectiv, i-a adus pe Leah şi pe extratereştri pe o navă de război aflată în apropiere, unde i s-a făcut o spălare de creier.

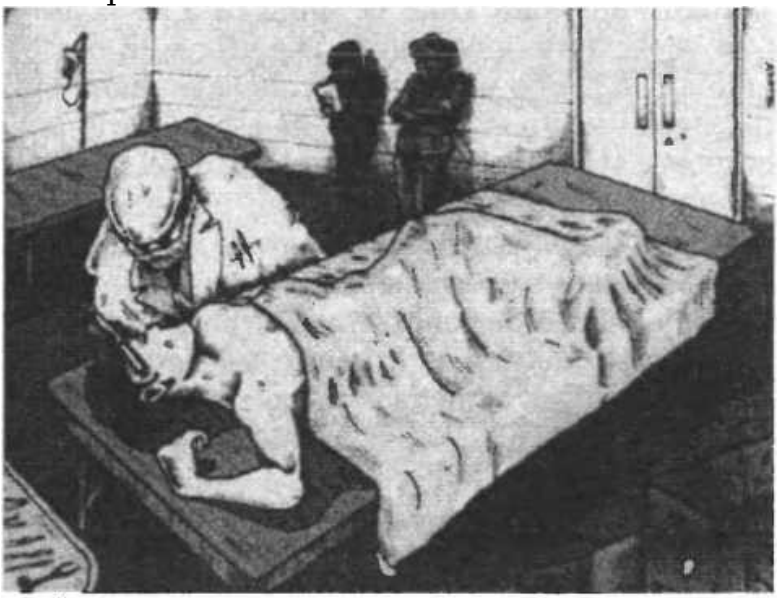

Fig. 40: în această ilustraţie, un medic militar extrage un corp străin din urechea dreaptă a lui Leah Haley.

Dacă această întâmplare a avut loc în realitate, se pune întrebarea, dacă armata americană a realizat arme, cu care, ipotetic vorbind, se pot doborî chiar şi OZN-uri.

Este mai degrabă incredibil că Leah se afla la bordul unui OZN, când acesta s-a prăbuşit accidental. Prezenţa militarilor şi a navei militare nu poate fi întâmplătoare.

De aceea, în capitolul VI vom cerceta dacă, prin Iniţiativa de Apărare Strategică (SDI) SUA a dezvoltat arme exotice, care pot fi folosite şi împotriva OZN-urilor. Mai întâi, vrem să vedem dacă ar fi posibil ca, într-o

democraţie precum SUA, trupele militare de intervenţie să efectueze pe timp de pace acţiuni ca cele descrise mai sus, fără ştirea Congresului.

5. Yellow Fruit (Fructul Galben): metoda de lucru a unei guvernări din umbră?

Când afacerea „Iran Contra" a ieşit la iveală pe la mijlocul anilor '80, locotenent-colonelul Dale C. Duncan a avut probleme cu organele de anchetă ale guvernului. Superiorii lui din Ministerul Apărării voiau de la el o justificare pentru mai multe milioane de dolari din bugetul negru. Bugetul negru este vistieria armatei şi a serviciilor secrete şi finanţează proiecte ţinute în secret faţă de opinia publică, Congres, membrii guvernului, şi, probabil, chiar faţă de preşedinte. Locotenent-colonelul Duncan a fost membru al unei „unităţi secrete" din cadrul armatei americane.

A distribuit o sumă de bani pentru misiuni secrete în America de Sud şi alte părţi ale globului. Pentru tranzacţiile financiare şi spălările de bani a folosit firme fantomă şi conturi de bancă secrete. Soldaţii sub acoperire şi-au început lucrul după ce Ronald Reagan a preluat funcţia la începutul anilor '80.

Congresul american a aprobat în 1981 un buget de 90 milioane dolari pentru Divizia de Operaţiuni Speciale (*Special Operations Division* – SOD). Din această sumă, cca. 20 milioane dolari s-au scurs în bugetul negru. Cu aceste 20 milioane a fost înfiinţată o unitate secretă, cu denumirea. Activitatea de Susţinere a Spionajului" (ISA). Scopul acestei unităţi era să adune informaţii din toată lumea, pentru armata secretă. ISA era serviciul secret al diviziei, ce opera fără înştiinţarea Congresului. În 1982, locotenent-colonelul Duncan conducea o firmă în Anadale, care se numea *Business Security International*. În realitate, aceasta era o firmă-fantomă, prin care se conducea o operaţiune secretă cu numele de cod *Yellow*

Fruit. Era atât de secretă că nu ştiau de ea nici cei mai mari capi ai armatei, nici Congresul. Cu timpul, SOD a devenit mai mult decât un escadron secret. Datorită metodelor de finanţare, ca cea pentru operaţiunea *Yellow Fruit*, SOD a devenit o organizaţie de tip CIA. Când directorul CIA, William Casey, a fost iniţiat de SOD, a fost imediat atras de astfel de intrigi. Întrucât CIA trebuia să informeze Congresul despre misiunile secrete, a văzut în SOD o şansă de a-şi crea cu ajutorul lor propria unitate paramilitară. Aceste idei au ajuns pe un teren fertil, astfel încât s-a stabilit un om de legătură între CIA şi armata secretă finanţată prin *Yellow Fruit*. Ulterior, soldaţii executau pentru CIA ŞI NSA misiuni în cele mai diverse zone de război. Ca urmare a anchetei „Iran Contra" a ieşit la iveală că această divizie a realizat mai multe programe negre, despre care nu ştiau nimic şeful de personal, generalul John Wickham, adjunctul său, generalul Maxwell Thurman, şi secretarul armatei, John O. Marsh Jr. Comitetul de Supraveghere cu Program Special de Acces a aflat că soldaţii secreţi au desfăşurat între 50 şi 60 de programe negre.

A durat aproape patru ani depistarea sursei banilor şi a tranzacţiilor. Multe dovezi au fost distruse, cu toate că distrugerea documentelor guvernului este interzisă prin lege. Câteva persoane implicate, precum locotenent-colonelul Dale Duncan, au fost condamnate pe cale judecătorească. Acuzaţiile aduse celor mai multe persoane implicate în scandal nu au putut fi dovedite cu nimic concret, cu toate că investigaţiile au ajuns până la directorii NSA.

După cum arată acest exemplu, pentru unele persoane din cadrul guvernului american nu pare a fi o problemă să formeze astfel de armate sau trupe de intervenţie secrete. Mulţi experţi în securitate sunt de părere că guvernul american este o organizaţie foarte

complexă şi foarte multe operaţiuni stau sub împuternicirea „nevoii de a cunoaşte”. Pe lângă acestea, între armată şi serviciile secrete există legături invizibile. Conform surselor Congresului SUA, un proiect OZN poate da de lucru, cu uşurinţă, pentru 1.000 de persoane şi poate necesita o mare sumă de bani, ce nu poate fi furnizată de un singur individ sau de un grup din cadrul piramidei puterii. Mulţi cercetători devin din ce în ce mai conştienţi că acţiuni precum experimentele de controlare a gândirii, cercetarea OZN-urilor şi intervenţiile militare sub acoperire, sunt efectuate de o elită, susţinută de o împuternicire de genul „nevoia de a cunoaşte”.

În iulie 1991, doctorul Jesse Marcel Jr., al cărui tată, maiorul Jesse Marcel, a luat parte la incidentul Roswell, a fost invitat de un angajat al Consiliului Securităţii Naţionale (NSE). Delegatul a spus că rolul lui este acela de a demonstra cine a muşamalizat problema OZN-urilor. A spus că s-au dat foarte mulţi bani şi a fost implicat în acest program negru o ramură protejată a guvernului american. Pe lângă doctorul Marcel, şi alţi cercetători, ca Timothy Good şi Whitley Strieber, s-au întâlnit cu aceeaşi persoană. După cum s-a dovedit, este vorba despre Dick D’Amato, un specialist în securitate al senatorului Robert (Harry) Byrd din Comitetul pentru Spionaj al Senatului.

Este uşor de înţeles că Dick D’Amato neagă aceste întâlniri, dacă este întrebat în public despre ele. După cum se pare, această guvernare din umbră acţionează independent de constituţia americană şi de aceea este foarte greu de scos la iveală şi de dizolvat. După cum vom arăta în capitolul următor, sursele financiare şi dezvoltarea sistemelor de luptă de înaltă tehnologie, par să fie, de asemenea, controlate de grupările din elită.

VI. SISTEME DE LUPTĂ DE ÎNALTĂ TEHNOLOGIE

„Descoperirea mea necesită un dispozitiv de înaltă performanţă. Dacă este construit, va fi posibilă distrugerea oricărui om sau aparat pe o rază de 200 de mile”.

Cunoscutul inventator Nikola Tesla descria efectele razei morţii în ediţia din februarie 1935 a ziarului *Liberty Magazine*.

„Armele care distrug componentele electronice, orbesc inamicul sau paralizează alimentarea cu curent electric a unui oraş întreg, ar putea fi de mare folos trupelor de menţinere a păcii”.

Fragment dintr-un articol despre armele neletale, din ziarul *Aviation Week & Space Technology* din 24 ianuarie 1994.

1. De la Tesla la Războiul Stelelor

Nikola Tesla s-a născut la 10 iulie 1856 în Similian, la fosta graniţă austro-ungară. La acel moment nimeni nu ştia încă ce geniu văzuse lumina zilei în acel colţ de lume fără importanţă. Nikola Tesla a studiat la Universitatea Tehnică din Graz, Austria, şi în 1882 a plecat la Paris pentru a lucra la societatea Edison. În timpul liber a construit primul motor cu inducţie. Doi ani mai târziu, Tesla a emigrat în SUA şi a găsit de lucru tot la Thomas Edison. După încă doi ani, Nikola Tesla a descoperit avantajele curentului alternativ. După aceea şi-a brevetat nenumărate descoperiri fantastice. Printre acestea se află brevetul SUA cu numărul 787412, ce descrie cum se poate transmite energia electrică fără cabluri. Spre sfârşitul anului 1898, Tesla a făcut cercetări sistematice, pentru a găsi o utilizare practică a acestui brevet. Pentru aceasta trebuia să rezolve trei sarcini importante. Acestea erau:

1. crearea unui transmiţător foarte puternic;

2. găsirea unei metode prin care să se poată izola de mediu energia transmisă;

3. trebuia aflat cum se propagă curentul electric prin atmosfera Terrei.

Nikola Tesla efectua cercetările într-un laborator situat pe un platou la cca. 2000 de metri peste nivelul mării, în Colorado Springs, deoarece acolo erau cele mai bune condiţii meteorologice. Conform lui Tesla, el şi colaboratorul lui, Fritz Löwenstein, au înregistrat în timpul unei furtuni unde electromagnetice „verticale" în atmosferă. Undele verticale se formează atunci când două unde cu aceeaşi frecvenţă şi amplitudine sunt reflectate de la ambele capete ale unui corp de rezonanţă şi interferează. Astfel anumite puncte de la jumătatea lungimii undei nu mai sunt conduse de echilibrul dintre ele. Aceste noduri iau naştere prin contrapunerea ambelor unde ce interferează; acestea marchează punctele de „stingere" totală. Între noduri apar măriri de amplitudine, în care este înmagazinată o energie maximală.

Oamenii de ştiinţă şi-au dat seama că prin această descoperire se pot trimite, fără pierderi de energie, mesaje telegrafice pe tot globul. Nikola Tesla visa ca prin descoperirea lui, fiecare să aibă energie fără cheltuieli. Era de părere că poate transmite energia electrică când se produc în atmosferă oscilaţii, care sunt concomitente cu undele create natural. Oricine deţine receptorul respectiv, poate capta astfel energie din atmosferă. Nikola Tesla a vrut să-şi continue experienţele de transmitere a energiei fără pierderi, în Long Island, New York. A început, cu sprijinul financiar al bancherului J.P. Morgan, să construiască aşa-numitul *Wardenclyffe Tower*. Acest proiect nu a fost terminat niciodată, deoarece Morgan a sistat finanţarea. După ce Tesla a trebuit să întrerupă experimentele, a făcut în faţa publicului o demonstraţie a producerii aşa-ziselor „raze ale morţii". La 11 iulie 1934,

New York Times a publicat un articol despre Tesla, cu titlul „Tesla at 78 Bares New Death Beam”. În articol se spunea că se pot doborî avioanele în zbor cu descoperirea lui Tesla. S-a mai scris că această armă are o acţiune defensivă şi ucide fără a lăsa urme. Tesla susţine că descoperirea sa poate emite, sub forma unei raze, energia a mii de cai-putere. Într-o încercare de a obţine bani pentru armele sale defensive, scria:

„Maşinile zburătoare (avioanele) au demoralizat total lumea. Locuitorii Londrei şi cei ai Parisului trăiesc cu groaza atacului cu bombe din aer. Noile metode, pe care eu le-am realizări, asigură o protecţie absolută împotriva unor astfel de atacuri... Aceste noi descoperiri, pe care le-am executat experimental la scară mică, creează o impresie puternică”.

Raza morţii era o continuare a experimentelor din Colorado Springs şi Long Island. Dacă avioanele sau vapoarele veneau în contact cu câmpul electric produs de turn, sistemele electrice erau distruse1. Pe de altă parte, particulele de înaltă energie de-a lungul unui câmp electric puteau fi îndreptate spre o ţintă.

Doctorul Marc J. Seifer a găsit 53 de lucrări de ale lui Tesla, care se potrivesc istoriei laserelor şi armelor cu particule. Un puls bine plasat, cu o energie de mai multe milioane de volţi, ar putea teoretic paraliza sistemul informaţional al unui întreg oraş. A mai găsit şi nişte indicii că armata caută introducerea utilizării tehnologiilor Tesla.

Dacă se analizează actuala dezvoltare a armelor de înaltă tehnologie, se poate crede că brevetele lui Tesla nu au fost intenţionat publicate, pentru a fi în secret perfecţionate pentru domeniile de utilizare ale armatei.

Când Iniţiativa de Apărare Strategică (SDI) a fost aprobată de preşedintele Ronald Reagan la începutul anilor ’80, părea să fi început realizarea de arme cu raze

cu particule, arme cu pulsaţii electromagnetice şi alte descoperiri provenind din tehnologiile Tesla. În următorul subcapitol, vom arăta că actualmente sunt realizate sisteme de luptă exotice, care i-au ajutat pe eroii lui Roland Emmerich din filmul SF *Independence Day* să-i anihileze pe agresivii intruşi extratereştri, mai repede şi, mai ales, foarte realist. Mai departe vom arăta că unele dintre aceste arme pot fi într-adevăr utilizate împotriva OZN-urilor şi că *Independence Day* se poate realmente produce la o scară mai mică.

2. Iniţiativa de Apărare Strategică (SDI)

La 23 mai 1983, preşedintele american Ronald Reagan a declarat că SUA va dezvolta o protecţie globală împotriva rachetelor balistice intercontinentale. Această protejare trebuie să fie impenetrabilă, pentru ca nicio rachetă să nu explodeze pe pământ american. Acest obiectiv s-a dovedit a fi cel mai scump proiect de înarmare din lume, cu toate că de la început a fost sortit eşecului. Acest proiect se găseşte în analele istoriei sub numele de „Star Wars" sau Iniţiativa de Apărare Strategică (*Strategic Defense Initiative* – SDI).

Cei mai mulţi oameni de ştiinţă au susţinut de la început că „Star Wars" este irealizabil. Până la începutul anilor '90, SUA a alocat circa 25 miliarde de dolari pentru SDI.

La un an după ce SDI a fost făcut cunoscut, au fost date misiunile de cercetare şi realizate concepte de apărare. Au fost analizate toate posibilităţile, pentru a găsi metode de realizare a sarcinilor propuse. Aceste concepte au în vedere şapte puncte de apărare. Cele mai importante momente într-o explozie nucleară sunt: Boost-Phase, Post Boost-Phase şi Mici Course-Phase precum şi faza de apărare termică.

Boost-Phase: în timpul acestei faze, racheta necesită trei până la cinci minute, pentru a transporta încărcătura

nucleară la o înălţime de 200 km. Strategii SDI sunt de părere că în timpul acestei faze, cele mai multe rachete trebuie doborâte. Patru tipuri de apărare s-au dovedit a fi deosebit de eficiente în acest scop: *laserul chimic*, *razele cu particule*, *armele electromagnetice*, *laserul Röntgen*.

Laserul chimic: o armă chimică cu laser foloseşte energia dezvoltată în reacţiile chimice, pentru a fi îndreptată spre o ţintă. Oamenii de ştiinţă SDI au vrut să facă staţii laser în cosmos. Problema principală în această privinţă este că sunt foarte voluminoase şi plasarea lor pe orbită este dificilă. În afara acestor lucruri, o astfel de armă necesită o energie de cca. 25 MW pentru a distruge o rachetă. Actualmente, cele mai puternice lasere experimentale produc o energie de 400.000 W. Mai mult, staţiile-laser ar cuprinde armele anti-satelit (ASAT). O altă metodă de apărare prin laser ar fi sistemul de oglinzi poziţionat în cosmos, sistem ce intensifică razele laser emise de la sol şi este îndreptat înspre rachetele care se apropie în zbor. Dezavantajul acestui concept este pierderea de energie cauzată de razele laser, când pătrund în straturile inferioare ale atmosferei.

Razele cu particule: armele cu raze cu particule se bazează pe faptul că particulele subatomice distrug prin marea lor energie circuitul electric al rachetelor sau a altor obiecte de zbor. Aceste efecte sunt cunoscute din experienţa acceleraţiei particulelor. În atmosfera pământului există astfel de particule cu energie mare în câmpuri magnetice. După cum se pare, actualmente în Alaska se întreprind eforturi pentru a face aceste particule folositoare efectelor menţionate anterior. O altă posibilitate pentru dezvoltarea unei arme cu raze cu particule ar fi ca în urma unui laser, ce trece prin atmosferă, să se emită o rază cu particule, ce distruge obiectivul.

Armele electromagnetice: armele electromagnetice

folosesc energia energia cinetică a proiectilelor. În institutele secrete de cercetare s-a dorit atingerea unei viteze a proiectilului de 72.000 km/oră. Dar dezvoltarea sistemelor de direcţie şi deplasare a unor mase reduse pentru astfel de proiectile ce rezistă la accelerarea iniţială, şi dezvoltarea unui necesar de energie de ordinul sutelor de megawaţi de electricitate pentru o armă electromagnetică sunt probabil problemele cel mai greu de rezolvat

Laserul Röntgen: acestea au fost poate cele mai eficiente arme realizate în cadrul SDI. Un astfel de laser este de fapt o bombă atomică plutitoare. Un satelit reperează obiectul zburător şi declanşează după aceea o reacţie termo-nucleară, prin care razele Röntgen eliberate sunt focalizate pe obiectul zburător şi îl distrug.

Cea mai mare problemă pentru securitatea acestor sisteme de arme rămâne factorul sovietic. Este absolut posibil să se ia măsuri mult mai ieftine decât să se creeze aceste arme. Sovieticii au realizat şi testat în anii ’80 arme ASAT, ce puteau distruge sateliţii americani. Mai mult, inamicul putea realiza materiale ce produceau un efect de camuflare a armelor energetice sau reduceau timpul de zbor din *Boost-Phase*, pentru a scurta perioada de reacţie a inamicului. În cazul în care s-ar fi reuşit distrugerea tuturor rachetelor atomice în spaţiul cosmic, rămâne totuşi ameninţarea avioanelor şi submarinelor. Puterea atomică de distrugere a acestei arme ar fi îndeajuns de mare pentru a nimici SUA.

Fireşte, acest fapt era cunoscut militarilor şi oamenilor de ştiinţă de la SDI. După părerea doctorului Edward Teller, este un echilibru instabil ce se bazează pe balanţa ororilor. Un echilibru care, dimpotrivă, s-ar baza pe o apărare impenetrabilă, ar fi stabil în sine. Doctorul Teller spera ca în anul 2000, din banii alocaţi scopurilor strategice, 95% să fie daţi apărării şi doar 5% ofensivei.

După laserul Röntgen, doctorul Teller a propagat *Brilliant Bebbels*. Doctorul Lowel Wood a dezvoltat ideea acestui sistem de apărare în laboratoarele Livermore Naţional.

Prin *Brilliant Bebbels* se înţelege un sistem alcătuit din circa 1.000 până la 4.000 de sateliţi autonomi, aflaţi la o înălţime de aproximativ 400 km şi având o durată de funcţionare de zece ani ce localizează imediat rachetele lansate deja, după aceea îndreaptă proiectilul spre ţintă şi o distrug. Doctorul Gregory Canavan şi doctorul Edward Teller scriau în 1990 în revista ştiinţifică *Nature* un articol în care prezentau *Brilliant Bebbels* ca o variantă de apărare a anilor ’90.

Unul dintre aceşti sateliţi cântăreşte doar 50 kg şi nu este mai mare decât o masă de scris. Toate componentele electronice şi computerele au fost micşorate pentru spaţiul de acolo. În partea cu ilustraţii a cărţii este prezentat un test al unui *Brilliant Bebbels*.

Responsabilii politici speră că prin SDI vor fi multe realizări în scopuri civile, pentru a putea revitaliza piaţa americană. Acum, economia americană este asaltată de produsele asiatice ieftine din sectorul electronic. Pe de altă parte, se ştia cu siguranţă că Uniunea Sovietică nu poate participa cu sistemul ei politic la un astfel de program şi de aceea ar putea fi întrecută – aşa cum s-a şi întâmplat.

După destrămarea Uniunii Sovietice în 1993, preşedintele Bill Clinton a schimbat numele SDI-ului în *Ballistic Missile Defense Organisation* (BMDO), fără a face reduceri şi pe plan financiar. Trecerea de la SDI la BMDO semnifică o atitudine faţă de prietenii şi foştii duşmani ai SUA, adică aceea de participare la BMDO. Noii inamici par a fi doar dictatorii din ţările lumii a treia şi asteroizii din cosmos. Actualmente se pregăteşte misiunea „Clementine II”, în valoare de 120 milioane dolari. Satelitul se va îndrepta spre trei asteroizi, se va trage asupra lor cu rachete mici, precis direcţionale, iar impactul va fi

observat de la o depărtare sigură. Atunci se vor obţine multe informaţii cu privire la alcătuirea asteroizilor. La această misiune iau parte Comandamentul Forţelor Spaţiale, laboratorul Air Force Philips din Albuquerque, New Mexico, şi laboratorul Lawrance Livermore din California.

Doctorul Edward Teller este de părere că asteroizii care trec pe lângă pământ şi ar putea să se ciocnească cu el, trebuie să fie anihilaţi cu arme atomice. Oamenii de ştiinţă care colaborează la acest proiect consideră că un asteroid cu un diametru de 100 de metri poate fi deviat de la cursul de coliziune cu Pământul prin impactul a 20 – 30 tone de TNT.

După cum se pare, conceptul BMDO exclude laserul Röntgen, razele cu particule şi armele electromagnetice. Interesant este că în paralel cu SDI au fost dezvoltate şi alte arme exotice de atac şi apărare. Acestor aşa-zise arme neletale li s-a acordat de la începutul anilor ’90 o tot mai mare prioritate de către Pentagon.

După cum vom arăta în următoarele rânduri, printre aceste arme sunt unele care, ipotetic, pot acţiona împotriva OZN-urilor.

3. Arme anti-materie.

Conceptul de arme neletale nu este nou. De la începutul anilor ’80, administraţia Reagan şi-a întărit interesul pentru armele electromagnetice. Multe dintre acestea s-au desfăşurat sub SDI şi erau finanţate din banii acesteia. Mulţi cercetători cred că SDI avea doar rolul de paravan, în spatele căruia erau create arme energetice teleghidate şi arme cu pulsaţii de microunde.

În octombrie 1993, ministrul apărării de atunci, Les Aspin, a anunţat că Pentagonul va efectua un studiam legătură cu tehnologiile neletale. Doctorul Aldric Saucier este un om de ştiinţă al Comandamentului Defensivei Balistice, cu o experienţă îndelungată în cercetarea

spaţiului cosmic. În 1993, doctorul Saucier a afirmat în faţa Comitetului Guvernamental pentru Operaţiuni că cel puţin jumătate din bugetul SDI este repartizat proiectelor clasificate. El confirmă că milioane de dolari sunt jonglaţi de la un proiect la altul. Din 1993, firmele care lucrează la proiectele SDI profită de programele neletale. În noiembrie 1993, doctorul John Alexander, menţionat în capitolul IV, a organizat la Universitatea John's Hopkins o conferinţă despre armele electromagnetice. La această conferinţă a participat elita industriei armelor de înaltă tehnologie, iar doctorul Edward Teller a fost invitat în calitate de gazdă-prezentator.

Pe lângă armele energetice folosite împotriva oamenilor, au fost create şi unele care pot fi îndreptate împotriva aparatelor, avioanelor şi vehiculelor. Aceste tehnologii includ arme cu pulsaţii de microunde de înaltă frecvenţă (arme HPM) şi arme cu pulsaţii electromagnetice (arme EPM), ce pot întrerupe circuitele electrice, punând astfel în pericol avioanele şi autovehiculele. Doctorul John Alexander este privit drept părintele defensivei militare neletale. În timpul liber este interesat de fenomenele paranormale şi OZN-uri. În revista *Aviation Week & Space Technology* din 24 ianuarie 1994, doctorul Alexander a dat de înţeles că în SUA s-au creat actualmente arme anti-materie, ce pot opri curentul electric dintr-un oraş întreg, pentru a putea anihila cu uşurinţă trupele rebele. Un interes deosebit s-a manifestat pentru armele EMP, deoarece sunt avantajoase pentru misiunile Forţelor Speciale. Pulsaţiile electromagnetice acţionează repede, curat, foarte eficient şi sunt invizibile Ipotetic, aceste arme ar putea fi folosite şi împotriva OZN-urilor. În *UFO-Nahbegegnungen* s-a arătat că OZN-urile pot ioniza aerul din jurul lor. Acesta este un indiciu că propulsarea OZN-urilor s-ar putea baza pe curent electric şi câmpuri magnetice. De aceea pulsaţiile electromagnetice ale

armelor HPM

? i EMP ar putea tulbura sau anula sistemele electrice ale OZN-urilor. n cele ce urmează, vrem să ne ocupăm de stadiul de dezvoltare al pulsaţiilor electromagnetice (EMP) din acea perioadă.

4. Arme pe bază de impulsuri electromagnetice în ultimii douăzeci de ani au fost realizate diverse proiecte de cercetare, ce investigau efectele câmpurilor electromagnetice intensive asupra aparatelor electrice, pentru a putea fi contracarate, în acest scop au fost create simulatoare de impulsuri electromagnetice. Aceste simulatoare produc impulsuri foarte scurte, intense, de câmpuri electromagnetice, ce se manifestă în special în jurul simulatorului. Activităţile principale includ efectele impulsurilor productive ale microundelor, aşa-numitele impulsuri *High Power Microwave* (HPM), pe cercuri de distribuţie circumscrise şi fotocelule. Aceste energii eliberate reproduc partea de raze neionizate, ce se ridică în atmosferă după o explozie atomică. Energia electromagnetică neionizantă produsă de un simulator de impulsuri, este asemănătoare unei declanşări de energie electromagnetică, produsă de o descărcare electrică în atmosferă. Câmpurile electromagnetice obţinute prin impulsuri electromagnetice pot tulbura sau distruge circuitul electric din aparatele electrice, computere, dispozitive tehnice, sisteme de luptă dirijate şi legături telefonice.

Ca urmare a SDI şi a programelor de arme neletale, au fost create impulsuri electromagnetice, care pot fi utilizate şi ca arme. Dacă ne gândim că un avion, care intră în raza de acţiune a impulsurilor electromagnetice, nu mai are nicio şansă de redresare, deoarece nu-i mai funcţionează aparatele electronic, ne putem închipui de ce armata arată un astfel de interes faţă de armele pe bază de

impulsuri electromagnetice. Testările cu simulatoare de impulsuri electromagnetice, care au avut loc în 1989 în Chesapeake Bay, în apropiere de Annapolis, sunt înconjurate de incidente misterioase. Mulţi locuitori din acea zonă au observat din 1987 o creştere masivă a numărului de elicoptere militare negre. Printre aceste elicoptere se număra şi un aparat de tipul Chinook. La scurt timp, această regiune a fost survolată şi de obiecte de zbor neidentificate. Mai mulţi martori au văzut obiecte de zbor strălucitoare, care se deplasau în mod neconvenţional. Unele elicoptere se învârteau deasupra locuinţelor, astfel încât mulţi oameni se simţeau hărţuiţi de acestea. La întrebările puse delegatului împuternicit de Congres, Tom McMillen, nu au dat rezultate mulţumitoare. Se pare că activităţile

OZN şi apariţiile elicopterelor negre au legătură cu testele secrete ale marinei. Cercetătorii au aflat că marina americană efectuează un proiect cu numele EMPRESS. în spatele prescurtării EMPRESS se află denumirea „Electromagnetic Pulse Radiation Environment Simulator for Ships”. Aceste teste cu impulsuri electromagnetice au fost efectuate în Chesapeake Bay pe o navă prezentată în secţiunea cu fotografii a cărţii.

Small plane plunges into Chesapeake
2 missing; search goes on
UFO sightings reported around Bay Bridge

Fig. 41: *Fragment de ziar despre prăbuşirea misterioasă a unui avion Cessna şi despre apariţia OZN din apropiere de Bay Bridge, Maryland. În această zonă au avut loc, la scurt timp după apariţie şi în acelaşi timp cu prăbuşirea avionului, teste ale marinei cu simulatoare de impulsuri electromagnetice.*

Uneori, martorii raportează că obiectele de zbor neidentificate plutesc mai mult timp deasupra unui pod peste golf. „Foundation on Economic Trends" şi alte organizaţii au dat în judecată ministerul american al apărării, deoarece se temeau că aceste testări aduc pagube mediului înconjurător. Opozanţii impulsurilor electromagnetice au pierdut procesul, iar armata a reluat testele după două săptămâni. Punctele de cercetare ale marinei din apropiere se aflau în stare de alarmă pe perioada testărilor. În iulie 1988 au fost observate din nou OZN-uri deasupra golfului Chesapeake. Interesant este că organizaţiei de cercetare AOZN-urilor MUFON i s-au trimis cele mai multe rapoarte despre observarea de OZN-uri în perioada 22 – 24 iulie 1988. După cum s-a aflat în timpul anchetei, exact la acel moment, la ora patru dimineaţa, au fost efectuate testările cu impulsuri electromagnetice.

În afară de aceasta, pe data de 24 iulie, la ora 4: 35, s-a produs o catastrofă aviatică, ce are probabil legătură cu testările impulsurilor electromagnetice. În acelaşi timp, doi tineri zburau cu un aparat Cessna 182 de la Kent Island de-a lungul podului din golf către o plajă estică. La cinci minute de la decolare, aparatura avionului s-a dereglat şi acesta s-a prăbuşit. Ambii bărbaţi au scăpat cu viaţă din accident. În apropierea locului prăbuşirii se afla nava EMPRESS. A doua zi, mai multe ziare scriau pe larg despre acest incident. Autorităţile federale nu au reuşit să găsească motivul dereglărilor. Examinarea resturilor avionului au arătat că motorul era absolut intact. Legătura cu testările impulsurilor electromagnetice este făcută de momentul şi locul accidentului, precum şi de brusca anulare totală a comenzilor avionului. Totuşi nu se poate dovedi că Cessna 182 a zburat prin conul de influenţă al impulsurilor electromagnetice, întrucât au fost observate OZN-uri şi elicoptere în apropiere de podul din golf, mai mulţi cercetători bănuiesc că testările cu impulsuri electromagnetice nu au fost efectuate întâmplător în acel loc şi că OZN-urile erau adevăratul scop al acelor testări. Întrucât proiectele despre impulsuri electromagnetice sunt extrem de secrete, nu este uşor să se afle câte ceva despre ele.

Chris Terraneau a fost implicat între 1987 şi 1989 în construirea unei arme pe bază de impulsuri electromagnetice de înaltă performanţă. Ne-a declarat că o armă HPM este compusă din două secţiuni: un aşa-numit generator Marx, care produce impulsuri de tensiune şi electrice, şi un dispozitiv de antene Magnetron. Impulsurile electrice produse de generatorul Marx sunt transformate în microunde Magnetron. Electronii care pleacă de la un catod sunt împrăştiaţi printr-un câmp magnetic pe un plan în formă de buclă, între anod şi catod. Prin catod se înţelege un electrod pe care se înregistrează

o tensiune electrică sau o descărcare electrică negativă.

Anodul este un electrod la care se înregistrează o tensiune electrică pozitivă. Frecvenţa acestui aparat corespunde frecvenţei undelor electromagnetice de ordinul centimetrilor.

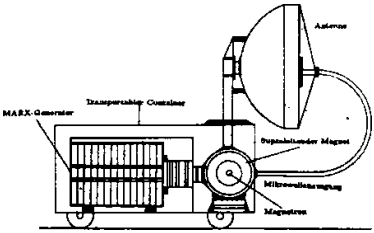

Fig. 42: Schiţa unei arme cu microunde de mare putere (HPA4). Dispozitivul poate fi dus într-un container portabil. Impulsurile electromagnetice produse de generatorul MARX sunt schimbate de un Magnetron în impulsuri cu microunde şi sunt conduse către antenă. Impulsurile cu microunde de înaltă frecvenţă sunt îndreptate de antenă către ţintă.

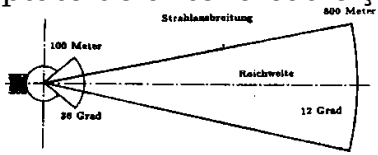

Fig. 43: Această schiţă redă împrăştierea radiaţiei şi raza de acţiune a armei HPM descrisă în figura 42. Intensitatea influenţării scade odată cu distanţa.

Arma HPM, la care a lucrat Chris Terraneau, a fost dusă cu un camion la zona de testare Cibola. Această regiune pentru experimente se află în deşert, în apropiere de Yuma, Arizona. La testul HPM, energia microundelor de cca. 4, 5 GHZ a fost transmisă de o antenă cu diametrul de 3, 3 m. Antena se afla la câţiva decimetri deasupra Camionului. Personalul şi echipamentul au fost protejate prin măsuri de securitate. Aceste măsuri trebuiau să aibă în vedere iradierea ce pornea de la Magnetron şi antenă. În faţa camionului s-a stabilit o zonă de siguranţă în formă

de con, lungă de 800 m şi largă de 12 grade. Partea activă a undelor electromagnetice se lărgea cu un unghi de şase grade. De la o distanţă de cca. 30 m, s-a măsurat în centrul razei o putere de 10 W/cm².

Chris Terraneau nu a fost de faţă personal la testările armei HPM. însă echipa de testare i-a povestit că aparatele electronice au fost distruse cu uşurinţă. Printre aceste aparate se numărau computere, ceasuri digitale şi alte obiecte electronice, precum şi mine de teren militare. Chris Terraneau a auzit că armata a fost foarte mulţumită de versiunea pentru camion a armei HPM. La puţin timp după ce a părăsit echipa de cercetare, colegii săi au fost mutaţi la corporaţia General Atomics. De la acel moment, cercetarea HPM/impulsuri electromagnetice s-a desfăşurat m şi mai mare secret şi a fost mai bine finanţată. În cele ce urmează, vrem să ne îndreptăm din nou atenţia asupra cazului lui Leah Haley, pentru a investiga dacă armele cu impulsuri electromagnetice şi cele HPM pot fi într-adevăr folosite împotriva obiectelor de zbor neidentificate.

@5. Vor fi folosite armele pe bază de impulsuri electromagnetice împotriva OZN-urilor?

Dacă ne gândim la circumstanţele testelor EMPRESS, suntem îndreptăţiţi să speculăm că testările impulsurilor electromagnetice au fost îndreptate împotriva OZN-urilor. În cazul în care o parte a armatei americane ştie că OZN-urile sunt reale, răpesc cetăţeni şi mutilează animale, este uşor de înţeles qţcer responsabili dezvoltă metode defensive pentru ca pe viitor să se poată apăra de intruşii nedoriţi. Impulsurile electromagnetice, microundele de înaltă frecvenţă sau razele cu particule ar fi armele potrivite pentru acest lucru. Pe de altă parte, cu aceste sisteme de luptă armata ar putea intra cu relativă uşurinţă în posesia de OZN-uri, pentru a le putea studia în amplasamente militare secrete.

Testările impulsurilor electromagnetice legate de

OZN-uri sunt prea puţin pentru a dovedi această ipoteză. Dacă ar exista martori care să confirme atacul cu impulsuri electromagnetice asupra unui OZN, ne-am apropia mai mult de adevăr. Persoana de care ne-am ocupat în capitolul anterior, Leah Haley, care a fost răpită şi de OZN-uri şi de armată, ar putea fi un astfel de martor. Fie conştient, fie sub hipnoză, Leah îşi aminteşte de o experienţă traumatizantă, foarte ciudată. Îşi aduce aminte că se afla la bordul unui OZN şi era examinată de fiinţe mici, albe, asemănătoare extratereştrilor mici şi gri. Leah îşi aminteşte vag că a văzut din aer. O navă de războiri apă. Brusc a simţit o smucitură puternică, a căzut pe spate şi s-a lovit cu capul de ceva tare.

Când şi-a revenit, Leah se afla pe o plajă cu nisip. OZN-ul era într-o parte a plajei. După aceea, Leah a simţit în jurul ei o intensă activitate militară. Auzea zgomote de elicoptere şi vedea avioane ce zburau deasupra capului. Mai mult, Leah a văzut un soldat cu mască de gaze pe faţă, ducând pe umăr un extraterestru. Crede că la acel moment creatura trăia încă.

După aceea îşi aminteşte că a fost dusă cu o barcă pe o navă de război. Are impresia că extraterestrul a fost luat cu un elicopter. Când a fost adusă pe punte, a văzut un alt extraterestru, care, după cum descrie ea, era de asemenea în viaţă. Nu ştie ce s-a întâmplat cu ceilalţi extratereştri, pentru că ea văzuse la bordul OZN-ului patru fiinţe. Probabil că fiinţele de pe plajă şi cele de pe vas erau aceleaşi. Probabil elicopterul adusese extratereştrii la bordul navei.

Leah îşi aminteşte plaja foarte bine. Nisipul era albicios iar apa era liniştită şi verzuie. Îşi aminteşte forma dunelor de nisip. Cercetările au arătat că zona descrisă de ea seamănă cel mai bine cu plajele de la Gulf Breeze din Florida. Leah s-a dus de câteva ori în acea zonă şi a căutat locul prăbuşirii. Când, împreună cu cercetătorii MUFON

Donald Ware şi Bob Reed, a ajuns pe plajă în apropiere de baza aeriană Eglin, au găsit o zonă ce corespundea descrierilor lui Leah. Ca urmare a investigaţiilor au văzut o antenă ciudată şi nişte aparate în spatele unei zone împrejmuite aparţinând bazei aeriene.

Prin contactele lor militare, Donald Ware şi Bob Reed au aflat că ciudata antenă era o armă cu impulsuri electromagnetice. Leah a

Fig. 44: Această ilustraţie descrie scena în care Leah Haley a văzut pe plajă un soldat care ducea pe umăr un extraterestru mort către un elicopter mare, negru.

reuşit să facă nişte poze cu aceste ciudate aparate, incluse în secţiunea cu fotografii a cărţii. Dacă se dă crezare renumitului ziar *Aviation Week & Space Technology* se obţin alte dovezi că aviaţia militară testează şi utilizează impulsuri electromagnetice în această regiune, în acest ziar, care este pe post de purtător de cuvânt al aviaţiei militare, s-a scris că baza de aviaţie militară Eglin testează arme cu impulsuri electromagnetice şi că acestea pot provoca prăbuşirea avioanelor. După un timp, când Leah şi soţul ei au vrut să revină la locul unde s-au făcut pozele, au fost alungaţi de soldaţi".

Chris Terraneau a vorbit cu un inginer, care a

construit un generator pentru o armă cu impulsuri electromagnetice. Domeniul de lucru al aparatului construit de el este cuprins între câţiva MHZ şi 100 MHZ. Forma exoticului transformator de impulsuri electromagnetice este de electrod sferic, aflat în centrul antenei. Acesta i-a mai spus lui Chris Terraneau pă DIA a constatat cu câţiva ani mai înainte că armele cu impulsuri electromagnetice sunt mai bune decât cele HPM, deoarece lucrează pe spectru de frecvenţă maiiarg decât armele HPM. Este mai greu pentru inamic să-ri protejeze aparatura electronică de impulsurile electromagnetice. La o armă HPM este mai uşor să se găsească metoda defensivă, deoarece se cunoaşte exact frecvenţa.

Conform informatorului lui Terraneau, cel mai mare generator de impulsuri electromagnetice se află la baza aeriană Kirtland, în New Mexico. Acesta a lucrat pentru DIA şi aparatul său emitea impulsuri de cca. 400 nanosecunde. Simulatorul HPM la care a lucrat Chris Terraneau producea impulsuri de 20 nanosecunde. La întrebarea dacă astfel de impulsuri electromagnetice pot provoca şi prăbuşirea unui OZN, informatorul spune că nu ştie dacă astfel de arme sunt folosite împotriva OZN-urilor. Mai spune că în acest caz ar fi absolut posibil ca impulsul electromagnetic să interacţioneze cu câmpul electromagnetic emanat de OZN, care astfel s-ar putea prăbuşi.

Interesant este că *Ballistic Missile Defense Organization* testează în baza aeriană Eglin reflectoare telescopice, care pot repera rachete balistice. Aceste telescoape sunt de tipul reflectoarelor şi sunt alcătuite din miliarde de fragmente hexagonale, aflate sub control computerizat. O rază laser măsoară turbulenţele atmosferice aflate în raza de acţiune a oglinzilor şi rearanjează segmentele prin computer. Cu acest telescop se poate îndrepta foarte uşor o rachetă asupra unei ţinte în

zbor. Chris Terraneau a văzut un mic model al unui telescop în clădirea firmei care produce sistemele de doborâre a ţintelor pentru BMDQ. Acesta este de părere că modelul arată exact ca antena din fotografiile lui Leah Haley. Sistemul de doborâre a ţintelor este mobil, putând fi deplasat cu un camion special.

Dacă experienţele lui Leah Haley au fost reale, este posibil ca armata să înregistreze OZN-uri cu sistemele create pentru BMDO şi să înlerce să le doboare cu impulsurile electromagnetice. Probabil că în pozele lui Leah Haley se văd doar aceste sisteme, iar arma cu impulsuri electromagnetice se află la subsol. Ufologul David Spèncer a cercetat datele apariţiilor de la MUFÖN dintre 1987 şi 1994. A aflat că în zona Gulf Breeze, Florida, apariţiile OZN sunt mai dese şi această zonă pare a fi un loc preferat al OZN-urilor. Chiar dacă experienţele lui Leah Haley sunt greu de crezut, armata americană pare a fi în posesia unor arme ce fac să sune real scenariul descris de Leah.

6. Brevetul „Eastlund”: Ghidul pentru un ecran de protecţie?

Doctorul Bernhard Eastlund este un fizician, care a terminat licenţiat la Institutul de Tehnologie din Massachusetts (MIT) şi Universitatea Columbia. A lucrat opt ani pentru Comisia de Energie

Atomică la ud program de fuzionare. La începutul anilor ’80, doctorul Eastlund a avut câteva idei bazate pe tehnologia lui Nikola Tesla, idei ce puteau fi folosite pentru scopurile SDI. O parte din cercetările sale au fost sprijinite de Agenţia de Proiecte pentru Cercetări Avansate de Apărare (DARPA) prin proiectul cu titlul. Alaska North Slope Electric Missile Shield”. Pe baza cercetărilor sale, doctorului Eastlund i-au fost brevetate 12 metode geofizice, care folosesc ionosfera Pământului în scopul apărării militare şi a războiului geofizic. Actualmente,

aceste 12 brevete sunt testate în nordul Alaskăi, în cadrul „Programului de Cercetare al Aurorei Active de înaltă Frecvenţă” (HAARP). La acest proiect a fost iradiată o energie de mai multe milioane watt, focalizată în ionosferă. Pentru a înţelege mai bine cele 12 brevete, vrem să facem o scurtă incursiune în geofizică.

Razele solare puternice determină o ionizare parţială a aerului din partea superioară a atmosferei. Din motive fizice este normal ca pentru partea ionizată şi pentru componentele cu gaz neutru să existe straturi diferite ale atmosferei. După diferenţele de temperatură pe înălţime se deosebesc: troposfera, stratosfera, termösfera şi exosfera. *Troposfera* este Jocul de desfăşurare al fenomenelor meteorologice, zona presiunilor înalte sau joase şi partea legată de fronturile climatice. Dinamica şi termodinamica troposferei este influenţată de suprafaţa apropiată a Pământului şi de rotaţia acestuia. Stratul superior este *stratosfera*, în care se află pătura de ozon. În *termosferă* se află singurele gaze neutre din câmpul gravitaţional al Pământului; sunt astfel aranjate, încât procentul gazelor mat uşoare se măreşte în detrimentul celor mai grele. În aceste zone, densitatea este aşa de redusă, încât singurele gaze neutre se deplasează fără a se ciocni de celelalte părţi. Atomii posedă o forţă foarte mare şi pot exista în spaţiul interplanetar. De aceea, alte particule sunt atrase de Pământ. Această zonă din partea superioară a atmosferei se numeşte *exosfera*. Exosfera începe la o distanţă de 550 km de Pământ. Posibilitatea de deplasare a părţilor componente ale atmosferei aparţine doar gazelor neutre. Părţile ionizate se comportă altfel.

E.V. Appleton a dat în 1925 prima dovadă directă experimentală a stratului de ionizare. În *ionosferă* există părţi încărcate cu energie termică. Aceste părţi sunt produse prin iradiere du ioni. Astfel iau naştere în atmosferă straturi ce produc cele mai-diverse efecte.

Limita superioară a ionosferei este dată de interacţiunea cu spaţiul cosmic.

Asupra componentelor încărcate ce se mişcă în jurul unui câmp magnetic acţionează o forţă deviantă perpendiculară pe câmpul magnetic şi proporţională cu viteza. Din cauza masei reduse, particulele uşoare sunt influenţate mai mult de această forţă decât ionii cu aceeaşi viteză. Mişcările tuturor particulelor ionizate sunt esenţial influenţate de câmpul magnetic al Pământului. Acest strat se numeşte *magnetosferă*. Întrucât particulele care vin din cosmos sunt ionizate, sunt deviate deja de câmpul magnetic al Terrei în mai multe raze terestre cu originea în central Pământului. Astfel Pământul creează un obstacol pentru vânturile solare, care se manifestă numai la poli în straturile mai joase ale atmosferei, deoarece câmpul magnetic terestra are doi poli. Pe partea îndreptată către Soare se formează un fel de barieră, prin care pot trece unele particule provenind de la Soare.

Magnetosfera conţine şi particule încărcate cu joasă şi înaltă energie, ce se învârt înjurai liniilor de câmp magnetice ale câmpului magnetic al Terrei şi sunt reflectate alternativ de la o emisferă la alta. Zona care conţine aceste părţi este denumită după descoperitorul ei, „centura Van-Allen”. Descoperirea centurii Van-Allen a fost unul dintre cele mai importante rezultate ale Anului International de Geofizică 1957/58.

După aceste date de bază din geofizică vrem să ne ocupăm de metodele dezvoltate de doctoral Eastlund. Brevetul american cu numărul 4, 686, 605 a fost acordat la 11 august 1987 doctorului Eastlund. Acesta poartă titlul „Metode şi procedee de modificare a unei zone din atmosfera terestră, ionosferă şi magnetosferă”.

În acest brevet se descrie un încălzitor de ionosferă, ce poate focaliza o foarte mare energie într-un punct din ionosferă. Încălzitoarele ionosferice obişnuite emană o

energie în formă de con, întrucât se dorea cercetarea unei zone întinse din ionosferă. Energia utilizată nu era concentrată, ci distribuită. Procedeul realizat de doctoral Eastlund produce o energie de lW/cm³. Încălzitoarele ionosferice folosite în scopul cercetării reproduc circa 1000.000 W/cm³. Energia produsă prin brevetul doctorului Eastlund este destul de mare, încât să ridice ionosferă la o temperatură foarte mare şi să o modifice.

Dacă s-ar pompa energii atât de mari în puncte strategice ale atmosferei terestre, se pot tulbura undele radio sau se pot distrage sistemele avansate de comandă ale rachetelor şi avioanelor. Pe de altă parte, dacă se cunosc diversele frecvenţe pentru răspândirea undelor electromagnetice în atmosfera manipulată, se poate menţine un sistem de comunicare – chiar dacă sistemele din restul lumii sunt distrase.

Se mai poate influenţa clima printr-o intervenţie artificială în acea regiune atmosferică, de exemplu: modificarea vitezei vântului. Acest lucru este posibil dacă se produc concentraţii focalizate de particule. Astfel de schimbări climaterice pot fi folosite atât în scopuri pozitive, cât şi negative. Consecinţele unei intervenţii globale nu se pot anticipa. Alte brevete obţinute de doctorul Eastlund între 1987 şi 1994 conţin răspândirea undelor electromagnetice în ionosferă.

De un deosebit interes militar sunt producerea şi răspândirea de unde cu o frecvenţă extrem de joasă (undele ELF, l-100 Hz). Deoarece acestea pătrund adânc sub suprafaţa terestră sau în mare, pot fi folosite la comunicarea cu submarinele sau amplasamentele militare subterane. Mai mult, cu aceste unde se pot depista bazele militare subterane ale inamicilor sau pot fi folosite pentru metodele de controlare a creierului. Undele ELF acoperă şi frecvenţa utilizată de undele creierului fiinţelor. Undele de pe această frecvenţă provoacă greaţă, oboseală, tulburări

de concentrare şi alte tulburări biologice la oameni şi animale.

Alte brevete descriu oglinzi ionosferice artificiale produse prin straturi de plasmă curbate, precum undele electromagnetice pentru radar şi transmiterea ştirilor la distanţe mari. Cu ajutorul unor astfel de procedee se pot îndrepta undele ELF şi spre regiuni inamice, pentru a se manipula funcţiile biologice ale locuitorilor. Un brevet ce cuprinde un detector de raze gamma de mare putere poate înregistra obiectele de zbor care pătrund în atmosfera terestră, în măsura în care au arme nucleare la bord sau propulsie atomică. Un alt brevet ilustrează o metodă prin care se pot produce explozii de puterea mai multor bombe atomice, dar care nu ar elibera radiaţii radioactive.

Patentele americane 5, 068, 669 şi 5218, 374 descriu metode ce pot fi folosite la propulsia avansată. Astfel de metode sunt denumite *Power Beaming Systems* (PBS). Conform brevetului sunt descrise procedee, prin care se transmite energie prin unde electromagnetice, pentru a propulsa obiecte de zbor. Brevetul doctorului Eastlund se ocupă de metode producătoare de unde electromagnetice de înaltă frecvenţă, le iradiază şi le transformă în curent continuu, pentru a se putea pune în funcţiune obiecte de zbor fără pilot. Acestefrrevete îşi pot găsi aplicarea în obiectele de zbor descrise încapităful IV, realizate actualmente în institute de cercetare subterane cajueckheed Hellendale.

În continuare vrem să ne ocupăm mai atent de două brevete, deoarece pot fi ipotetic folosite împotriva OZN-urilor, la fel ca armele electromagnetice şi cele HPM. Brevetul american cu numărul

4, 817, 495 a fost aprobat pe 4 aprilie 1989 cu numele „Sistemul defensiv de deosebire a obiectelor, din spaţiu”. Această invenţie funcţionează cu ajutorul detectorului de raze gamma, care înregistrează particule

radioactive. Este descrisă o metodă, prin care sunt înregistrate obiectele de zbor cu componente atomice din atmosfera terestră, cu toate că în jurul lor sunt obiecte neînarmate. Obiectele de zbor înarmate şi neînarmate sunt înconjurate de un nor de electroni. Semnalele rezultate sunt imediat înregistrate şi redate. Detectoarele înregistrează poziţia şi identitatea obiectelor zburătoare şi informează bazele armate tulburate de ele.

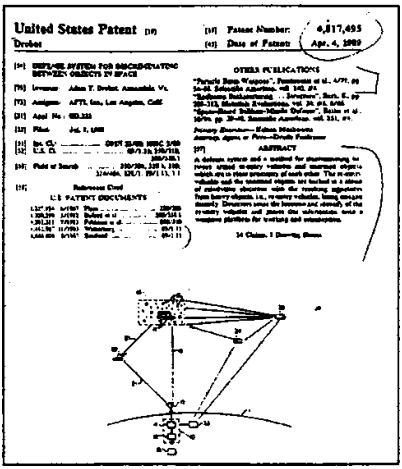
United States Patent [19]
Drobot
[11] Patent Number: 4,817,495
[45] Date of Patent: Apr. 4, 1989
[54] SHIELDING SYSTEM FOR DISCRIMINATING BETWEEN OBJECTS IN SPACE
OTHER PUBLICATIONS
ABSTRACT
34 Claims, 7 Drawing Sheets

Fig. 45: Acest brevet american din 4 aprilie 1989, prin care se pot deosebi obiecte de zbor inamice care pătrund în atmosfera terestră de obiectele de zbor neînarmate. Diferenţierea se face pe baza semnalelor lăsate de ambele obiecte de zbor, după care sunt învăluite într-un nor plasmatic de particule relativiste.

Un alt domeniu de aplicare pentru această metodă de apărare este producerea unui nor de electroni în cosmos, în jurul obiectelor de zbor. Cu această metodă se poate aprecia dacă un satelit sau un vehicul cosmic este propulsat nuclear sau dacă are la bord arme atomice. Semnalele lansate prin nor dau informaţii despre părţile componente. Aceste brevete sunt interesante în mod deosebit pentru BMDO, ca să poată înregistra rachetele balistice intercontinentale. Alaska a fost aleasă drept locul

ideal pentru amplasarea acestor sisteme. Ar fi posibil ca aceste dispozitive de apărare să fie folosite şi împotriva OZN-urilor, deoarece există destule indicii că OZN-urile emit radiaţii radioactive. În încheiere vrem să prezentăm şi o metodă de producere a unui ecran global de protecţie.

Brevetul doctorului Eastlund cu numărul 5, 038, 663 cu denumirea „Metodă de producere a unui ecran de particule relativiste la o înălţime oarecare faţă de suprafaţa Pământului" descrie un procedeu de radiaţii cu particule, prin care Pământul poate fi protejat împotriva oricărui obiect de zbor din cosmos. Pe de altă parte însă, nimeni nu poate părăsi Pământul. Cu această invenţie se produce în atmosferă un strat de particule relativiste. Acest strat înfăşoară tot Pământul, deoarece particulele relativiste dintre poli sunt deviate asemănător cu particulele din centura Van-Allen. Orice obiect de zbor ce trece prin stratul de particule relativiste va fi distrus, pentru că particulele relativiste distrug componentele electrice ale obiectului.

Producerea unei centuri Van-Allen artificială a fost experimentată deja în anii '50. Ambele superputeri au lansat bombe atomice în atmosferă, pentru a studia zonele de particule produse artificial. După terminarea testelor cu bombe atomice, experimentele au fost mutate în spaţiul cosmic. Încercările au fost întreprinse prin sateliţii militari. Particulele au fost trimise de sateliţi în centura Van-Allen pentru a mări densitatea de particule, pentru a putea fi studiate modificările, în brevetul Eastlund, particulele relativiste nu sunt produse din cosmos, ci de la o staţie terestră.

Brevetul descrie cum undele electromagnetice, polarizate circular sunt emise de-a lungul liniilor de câmp magnetic ale Terrei. Aceste unde încălzesc prin rezonanţa electron-ciclotron plasma aflată în ionosferă şi transportă electronii într-o zonă la o înălţime de 1500 km. Ridicarea

temperaturii printr-un încălzităhonosferic se continuă pe o altă frecvenţă, până când o parte a electronilor proveniţi din ionosferă, acceleraţi de o mare energie, sunt atraşi de „Zona

Van-AHen” şi sunt deviaţi între punctele dintre polii ambelor emisfere. Când electronii ating o energie de două până la cinci Mev, sunt denumiţi relativişti. Astfel li se măreşte masa prin efecte relativiste, iar concentraţia de electroni ajunge la circa un miliard de particule la un centimetru cub.

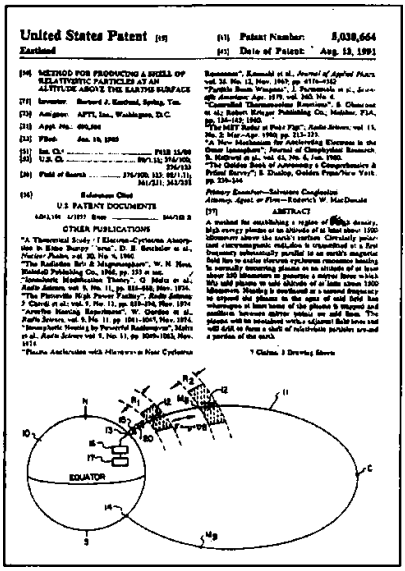

United States Patent [19]

Eastlund

[11] Patent Number: 5,038,664

[45] Date of Patent: Aug. 13, 1991

[54] METHOD FOR PRODUCING A SHELL OF RELATIVISTIC PARTICLES AT AN ALTITUDE ABOVE THE EARTH'S SURFACE

[75] Inventor: Bernard J. Eastlund, Spring, Tex.

[73] Assignee: APTI, Inc., Washington, D.C.

[21] Appl. No.: 490,304

[22] Filed: Jan. 10, 1990

[51] Int. Cl.[5] F41H 13/00

[52] U.S. Cl. 89/1.11; 376/100; 376/133

[58] Field of Search 376/100, 133; 89/1.11; 361/231; 361/233

[56] References Cited

U.S. PATENT DOCUMENTS

OTHER PUBLICATIONS

"A Theoretical Study of Electron-Cyclotron Amplification in Ring Buoys 'ions'", D. E. Swetzler et al., *Nuclear Fusion*, vol. 30, No. 9, 1990.

"The Radiation Belt & Magnetosphere", W. N. Hess, Blaisdell Publishing Co., 1968, pp. 153 et seq.

"Ionospheric Modification Theory", G. Meltz et al., *Radio Science*, vol. 9, No. 11, pp. 935-950, Nov. 1974.

"The Pinnacle High Power Facility", *Radio Science*, J. Carroll et al., vol. 9, No. 11, pp. 939-944, Nov. 1974.

"Airborne Heating Experiment", W. Gordon et al., *Radio Science*, vol. 9, No. 11, pp. 1041-1047, Nov. 1974.

"Ionospheric Heating by Powerful Radiowaves", Meltz et al., *Radio Science* vol. 5, No. 11, pp. 1059-1063, Nov. 1970.

"Plasma Accelerator with Electrons in Hall Current", *Physical Review Letters*, vol. 1, No. 5, Aug. 1, 1958, pp. 201-203.

"Plasma Accelerators", Harold R. Kaufman, *Introduction to Space Physics*, Cambridge University Press, 1965, pp. 213-251.

"Plasma Accelerators with Electrons in Hall Current", Kaufman, *AIAA Journal*, vol. 1, No. 12, Dec. 1963, pp. 2610-2616.

"Plasma Beam Weapons", J. Parmentola et al., *Strategic Review*, Apr. 1979, vol. 365, No. 4.

"Controlled Thermonuclear Reactions", S. Glasstone et al., Robert E. Krieger Publishing Co., Malabar, Fla., pp. 136-142, 1960.

"The MIT Radar at Point Pigo", *Radio Science*, vol. 11, No. 2, Mar.-Apr. 1990, pp. 213-223.

"A New Mechanism for Accelerating Electrons in the Outer Ionosphere", Journal of Geophysical Research, D. Nothrod et al., vol. 65, No. 6, Feb. 1960.

"The Golden Book of Astronomy a Comprehensive & Period Survey", S. Dunlop, Golden Press/New York, pp. 230-244.

Primary Examiner—Salvatore Cangialosi

Attorney, Agent, or Firm—Roderick W. MacDonald

[57] ABSTRACT

A method for establishing a region of [illegible] density, high energy plasma at an altitude of at least about 1500 kilometers above the earth's surface. Circularly polarized electromagnetic radiation is transmitted at a first frequency substantially parallel to an earth's magnetic field line to excite electron cyclotron resonance heating. In normally occurring plasma at an altitude of at least about 500 kilometers or greater, a narrow zone within which said plasma is into electrons at or less than 1500 kilometers. Heating is continued at a second frequency to expand the plasma in the area of said field line wherein one or more of the plasma is trapped and oscillates between points within or said field. The plasma will be contained within adjacent field lines and will drift to form a shell of relativistic particles around a portion of the earth.

7 Claims, 3 Drawing Sheets

EQUATOR

Fig. 46: Brevetul din 13 august 1991, realizat în cadrul SDI, descrie producerea unui ecran de protecţie globală împotriva obiectelor de zbor intruse. Oamenii de ştiinţă prezintă cum centura naturală de radiaţii a Pământului este completată cu particule relativiste.

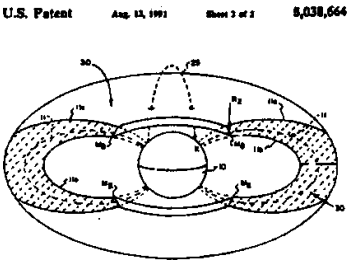

Fia. s

Fig. 47: Această schiţă este o privire de ansamblu asupra brevetului descris în figura 61. Componentele cu energie înaltă se mişcă oscilant de-a lungul liniilor de câmp magnetice ale Pământului. Orice obiect de zbor care pătrunde prin el sau care pleacă de pe Pământ spre cosmos va fi distrus din cauza zonelor cu înaltă energie, produse artificial.

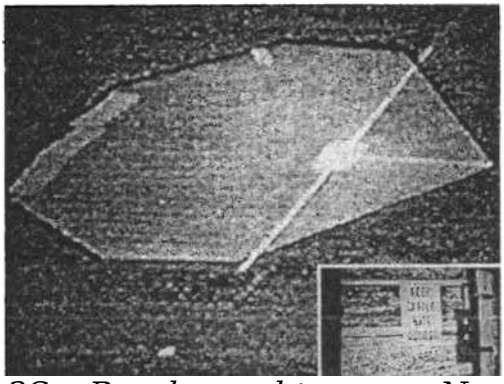

2S Bazele subterane Northrop, McDonnell şi Lockheed au fost stabilite la baza aeriană Edwards în California. Această fotografie arată o poartă glisantă prin care se ridică obiectele de zbor la suprafaţa terestră. Câteva institute de cercetare secrete sunt declarate ca fiind ferme de vite.

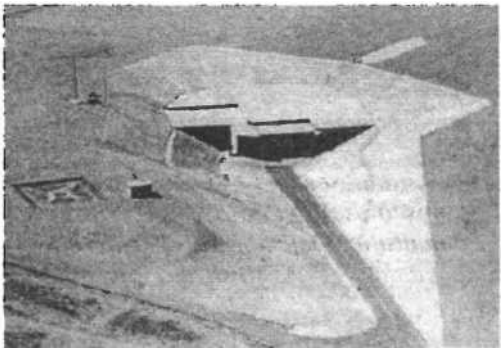

29 Această imagine prezintă intrarea într-un amplasament de cercetare Lockheed-Hallendale. Sub acest amplasament se ascunde Q întreagă fabrică, în care se realizează şi se construiesc obiecte de zbor asemănătoare OZN-urilor. Este evident că după terminarea obiectelor; acestea sunt duse la AREA-51 şi sunt testate.

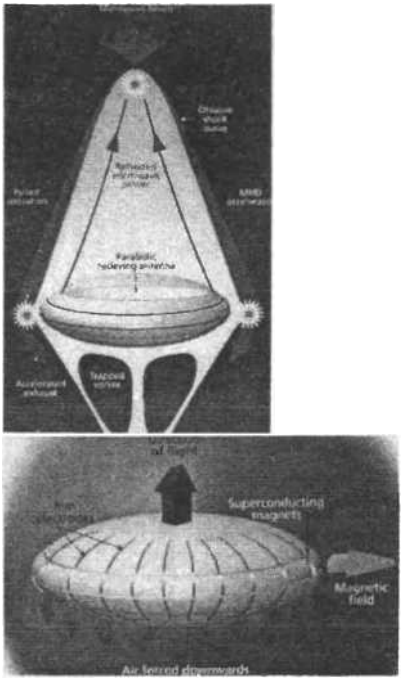

30 Propulsia acestui obiect de zbor se bazează

probabil pe tehnologia „Air Spikes De *la satelit sunt emise microunde, astfel încât în faţa obiectului se formează o undă de şoc, iar aerul din jurul lui se ionizează. Microundele, împreună cu electrozi şi magneţi supraconductori, pot servi drept propulsie pentru obiectete în formă de farfurii zburătoare.*

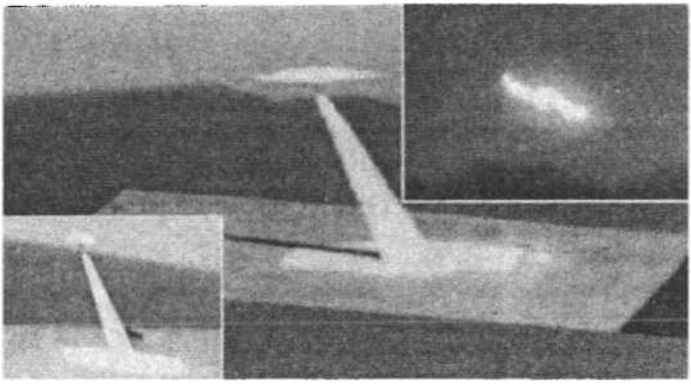

31 Aceste imagini arată două obiecte de zbor prinse de capătul unui mecanism de ridicare. Probabil este vorba de baza de testare a „Air Spikes", menţionată anterior. În cealaltă poză se vede un obiect zburând deasupra munţilor din AREAS 1.

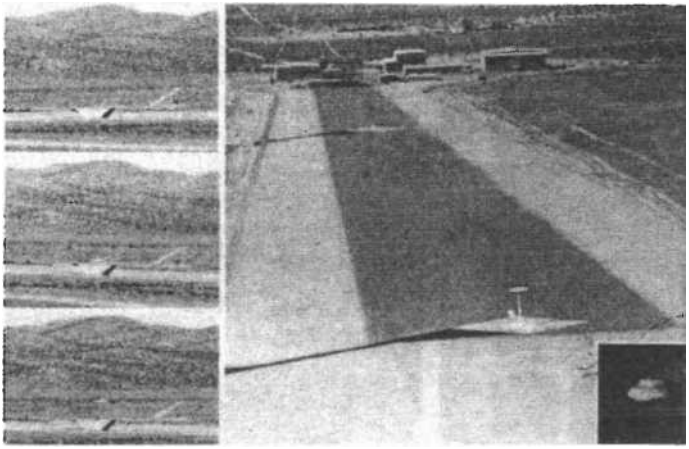

32 Aceste imaginica şi cele anterioare, prezintă obiecte de zbor futuristice de la baza subterană Lockheed

Hellendale din California; acestea sunt hidraulic ridicate la suprafaţă şi sunt iradiate cu unde electromagnetice în scopul testării antenelor, ce se pot vedea în plan îndepărtat. În fotografia mică se poate vedea zburând un obiect înconjurat cu aer ionizat. A fost fotografiat de Gary Schulz în apropiere de AREA-51. Conform specialiştilor, „Air Spikes" are o viteză de 25 de ori mai mare decât a sunetului şi se poate deosebi cu greu de un OZN. Rămâne doar la nivelul de speculaţie dacă în aceste institute subterane de cercetare sunt studiate şi construite într-adevăr tehnologii OZN.

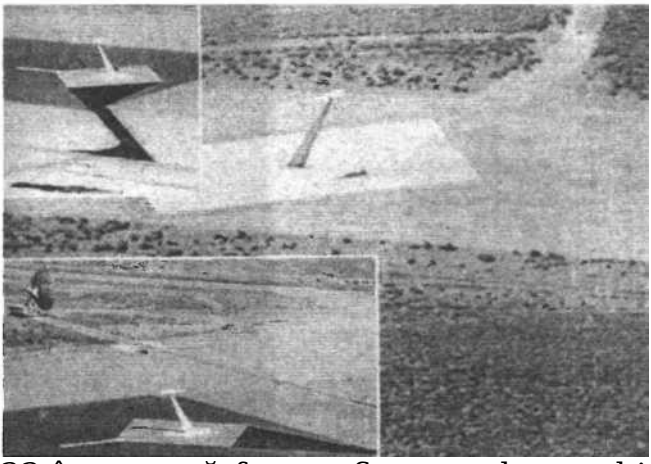

33 în această fotografie se vede un obiect de testare triunghiular în vârful unui mecanism de ridicare la suprafaţă din baza subterană Northrop din California. În pozele mai mici se văd obiecte asemănătoare testate la Lockheed. Dezvoltarea acestor obiecte de zbor şi construirea fabricilor subterane sunt în cea mai mare parte finanţate dintr-un buget negru şi de aceea rămân secrete chiar Congresului american.

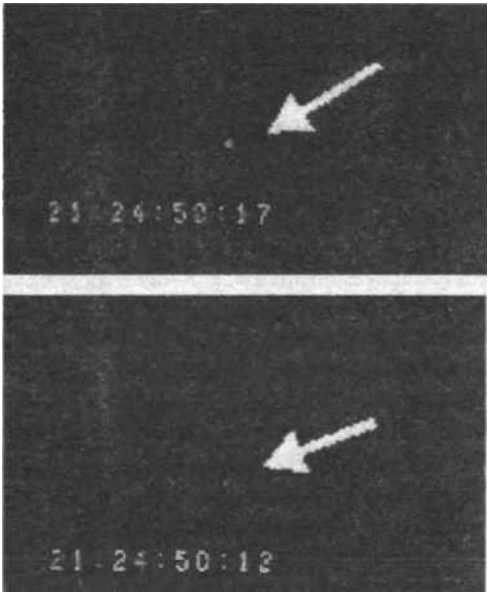

34 Aceste poze provin de pe o bandă video, filmată de un cercetător de la Civilian Intelligence Network şi o echipă a televiziunii japoneze, în apropiere de AREA-51. Obiectul sărea într-o secundă de pe ecran, fără a se mişca ap a rai ui fixat pe sfatti. Nu se ştie dacă „Air Spikes” poate executa astfel de manevre

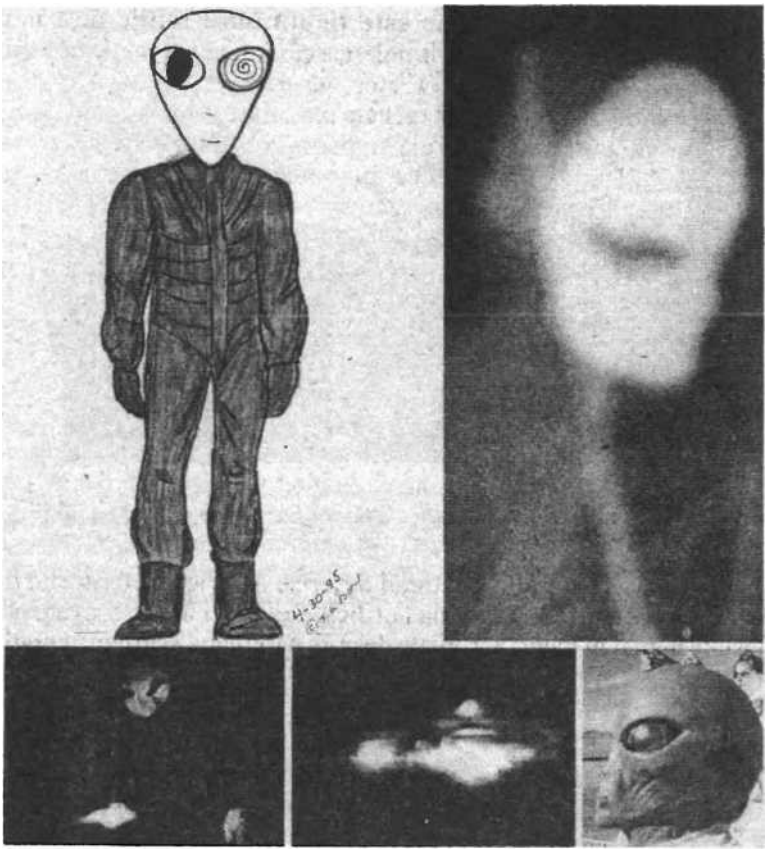

35 Pozele au fost făcute de ufologi din Canada şi prezintă presupuşi extratereştrii şi un OZN aterizat la o bază militară. Cercetările au arătat, că ar putea fi vorba de o înscenare a acestui „incident extraterestru „de către armată, cu folosirea măştilor înscenarea este făcută de armată, deoarece nişte civili nu puteau face o asemenea înscenare la câţiva metri de o bază militară, fără să fie observaţi „Desenul din stânga-sus este de la Katharina Wilson, care în timpul unei reamintiri traumatice a văzut cum bărbaţi îmbrăcaţi în salopete escortaujâinţa desenată de ea prin baza militară subterană. Pentru că străinul, în afară de cap, semăna cu un om şi purta uniformă militară, ea crede că era un om cu mască. Masca din poza mică din

dreapta-jos arată foarte realist şi sprijină speculaţiile.

Plasma, de înaltă energie este ţinută între liniile de câmp magnetice din cauza structurii bipolare a câmpului magnetic terestru şi formează astfel stratul protector descris anterior. Particulele energetice intră în coliziune cu rachete intercontinentale, şi, ipotetic, cu OZN-urile, eliberează energia şi distrug obiectul de zbor intrus. Puterea de distrugere a acestui ecran protector este foarte mare, iar prejudiciile aduse mediului înconjurător sunt necunoscute. Un lucru este sigur: toate brevetele doctorului Eastlundaduc prejudicii importantei ionosferei, ceea ce ne afectează pe toţi. În încheiere vrem să analizăm ciudatele împrejurări de construire a unui punct de cercetare din Alaska, cu ajutorul căruia pot fi testate conceptele SD1 bazate pe conceptele Tesla.

7. Testarea brevetului Eastlund: Proiectul pentru cercetarea aurorei active de înalta frecvenţă (HAARP)

Brevetele doctorului Eastlund descrise anterior au teritoriul de testare comun, respectiv o zonă nordică. Cele mai multe brevete pot fi testate numai în locuri apropiate de poli. Motivaţia este configuraţia bipolară a câmpului magnetic al Pământului. Actualmente se desfăşoară un proiect de cercetare finanţat de armată, cu denumirea „Proiect pentru cercetarea aurorei active de înaltă frecvenţă” (HAARP), la universitatea din Alaska, în Fairbanks. Prin acest proiect de 30 milioane de dolari este posibilă testarea invenţiilor brevetate ale doctorului Eastlund prin încălzirea ionosferei. Doctorul Nick Begich şi Jeane Manning şi-au prezentat pe larg ideile despre acest proiect în cartea *Angels Don’t Play This HAARP*. Despre HAARP ş-a scris prima dată la 20 noiembrie 1994, în *Anchorage Daily News*. În articolul redactat de Eric Naeslund este vorba despre tulburările produse artificial ionosferei în legătură cu experimentele militare, interesant este că posesoarea brevetului Eastlund era o firmă cu

numele „ARCO Power Technologies Inc”. (APŢI). Investigaţiilee doctorului Begich au arătat că firma APŢI este o societate-fiică a firmei „Atlantic Richfield Oil Company” (ARCO). APŢI are un preşedinte în Los Angeles şi circa 25 de colaboratori în Washington DC, cu un buget anual în jur de 5 milioane de dolari.

Cercetările au arătat că ARCO deţine mari sonde de petrol în nordul Alaskăi.

Deschiderea acestor surse şi transportul petrolului în alte state federale ale SUA sunt prea costisitoare. De aceea este deosebit de avantajos pentru ARCO să folosească ţiţeiul pe loc, de exemplu să aprovizioneze încălzitorul de ionosferă al HAARP. în anii ’90, APŢI a fost cumpărată de firma E-Systems, care deţine multe contracte cu armata. Multe dintre contractele acestei firme provin de la NSA sau CIA. Colaboratorii sunt la adăpostul dispoziţiei „nevoia de a cunoaşte” şi au un buget anual oficial de circa 2 miliarde de dolari. Această firmă realizează aparatură de ascultare şi metode de determinare a localizării controlate prin satelit „Global Positioning System” (GPS). În 1995, Raytheon a cumpărat E-Systems cu circa 2, 3 miliarde de dolari şi a obţinut astfel contractul HAARP şi brevetul Eastlund/APŢI. Bugetul de la Raytheon se ridică anual la suma de 20 miliarde de dolari şi dă de lucru la 600.000 de colaboratori. Astfel, în decursul a câţiva ani, HAARP a intrat în posesia uneia dintre cele mai mari firme de echipamente din lume.

Aceste tranzacţii dubioase arată cum o firmă de petrol intră în afacerea „Star Wars”. Mica şi neimportanta filială a ARCÖ, APŢI, nu ar fi fost niciodată inclusă de armată în bugetul anual, dacă n-ar fi fost în posesia brevetului Eastlund. APŢI a fost înfiinţată de ARCO pentru a găsi posibilităţi de folosire a sondelor de petrol din Alaska. APŢI a dat de brevetul doctorului Eastlund şi l-a

cumpărat pentru ca firma-mamă să poată utiliza petrolul în cel mai economic mod.

Armaţa susţine că aceste împrejurări se bazează pe coincidenţă, iar contractele nu au fost încheiate din cauza brevetului Eastlund. Aviaţia militară americană susţine că HAARP se ocupă doar cu studiul atmosferei terestre. Pentru armată ar fi interesante doar noi cunoştinţe despre răspândirea undelor electromagnetice, în scopul comunicării cu submarinele. La sfârşitul anului 1993 s-a început construirea unui încălzitor de ionosferă în colaborare cu marina şi aviaţia în Gakona, Alaska. Universitatea din Alaska este încântată de acest proiect de cercetare, deoarece este asigurată finanţarea institutului respectiv în anii următori.

În ultimii ani a crescut tot mai mult împotrivirea faţă de HAARP. Multe organizaţii de protejare a mediului, precum *Trustees for Alaska*, *Greenpeace*, *Naţional Audubon Society*, *Alaska Center for the Environment*, *Sierra Club*, *Alaska Wildlife Alliance*, *Northern Alaska Environmental Center* şi *Naţional Wildlife Federation* au dat în judecată HAARP. Efectele brevetului Eastlund asupra mediului şi a fiinţelor este necunoscut. Posibilele efecte secundare pot provoca schimbări climaterice, tulburări ale undelor creierului la fiinţe, tulburări ale sistemului de transmitere a informaţiilor şi efecte necunoscute asupra ionosferei.

Scenariul şi întâmplările ce învăluiesc brevetul Eastlund şi proiectul HAÂRP dau informaţii despre felul cum o elită puternică din pătura militar-industrială procedează la efectuarea unor astfel de experienţe. După cum se pare, ne ameninţă un nou pericol atomic. Oare crearea unui ecran de protecţie global serveşte doar apărării împotriva rachetelor atomice, aşa cum susţine BMDO, sau se doreşte apărarea Pământului de un pericol mult mai mare? Este dezvoltarea de înaltă tehnologie

legată de observaţiile despre un pericol extraterestru menţionat de mai multe ori de preşedintele american Ronald Reagan în timpul anilor ’80? La 4 mai 1988 Reagan a declarat în faţa membrilor Forumului Naţional Strategic:

„M-am întrebat adeseori ce s-ar întâmpla dacă noi toţi de pe Pământ (omenirea) am fi ameninţaţi din afară de o putere din cosmos, de pe o altă planetă… Nu am lupta împreună împotriva acestui pericol?”

Indiciile prezentate anterior conform cărora armele cu impulsuri electromagnetice şi cele HPM sunt folosite împotriva OZN-urilor, cu o trupă militară de intervenţie care acţionează în secret de la începutul anilor ’80, răpeşte persoane care susţin că au fost răpite de extratereştri, şi că aproape în acelaşi timp Ronald Reagan a propagat conceptul de apărare globală SDI, arată că se doreşte probabil echiparea pentru a face faţă unui pericol venit din partea OZN-urilor şi a ocupanţilor acestora.

ANEXĂ

Explicarea celor mai importante prescurtări:

AFOSI: *Air Force of Special Investigations* – AFOSI este un departament al aviaţiei militare americane, înfiinţat pentru cercetări speciale.

AMC: *Air Material Command* – AMC avea sediul în Wright Field şi se poate demonstra că după 1947 a fost amestecat în cercetările OZN.

ATIC: *Air Tehnical Intelligence Center* – ATIC, de la baza aviaţiei militare de la Wrihgt Patterson, a fost sediul primelor proiecte OZN ale guvernului american.

CIA: *Central Intelligence Agency* – CIA este serviciul secret american şi coordonează din 1953 cercetările OZN ale guvernului american. După război, CIA s-a interesat de metodele de controlare a gândirii şi a efectuat experienţe interzise pe oameni.

DARPA: *Defense Advanced Research Projects Agency* – Această autoritate pare a fi o organizaţie de legătură

între lumea „albă” şi cea „neagră”. Tehnologiile realizate şi testate în lumea „neagră” au fost introduse în ştiinţa oficială cu ajutorul acestei autorităţi.

DIA: *Defense Intelligence Agency* – DIA este o organizaţie informaţională din cadrul ministerului apărării american şi coordonează toate activităţile serviciilor secrete din interiorul aviaţiei militare, armatei şi marinei. În timpul anilor ’80, DIA avea printre angajaţi „Remote Viewers” (oameni cu capacitatea de a vedea la mare distanţă); pare a fi fost amestecată în experimentele de controlare a gândirii şi în fenomenul OZN.

FBI: *Federal Bureau of Investigations* – FBI. este ptifiţia federală americană iar între anii ’40 şi 50 a fost implication cele mai ascunse domenii ale cercetării OZN. De la sfârşitul anilor O, FBI cercetează fără succes mutilările de animale şi încearcă să stabilească legătura cu fenomenul OZN.

FEMA: *Federal Emergency Management Agency* – FEMA este N autoritatea guvernamentală americană în domeniul catastrofelor. Această autoritate preia în caz de război sau catastrofe activitatea guvernului. FEMA are multe amplasamente subterane şi deţine elicoptere negre nemarcate.

FOIA: *Freedom of Information Aci* (Legea libertăţii informaţiei: 5USC-552, din 4 iulie 1974). Această lege facilitează editarea du documente prin autorităţile federale americane, care răspunde întrebărilor oricărui cetăţean american, în măsura în care nu suni puse în pericol siguranţa naţională, sfera privată a persoanelor şi secretele economice.

MJ-12: *Majestic-12* era un grup de 12 persoane, care se ocupa cu cercetarea OZN-urilor după incidentul Roswell. Până acum, MJ-12 nu a fost oficial confirmată. Nu este sigur la momentul actual dacă acest grup se numeşte într-adevăr MJ-12, are o altă denumire sau dacă măcar

există. Mulţi cercetători sunt de părere că documentele MJ-12 neeliberate pe cale legală au fost falsificate din motive necunoscute.

NORAD: *North American Aerospace Defence Command* – NORAD este o autoritate de supraveghere a spaţiului aerian şi cosm nord-american. NORAD înregistrează obiectele de zbor care patru ru în atmosfera terestră şi navele de zbor până în spaţiul rusesc. Centrele NORAD conţin date despre avioanele AWACS şi despre sateliţii ministerului apărării. De la sfârşitul anilor ’80 se ştie că NORAD ia parte masiv la strângerea de daté despre OZN-uri.

NRO: *Naţional Reconnaissance Office,* – Existenţa NRO a fost făcută cunoscută oficial la 18 septembrie 1992, însă NRO există din 1962. Această autoritate lucrează cu sateliţi de spionaj şi avioane de recunoaştere.

NSA: *National Security Agency* (Agenţia de securitate naţională a SUA): NSA este o organizaţie mondială de interceptare. Are posibilitatea de a asculta convorbiri telefonice prin sateliţi de spionaj. NSA deţine documente OZN cu un grad de securitate clasificat mai sus decât TOP SECRET, ce nu pot fi făcute publice.

OZN

Lăsați-vă conduși de către autori într-o călătorie prin absurd. Este o cronică susținută de documente ce au devenit accesibile numai după adoptarea legii privind libertatea informației: de la controversatul proiect „Paperclip" până la controlul subconștientului și al comportamentului, de la implanturi până la telepatie etc., cartea de față vă familiarizează cu istoria așa-zisei „nevoi de a cunoaște" și demonstrează de ce nici un guvern nu trebuie să aibă dreptul de a reduce cetățenii la statului de cobai.

Operațiuni secrete este o lucrare importantă și îi felicit pe autori că au făcut cunoscute publicului larg aceste informații. După ce veți fi citit această carte nu veți mai privi niciodată ca de la sine înțelese adevărul și libertatea dumneavoastră.

Katharina Wilson